

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Demise

KATELYN TAYLOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Telif Hakkı © [Yazar veya Kalem Adı] tarafından [İlk Yayın Yılı]

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Çalma Listesi

Bruises by Lewis Capaldi
Sweater
Weather by The Neighbourhood
Rhianna'dan Kiss It Better
Slow Motion by Trey Songz
pretty poison by Nessa Barrett
Austin Giorgio'dan You Put a Spell on Me
JVLA'dan Böyle Bir Fahişe
The Only Exception by Paramore
Season Of The Witch by Lana Del Ray
Looking at Me by Sabrina Carpenter
MONTERO (Call Me By Your Name) Lil Nas X
All I See Is Him Jude York

Tetikleyici Uyarı

Lütfen dikkatli olun! Bu kitap tetikleyicilerle doludur ve ruh sağlığınız her zaman önceliklidir! Aşağıdaki içerik bunlarla sınırlı olmamak üzere şunları içerir:

Nefes oyunu, bıçak oyunu, kan oyunu, cansız, ritüelistik yamyamlık, çift penetrasyon, çift vajinal penetrasyon, göt oyunu, pegging, şiddet, kan, ritüelistik uygulamalar, büyücülük, ana karakterden olmayan SA girişimi, grafik işkence ve daha fazlası.

Adanmışlık

Tüm ürkütücü cadılara, zamanınız geldi. Ve bu kitapta bir ton horoz var, yani kazan, kazan.

Önsöz

Kardeşler'in bir üyesi olmak için mirasımızı koruma ve tarihimizi onurlandırma arzusuna sahip olmalısınız. Bu toplumu ya da özenle inşa edilmiş dünyamızı tehdit eden herkesle savaşımaya hazır, intikama susamış olmalısınız.

Yaşlı olmak tamamen başka bir görevdir. İndüksiyon sizi test etmek, zorlamak içindir. Sadakatinizi kanıtlamak, kardeşleriniz için ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunuzu göstermek her biri için farklıdır. Sadece seçkinlere Yaşlı olma fırsatı verilir. Bu hediyeği boşa harcarsanız, kendinizi bu kutsal toprakların yanlış ucunda bulursunuz.

Kardeşlerinizi yanınızda tutun ve gözlerinizi dört açın. Kötülük her köşede pusuda bekliyor ve her fırsatta içeri sızmaya çalışıyor. Güçlü kalmalı, sadık kalmalı ve bize her zaman sadık kalmalısınız. Aksi takdirde, geçmişin, bugünün ve geleceğin cadıları gazaplarını senin üzerine salabilir. Sadakatsiz bir adam seni kurtarılmaya layık olmayan biri yapar.

Ya bize katılın ya da yok olun, iki seçeneğiniz var. Şimdi dikkatli olun, şansınız bir taneyle sınırlı.

Birinci Bölüm

Skyla

Başım dönüyor ve kesinlikle nutkum tutuluyor. "Beni nereye götürüyorsunuz?" Kekeliyorum.

Yola dönmeden önce "Güvenli bir yer" diye beni temin ediyor. "Neden? Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyorum.

Başını çevirip bana bir kez daha bakarken araba bir an için yavaşlıyor. O tanıdık yüz, asla tahmin edemeyeceğim, asla şüphelenemeyeceğim bir yüz.

"Profesör Corwin, neler oluyor?"

"Senin için geleceğimi söylemişim aşkım. İstedğimden biraz daha uzun sürdü ve bunun için üzgünüm. O çocuklar senin etrafında köpekbalıkları gibi dönüyorlardı," diyor alaycı bir ifadeyle ve yola doğru bakarken başını iki yana sallayarak.

"Anlamıyorum. Sen benim sapığım mısın? Nasıl? Neden?"

"Stalker mı?" diye soruyor çatık kaşlarıyla, sonra derin bir kıkırdama çıkarıyor. "Sana böyle mi söylediler? Onları dinleyemezsin, Giselle. Seni bana karşı kışkırtmak için her şeyi söylerler."

"Skyla," diyorum
titreyerek. "Hm?"

"Benim adım. Bana Giselle dedin ama ben Skyla'yım. Giselle benim annemdi."

"Evet, ben de bunu kastetmişim. Yine de benzerlik tekinsiz. Giselle'in reenkarnasyonu gibisin," diyor, gözleri üzerimde pekmez gibi yavaşça geziniyor ve arkalarında kalın, yapışkan bir his bırakıyor.

Arabayı sağı kırıp bir deponun otoparkına girmeden önce sinyal verdiğini duyuyorum. Etrafımıza kaşlarımı çatarak bakıyorum, hiçbir yerin ortasında olmadığımızı fark etmeden önce elimden geldiğince etrafa bakıyorum.

Arabayı kapatıp anahtarları cebine koyduktan sonra ön koltuktan bir spor çantası aldı. Arabadan iniyor ve arka yolcu kapısını açıyor, ellerini kollarımın altından geçiriyor ve beni kaldırıp arabadan dışarı çıkarıyor.

Beni kaldırıp kollarına almadan önce ayaklarımın üzerinde dururken dengem bozuluyor. Burnunu boynuma dayayıp derin derin nefes aldığında içimden kaçan dehşet dolu iniltiyi tutamıyorum.

Hırlarken göğsünden öfkeli bir ses yankılanıyor.

"Onlar gibi kokuyorsun. Bu iğrenç bir şey. Hata yapma, benim olana dokunmalarına izin vermenin sonuçları olacak," diyor bizi depoya doğru yürütmeye başlarken.

Gecenin soğuğu tenime battıkça kollarında titriyorum ve vücudumdan aşağı yukarı ürpermeler yayılıyor. Sonra tekrar, bu felç edici korku olabilir.

Deponun kapısı açıldığında şaşırdım, hayır, afalladım. Dışarıdan bakıldığında bir depolama tesisine, belki de bir çeşit fabrikaya benziyor. Ama içerisi? Burası bir ev. Tamamen dekore edilmiş ve döşenmiş bir ev gibi. Düzen açık, neredeyse her odayı ve koridoru tek bir noktadan görebiliyorsunuz. Mobilyalar yumuşak krem renginde ve koyu kahverengi parke zeminli. Mutfak geniş, dört tabureli bir adası ve ticari sınıf bir fırını var.

"İnanılmaz, değil mi?" Profesör Corwin gururla övünüyor. "Hazır hale getirmek bana çeyrek milyon dolara mal oldu. Gecikme için özür dilerim," diyor ve alnıma ıslak, sümüksü bir öpücük kondurarak tüylerimi diken diken ediyor.

Zihnim ne yapacağımı, nasıl davranacağımı, buradan nasıl çıkacağımı düşünüyor. Aklıma gelen en iyi şey oyuna devam etmek, gardını düşürecek kadar angaje olmak ve kurtulabilmek. Ya da adamların beni bulup kurtarmasına yetecek kadar beklemek.

Tabii hayattalarsa. Tek bildiğim, ben baygınken hepsini öldürdüğü.

Kahretsin, düşünemem.

"Teşekkür ," diyorum çabucak. "Aşkım."

Ses tonumdaki sertlikten , bundan daha iyisini yapmam gerektiğini biliyorum.

"Bu çok fazla sorun. Keşke benim için tüm bunları yaşamak zorunda olmasaydın," diyorum ona bakarken.

Onu daha önce pek fark etmemiştim. Elbette, onu her gün sınıfta görüyordum ama uzaktan. Her bir gülümseme çizgisini sayabileceğim kadar yakından değil. Gözlerini dolduran neredeyse renksiz kahverengiyi ve son derece seyrelmiş tuzlu ve biberli saçlarını görebileceğim kadar yakından değil.

Bana tatlı tatlı gülümsüyor, ya da en azından ben bunun tatlı olması gerektiğini düşünüyorum. Onun yerine, midemi bulandırıyor.

"Hiç sorun olmadı, senin için en iyisi buydu." Başımı sallarken hayranlık dolu bir gülümseme oluşturmak için elimden geleni yapıyorum.

"Tahmin ettiğinden çok daha fazla minnettarım. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldik?" Toplayabildiğim her türlü bilgiyi araştırarak soruyorum.

"O kadar da hızlı değildi. Elma şarabı paketinin dozajını fazla hesaplamış olabilirim," diyor kaşlarını çatarak.

"Elma şarabı mı?" Zihnim son hatırladığım anıyı takip etmeye çalışarak soruyorum.

Wesley'nin bana mutfakta verdiği içki, her şey kararmadan hemen önce.

"Elma şarabı paketine ilaç mı attın?" Ben soruyorum.

"Seçeneklerim oldukça sınırlıydı ve senin bu şeylere karşı ne kadar zayıf olduğunu biliyorum," diyerek gülümsüyor, sanki bu sevimli bir şeymiş gibi. "Kızma aşkım. Bunu bizim için, senin güvenliğinin için yaptım."

"Biliyorum," diyorum ve ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Benim için geldiğin için teşekkür ederim. Çocuklarla ilgilendin mi?"

Bir saniye içinde tavrı değişti. Duruşu sertleşiyor, beni tutuşu adeta cezalandırıyor.

"Hayır, henüz değil. İlk önceliğim seni oradan çıkarıp ait olduğun yere, evine götürmekti. Ama yakında onların icabına bakacağım. Merak etme."

Ona sulu bir gülümseme verirken içimi bir korku kaplıyor. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve bizi 'evin' derinliklerine doğru götürmeden önce yüzüme salyalı bir öpücük daha konduruyor.

"Muhtemelen hala , değil mi?"

"Çok iyi. Biraz dinlensem sorun olur mu?" diye sordum.

"Hiç de değil, aşkım," diyor yatak odasına girip kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken.

Kollarındaki spor çantasını yere bırakmadan önce beni yatağın kenarına oturtuyor. Bacaklarım ve ellerim hâlâ bağlı ve eğilip onları çözmeye başlıyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor, ipin gevşediğini hissettiğimde mükemmel bir fırsat ayağıma kadar geliyor. Bu umut ne kadar çabuk geldiyse, elleri taytımın beline uzanıp kumaşı bacaklarımdan aşağıya doğru çekmeye başladığında o kadar çabuk kayboluyor.

Kalçalarımı birbirine sıkıştırıp ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Gözleri kızgınlıkla bana kayıyor; önceki hayranlık dolu bakışı çoktan unutulmuş.

"Leş gibi kokuyorsun. Banyo yapmalısın."

Ses tonumu eşit tutmak için elimden geleni yaparak elini çekiyorum.

"Ellerimi çözersen soyunabilirim. Biraz utangacım," diyorum zayıf bir gülümsemeyle.

Başını sallarken kısa bir kahkaha atıyor.

"Aşkım, seni bir düzineden fazla kez tükürükle kızartılırken izledim. Sen bir sürtüksün."

Elini çıplak kalçama vuruyor ve bacaklarımı yırtıp arkasına atıyor. Elini kaldırıp yüzümü çimdiklediğini, yanaklarımı cezalandırırcasına sıkıldığını ve o konuşurken dudaklarımı bükmeye zorladığını hissediyorum.

"Ama sen benim sürtüğüksün," diyor dudaklarını dudaklarıma yapıştırmadan önce.

Ona karşı savaşmak için elimden gelen her şeyi yaparken içimde bulantı yükseliyor. Bacaklarım çırpınıyor ve bağlı ellerim ona vuruyor ama hiçbir şey işe yaramıyor. Göründüğünden daha güçlü, çok daha güçlü. Boğazımın arkasında safra birikmeye başlıyor, ama onu aşağı itmeye çalışmak yerine gitmesine izin veriyorum.

Ağzımdan kusmuk fışkırıyor ve ben kustukça onun üzerine sıçırıyor. Bağılıyor, beni yere itiyor, yüzündeki kusmuğu siliyor, sonra ipi kapıyor ve ben sürünerek uzaklaşmaya başlarken bacaklarımı hızla bağlıyor. Tırnaklarım uzun halıya batıyor ve bir an için iyi tutunduğumu düşünüyorum. Ta ki onun keskin bir çekişiyle çıplak bacaklarım halının üzerinde ve onun altında sürüklenene kadar.

"Kıpırdamay! kes!" diye hırlıyor. "Ugh, iğrenç!"

Düğümü bitirdiğinde, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum, tekme atıyorum. Gerçi bacaklarım birbirine bağlı olduğu için o kadar da etkili değil ama dizine öyle bir tekme atıyorum ki nefesi . Ta ki öfke gözlerini siyaha çevirene ve bacağını geri çekip karnıma bir tekme atana kadar. Sonra bir tane daha,

ve bir tane daha. Dördüncü tekmede tekrar kusmaya başladım. İlaçlardan mı, korkudan mı, yoksa acıdan mı bilmiyorum. İkisi de önemli değil.

Son vuruşta, ciğerlerimdeki tüm havayı çalan ve beni sırtüstü yatmaya zorlayan keskin bir çatırtı duyuyorum. Acı içinde inleyip çığlık atıyorum ve bu Profesör Corwin'i öfke dolu sersemliğinden kurtarıyor gibi görünüyor. Bir an bana bakıyor, yüzünde pişmanlığa benzer bir ifade belirliyor ve arkasını dönüp banyo kapısını arkasından kapatarak duşa doğru ilerliyor.

Orada yatıyorum, yarı çıplak, kusmuk içinde, acı çekiyorum ve olacıklardan kesinlikle korkuyorum.

İkinci Bölüm

Wesley

Mutfak adasında oturmuş, okulun güvenlik kamerası görüntülerini inceliyor, bir ipucu, herhangi bir ipucu bulmak için çırpınıyorum. Yaptığım işte harikayım, hep öyleydim. Bana verilip de örnek bir performansla tamamlayamadığım hiçbir görev olmadı, işte bu yüzden tüm bu durum beni çileden çıkarıyor.

Kim olursa olsun, akıllıdır. Asla hata yapmazlar. Her zaman ayak izlerini takip ederler ve görünüşe göre bizi boşa kürek çektilme konusunda harikadırlar. İlk bakışta Andrew Hutchinson mükemmel bir şüpheliydi. Gerekçesi ve araçları vardı ama beni facetime ederken yerini tespit etmeme izin vermesi bu teoriyi çökertti. Clark Lewis yakın bir ikinciydi, annesinin yaşındaydı, takipçinin hareketlerinin hepsini olmasa da çoğunu gerçekleştirecek kaynaklara sahipti ve birkaç nedeni vardı. Bu da bir fiyaskoydu.

Kahretsin, bu noktada Skyla'nın en iyi arkadaşı Maggie'ye tekrar bakıyorum. Ronan onu çoktan araştırmıştı, ben de aynısını yaptım. Telefon kayıtlarından bulen fazla şey üvey kız kardeşini siktiği idi. İlginçti ama aradığım şey bu değildi. Kim bilir, belki de daha zekidir. Sebep kesinlikle orada. Siktir, bilmiyorum. Bu noktada, sadece sinirliyim.

Her şey daha kötü olabilirdi, sanırım. Sonunda kızı elde eden bir adam ne kadar kızgın olabilir ki?

Tamam, belki bu biraz abartı oldu. Erkek arkadaşlarından biri izlerken kızı tam olarak elde edip etmediğimi bilmiyorum ama onun nefis amını yedim.

ve ona mastürbasyon yaptım.

Siktir, çok ateşliydi.

Skyla'yı ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Geçen her günle birlikte ona olan arzum daha da arttı, ta ki onunla birlikte olmadığım sürece doğru düzgün göremez hale gelene kadar. Üniversiteye gidip geldiğim o yedi millik yol her günümün en önemli anıydı. Bazen trafikten şikâyet ederek başka yollara sapıyordum, oysa tek istediğim onunla birkaç dakika daha geçirmektir. Adamları gelmeden önce sadece o ve benim olduğumuz birkaç dakika daha, hepsi hızlı ve etkili bir şekilde bana çıkış yolunu gösteriyordu.

Onları suçlayamam, eğer o benim olsaydı, gerçekten benim olsaydı, onu mecbur olmadığım kimseyle paylaşmak istemezdim. Dürüst olmak gerekirse, onun zihninde 'bana sahip olmak zorunda' olduğu çizgiyi geçtiğimi sanmıyorum ama geçeceğim. Yakında. Bunu yapmak için her bir erkeği kazanmam ya da kabul edene kadar dövmem gerekse bile. Griggs'ten geçerken bunun tek makul yol olduğunu öngörüyorum.

Şimdilik ona benim diyorum. Sabah çok uykusu vardı, şüphesiz tüm bu stresin verdiği yorgunluk sonunda onu yakalamıştı. Çalışmak için buraya gelmeden önce onu odasına götürdüm ve yatırdım. Yanına yatmak istedim. Belki çoktan uyanmıştır. Onunla ikinci raund için çok istekli olurdum; Liam bile tekrar katılabilirdi. Liam uygun bir şekilde oturma odasındaki yatağından kalkıyor, bir içecek almak için mutfaka doğru topallayarak ilerliyor ve dikkatimi çekiyor. Bunca zamandır uyanık mıydı? Doksanlı yıllardan kalma aptal komedi filmi iki saat önce bitti. sanmıştım. Beni izleyişini özlemiyorum ve izleyişimi saklamaya da çalışmıyorum.

Onu.

Skyla kesinlikle hedeftir, ancak adamlarından biriyle bir ya da iki kez vakit geçirmek bir öğleden sonrayı geçirmek için en kötü yol olmayacaktır. Kulağa klişe gelebilir ama orduda günlerce yerimizden ayrılamadığımız görevlerde ihtiyaçlar ortaya çıkar ve hepimiz rahatlamamanın yollarını bulurduk. Sonra, eve ya da üsse döndüğümüzde... şey, diyelim ki etiketlerin hayranı değilim. Aşk aşktır, zevk de zevktir; başka bir şey değil.

Ronan bana Liam ve Asher'ı Skyla ile birlikte yakaladığını söyledi. Tamamen şok olmuş görünüyordu ama yargılayıcı değildi. Öte yandan ben şaşırmadım. Son birkaç haftadır aralarındaki dinamiklerde bir değişim olduğunu fark etmiştim.

Sanırım dışarıdaki adam olmanın güzelliği de bu. Her şeyi mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Liam bir su dolduruyor ve içerken yüzünü bana dönüyor. Adem elması sıvıyı emmeye başlayıp bardak boşalana kadar aşağı iterken açık yeşil gözleri benimkilerde kalıyor. Dili dudaklarında geziniyor, sonra gömleğinin eteğini yukarı kaldırıp su olmadığını bildiğim çenesini kuruluyor. Bu onun karın kaslarını gösterme fırsatı veriyor.

Bu çocuk nasıl bir ateşle oynadığının farkında değil. Bu ona bir oyun gibi geliyor, sanki beni kışkırtmaya çalışıyor. Blöf yapmadığımı anladığında şok olacak.

"Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"Hiçbir şey." Sırıttıyor, gömleğini çıkarıyor ve bana doğru olabildiğince hızlı adımlarla yürüyor.

Bacağı kırık ama adam hâlâ kasıla kasıla konuşuyor.

Kollarını tezgâha dayıyor ve onlara yaslanarak yüzünü benimkinden sadece birkaç santim uzağa yerleştiriyor.

"Susuzluktan kavruluyordum. Bana daha önce istediğim içkiyi teklif etmediniz, bu yüzden idare etmek zorunda ."

Ona bir kaşımı kaldırıp bakıyorum. Elimi ensesine götürüp parmaklarım saçlarını tutup çekmeden önce yukarı doğru hareket edene kadar o alaycı gülümseme yüzünü terk etmiyor.

Gülümsemesi azalıyor ve üzerine eğildiğimde kısa bir nefes nefese kalıyor. Konuşurken bilerek dudaklarımın onunkilerin üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

"Eğer sikimi emmek istiyorsan, tek yapman gereken kibarca istemek."

Liam bana bakarken gözbebekleri büyüyor, ben saçlarını bir kez daha çekerken dili dudağının üzerinde gezinmek için dışarı fırlıyor. Bir nefes daha veriyor, bu seferki daha çok inlemeye benziyor.

"İyi bir çocuk olup dölleri içmek ister misin?" Ben soruyorum.

Konuşmaya hazırlanırken sessiz evin içinden bir ses bağıırır. "Ne oluyor lan burada?" Asher tersler.

Liam sarsılıyor ama ben onu bırakmıyorum, Asher'a bakarken onu yerinde tutuyorum.

"Erkek arkadaşın az önce bana sikimi emmeyi ne kadar çok istediğini söylüyordu."

Başını sallarken Asher'ın yüzünde kırılgan bir alay ifadesi beliriyor. "Erkek arkadaş mı? Sen aklını kaçırmışsın."

Asher bunu söylediğinde Liam'ın yüzünde beliren acıyı kaçırmıyorum ve dürüst olmak gerekirse bu beni kızdırıyor. Ben de çocuğa yardım ettim.

"Öyle mi? Yanılıyor muyum? Mükemmel, daha çok benim için," diyorum Liam'ın ağzını kendime çekmeden önce.

Şaşırtıcı bir şekilde, hemen tepki vermiyor. Ama dişlerimle dudağını bir kez ısırduğmda bana açılıyor. Elleri yüzüme geliyor ve onu daha yakına sürüklüyorum, tam benden kopup Asher'ın yanına çekilirken dilim onunkine karışıyor.

Asher'ın eli Liam'ın kalçasını kavrayıp onu kendine yapıştırırken sırtarak elimin kenarıyla ağzımı siliyorum. Şaşkın bakışlı Liam bana bakarken Asher elini Liam'ın boğazına doluyor ve dudaklarını ona doğru çekiyor. Liam'ı vahşice, açlıkla öpüyor ve esas amacının beni göstermek olduğunu anlayabiliyorum. Yine de dürüst , bu senaryodaki tek gerçek kazanan Liam ve Asher ondan uzaklaştığında, salak sanki lanet olası piyangoyu kazanmış gibi sırtıyor.

Buradaki işim bitti.

"Ne sikime girdik biz böyle?" Griggs homurdanıyor, gözleri benden Liam ve Asher'a kayıyor, Ronan da onun arkasında soğukkanlı bir bakışla duruyor.

Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırırken, "Bana Eros deyin, ikinize de hizmet etmekten mutluluk duyarım," diyorum.

Griggs kaşlarını çatıyor ve Ronan odayı taramadan önce gözlerini deviriyor. "Skyla nerede?"

"Uyuyor," diye cevap verdim. "Yorgundu, ben de uyuması için onu odasına götürdüm."

"Onu sen mi taşıdın?" Griggs sertçe sorar.

Bakışlarım Liam'a yöneliyor, şu anda yüzünde boktan bir sırıtış var.

"Evet, Skyla'nın yeni bir erkek arkadaşı edindiğini söylemeyi unuttuk mu?"

"Ne?" Asher ve Griggs aynı anda sorarlar.

"Tam zamanında; senin aşk saçmalıklarından bıkmaya başlamıştım," diyor Ronan merdivenlere yönelirken, her zaman Skyla'yı ilk arayan o olur.

Ona kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum.

"Ona dokundun mu?" Griggs bana doğru yaklaşarak sordu.

İçimi çekerek ayağa kalkıyorum, onunla göz göze geliyorum ve başımı yana eğiyorum. Çok yetenekli çılgın bir piç olabilir ama ben de öyleyim. Beni korkutmuyor.

"Ben istedim. O istedi, ben istedim. Gerçekleşti. Bu sorun olur mu Griggs?" Meydan okuyorum.

Çenesi sıkıca kenetlenmiş ve nabızı boynunda gümbür gümbür atıyor. Griggs, "Eğer bir tane daha lanet olası adam getirirse, onu domuz gibi doğrarım, yerinde," diye homurdanıyor.

"Bunu ona söylerken iyi şanslar." Liam gülüyor.

"Skyla? Skyla?" Ronan aniden en üst kattan seslenir. "Bu ne lan!"

Ses tonu hepimizi geriyor. Yukarı çıkıyoruz, Liam tepeye doğru yarışırken kolayca toz içinde kalıyor. Önce Griggs, ardından ben ve sonra da Asher. Skyla'nın odasına girdiğimizde yatağın boş olduğunu ve Ronan'ın balkonda yıpranmış bir şekilde durduğunu görüyoruz.

"Nerede o?" diye soruyor çılgın gözlerle.

Ona bakmadan önce başım, muhtemelen bir yerlerde saklanıyormuş gibi odanın içinde dönüyor.

"Bilmiyorum. Onu buraya bıraktım." "Ne kadar zaman önce?" Griggs soruyor.

"Bilmiyorum, üç saat önce mi? Belki dört?"

"Belki dört?" Asher yumruklarını gömleğine geçirerek hırlıyor. "Karım nerede lan?"

"Ben buradaydım!" Savunuyorum. "Liam da geldi! Kimse içeri girmedi. Ne bir alarm çaldı, ne bir ses, hiçbir şey."

"O zaman hangi cehennemde, Wes?" Ronan tersler.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, cebimden telefonumu çıkarıp güvenlik kamerası görüntülerini açıyorum. Evin ön tarafındaki son dört saatlik görüntüyü üç kat hızla izliyorum ve hiçbir şey göremiyorum. Evin arka tarafına geçmeden önce bu kadar görüntüyü incelemek birkaç dakika sürüyor. Griggs eğilip görüntüyü duraklattığında beş dakika daha filmi izliyorum.

"İşte!" diyor.

Gözlerimi kısarak neden bahsettiğini anlamaya çalışıyorum. Görüntü kesilmeden önce köşeden hızlı bir siyah parıltı görülüyor ve kayboluyor.

Hayır.

Bir sonraki uygulamamı açarak güvenlik kontrolleri yapmaya başlıyorum ve Tanrı'dan yanıldığımı umuyorum.

"Hadi, , , " diye mırıldanıyorum kendi kendime, kalbim önce. "Eee?"

Gözlerimi ekrandan kaldırdığımda Asher soruyor.

"Birisi ana hattı hacklemiş, kendilerini kamufle etmek için kopya bir görüntü oluşturmuş," diyorum.

"Anlamı?" Ronan çevirir, anlayış ve korku çoktan yüzüne yansımıştır.
Nefes nefese kalmış Liam'ın merdivenlerden indiğini duyduğumda gözlerim Vincent'ınkilere takılıyor.
"Onu yakaladı," diye fısıldıyorum.

Üçüncü Bölüm

Vincent

Wesley'nin sözleri, zihnim onları gerçekten işleyemeden önce birkaç saniye boyunca kafamın içinde çınlıyor.

Onu yakaladı. Skyla onda. Onu *aldı*. Ve hepsi bu aptal orospu çocuğunun suçu. Vücudum kendiliğinden hareket etmeden önce gözümü bile kırpamıyorum. Ellerim Wesley'nin boğazına dolanıyor ve daha önce hiç sıkmadığım kadar sıkıyorum. Hayatım boyunca pek çok boğaz kestim, pek çok soluk borusunu ezdim. Bunun hepsinden daha tatmin edici olacağından hiç şüphem yok.

Wesley'nin gözleri yuvalarından fırladı ama bana karşı koymadı. Sadece onu bırakmam için çılgınca ellerimi tutuyor. Evet, haklısın.

Beni ondan ayırmaya çalışan birkaç çift elin üzerimde olduğunu hissediyorum. Yine de bir anlamı yok. Onu bırakmayacağım, hiçbir şey için. Yaptıklarının bedelini ödeyene kadar olmaz.

"Vincent, hadi. Onu öldüreceksin!" Ronan havlıyor.

"Güzel," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum, Wesley'i tüm gücümle bastırırken bedenim titriyor.

"Hayır, hiç iyi değil. Enerjimizi Skyla'yı bulmaya odaklamalıyız, birbirimizi parçalamaya değil."

Haklı olup olmaması umurumda değil. Bu pisliklerin sirenimin hayatıyla bu kadar umursamaz olmalarından bıktım usandım. Bu çok kez oldu ve bazı lanet sonuçlara katlanmak gerekiyor.

"Onu öldürdüğünü öğrendiğinde ne düşünecek? Ona değer veriyor. Bu onun canını yakacak," diyor Ronan. "Lütfen!" diye yalvarıyor kolları gerilirken,

Wesley'nin yüzü soluk maviye dönerken beni şiddetle çekiştiriyor.

"Hadi Vincent. Onu bulmalıyız, sana ihtiyacımız var. Onun sana ihtiyacı var," diyor Ronan.

Başımı çevirip ona bakıyorum, bedenim titrerken öfkem içimde titreşiyor. Başını hızlıca sallıyor.

"Skyla'nın sana ihtiyacı var."

Wesley'e dönerek, hırlarken yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "O seni asla affetmeyecek ve ben de bunu asla unutmayacağım."

Onu yere fırlattığımda bir yığın halinde yere düşüyor, Ronan onun yanında diz çökerken öksürüyor ve nefes nefese kalıyor. Ben gerçekten önemli bir şey yaparken o iyi bir küçük orospu gibi onu kontrol ediyor. Wesley'nin telefonunu kaydırarak açık olan uygulamalar arasında gezinmeye başlıyorum ve evin arkasındaki görüntüleri hızlıca ileri sarıyorum. Bilinci yerinde olmayan Skyla'yı taşıyan adam ormanın içinde kayboluyor ve ben de bölgenin haritasına bakmak için ayrı bir ekran açıyorum.

Ormanın diğer tarafında bir içki dükkânının otoparkı var. Wesley'nin uygulamasını bir kez daha açarak, şehrin sokak kameralarına bağlanabiliyorum ve doğrudan o otoparkı gösteren kameraya erişiyorum. Elbette, adam kızı boktan arabasının arka koltuğuna yerleştirirken onu kimin tuttuğunu anlayabileceğim kadar yakın bir yere park etmişti.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

"Kim?" Asher, Liam'la birlikte omzumun üzerinden eğilirken soruyor.

"Ne oluyor lan? Profesör Corwin mi?" Liam itiraz ediyor. "Sapık o mu? Nasıl?"

"Güzel bir kız gördü ve kafayı taktı," diye aptallığını yüzüne vurduktan sonra gözlerimi tekrar kameraya çeviriyorum, direksiyona geçip otoparktan sağa dönerken bir saniye bile kaçırmıyorum.

Bu sistemi nasıl çalıştıracığımı anlamam biraz zaman alıyor, ama bir kez öğrendikten sonra onları sokak kameraları aracılığıyla takip etmeye başlıyorum. Aramaya devam etmeden önce Asher'a bakıyorum.

"Mal varlığını araştırın. Mülkleri, ailesi. Onu nereye götürüyor olabilir."

Asher çoktan telefonunu çıkarmış ve parmaklarını çılgınca ekrana vuruyor. Görünüşe göre Ronan da aynı şeyi yapıyordu çünkü yanıma gelip bana bir ekran gösterdi.

Nicholas Corwin'e ait iki mülk var. Kampüsün hemen dışında bir daire ve Vermont'ta satın alınan bir depo.

Üç aydan fazla oldu.

Kameralar onu kuzeye giden otoyola doğru giderken gösterdiğinde, cevabımızı bulduğumuzu biliyorum. Orospu çocuğu onu Vermont'a götürüyor.

Wesley'nin telefonunu Ronan'ın göğsüne fırlatarak evin içinde tepiniyor, anahtarlarımı ve kaskıma doğru merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Her ihtimale karşı onları izlemeye devam edin. O depoya doğru gidiyor olmalılar."

"Nereye gidiyorsun?" Ronan bağırır.

"Kızımı almaya gidiyorum!" Kapıyı açıp bisikletime doğru koşarken hırlıyorum.

Garaja koşup, bu gibi durumlar için elimde bulunan iki adet beş galonluk benzin bidonunu almadan önce arabayı çalıştırıyorum. Ayrıca her ihtimale karşı bir battaniye ve bir ilk yardım çantası alıp hepsini Wesley'nin arabasının arkasına atıyorum.

Tüm bunları yapmam için geçen sürede, sikik herifler nihayet dışarı çıkmayı başardılar. Wesley şoför koltuğuna atlarken Asher arkalarından mekânı kilitliyor ve Ronan da Liam'ın kırık kıcını arabaya taşıyor.

Bu arada GPS'ime adresin koordinatlarını giriyorum, kaskımı takarken bacağımı bisikletimin üzerine atıyorum. Onları lanet arabalarında beklemeyeceğim. Oraya bisikletimle daha hızlı varacağım ya da en azından deneyeceğim. Her saniye önemli ve kızımı almak için kendimden başka kimseye güvenmeyeceğim. Onu tekrar kollarıma aldığımda, tüm bahisler kapanacak. Nicholas Corwin'den başlayarak herkes yerden yere .

Geliyorum, Siren. Geliyorum. Benim için güçlü ol. Geliyorum.

Dördüncü Bölüm

Skyla

Yatak odasında yerde ne kadar yattığımı bilmiyorum. Kaburgalarım acı içinde bağılıyor, midem boşalacak bir şey kalmadığı için sımsıkı sarılmış durumda ve kalın ipin çıplak tenimi kestiği bacaklarım ağlıyor.

Sonunda banyonun kapısı açılır ve Profesör Corwin beline sardığı bir havluyla dışarı çıkar. Göğsündeki kıllar siyah ve grinin karışımından oluşuyor ve gövdesinin her yerine yayılıyor. İğrenme duygumu gizlemek için gözlerimi kaçıırken, havluya yaslanan bira göbeği beni ürpertiyor.

Ayak sesleri önümde durmadan önce odanın içinde ilerliyor. Kolları altımdan kayarak beni havaya kaldırıp arkasını dönüp banyoya doğru yürürken vücudumun korkuyla titremeye başladığını hissediyorum.

Beni küvete oturtuyor, suyu açmadan önce gideri tıkıyor. Gözlerim tereddütle onunkilerle buluşmadan önce bu his karşısında irkiliyorum. Dolan suyun bir kısmını avucuna alıp saçlarımın üzerine dökerken kısık bir bakışla beni izliyor.

"durumdasın, aşkım."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece sessizce onu izliyorum. Başını sallarken düzensiz bir iç geçiriyor.

"Böyle olmaması gerekiyordu. Başından beri kolay olmalıydı, biliyor musun?"

"Ne olmalıydı?" Dikkatlice soruyorum.

Bir lif kapıyor, gömleğimi ve bacaklarımı yıkamaya başlamadan önce sabunla kaplıyor. Bunu neden yaptığı konusunda biraz kafam karıştı ama bunu ona tercih ederim.

Beni cırılçıplak soydu.

"Her şeyi. Biliyor musun, annenle de seninle aynı sınıfta tanıştım."

"Annem mi?" Yankıladım.

Başını sallarken bulanık kahverengi gözleri bana geliyor, devam ederken üzerimdeki kusmuğu düşüncesizce siliyor.

"O kadar güzeldi ki, bir odaya giren güneş ışığı gibiydi," diye gülümsüyor. "İlk gün onun yanında oturdum. Bana bakışından sonsuza dek birlikte olacağımızı anladım."

Kabaca yutkunuyorum, devam etmesini bekliyorum. Devam etmediğinde, daha fazlası için zorluyorum.

"Sonra beni gördün ve ona benzediğimi mi düşündün?"

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Sadece ona benzemiyorsun. Onun tıpatıp aynısısın, görsel ikizi. Seni gördüğümde inanmadım. Haftalarca seni izledim, olabileceğimiz her şeyi sana göstermek için bir fırsat kolladım."

Gözlerindeki hüznün yavaş yavaş kayboluyor, bir karanlık hakim oluyor.

"Arkama yaslanıp seni onlarla birlikte izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Sana dokunmalarını, sana sarılmalarını izlemek. Sırf sana doğru nefes aldığı için sınıfın ortasında kaç kez Walcott'un boğazını kesmek istediğime dair bir fikrin var mı?!" diye hırlıyor.

Sessiz kalıyorum, konuşmayı nazikçe çocuklardan uzaklaştırmaya çalışırken korku beni sıkıca kavıyor.

"Demek annemle çıktınız?"

Gözlerine o yumuşak, hülyalı bakış yeniden girmeden önce bir an tereddüt ediyor. Aman Tanrım, o lanet bir deli.

"Yaptık, birkaç ay boyunca ve gerçekten mutluyduk. Ta ki o pislik Parris ortaya çıkana kadar," diye tükürüyor. "Ondan nefret ediyordu, adama katlanamıyordu. Yeni mezun olmuştu ve babası gelin olarak *benim* Giselle'imi seçmişti."

Lifleri yükselen suya batırıp bağlı bacaklarımı ovmaya başladığında hareketleri daha sarsıntılı ve sert hale geliyor.

"Sonra her zaman olduğu gibi lanet Putnam devreye girdi. Kendisinin Giselle'e borçlu olduğunu, onun... onun bir tür mülk olduğunu düşündü! Ve Henry gibi bir domuz olduğu için onu sıradan bir fahişe gibi paylaştı!" diye çıkıştı, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Gözlerini kapatıyor ve bana bakmadan önce derin bir nefes alıyor.

"Ve sonra öldü; dünyadan, benden koparıldı. Bunun arkasında Putnam ve Parris'in olduğundan hiç şüphem yok. Bu lanet olası dünyada kötü olan her şeyin arkasında onlar var."

Vücudum donuyor, kelimeleri zihnimde yavaş yavaş işlemeye çalışıyorum.

"Bekle, babamın annemi öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" diye soruyorum.

İmkânı yok, değil mi? Hayır. Bu adamın akli dengesinin yerinde olmadığı açık. Tamamen hayal görüyor, bir anda gerçekliğin içine girip çıkıyor. Yirmi yıl önce olan bir şey yüzünden kafası karışık ve öfkeli.

"Elbette bunu herkes biliyor. Ölümünün halının altına süpürülme şekli. Sen gönderildin. Putnam aylarca kayıplara karıştı. Her şey ortada!" diye homurdanıyor, elleri titrerken loufayı düşürüyor.

Yere düşer, hıçkırır hıçkırır ağlamaya başlarken başını titreyen ellerinin arasına alır.

"Giselle! Benim tatlı, tatlı Giselle'im."

Kılımı bile kıpırdatmıyorum, hareketlerini dikkatle izliyorum, birdenbire gözyaşları kurudu, hıçkırıkları kesildi ve bana iliklerime kadar ürperten boş bir yüzle baktı.

"Yine de sorun yok. Artık her şey yolunda. Artık hayatımıza birlikte başlayabiliriz."

Bunun muhtemelen yanlış bir hamle olduğunu bildiğimden, belki onu içinde yaşadığı yanılsamadan kurtarır umuduyla aptalca bir şey söylüyorum.

"Ama yapamayız. Ben Skyla'yım, Giselle değil. Beni sevmiyorsun; annemi seviyorsun, Profesör Corwin."

"Sen GISELLE'sin!" diye bağırarak sıırıslam gömleğimi başımın üzerinden sıyrıyor. Ellerim bağlı olduğu için gömleğimi çıkaramadığından, barakadaki en keskin alet olmadığı açık. Öfkeyle ince kumaşı tutup ikiye ayırıyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. Sadece külotum kaldı, ama görünüşe göre onlar da bende kalmayacak.

Corwin onları da yırtıp atıyor ve üzerime daha fazla su döküyor. Lifleri bırakıp ellerini şampuana bulayarak saçlarımı ovmaya başladı. Saçlarımı çekiştirip duruyor ve beni suyun altına itmeden önce irkiliyorum. Bir eli beni küvete yapıştırırken nefesimi tutuyorum ve diğeri beni sudan çekmeden önce agresif bir şekilde saçlarımı duruluyor.

O bir şişe saç kremi alırken ben nefes nefese kalıyorum ve öksürüyorum.

"Sevdiğin ürünleri aldım. Her gibi kokmanı istiyorum," diyor saçlarımı hindistan cevizi kokulu

Şampuan. Kesinlikle bana ait olmayan bir şampuan. Sanırım annem olduğumu düşünmeye geri döndük.

Bana daha öncekiyle aynı muameleyi yapıyor, saç kremini yıkarken başımı suyun altına sokuyor, beni bir kez daha dışarı çekerken başımı sertçe ovuyor.

"Çok daha iyi," diyor ben boğulurken ve nefese kalırken.

önce ayağa kalkıyor, beni sudan çıkarıyor ve yatak odasına taşıyor. Çıplak bedenimden sular dökülüyor ve beni yatağa yatırmadan önce çıplak tenimde ellerini hissettiğimde ürperiyorum.

"Artık temiz olduğuna göre, sana yeni kıyafetler giydirelim. Eskilerinden bazıları hâlâ bende," diyor yanında getirdiği spor çantasını karıştırmaya başlarken.

Elinde beyaz bir bluz ve etek, gözleri vücudumda gezinirken dönüyor ve kıyafetleri yanıma koyuyor. Kendimi örtmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Şifonyere doğru ilerliyor, bir bıçak çıkarmadan önce çekmecelerden birini karıştırıyor. Yanıma yaklaşp ellerimle bacaklarım arasındaki ipi keserken gözlerim onu dikkatle izliyor.

İçgüdüsel olarak uzuvlarımı geriyorum, derim ipten dolayı yıpranmış ve çiğ. Corwin'in gözleri göğüslerimin üzerinde geziniyor ve onları ayırmadan önce bacaklarıma doğru iniyor. Bana saf bir şehvetle bakıyor ve korku içimi sıkıyor. Elini bana dokunmak için kaldırdığında karşı koyuyorum.

Kafasının yan tarafına tekme atarak yataktan kalkmaya çalışıyorum, kenara doğru kayarken çığlık atan kaburgalarımı görmezden geliyorum. Toparlanıp yüzüme bir tokat atmadan önce fazla uzağa gidemiyorum. Tekrar ve tekrar, tokat üstüne tokat başımı döndürüyor, sonra üstüme çıkıyor, pörsümüş siki kalçama düşerken havlusu düşüyor. Bu iğrenç bir şey ama elleri boğazıma dolanmadan önce buna odaklanacak vaktim yok.

Beni sertçe boğuyor, sıkılmış dişlerinin arasından konuşurken beni sarsıyor. "Benimle savaşmayı bırak, Giselle! Sadece dur!"

Nefes almaya çalışırken öğürüyorum ve boğuluyorum ve o daha sert sıkıyor. Parmaklarım elini kavrayıp kendimi kurtarmaya çalışırken, elini geri çekip öyle sert bir tokat atıyor ki yıldızlar görüyorum. Corwin boğazımı serbest bırakıp yüzümü şefkatle kavrayınca gözlerimi kırptıştırarak başımı sallıyorum.

"Aşkım, iyi misin?" diye sorar. "Çok özür dilerim. Sen sadece... kaçamazsın. Güvenli değil, tamam mı?"

Ona tiksintiyle bakıyorum ama sessizliğimi onaylıyormuş gibi başını sallayınca bir şey söylemiyorum. Bu onun için ne büyük bir hata olacak.

"Hadi, uzan," diyor üstüme uzanıp beni yerime sabitlerken. Altından kaymaya çalışırken kaburgalarım çığlık atıyor, ama o sadece üzerime daha fazla ağırlık bindiriyor.

"Kıyafetlerim ne olacak?" Hırıldıyorum.

"kıyafetlere ihtiyacımız yok. Dinlen aşkım," diyor bana sokulurken, uykuda aldığı ağır nefeslerin sesi beklediğimden daha hızlı geliyor.

Yavaşça hareket etmeye çalışıyorum ama bir santim bile kıpırdayamıyorum. İçimdeki acı o kadar büyük ki, tekrar kusmaya hazırım. Vücudum korkuyla titremeye başlıyor ve Corwin de buna karşılık olarak bilinçaltından daha fazla ağırlık basıyor gibi görünüyor.

Orada kaç saat yattığımı bilmiyorum. Emin olmak için çok fazla. Onu üzerimden uzaklaştırmak için yaptığım her girişim yenilgiyle sonuçlanıyor ve hıçkırı hıçkırı ağlamaktan kendimi alamıyorum. Uyanık kalmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum. Yine de ilaçların hala sistemimde olduğunu biliyorum. Bunun kısmen benim kontrolüm dışında olduğunu biliyorum ve kendimi durduramadan vücudum kapanıyor ve uykuya dalıyorum.

Hareket beni uykumdan uyandırıyor. Hafif ama hareket kaburgalarımı sarsıyor ve beni bir iniltiye zorluyor.

"Oh evet," diye iniliyor Corwin. "Kıpırda üzerimde, Giselle."

Gözlerimi açtığımda Corwin'in yarı sert sikini çıplak kalçama sürttüğünü görüyorum.

"Kes !" Ellerimi omzuna doğru iterek bağırdım.

Tanrım, ne kadar da kilolu bir pislik.

Bana bakarken yüzünde şeytani bir gülümseme beliriyor. "Oh, oynamak mı istiyorsun? Hadi oynayalım."

Eli yukarı kalkıyor, göğüs ucumu sertçe çimdiklemeden önce göğsümü kavırıyor. Acıyla çığlık atıyorum ve o daha da sert çimdikliyor. Yemin ederim kanamak üzereyim. Çığlıklarım evin içinde yankılanıyor ve Corwin zevkle inliyor.

"İyi kız. Küçük bir sürtük gibi benim için çığlık at. Sert sevdiğini biliyorum. Seni onlar tarafından güzelce ve sertçe sikilirken izledim. Sert mi istiyorsun? Vereceğim

sana," diyor diğeri eliyle kalçalarımın arasından geçerken.

Bacaklarım çırpınıyor ve elimdeki her şeyi kullanırken vücuduma yayılan acıya güç veriyorum. Tokat atıyorum, tekmeliyorum ve ısırıyorum ama o bunun bir oyun olduğunu düşünüyor. Bundan zevk alıyor.

Beni zapt etmeye çalışırken "Tanrım, sen vahşi birisin" diyor.

Burnuma öyle bir yumruk indiriyorum ki, yüzündeki keyifli gülümseme kayboluyor, yerini öfke alıyor ve o da bana yumruk atıyor. Yıldızlar görüyorum ve yumrukları başımın yan tarafına ve karnıma inerken yüzümden kan damlamaya başladığını hissediyorum. Tekrar tekrar acı veren sıcak anlardan başka bir şey değil.

Parmaklarını içime soktuğunu hissettiğimde şaşkınlık içindeydim, yönümü bulmaya çalışıyordum. Tırnakları uzun ve sivri, parmaklarını acı içinde içime sokup çıkarırken beni kesiyor.

"DUR! HAYIR!" Çabalarımı toparlayarak çığlık atıyorum.

Ona karşı savaşırken gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissediyorum. Çığlıklarımı susturuyor, yüzümdeki gözyaşı izlerini yalarken dilini düzleştiriyor.

"Gözyaşlarının tadı çok güzel," diye inliyor. "Gerçi senin geri kalanın kadar güzel değil," diyor, parmaklarını benden çekip inerken onları emiyor.

Bu fırsatı değerlendirip sikine bir diz attım. Acı içinde soluyarak sırt üstü yuvarlanıyor ve ben de sert bir gümbürtüyle yere inerken yüzüstü düşüyorum. Vücudumun içinde başka bir keskin çatlak yankılanırken rüzgâr beni dışarı attı. Bir kaburgam daha gitti.

Karnıma çok fazla baskı yapmadan elimden geldiğince sürünerek yatağın ön tarafına doğru ilerliyorum. Kapı o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum, ama bir el saçlarıma gömülüyor ve beni geriye doğru çekiyor.

"Hayır, hayır, hayır!" Tırnaklarım halıyı kazırken çığlık atıyorum, sanki bu beni kurtaracakmış gibi. Kolu, hırpalanmış gövdemin altından geçerek beni dizlerimin üzerine çökmeye zorluyor ve minik sikinin başının bana doğru yaklaştığını hissediyorum.

Diğeri eli hâlâ saçlarımdayken boynuma doğru ilerliyor ve dizlerini bacaklarımın arkasına bastırarak beni olduğum yerde sabitlerken yüzümü yere bastırıyor.

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Kıpırdatmayın şu amcığı," diye homurdandı.

Yüzümden bir gözyaşı daha süzülüyor, bu seferki kaderimi sağlamlaştırıyor. Bir yeri, herhangi bir yeri gözümde canlandırmaya başlarken gözlerimi kapatıyorum. Bu kabus sona erene kadar kendimi soyutlayabileceğim bir yer. Ya da ölene kadar. Bu noktada ikisini de tercih ederim.

Gözlerimi kapıya doğru bakmaya zorladığımda gök gürültüsü bir gümbürtü odanın duvarlarını sarsıyor.

Vincent.

Bakışları önündeki odayı tarıyor, gözleri zifiri karmadan önce durumu tam olarak değerlendiriyor. Ne manzara ama, eminim. Ben, çıplak ve halıya yapışmışım, profesörüm de çıplak, beni ancak en ahlaksız insanın yapabileceği şekilde yok etmeye hazır.

"Vincent," diye .

Yine de beni duymuyor ya da tepki vermiyor. Bunun yerine, neredeyse odanın öbür ucuna atlıyor, Corwin'i benden uzaklaştırıp yere yapıştırıyor ve onu yumruklamaya başlıyor.

Bir sonraki anda Ronan ve Wesley aceleyle odaya giriyor, ardından Asher ve sonra da Liam botuyla olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak geliyor.

"Bebeğim!" Ronan yanıma bağıyor, Wesley aynı şeyi diğer tarafıma yaparken gözleriyle beni tarıyor. Onlara içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Eğer şokta olmasaydım, ağlayabilirdim.

Wesley'nin koyu mavi gözleri o kadar panikle, o kadar acıyla dolu ki, sanki göğsümün içinde hissedebiliyorum.

"Çok üzgünüm . I-"

"Şimdi olmaz," diye tersliyor Ronan beni kollarının arasına alırken.

Ona ne kadar acı çektiğimi söylemek istiyorum ama aynı zamanda beni bırakmasını da hiç istemiyorum. Şu ana kadar kontrolsüz bir şekilde titrediğimi fark etmemiştim. Arkamıza baktığımda Vincent'ın hâlâ Corwin'in üstünde olduğunu görüyorum, yüzü neredeyse çiğ hamburger eti gibi. Bu Asher'ın da bize katılmasını engellemiyor. Çelik burunlu botlarıyla Corwin'in karnına tekme üstüne tekme atıyor, Corwin'den çığlıklar ve iniltieler yükseliyor. Kan ve dişler bej halının üzerine sıçrayıp dağılıyor ama ikisi de durmaya yakın görünmüyor.

Liam'ın gözleri bana gelmeden önce odayı çılgınca tarıyor. Yüzüme . Yanaklarıma ve burnuma aldığım darbeler yüzünden cehennemden çıkmış gibi görüldüğüme eminim.

"Sana dokundu mu?" Ronan bana bakabilmek için beni kendisinden uzaklaştırarak soruyor.

Üzerimdeki ellerini hatırlayınca midem bulanıyor. Vincent ve Asher saldırılarına bir an ara veriyorlar, ben titrek bir baş sallaması yapınca tüm gözler bana çevriliyor. Hepsinin gözlerinde öfke alevleniyor ama ilk hamleyi Liam yapıyor.

Yan sehpanın üzerindeki lambaya uzanıyor ve onu başının üzerinde tutmadan önce duvardan çekip çıkarıyor.

"Cehennemde yan," diye homurdandı Corwin'in kafasına büyük bir güçle indirmeden önce.

Ronan beni tekrar göğsüne bastırırken kanlı görüntüden gözlerimi kaçırıyorum.

"Sorun yok, yanındayız bebeğim. Ben yanındayım," diyor ayağa kalkarken ve beni kucağına almaya çalışırken.

Vücudum acıyla kasılırken hırıldıyorum ve o donup kalıyor, beni tekrar yere bırakıyor.

"Sorun nedir?" Ronan sorar.

"Neren yaralı?" Wesley sorar, Vincent araya girer ve Wesley'i birkaç adım geriye iter.

"Uzak dur ondan! Neren yaralı, Siren?"

Gözlerinin içine bakıyorum, kana susamışlık ve öfke yavaş yavaş azalıyor, yerini sadece endişeye bırakıyor.

"Kaburgalarım," diye kekeliyorum. "Sanırım kırıldılar."

Çenesi geriliyor ve bir kez başını sallamadan önce burnundan sert bir nefes üflüyor. Vincent Ronan'ı iterek beni tutmaktan vazgeçmeye zorluyor ve şaşırtıcı bir şekilde vazgeçiyor.

Vincent yavaşça kollarını bacaklarımın arkasına ve sırtımın üst kısmına doluyor, beni kaldırıp odadan çıkarırken çok fazla sarsmamaya dikkat ediyor. Gözlerim yatağa takılıyor, annemin giysileri hâlâ orada duruyor ve paniğe kapılıyorum.

"Bekle! Kıyafetler, kıyafetler! Onlara ihtiyacım var!" Acele ediyorum.

Ben spor çantasını işaret ederken Asher yatağa doğru ilerliyor ve onları topluyor.

"O çanta da!"

O da çantayı kapıyor ve alnını benimkine dayamadan önce aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Söylenilecek her şey bu anda hissediliyor. Liam yanıma geliyor, parmakları hafifçe elime dokunuyor. Temasla irkiliyorum, başım çılgınca dönüyor; neden, emin değilim.

"Hey, hey. Sorun yok. Sadece ben varım. Güvendesin," diye mırıldanıyor Liam usulca.

Titrek bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha veriyorum. Gözlerim Liam'dan Asher'a, Vincent'a, Ronan'a ve son olarak Wesley'e kayıyor. Hepsinin yüzünde birbirinden farklı kırık kalp ifadeleri var.

"Beni eve götürür müsün lütfen?" Odaya sordum. "Yanıdayız, Siren. Yanıdayız."

Beşinci Bölüm

Ronan

Vincent onu dikkatle berbat ev/depoya doğru taşır. Wesley koşarak önden gidiyor, tek bir bakış bile atmadan geçip giderken ona ön kapıyı açıyor. Liam yanımda topallayarak yürüyor, Asher solunda, gözleri etrafta gezinirken yüzünde tiksinti okunuyor.

Wesley arabasının anahtarına basıp kilidi açar ve Vincent için arka koltuğun kapısını açar. Asher ilerler, arabanın etrafından dolanır ve içeri girmeden önce diğer tarafı açar.

Asher, "Başını kucağıma yasla, onu düz tut," diyor.

Vincent Skyla'yı kucağına alıp cipin içine girerken başını sallıyor, Skyla'yı kucağına yatırmadan önce başını hafifçe kucağına yaslıyor. Liam'ın arabaya binmesiyle aynı anda o da arabadan iniyor ve yerine otururken Skyla'nın bacaklarını dikkatlice kaldırıp kucağına koyuyor.

Güzel, kırık kızıma bakıyorum, öfke, acı ve üzüntü damarlarımda dolaşıyor. Bir yanım Liam'ın o orospu çocuğunu öldürmemiş olmasını diliyor. Keşke ona acı çektirebilseydik dediğimde sanırım buradaki herkes adına konuşuyorum. Günlerce, haftalarca, aylarca. Hatta belki yıllarca. Bunu ve daha fazlasını hak ederdi.

Hepimizin içinde Liam'ın öldürücü darbeyi vurması beni şok etti, de bu kadar acımasızca. Görünüşe göre onun için umut var; sadece doğru motivasyona ihtiyacı var. Skyla'nın yüzüne, çıplak vücuduna ve gözlerindeki acı ve korkuya bir kez bakmak onun için yeterli oldu. En azından Vincent ve Asher ölmeden önce ona iyi bir darbe indirdiler. Umarım dayanılmaz olmuştur.

Wesley arabanın arkasından bir battaniye alır ve Skyla'nın üzerine örter. Şok ya da tevazu için, ama muhtemelen ikisi de. Skyla minnetle battaniyeye sarılır, vücudu hâlâ bir yaprak gibi titrer.

Nicholas Corwin'in bunca zamandır Skyla'nın sapığı olduğuna inanamıyorum. Bana hâlâ mantıklı gelmiyor, hiçbirimize mantıklı gelmiyor. Sessiz tarih profesöründen önce kendi kardeşimden, hatta Henry Parris'ten şüphelenirdim. Yine de geriye dönüp baktığımda, ne kadar gizli olursa olsun birkaç gösterge olduğunu düşünüyorum.

Doğru yaşıyadı ve Lewis'in söyledikleri doğruysa, Skyla'nın annesine aşık olan pek çok erkekte biri olduğuna şüphe yoktu. Kampüste ve sınıfta Skyla'ya kolayca erişebiliyordu ve bir öğretim üyesi olarak, onun programı gibi şeylere, hatta belki de odasının anahtarına bile vakıftı. Döndüğümüzde kesinlikle müdürle konuşacağım. Herkesin radarı altında çalışmasına imkân yok ve bunu bilen birini bulursam Corwin'e saklanması gereken işkenceyi onlar çekecek.

Belli ki ona ilaç vermiş. Sadece nasıl olduğunu henüz çözemedik. Skyla'ya söyledi mi merak ediyorum, şimdi bunu konuşmanın yeri ve zamanı değil.

Şu anda Vermont'un merkezindeyiz. Buraya gelmek üç saatlik bir yolculuktan ve Corwin'in bizden dört saat önde olması nedeniyle çok geç kalacağımızdan korkuyordum. Hepimiz korkuyorduk. Kim olduğunu öğrendiğimizde, onunla ne yapacağı sorusuna cevap bulamamıştık. Planının sadece onu öldürmek olmadığını umuyordum; çok aşık görünüyordu. Daha sonra yazdığı mektuplara göre, ona karşı da öfkeliydi.

Skyla'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana bakarken ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor. Ona karşılık vermek için elimden geleni yapıyorum ama belli etmediğimi biliyorum.

Ona dokunduğunu söyledi. Teyit etti. Bize anlatabileceği her bir ayrıntıyı bilmekten başka bir şey istemiyorum ama aynı zamanda bunu asla duymak ya da düşünmek istemiyorum.

Vincent bisikletinden uzaklaşıp Wesley'nin SUV'sinin bagajına doğru ilerliyor. Biz evden çıkmadan önce oraya attığı iki adet beş galonluk benzin bidonunu aldı. O an kimse onu sorgulamadı, ben de şimdi sorgulamayacağıma eminim.

Binaya doğru yürüyor, zemini gazla ısıtmaya başlarken içeri giriyor. Wesley ile bakışıyoruz ya da en azından bakışmaya çalışıyoruz. Gözleri sadece Skyla'ya odaklanmış, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi onu çaresiz bir bakışla izliyor. Kendini suçluyor, açıkçası ben de öyle. Vincent da öyle. Kahretsin, evde onu neredeyse öldürüyordu ve Asher'ın yardım etmemesine dayanarak

Eğer Vincent başarılı olsaydı, bahse girerim kalpleri kırılmazdı. Wesley onu izlemek ve güvende tutmakla görevlendirilmişti ama başarısız oldu. Liam yarı mazur görülebilir. Makul bir tempoda bile zor yürüyor. Fiziksel ve zihinsel olarak bunu yapabilecek tek kişi Wesley'di ve o da başarısız oldu.

Bir dakika sonra Vincent kapı aralığında belirir, ön basamaktaki ikinci gaz bidonunu boşaltır ve iki bidonu da içeri atar. Sonra, bir kibrit çakarak onu düşürür. Vincent koşarak uzaklaşırken binanın ön gittikçe büyüyen bir ateş izi oluşur.

Wesley sürücü koltuğuna koşuyor, ben de yolcu koltuğuna atlamadan önce arka kapıyı çarparak kapatıyorum. Wesley bizi yola çıkarırken araba hareket ediyor, Vincent da bisikletiyle hemen arkamızda. Üç saniye sonra arkamızdan büyük bir patlama sesi geliyor ve arabanın aynasına baktığımda gökyüzüne yükselen bir duman bulutu görüyorum.

Polisler ve itfaiye yakında burada olur. Bu, Kardeşler'in genelde hallettiğinden çok daha karışık bir durum. Teorik olarak Vincent burayı temizleyip Corwin'in cesedini ortadan kaldırabilirdi, sorun olmazdı. Belli ki bütün bunlar için sabrı yok ve Skyla'nın yaraları öncelikli.

"Evimde bir doktora ihtiyacımız var; üç saatten kısa bir süre içinde orada olacağız. Muhtemel kırık kaburgalar... bir saldırı kurbanını tedavi etmek için gerekli her şeyi getirin," diyor Asher telefonu kapatmadan önce sessizce.

Araba ölüm sessizliğine bürünüyor, tüm gözler Skyla'ya çevriliyor. Sanki konuşmak istiyormuş gibi Asher'a bakıyor ama konuşmuyor. Sessiz kalıyor, beni tedirgin eden bir şekilde ona bakıyor.

Birkaç saniye sonra başını yana çevirmeden önce gözlerini kırıştırıyor ve boş gözlerle koltuğun arkasına bakıyor. Wesley ile endişeli bir bakış paylaşıyorum ve dikiz aynasından Liam ve Asher'ın da aynı şeyi yaptığını görüyorum.

Kendi telefonumu çıkararak, keşke yapmak zorunda olmasaydım dediğim ama başka seçeneğim olmadığını bildiğim bir mesajı tuşluyorum.

Ben: Vermont'ta bir olay var. Nicholas Corwin kayınvalidenizi takip ve tehdit ediyordu. Onu evlerinden kaçırıp bir depoya götürmüş ve orada ona saldırmış. Oğlunuz orayı havaya uçurdu.

Ona burayı havaya uçuracak kişinin Asher olduğunu söyledim. Christopher bunu yapanın Vincent olduğunu öğrenirse, sorular soracaktır. Asher'ın nefret ettiği bir adamla neden bu kadar çok vakit geçirdiği gibi.

doğduğundan beri. Griggs neden oğlunun karısı adına dikkatsizce şiddet uyguluyor? Yapılacak en iyi şey, Asher'ın öfkeli bir anıymış gibi davranmak.

Kardeşimin cevabı şaşırtıcı derecede hızlı geldi.

Christopher: Corwin mi? Nasıl bir mantığı vardı? Bu kız değerinden daha fazla sorun çıkarıyor.

Cevabımı yazarken son kısımda dilimi ısırıyorum.

Belli ki Giselle'e aşıktı. Onunla yaşayabileceğini düşündüğü şeyi yeniden yaratmaya mı çalışıyordu? Emin değilim.

Christopher: O solucan bırakın Giselle'i sevmeyi, onunla aynı havayı soluyacak kadar bile uygun değildi.

Mesajının savunmacı doğası beni şaşırttı ve bir başkası geldiğinde yanıt vermeye gittim.

Christopher: Salem'e geri dön. Vermont'taki işleri ben hallederim. Yola çıkıyoruz.

Altıncı Bölüm

Skyla

Salem'e döndüğümüzde güneş yeni doğmaya başlamıştı. Bu küçük, sırlarla dolu, berbat kasabayı gördüğüm için bu kadar minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim.

Araba yolculuğu yol boyunca sessizdi. Çocuklar buna ihtiyacım olduğunu mu düşündüler, yoksa belki de ihtiyaçları olan şey buydu, emin değilim. İkisi de umurumda değil. Aldığım her nefes içime bıçak saplanmış gibi ve migrenim zonkluyor. Wesley yavaşça arabayı sürüp ön kapıya mümkün olduğunca yakın bir yere park ederken evimizin kalın parmaklıklı kapısı hoş bir manzara oluşturuyor.

Tam arabayı park ederken Liam'ın kapısı açılıyor ve Vincent'in deri kaplı kolları bana uzanıyor. Kolayca ona gidiyorum, beni nazikçe kucaklayıp kapıya doğru taşırken içimi bir rahatlık duygusu kaplıyor. Diğerleri arkamızdan gelirken Asher kapının kilidini açmak için önden koşuyor.

"Nerede o lanet olası doktor?" Asher nefesinin altında dumanlar çıkarıyor. Başımı hafifçe sallarken ona dönüyorum.

"Şu anda doktora ihtiyacım yok. Ben iyiyim," diyorum, Vincent merdivenlerden yukarı çıkmaya başlayınca yüzümü buruşturarak sözlerimi yarıda kesiyorum.

Asher Vincent'in kafasının arkasına vurur.

"Dikkatli ol, pislik! Onu incittin."

Vincent'in çılgın gözleri Asher'a dönüyor ve ona cinayet dolu bir bakış fırlatıyor. Asher bunu görmezden geliyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Bir doktora ihtiyacın var prenses. Hemen bir edeceğim," diyor ve kapıdan çıkmadan önce yanağıma tüy kadar hafif bir öpücük konduruyor.

Vincent bizi merdivenlerin başına kadar götürmesine rağmen Asher'in bağırışlarını duyabiliyorum. Ronan arkamışdan yaklaşıp kapıyı iterek açmadan önce Asher'in odasına varana kadar yürümeye devam ediyor.

Vincent beni dikkatlice yatağa yatırdıktan sonra parmakları yüzümde geziniyor. Profesör Corwin'in bana vurduğu yere dokunduklarında irkiliyorum ve Vincent sanki beni incitmekten korkuyormuş gibi bir adım geri çekilmeye zorluyor kendini.

"Ne istiyorsun, Siren?" Vincent sorar.

Yanıt olarak başımı sallıyorum ve Liam odaya girip Vincent ve Ronan'ı geçerek yatağın etrafından dolanırken çenesini sıkıyor. Yavaşça yanıma uzanıyor, parmakları saçlarımla oynamaya başlarken yüzünde yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Selam, bebeğim."

"Merhaba." Zayıfça gülümsedim.

Yanımda bir bedenın oturduğunu hissediyorum ve Vincent'in tereddütle diğer tarafıma uzandığını görmek için ona bakıyorum. Elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçirdikten sonra bir kez sıkıyor ve ağızına götürüyor. Dudakları yanlarıma yaslanmadan önce yumuşak bir öpücük konduruyor.

Asher odaya girip Liam'ın yanına, ayaklarımla dibine otururken, "Doktor beş dakikaya kadar burada olur," diyor.

Ben bakarken Ronan ayaklarımla dibindeki son boş koltuğa oturuyor.

"Teşekkür ederim. Benim için... geldiğin için teşekkür ederim," diyorum yavaşça, doğru kelimeleri bulmak için elimden geleni yapıyorum.

"Sanki senin için gelmeyeceğim diye bir gerçek varmış gibi," diyor Vincent ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor.

Geri çekildiğinde Liam'ın ağız benimkinin üzerindeydi. "Aynen, bebeğim."

Asher kendi öpücüğünü çalarken ona gülümsüyorum. "Her zaman senin için geleceğim prenses."

Ronan başını sallıyor, alnını benimkine dayamadan önce dudaklarını diğerlerinden birkaç saniye daha uzun süre benimkine bastırıyor.

"Seni çok seviyorum bebeğim. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Duygular boğazımı sıkıyor ve Wesley'nin koridorda garip bir şekilde arkama yaslandığını görmek için ona bakıyorum. Ona küçük bir gülümseme veriyorum ama o bana karşılık vermiyor ve kaşlarını çatmak zorunda kalıyorum. O derin okyanus mavisi gözleri adeta içimde iki delik açıyor, yüzü duygusuz ve soğukkanlı.

Asher hırlayarak ayağa kalkıyor.

"Ondan uzak dur!" diye çıkıştı ve kapıyı Wesley'nin suratına çarptı.

Çarpma sesiyle irkiliyorum, şu anda bizimle olmadığı için içimde bir hüznün filizleniyor. Asher ona çok kızgın; hepsi öyle görünüyor.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Asher bana dönüyor, kendini toparlamadan önce yüzüne öfke saçılıyor.

"Bunların hepsi onun suçuydu! Corwin seni almak şöyle dursun, sana asla dokunamamalıydı."

Kaşlarımı çattım. "O da beni kurtarmaya gelmedi mi?"

"Evet, her şeyi berbat ettikten sonra," diye homurdanıyor

Vincent. Başımı sallamadan önce bir an için gözlerim ona kayıyor.

"Bu gece Profesör Corwin'den başka kimsenin hatası yoktu. Onu içeri alın. *Şimdi*," diyorum, Asher daha da vurgulayarak.

Kapı koluna uzanmadan önce çenesi granit kadar keskin şekilde sıkılır ve koridorda bağırırken kapıyı yırtıp açar.

"Preston! Buraya gel!"

Wesley'nin kafasını dikkatlice içeri uzatması birkaç saniye sürüyor, gözleri odayı taradıktan sonra bana takılıyor.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Bir an yutkunuyorum, onunla yaşadığım son anıyı hatırlıyorum.

Gömmeye çalıştığım tüm duygular, çekim,... "Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Beni kurtardığın için."

Wesley ağzını açar ama sanki söyleyeceklerini tekrar düşünüyormuş gibi duraklar, sonra ağzını kapatıp başını sallar. Kapı zili evin içinde çalar ve Wesley odadan çıkıp kapıya cevap vermek için merdivenlerden aşağı iner.

Doktorla birlikte yukarı çıkıyor ve kaburgalarımın kırık değil çatlak olduğunu tespit etmeden önce hızlı bir muayene yapıyor.

Yaşasın.

Beyin sarsıntımı temizledi ve kaburgalarım iyileşene kadar ağrı kesici ilaçlar için bir reçete yazdı. Bana olabildiğince sessiz bir şekilde tecavüz yapması için bir neden olup olmadığını sordu. O kadar ani bir sessizlik oldu ki odada iğne atsanız yere düşerdi. Ona hızlıca başımı salladım, tüm erkeklerin omuzlarında ve yüzlerinde rahatlama oldu.

O gittikten sonra çocuklar üzerime titremeye başladılar, daha fazla battaniyeye, yemeğe ya da duşta ihtiyacım olup olmadığını sordular. Aslında tek istediğim uyumaktı ve neyse ki hiçbiri gitmedi. Hepsi kaldı, etrafımı sardı, ben gözlerimi kapatıp derin bir uykuya dalarken Wesley bile köşeden bana baktı.

Yedinci Bölüm

Skyla

Sert parmaklar tenimi sıkıyor, o ıslak, yapışkan dil vücudumda geziniyor.

Hayır. Hayır. Hayır!

"HAYIR!" Çığlık atarak uyanıyorum, bir çift el beni hafifçe sarsıyor.

"Skyla, uyan! Küçüğüm, hadi. Uyan!" Wesley aceleyle söylüyor.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda odanın karanlık olduğunu ve Wesley'nin paniğe kapılmış yüzünü görüyorum. Başımı sallamadan önce kalbimin hızının kesilmesi ve nefes alış verişimin normale dönmesi bir anımı alıyor.

"Kötü bir rüya," diye mırıldandım.

Wesley konuşmak için ağzını açtığı anda kapı açılır, Vincent, Asher ve Ronan odaya dökülür, ardından Liam'ın koridordan gelen küfürleri duyulur.

"Lanet olası merdivenler! Şu yürüme botunu çıkarmak için sabırsızlanıyorum." "Neyin var?" Ronan soruyor.

"O ne yaptı?" Asher suçluyor.

Vincent Wesley'e, "Seni öldüreceğim," diye çıkıştı.

Wesley ellerini havaya kaldırarak benden bir adım uzaklaşıyor.

"Bir kâbus görüyordu. Çığlıklarını duydum ve onu yatakta çırpınırken buldum.

Liam kapıdan içeri girerken daralmış gözlerle onu izliyor, sinirli ve nefes nefese.

"Ne oldu?" diye sorar.

"Kötü bir rüya. Sizi korkuttuğum için özür dilerim çocuklar."

" yok, bebeğim. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Başımı sallıyorum, o da başını sallıyor.

Diğerlerini dışarı iterken, "Sizi yalnız bırakacağız," diyor.

Ben ona seslendiğimde Wesley de onlarla birlikte dışarı çıkmaya başladı. "Bekle. Wesley, konuşabilir miyiz?"

Her yönden ona zehirli bakışlar fırlatılıyor, ama o onlara aldırıyor bile, bana doğru bir adım atarken başını sallıyor.

Ronan konuşmadan önce birkaç saniye bizi izliyor.

"Pekâlâ, kapının hemen dışında olacağız."

"Kapının hemen dışında," diye ekliyor Asher, gözlerini Wesley'ye dikerek.

Kapı kapanırken dikkatimi Wesley'e vermeden önce onlara başımı sallıyorum. Bir an sessizlik içinde oturup, o konuşana kadar birbirimize bakıyoruz.

"Çok özür dilerim küçüğüm. Ben... Bu kadar kötü batırdığıma inanamıyorum. Ben sadece... buna inanamıyorum," diyor başını sallayarak.

Gözleriyle buluşmaya çalışırken elimi uzatıp onunkini kapatıyorum.

"Hey, ciddiym. Corwin'den başka kimsenin hatası değildi. Beni korumak için elinden gelen her şeyi yaptın."

Wesley başını sallar. "Bu doğru değil ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ben sadece... bunu nasıl kaçırdığımı anlamıyorum. Yukarıda hiçbir şey duymadım. Seni hiç uyandırmadı ve bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum."

Konuşurken birleşmiş ellerimize bakıyorum.

"Nasıl olduğunu biliyorum."

Bir an duraksadıktan sonra gözlerim yavaşça onunkilere kayıyor.

"Elma şarabı paketlerine bir şey yaptı. Yakında bir tane içeceğimi biliyordu ve sonra ben dışarıdayken-"

"Seni yakaladı," diye bitiriyor başını sallayarak ve içi boş bir kahkaha atarak. "Hâlâ bunun benim hatam olmadığına beni ikna etmeye mi çalışacaksın? Sana o lanet elma şarabını yapan benim!"

Wesley odada volta atmaya başlar, başını sallarken parmakları sarı saçlarına gömülür.

"Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğimi bilmelisin. Elimden gelse bile. Ben... Bilmiyorum. Gardım düşmüştü. Bana bir şans verdiğin için o kadar mutluydum ki! Yani... benim gibi erkekler senin gibi kadınları elde edemez."

"Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerini bana çevirdi. "Bu iyi bir adam olmadığım anlamına geliyor, hem de hiç. İnsanları öldürdüm, yasaları takip ettiğimden daha çok çiğnedim ve bir

her şey güneş ışığı ve gökkuşağı değildir."

Başımı salladım. "Bu seni diğer erkek arkadaşlarımdan nasıl farklı kılıyor?"

Ben devam ederken hiçbir şey söylemiyor.

"Sen kötü bir adam değilsin Wesley, hem de hiç değilsin. Geçmişinde ne olduğu ya da ne yaptığın umurumda değil. Sen iyisin, hatta daha iyisin ve bu ilişkide şanslı olan sen değilsin, benim."

Dudaklarını yalıyor ve bana bakmadan önce birkaç saniye sessiz kalıyor.

"Bir ilişkimiz mi var?"

"Oh, şey. Sanırım öyle düşünmemeliydim. Sadece takılmamız benimle gerçekten birlikte olmak istediğin anlamına gelmiyor sanırım. Ve benim zaten dört erkek arkadaşım olması muhtemelen bunu-"

Wesley'nin parmağı dudaklarıma geliyor ve yumuşak bir sesle konuşarak beni hemen susturuyor.

"Sana zaten söyledim. Seni istiyorum küçüğüm. Sadece her şeyden sonra senin de beni isteyip istemediğini bilmiyordum."

Bu noktada daha fazla tartışmak beyhude gibi geliyor. Kendisinin üstlenmemesi gereken suçu üstlenecek ve sanırım bu kendi başına başa çıkması gereken bir şey.

"Seni istiyorum Wesley. Sen... uygunsun, biliyor musun? Tam burada," diyorum bir elimi göğsümün üzerine koyarak.

Ne kadar klişe da bu doğru. Bir yapbozun eksik parçası gibi hissettiriyor. Bana doğru ışıpta gösterilene kadar eksik olduğunu fark etmediğim bir parça gibi ve şimdi bunca zaman onsuz ne yaptığımı merak ediyorum.

Eli benimkini örtmek için hareket ediyor, bana ciddiyetle bakarken parmaklarını benimkinin etrafında kıvrıyor.

"Beni istediğin sürece burada olacağım küçüğüm."

Ona doğru eğilirken usulca gülümsüyorum, dudaklarını dudaklarıma yerleştirirken başımı kaldırıyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, aynı anda hem havai fişek patlaması hem de eve dönüş gibi. Diğer elini kaldırıp yüzümü nazikçe kavırıyor, sanki ellerinde paramparça olmak üzere olan porselen bir bebekmişim gibi.

Uzaklaştığımızda bana nefes kesici gülümsemelerinden birini veriyor ve yüksek bir ses evi salladığında bir şey söylemeye hazır görünüyor.

"Hayır! Benden uzak dur! Skyla nerede? Ne oldu!?" diye bağıyor tanıdık bir ses.

Bunun üzerine kaşlarımı çattım ve Wesley gerildi.

"Steph?" Battaniyeleri üzerimden atıp ayağa kalkmaya çalışırken soruyorum.

Wesley beni yatakta tutmaya çalışırken, "Dinlenmen gerek," diyor.

Başımı sallıyorum ve Wesley beni kollarına alıp kapıya doğru yürürken ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kapıyı açtığına Liam oradaydı ve küçük bir gülümsemeyle bizi izliyordu. Wesley'e önce yürümesini işaret etmeden önce hiçbir şey söylemiyor.

Merdivenlerden inerken fuaye göründü ve öfkeli görünen Steph kapının yanında durmuş Ronan, Vincent ve Asher'la konuşuyordu. Diğerleri de onu takip etmeden önce gözlerini bana dikeyor.

Ağız açık kalmadan önce bakışlarının Wesley'nin beni tuttuğı yere odaklanmasını izliyorum.

"Sky, bir tane daha mı?!"

Ona dönmeden önce, yüzünde ifadesiz bir maske olan Wesley'ye bakıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyorum ben?" Steph kahkahalarla gülüyor. "Yeğenimden ölen kız kardeşimle ilgili bir sesli mesaj alıyorum ve sonra on dört saat boyunca telefonlarıma cevap vermiyor. Burada ne yaptığını sanıyorsun?"

Lanet olsun. Sesli mesaj. Onu unutmuşum. Gerçekten sadece on dört saat önce miydi? O aramayı yaptığımdan beri bu kadar çok şey olmuşken bu nasıl mümkün olabilir?

"Telefonum nerede?" Çocuklara soruyorum, hepsi sadece başlarını sallıyor ve omuzlarını silkiyor.

"Muhtemelen ormanda bir yerdedir. Vermont'a getirmiş olması mümkün değil" diyor Vincent.

"Vermont mu? Vermont'ta ne var? Kim o?" Steph araya girer.

Sertçe yutkunuyorum ve tüm çocuklarla bakışıyoruz. Her şeyi konuşmak zorundayız ve her ne kadar bu konuşmayı ertelemek istesem de, görünüşe göre bu konuda söz hakkım yok.

"Konuşmamız gerek," diyorum odadakilere.

Hepimiz oturma odasına taşındık ve kanepe, Liam'ın yatağı ve oturma zemini arasında dağıldık. Ben Liam'ın yatağında kadar oturuyorum, Asher ve Liam da iki yanımda.

"Neden yüzünü buruşturuyorsun? Neyin ?" Steph soruyor. "Kaburgalarımnda birkaç çatlak var," diyorum.

Çocuklara öfkeli bir bakış fırlatmadan önce kaşları çatılıyor. İçimi çekiyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Ciddi misin? Tabii ki onlardan biri değildi."

"Peki, ne düşünmem gerekiyor?" diye soruyor, ellerini iki yana açarak.

Düşüncelerimi toparlamak için bir an ayırdıktan sonra hemen konuya girmeye karar verdim. "Bir takipçim vardı."

"Sapık mı?" Steph . "Ne zamandan beri?"

"Okulun ilk gününden beri."

Ağzı açık kalıyor ve ben hemen devam ediyorum.

"Bir şey söylemedim çünkü seni endişelendirmek istemedim! İlk başta Asher'ın hıyarlık ettiğini düşündüm," diyorum ve omuz silktiğini görüyorum. "Sonra Vincent olabileceğini düşündüm. Her zaman her köşede pusuya yatıyordu."

Vincent başıyla onaylıyor ama gözlerim tekrar teyzeme döndüğünde sessiz kalıyor.

"Sonra bunun başka biri olduğu, anneme takıntılı biri olduğu anlaşıldı."

Steph kaşlarını çatır. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü ona Giselle'e hitaben yazılmış mektuplar bırakıyordu," diyor Ronan.

"Ne dediler?" diye soruyor.

"İyi ve sevgi dolu başladılar. Sonra şiddete ve öfkeye dönüştüler. Çocukları biliyordu ve onlarla nasıl ilgileneceğinden bahsediyordu. Beni onlarla görmekten nasıl tiksindiğini anlatıyordu," diye açıklıyorum.

"Sanırım bu ona Giselle'i babam ve Henry ile birlikte gördüğü zamanı hatırlattı," diyor Asher.

Steph bunun üzerine bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Yüzünü tamamen bana dönmeden önce kabaca yutkunuyor.

"Bu konuda ne biliyorsun?"

"Bence sormamız gereken soru, bu konuda ne biliyorsunuz?"

Konuşmadan önce bir an tereddüt ediyor.

"Hikayeyi bitir, sonra bildiklerimi
paylaşacağım."

Ben nefesimi vermeden önce odada tedirgin bakışlar dolaşıyor.

"Kaırıldım."

"Ne!" diye bağırıyor.

"Dün gece," diye devam ediyorum. "Bana ilaç verdi ve beni Vermont'ta ev gibi görünmesi için yenilediği bir depoya götürdü. Orada yaşamamızı, her şeye yeniden başlamamızı istedi."

"Kim?" Steph sorar.

"Nicholas Corwin," der Wesley odanın köşesinden. Bunun zerine Steph'in burnu kırışır.

"O küçük ahmak mı? Gerçekten o olduğuna emin misin? Her zaman kendi gölgesinden korkardı. Onun saldırgan bir sapık olduğunu düşünemiyorum."

"İnan bana, oydu. Bana annemle nişanlanmadan önce nasıl çıktıklarını anlattı-"

"Evet, çok doğru," diye alay ediyor Steph. "Keşke diyor. Anneni zgn bir köpek yavrusu gibi takip ederdi. Ona hep aşk notları, gller bırakırdı. Bu onu deli ederdi."

Steph devam ederken hepimiz birbirimize meraklı bakışlar atıyoruz. "Sana zarar verdi mi?"

"Bana dokunmaya çalışıyordu ve ben de karşılık verdim. Belli ki bundan hoşlanmamıştı. Karnıma ve kaburgalarıma tekme attı ve beni tokatladı. Eğer ocuklar beş dakika sonra gelseydi, tek yaptığının bu olduğunu söyleyemezdim," derken gözlerim Vincent'a kayıyor ve o odaya daldığında üzerime çöken rahatlama ve güven dalgasını hatırlıyorum.

"Oroşpu çocuğu şimdi nerede?" Steph ocuklara dönerek sorar.

Liam sesinde soğuk bir tonla, "O tüyler ürpertici depoda cayır cayır yandı," diyor.

Başını sallarken çenesi geriliyor. "Güzel."

Başımı sallıyorum, bahsetmediğim başka bir şey içimi kemiriyor.

"Başka bir şey daha söyledi. Annemi ldrenin babam olduğunu söyledi. Ya da Asher'ın babasının. Herkesin böyle olduğunu söylediğini söyledi... ama annemin ölümü bir kazaydı, değil mi?" diye sordum.

Steph'in rengi soluyor ve bana bakarken vücudu donuyor. Başımı hafifçe eğmeden önce ona göz kırıyorum.

"Değil mi?" Gözlerim ocuklara kayıyor ve hepsinin gözlerime bakmayı reddettiğini fark ediyorum. "Hepiniz biliyor muydunuz?"

"Bebeğim, bu sadece bir söylenti. Hiçbir zaman kanıt olmadı. Sadece aptal insanların uydurduğu bir saçmalık." Liam omuz silktili.

"Steph?" diye sordum. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor. Elimi yatağı vuruyorum.

"Cevap ver bana!" Bağıyorum.

Başını sallamadan önce irkiliyor.

"Sanırım öyle. Dediğı gibi, hiçbir zaman kanıt olmadı ama kız kardeşimi öldüren biri varsa o kişinin Henry olduğundan hiç şüphem yok."

Başımı sallarken acı içime saplanıyor.

"Nasıl? Bana nasıl söylemezsin? Hiçbir şey bilmeden buraya gelmeme nasıl izin verirsin?"

"Başka seçeneğim yoktu Sky! Psikopat bir katil olsa da olmasa da, kızını yanında istiyorsa, onun yanında olmak zorundasın. Şimdiye kadar anlamadın mı? Büyükler ne isterse, onu alırlar! Bu tam anlamıyla ölüm kalım meselesi. Ben sadece senin iyiliğini ön planda tuttum. Seni olabildiğince güvende tutmak için çok uğraştım. Benim... benim bebeğim," diye ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya başlıyor.

Gözyaşlarımı koklayarak uzaklaştırmaya çalışırken kendi gözyaşlarımın da aktığını hissediyorum ve ona elimi uzatıyorum. Ayağı kalkıyor ve bana sarılmak için Liam'ın üzerine eğilirken aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Boynuma sarılıp ağlarken kolları beni bir kucak gibi sarıyor.

"Çok üzgünüm Sky. Çok üzgünüm. Sana söylemeliydim. Seni uyarmalıydim. Burası... bu yüzden asla geri dönmedim. Yeryüzü cehennemi ve kadınlar... uzun süre dayanmıyorlar. Gittiğine inanamıyorum... ve benim haberim bile yoktu. Seni neredeyse kaybediyorduk," diyor , bana bakarken gözleri ıslak.

"Kalacak mısın? Birazcık? Sana ihtiyacım var," diyorum kırık bir sesle.

Yüzündeki tereddütü görüyorum, ama başını sallamadan önce sadece bir iki dakika sürüyor.

"Tabii ki yapacağım."

Sekizinci Bölüm

Asher

Stephanie ve Skyla biraz sonra onun odasına çıkarlar. Ronan onlara yatakta geçirecekleri film günü için atıştırma­lıklar getirdi, Vincent ise evden çıkmadan önce bir telefon görüşmesi yaptı. Eminim Liam aşağıda yemek yiyordur ve Wesley de her zamanki gibi dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyordur.

Son yirmi dört saat beni biraz rahatsız ettiği için du­şa girmeye karar verdim. Babamın, Henry'nin ve Giselle'in geçmişini öğrenmek, karımın kaçırılması ve Wesley'nin ona asıldığını öğrenmek... ve Liam. O kısımdan hiç memnun değilim.

Saçlarımı köpürttükten sonra ılık suya geri yaslanıp şampuanı duruluyorum ki banyonun kapısı çalınıyor.

"Hey, dostum. Herkes için öğle yemeği sipariş ediyorum. Kulağa ne hoş geliyor?" Liam soruyor.

Cam duvarın arkasından ona bakmak için dönüyorum ve kaygısız gülümsemesinin kaybolup yerini açlık bakışının almasını izliyorum. Gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor ve nedense geri dönme içgüdü­sü hissetmiyorum, en ufak bir şekilde bile.

Bana ne oluyor böyle?

Nabzım ense­me­de atmaya başlıyor ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan boğazımı temizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Prenses ne isterse, bana uyar."

Liam cevap vermiyor, çünkü şu anda sikimle göz göze gelmiş durumda. Onun ilgisi karşısında istemsizce sarsılması, yüksek sesle itiraf edebileceğimden çok daha fazlasını söylüyor.

Gözleri yavaşça benimkilere kayıyor, o yumuşak yeşil gözler şehvete boğuluyor. Dili dışarı fırlıyor, alt dudağını ıslatıyor, sonra bir eliyle gömleğinin arkasından tutup yukarı çekiyor ve başının üzerinden geçiriyor. Yere düşen gömlek Liam'ın dalgalı karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Her zaman formda kalmakla övünür; ders aralarında haftada birkaç gün spor salonuna gider ve bu açıkça belli olur.

Bekle, lanet olsun. Ona bakıyor muyum?

Sırada eşofmanı var, tek eliyle ayakkabısının üzerinde durana kadar aşağı itiyor. Boxer giymiyordu ve gözlerim yeni ortaya çıkan tene takılıyor. Lanet olsun, ne kadar çok piercingi olduğunu asla unutamayacağım. Delilik bu.

Ve biraz da seksi.

Lanet olsun. Bana neler oluyor böyle?

Liam bana doğru sinsice yaklaşıyor, banyoyu geçip cam duvarı aşarak duşa girerken gözlerini benden hiç ayırmıyor. Bir anda benimle birlikte duşa giriyor, aramızdaki farkı kapatırken sprey tenine zar zor sığıyor.

Yerimden kıpırdamıyorum ve onun da buna aldırıldığını sanmıyorum. Tüm işi o yapıyor, eli başımın arkasına giderken kendini suya bırakıyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor.

Temas karşısında donup kalıyorum, Liam'ın dudakları dudaklarıma değerken kılımı bile kıpırdatmıyorum. O kadar yumuşak, o kadar talepkârlar ki, teni tenime değdiği anda sikimin zonklamasından nefret ediyorum.

Başını sallarken alnını benimkine yaslayarak geri çekiliyor. "Hadi Ash.

Beni buzdan çıkarma. Bunu bana, bize yapma," diye yalvarıyor.

"Biz mi?" Yarım bir alay ile soruyorum.

Liam'ın gözleri gözlerime geliyor, bana bakmak için başını daha da geriye çekerken bana yalvarıyor.

"Evet, biz. Korktuğunu biliyorum. Dürüst olmam gerekirse ben de korkuyorum ama bana karşı bir şeyler hissediyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Bahaneler dilimde ölüyor, hiçbiri yeterince güçlü görünmüyor. Sözlerini reddetmek için ağzımı açıyorum ama elim boş dönüyorum. Yine de sessizliğim onu uzaklaştırmaya yetiyor.

Beni tutmayı bırakıp bir adım uzaklaşırken mizahtan yoksun bir öfke çıkarıyor.

"Tamam. Siktir et, seninle uğraşmaktan bıktım. Seni istiyorum, ama her seferinde dolaptan çıkardığın bir oyuncak olacak kadar kötü değilsin.

cinselliğinin sınırlarını test etme havasındayım. Ben kapatıp açabileceğin bir oyuncak değilim Asher ve sıcak ve soğuktan bıktım."

Liam kıpırdamadan duruyor, bir şey söylememi bekliyor. Söyleyecek ne var ki? Bana neler olduğunu bilmiyorum. Erkeklerden hoşlanmıyorum, hiç hoşlanmadım. Liam sadece... Liam ve bu yeterince iyi bir cevap değil. Bu yüzden sessiz kalıyorum.

Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor, duştan çıkmak için dönerken omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Wesley'nin ne yaptığına bakacağım; eminim öğleden sonra oral sekse bayılacaktır."

Gözlerimde öfke parlıyor ve ne yaptığımı anlayamadan aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Onu fayans duvara yapıştırırken elim boğazına dolanıyor. Bana bakarken bana karşı koymuyor, çenesi acı içinde sertleşmiş, gözleri bir şey yapmam, bir şey söylemem için yalvarıyor.

Orospu çocuğu her zaman, her yerde düğmelere basmaktan kendini alamıyor. Liam insanları kışkırtmaya bayılıyor. Ve belli ki işe yarıyor.

"Bunu bir daha söyle," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

"Neden?" Liam hafifçe hışırıyor, onu tutuşum sıkılaşıyor. "Başkasının sikini yalamam fikri hoşuna gitmedi mi? Ağzım onların etrafında sarılı ve dilim-"

Bu cümleyi bitirme şansı yok. Dudaklarım onunkilere yapıştığında değil. Dillerimiz anında birbirine dolanıyor, ben onu yerinde tutarken Liam'ın elleri kalçalarımın dinleniyor.

Öpücük vahşi, cezalandırıcı, acımasız ve lanet olsun, her saniyesine bayılıyorum.

Bizi ayırmaya zorlayarak, boğazındaki elimle onu aşağıya itmeden önce uzaklaştırıyorum.

"Birinin sikini emmek mi istiyorsun? Dizlerinin üzerine çök ve benimkinde boğul. Boğazında hissedeceğin tek sik o olacak."

Liam'ın gözleri benim üzerimde ve çok istekli bir şekilde dizlerinin üzerine çöküyor. Boğazındaki tutuşumu bırakıyorum, elimi başının arkasına koyuyorum, o da benim azgın sert sikimi ağzına alıyor. Dili ucun etrafında dolanırken coşku üzerime çöküyor. Beni daha da derine iterken ağzım sessiz bir iniltiyle açılıyor. Parmaklarım dalgalı saçlarını yumruğumun etrafına sararken kıvrılıyor ve başını her sallayışında beni daha derine ve daha hızlı almaya zorluyor.

Etrafımda inliyor, bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Sadece bu bakıştan bile dilinin üzerine bir damla ön sperm damladığını hissedebiliyorum. Lanet olsun. Bu kadar güzel olmaya hakkı yok. Bunu daha önce nasıl fark etmedim bilmiyorum ama Liam çok güzel. Ve hayır, bunu öylesine söylemiyorum çünkü şimdiye kadar gördüğüm en yetenekli ağza sahip. Şimdiye kadar.

Üzgünüm, prenses.

Orgazmımın yaklaştığını hissediyorum ve mümkün olduğunca uzun sürmesi için onu uzatmakla hemen şimdi ve burada boşalmak arasında kalıyorum. Ne yazık ki vücudum kendi kararını vermiş gibi görünüyor.

Kalçalarımı şiddetle şaklatmaya başladığımda zevk daha da artıyor. Liam bir kez tıkanıyor ve bir inilti beni terk ediyor.

"Aç şu boğazı. Bırak gireyim," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Bir iki dakika sonra dediğimi yapıyor ve kendimi eskisinden daha derine zorluyorum. Hepsi bu kadar. İki kat görüyorum, boşalırken bir an için tam anlamıyla görüşümü kaybediyorum. Sikim Liam'ın boğazından aşağı boşalırken zonkluyor ve o da mutlulukla içiyor. Boğazı fazla mesai yapıyor, beni ıslak bir 'pat' sesiyle bırakmadan önce yudumladığı sesler duşta yankılanıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyor, bana bakarken sağ eli yavaşça sikini okşuyor. Gözlerim eline kayıyor, elini piercinglerinin etrafında döndürmesini, ön kolunun her vuruşta esnemesini hayranlıkla izliyorum.

Tereddütle elimi uzatıp onun yerini alıyorum ve elimi kendi elim gibi onun sikinin etrafına sarıyorum. Elim tekrar aşağı itmeden önce başına yaklaştığımda dudaklarından bir inilti dökülüyor. Sırtını kiremitli duvara yaslayıp kontrolü bana bırakırken eli hızla uzaklaşıyor.

Bana ne oluyor bilmiyorum. Kıskaçlık. Şehvet. Merak. İtici faktör ne olursa olsun, önemli değil. Biz buradayken, böyle anlarda, hiçbirinin önemi yok. Sadece ben ve o varız.

Gözlerim onun sikinden ayrılmıyor, pembenin yumuşak tonu tüm gümüşün yanında adeta büyülüyor. Liam bir şey söyleyene kadar baktığımın farkında değilim.

"Bana öyle bakmayı kes. Bu bir işkence," diye inliyor Liam acıyan bir kahkaha atarak.

Gözlerimiz buluşuyor ve ben dizlerimin üzerine çökerken gülümsemesi kayboluyor, yüzünü bir ciddiyet kaplıyor. Belli ki daha önce hiç sakso çekmemiştim. Neyin iyi hissettirdiğini biliyorum ama şu anda gözümün korkmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Dizlerimin üzerinden en iyi arkadaşına bakarken elim hâlâ ona sarılmış, yavaşça okşuyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye kabaca itiraf ediyorum.

Liam gülümsüyor, küçümseyici ya da kendini beğenmiş bir gülümseme değil. Tatlı bir gülümseme, güneş ışığı gibi görünen ve Skyla bana baktığında olduğu gibi göğsümün sıkışmasına neden olan bir gülümseme.

"Sana öğreteceğim, bebeğim."

Ben daha cevap veremediğim sikini dudaklarıma doğru itiyor ve ben de ucuna hızlı bir öpücük konduruyorum. Lanet olsun, bu büyük bir hata.

Liam yine de inliyor, eli başımın arkasında dururken beni gafil avlıyor.

"Tekrar lütfen Ash," diyor nefes nefese.

İçimden bir ses onun şehvet sarhoşu ses tonuna tepki veriyor. Takma adımı söyleme şekline. Kahretsin, beni şimdiden taş gibi sertleştirdi. Tekrar yapıyorum, yumuşak bir gagalama ve ardından bir tane daha ve bir tane daha. Sonunda cesaretimi toplayıp dilimi çıkarıyorum ve ağzımı onun etrafında kapatmadan önce Liam'ın başının etrafında döndürüyorum.

Ben yukarı bakarken o bana bakarken ağzı bir O şekli alıyor. Liam'ı yavaşça boğazımın derinliklerine doğru itmeye başlarken burnumdan nefes alıyorum.

Piercinglerinin hissi daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor, başımı aşağı ve tekrar yukarı iterken her biri dilime çarpıyor. Sonra tekrar, şimdiye kadar hiç horoz emmedim, bu yüzden sanırım bugün ilklerle dolu.

"Siktir, evet," diye övüyor Liam. "Aynen böyle, güzel ve yavaşça."

Dediğini yapıyorum, başımın arkasındaki elinin hızımı kontrol etmesine izin veriyorum. Ara sıra dilimi sikinin etrafında döndürüyorum, başımı sallarken yanlarını yalıyorum. Düşündüğüm kadar kötü değil, hatta eğlenceli bile sayılır.

Hızımı biraz artırarak Liam'ı daha derine başlıyorum, o inlediğinde içimde bir heyecan oluşuyor. Bir bir sonraki dozunu kovalaması gibi, ben de Liam'ın bir sonraki sesini kovalıyorum. Her biri bir öncekinden daha tatlı ve hepsi için çaresizim.

Elim taşaklarına kadar geliyor, onu boğazımdan aşağı iterken sevdiğim şekilde avuçluyorum.

"Evet, Ash. Taşaklarıma dokun. Sikeyim!" Liam inliyor.

Çekilmeden önce bir süre taşaklarıyla oynuyorum, parmağımı dudaklarına koymadan önce elim Liam'ın ağzına doğru kalkıyor.

"Aç" dedim.

O güzel solgun gözlerinde merak kıvılcımları çakıyor ama dediğimi yapıyor, benim onun sikini emdiğim gibi o da parmağımı . Parmağımı ağzından çekmeden önce dillerimiz senkronize bir şekilde hareket ederek hareketleri yansıtmaya başlıyorum.

Elimi bacaklarının arasına sokup yavaşça içine doğru iterken bana merakla bakıyor. Bunun üzerine gözbebekleri büyüyor ve daha kolay erişebilmek için bacaklarını ayırıyor.

"Siktir," diyor, parmağım kıkına sonuna kadar girerken beklenti onu neredeyse titremeye zorluyor.

Sikinin zonklamasıyla bir an için etrafımda kenetleniyor ve parmağımı yukarı kıvrıp prostatını kolayca buluyorum. Daha önce hiç bir erkeği parmaklamamıştım, ama bu roket bilimi değil ve neyi sevdiğimi biliyorum, bu yüzden sadece bunu yapmaya karar verdim.

"Kahretsin," diye kabaca nefes verir.

Onu bir anlığına serbest bırakmadan önce başım sabit bir ritimle sallanıyor, parmağımı içine ve dışına pompalamaya devam ediyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

"Asla durmanı istemiyorum." Liam başını sallayıp arkasını duşa iç geçiriyor.

"Asla durmayacağım. Bu göt deliği benim, duydun mu beni? İstedğim zaman yalayacağım, parmaklayacağım ya da sikeceğim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını bana doğru çevirdi.

"Nereye ?" Gülüyor ve benim de kıkırdamama neden oluyor. "Sadece benim iyi çocuğum ol. Bunu benim için yapabilir misin?" diye soruyorum.

Aleti sarsılıyor ve ben sırtıırken hızla başını sallıyor, parmağımın hızını artırırken onu ağzıma geri çekiyorum.

Prostatına odaklanıyorum, konuşacak kadar geri çekildiğimde Skyla'nın g-noktasına çalıştığım kadar sert çalışıyorum.

"Sen benimsin, tamam mı? Benim ve Skyla'nın. Seni kimseyle paylaşmayacağım, o yüzden bunu unutabilirsin."

Liam tutarsızca inliyor, onu daha hızlı çalıştırıyorum, dilimi başının etrafında bir kez daha döndürürken horozunu boğazımın arkasına itiyorum. Kendini bırakması için tek ihtiyacı olan ona bir kez daha bastırmak.

Döllerı dilime çarpıyor, ılık ve hafif tuzlu. İlk başta ne dūřüneceęimi bilemiyorum ama yine de yutuyorum. Daha fazla döl dilime çarpıyor ve buna o kadar da aldırmiyorum. Aslında hoşuma gitti. Ya da en azından ben yutarken Liam'ın yaptığı surat ifadesini seviyorum.

Orgazmı geçtiğinde, sikini bırakıp ayağa kalkmadan önce parmağımı yavaşça çekiyorum. Geriye doğru hareket etmeden önce bir an için birbirimize bakıyoruz, arkamı dönüp duşu bitirirken artık ılık olan suyun spreylene geri adım atıyorum.

Liam arkamdan gelip yanağını sırtıma yaslarırken kollarını belime dolamadan önce birkaç saniye kıpırdamıyor. Konuşurken dudakları yavaşça hareket ediyor, sanki onu itmeme için bana bir seçenek sunuyormuş gibi beni gevşekçe tutuyor.

"Bunu mu demek
istedin?" "Neyi
kastettin?" Törpüledim.

"Senin olduğumu. Asla durmayacağını. Sen de beni istiyorsun."

Tavana bakarken dudaklarımı birbirine doluyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Evet mi? Belki mi? Bilmiyorum. Bu biraz karışık. Yani, zaten karımı paylaşıyoruz. şimdi karıma gidip erkek arkadaşını becermememin sorun olup olmadığını mı soracağım? Cevabının ne olacağını zaten biliyorum. Bütün bu karmaşa en başta onun ısrarıyla başladı.

Liam'ın ellerinin benden özölmeye başladığını hissediyorum ve paniğe kapılıp onu durdurmak için dönüp yüzüne bakıyorum. Kollarını etrafımda kalmaya zorluyorum ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. Öne eğilerek dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve ellerimi yüzünü sarmak için kaldırıyorum. Bu bir tutku öpücüğü ve vahşi bir terk ediş değil. Ona vahşice hükmettiğim cinsel bir arzu değil. şefkatli, yumuşak ve umarım kelimelerimin ifade edemediği her şeyi ifade ediyordur.

Ayrıldığımızda, gözlerinin içine konuşurken yüzünü tutmaya devam ediyorum.

"Evet."

Dokuzuncu Bölüm

Skyla

Stephanie ve ben bütün günü yatakta geçirdik. Konuşarak, gülerek, ağlayarak. Uyuduk ve elimize geçen her çöp TV programının çok fazla bölümünü izledik. Ertesi sabah uyandık, Ronan bize kahvaltı hazırladı ve Steph bize bir süreliğine bir sonraki kasabada bir yerde kalacağını söyledi.

Amerika'da kalması beni rahatlattı, kısmen onu özlediğim için, ama aynı zamanda annemin ölümünde onun söylediğinden daha fazlası varmış gibi hissettirdiği için. Ya da en azından söylemediği daha fazla şüphesi var. Dün konuyu birkaç şekilde açmaya çalıştım ve her girişimim çok da ince olmayan bir saptırmayla karşılandı.

Asher ve Liam'ın koridorda fısıldaştıklarını fark ettiğimde mutfakı temizlemeye yardım ediyordum. Ronan'ın yanından geçip onları izlemek için eğildiğimde kaşlarım birbirine çarpıyor. Liam Asher'la bir şey konuşuyor ve ben göz göze geldiğimde Asher başını sallıyor. İkisi de geriliyor ve ben de küçük bir gülümsemeyle el sallıyorum çünkü açıkçası başka ne yapacağımı bilemiyorum.

Asher mutfaka girmeden önce nefesini üflüyor, Liam da hemen arkasından onu takip ediyor. İkisinin de yüzünde ciddi bir ifade var ve ben Ronan'a dönüyorum.

"Bize bir saniye izin verir misiniz?" Ben soruyorum.

Tatlı bir gülümsemeyle bana dönmeden önce onlara bakıyor.

"Sorun değil," diyor eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra adamlara başıyla selam verip anahtarlarını alıyor.

Ön kapının gümbürtüsü evin içinde duyulduğunda, sessizlik sağır edici bir hal alıyor. Birinin konuşmasını bekliyorum ama kimse konuşmayınca ben konuşuyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, hayır. Bilmiyorum," diyor Asher parmaklarını saçlarında gezdirirken. Kaşlarımı çattım ve Liam başını salladı.

"Demek istediği, birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi fark ettik."

Yüzüme yayılan gülümsemeyi engellemek için elimden geleni yapıyorum. Dudaklarımı birbirine çarparak başımı sallıyorum.

"Tamam."

Liam elini Asher'ın eliyle birleştirirken, "Ve biz de senin için sorun olmayacağını merak ediyorduk, sanırım umuyorduk," diyor.

Parmaklarının Liam'ın etrafında bu kadar kolay dolanmasına şaşıyorum ve yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdiklerini gördüğümde daha da şaşıyorum. Kelimenin tam anlamıyla içim yapış yapış oluyor ve bu sefer gülümsememi tutmaya çalışmıyorum bile.

"Elbette öyle. İkinizin de mutlu olmasını istiyorum."

"Biz de senin mutlu olmanı istiyoruz prenses," diyor Asher. "Seni çok seviyoruz."

"Hiçbir şeyi etmek istemeyiz."

Aralarında dururken başımı sallıyorum ve konuşurken ikisine de bakıyorum.

"Hiçbir şeyi berbat edemezsiniz. İkinizi de çok seviyorum. Birlikte olmanız beni bir kenara atacağınız anlamına gelmediği sürece, sizin adınıza çok mutluyum."

Liam, "Evet, sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi," derken Asher alay ediyor.

Gözlerim tatlı ve tedirgin oğlumun nasıl olduğunu merak ederek Asher'a geldiğinde gülümsüyorum. Mutlu ve huzurlu görünüyor ve bu beni tepeden tırnağa ısıtıyor.

"Yine de bir ricam var,"

diyorum. "Ne istersen," diyor

Asher.

"Hâlâ grup zamanı yapabilir miyiz? Tüm kaçırmak istemiyorum," diyorum ikisi arasında elimle işaret ederek.

Yüzlerine aynı sırtış yayıldı.

"Bebeğim, sen sandviçimizin dolgususun. Kaçırmana izin yok."

Asher ve ben Liam'a bakarken burunlarımızı

kırıştırıyoruz. "Neyini dolduruyorsun?" Ben gülüyorum.

"Ne?" Liam aramıza bakarken soruyor. "Sandviçimiz, bilirsin işte, Skyla sandviçi gibi ve biz de ekmeğiz."

Asher hayal kırıklığına uğramış bir iç geçiriyor ve Liam yanağına hızlı bir öpücük kondurmadan önce gözlerini deviriyor. Asher'ın yüzündeki sert ifade kaybolmuyor ama yumuşuyor.

Awwww.

Ronan birkaç saat önce benim için yepyeni bir telefonla geldi. Corwin'in benimkine ne yaptığı hakkında hiçbir fikrimiz olmadığı için bana yeni bir tane aldı ve bunun için inanılmaz derecede minnettarım. Resmi olarak kış tatilindeyiz ve envanter çıkarmak için mutfağı karıştırmaya karar verdim. Steph ve ben her zaman bayramda yemek yapardık ve ben de biraz neşe havasındayım, gerçekten elimden geldiğince.

Şekerli kurabiyeler için gerekli tüm temel malzemeleri topladım ve telefonum çaldığında internetten bir tarif aradım.

Selam bebeğim! Seni özledim, uzun konuşmamışsınız gibi hissediyorum. Orada her şey yolunda mı?

Mesajı görünce yüzümü buruşturdum. Öyle mi? Sayılır mı? Hayır, pek sayılmaz. Nasıl oldu da hiçbir uyarı olmadan işler bu kadar hızlı tırmandı ve sonra denizde geçen bir fırtına gibi sular hiçbir şey olmamış gibi tekrar sakinleşti? Dürüst olmak gerekirse, bu o kadar da rahatlatıcı değil. Bunun yerine kendimi her zamankinden daha gergin buluyorum.

Biliyorum, özür dilerim. Yarın gelmek ister misin? Arayı kapatırız?

Cevabı hemen gelir.

Maggie: Tabii! Bu akşam ailemle yemeğe gitmem gerekiyor... Bana şans dile.

Bana onlar hakkında, şansın ihtiyacı olanın en azı olduğunu bilecek kadar çok şey anlattı. Kardeşler'deki çoğu aile gibi soğuk, mesafeli ve çocuklarının tüm bireysellik ve kişiliklerinden sıyrılarak boyun eğmelerini bekliyorlar. Belli ki buralarda işler böyle yürüyor. Yine de bu onu doğru yapmaz.

Telefonumu yere bırakıp hamuru karıştırmaya devam ederken bir çift kol beni sarıyor. Onları tanımam bir anımı aldı.

Burnuma olmadığım yeni bir koku çarpıyor. "Merhaba Wes," diye gülümsüyorum.

Başını boynumun kıvrımına bırakıyor ve konuşurken tenime yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Selam ufaklık. Ne yapıyorsun?"

"Şekerli kurabiye yapıyorum. Yardım etmek ister misin?" Ona bakmak için döndüğümde teklif ediyorum.

Bana şüpheli bir bakış atıyor ama yine de siyah gömleğinin kollarını sıvamaya başlıyor. İpli ön kollarının bu hareket sırasında esnemesini izlerken gözlerime engel olamıyorum. Ön kollar neden bu kadar sıcak? Lütfen biri bana bunu açıklasın, çünkü de anlamıyorum. Öyle . Ben malzemeleri karıştırmayı bitirip oklavayı alırken Wesley ellerini yıkamaya başlıyor. Ben açmaya başlıyorum, o tekrar arkamdan geliyor ve birlikte açarken ellerini iğnenin en ucuna koyuyor. Pekala,

Yuvarlamaya çalışıyorum; ben gülüp ona bakmadan önce sarsıntılı hareketler yapıyor ve bizi bir yandan diğer yana itiyor.

Hamurdan bir parça koparıp ağzına atmadan önce bana göz kırparken o mavi gözler adeta parlıyor. Öfkeyle ağzım açık kaldı.

"Hamuru yiyemezsin!"

"Neden olmasın?" diye karşı çıkıyor ve ağzına bir parça daha atıyor.

Üçüncü parçayı almak için hamle yaptığında elini savuşturuyorum ama bu onu diğer eliyle tutup bana sırtıtmaktan alıkoymuyor. Etrafta bulabildiğim en yakın şeyi ararken, göğsüne fırlatmadan önce parmaklarımın arasına biraz un sıkıştırıyorum.

Şimdi, öfkeli görünme sırası onda. Ağzı açık kaldı ve bana dönmeden önce gömleğine baktı. İşte tam o anda ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım. Wesley sakince arkama uzandı ve bir avuç un alıp başımın üzerine serpti.

Çığlık atıp onu uzaklaştırıyorum ama o bir eliyle iki elimi tutarken diğer eliyle başımı okşuyor. Sonra, başladı. İkimiz de un avuçlarına uzanıp birbirimize fırlatıyoruz, sonra ben iki avuç alıp saklanmak için mutfak adasının arkasına koşuyorum. Biz pişirme savaşına katılırken hava beyaz tozla kaplanıyor ve mutfak bulandırıyor.

Unumuz bittiğinde, Wesley adada kalan tozu topluyor, ninja gibi yerde yuvarlamadan önce elleriyle bir araya getiriyor. Bazen onun orduda olduğunu unutuyorum, hem de bir Donanma Mührü olduğunu.

Gözleri benimkilere takılıyor ve çömelmiş bir pozisyonda yuvarlanmasını sonlandırıyor. O saldırmadan önce korku karnımı sıkıyor. Üstüme çıkmadan önce yüzüme bir avuç un daha atarken tekrar ciyaklıyorum. Gözlerimi başlarken ikimiz de gülüyoruz. Tekrar görebildiğimde, bu savaşı kazanmamış olsam da, onu yine de iyi yakaladığımı fark etmek için başımı kaldırıyorum.

Wesley'nin sarı saçlarına buzlu uçlar takılmış gibi görünüyor, tertemiz siyah gömleği artık tozlu bir gri ve o gülümseme... tamam, gülümsemesinde hiçbir sorun yok; mükemmel. Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyor. Ben de onu mutlu bir şekilde öpüyorum, kireçli un ve her şeyiyle.

Elini kaldırıp yüzümü dilim dışarı fırlıyor ve Wesley'ninkine sürtünüyor. Diğer eli kalçamda dururken mutlu bir şekilde ağzına doğru iç çekiyorum. Eli gömleğimin altından sütyenimin içine girmeden önce kısa bir süre oyalanıyor. Meme ucumu baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor ve bunu yaparken inlemekten kendimi alamıyorum.

Kalçalarının bacaklarımla arasında hareket ettiğini, onları bir kez öne doğru yuvarlarken ayırmaya zorladığını hissediyorum. Dişleri alt dudağıma batarken dillerimiz birbirine dolanıyor, kalçalarını tekrar yuvarlarken şakacı bir şekilde çekiyor.

"Wes," diye inliyorum koridorda ayak sesleri duyulduğunda.

"Neler oluyor lan? Skyla'nın çığlık attığını duydum ve-"

Ronan'ın sözleri köşeyi döndüğünde kısa kesiliyor. Eminim oldukça güzel bir manzaradır. Normalde tertemiz olan mutfak zenginleştirilmiş unla kaplanmış, ben de onun bağ kardeşini yerde kuru kuru beceriyorum. Gerçi şu anda külotum sırlıklam olduğu için bu sevişmenin kuru bir tarafı yok.

Wesley benden uzaklaşıyor, Ronan'a bakarken yüzünde Liam'in takınacağı bir ifadeyi yansıtan alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Hey, Ro. Gösteri için tam zamanında geldin."

"Gösteri mi?" Ronan konuşurken etkilenmemiş bir kaşını kaldırarak yankılanıyor, ancak sesinin daha derin bir kabuk aldığını inkar etmek mümkün değil.

"Mhmm, tabii ki katılmak istemiyorsanız," diye kaşlarını sallayarak meydan okuyor.

Ronan evet demiyor ama yine de onu geri de çevirmiyor. Bunun yerine, ayakları yavaşça bize doğru ilerlemeden önce birkaç saniye boyunca dikkatle bizi izliyor. Wesley'nin gözlerinde heyecan parlıyor, bana bakıyor ve ayağa kalkmadan önce ağzıma hızlı bir öpücük konduruyor. Ona sormaya başladım

Ama ben bir şey söyleyemeden beni omzunun üzerinden kaldırdı.

Wesley sözünü esirgmeden beni yemek odasına doğru taşımaya başlıyor, merdivene yönelmeden önce kaburgalarımın ekstra özen gösteriyor. Basamakları ikişer ikişer çıkıyor, Ronan da hemen peşinden yatak odama giriyor.

Wesley ayakkabılarını çıkarıp üstüme çıkmadan önce temkinli bir sıçrayışla beni yatağa bırakıyor. Ronan odaya giriyor ve kapıyı kilitledikten önce kapatıyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ne? Başka kimsenin katılmasına izin yok mu?" Alay ediyorum.

"Hayır," diyor Ronan boğuk bir sesle. "Şu anda sen bizimsin."

Bizimkini söylerken amımın nabzının attığını hissediyorum ve gözlerim Wesley'nin dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırmadan önce onaylarcasına başını salladığını görmek için geri dönüyor. Elleri kot pantolonuma gidiyor, bir eliyle düğmesini çözerken diğer eliyle pantolonu odanın köşesine atmadan önce bacaklarımdan aşağı sıyırmaya başlıyor. Külotumun yanı sıra gömleğim ve sütyenim de hızla onu takip ediyor, ta ki bu muhteşem adamların önünde tamamen çıplak yatana kadar.

Wesley yatağın kenarından dizlerinin üzerine çöküp beni kenara çekmeden önce gözlerinin üzerimde gezindiğini, vücudumun her santimini incelediğini hissedebiliyorum. Ben daha kendimi toparlayamadan, o yüzüstü yatağa dalıyor. Dilini içimde gezdirirken kalçalarım başının etrafını sarıyor, bunu tekrar tekrar yaparken vücudumda bir ürperti yaratıyor, dişleri klitorisimi ısıtıyor.

Wesley ve ben henüz birlikte yatmadık, ama o benimle yattı ve kahretsin, sanırım bu sefer daha da iyi. Wesley beni bütünüyle yutmaya devam ederken, Ronan'ın pantolonunu indirip sertleşmiş sikini çıkarmadan önce kemerinin şingirtisini duyuyorum. boşluğu kapatıyor, yatağa sürünüyor, dizlerini başımın yanına koyuyor ve sikinin ucunu ağzıma sokuyor.

"Aç kapıyı, bebeğim."

Dediğini yapıyorum ve hiç vakit kaybetmeden kendini tamamen ağzıma ve boğazıma sokuyor. Tamamen oturduktan sonra başımı tutuyor, kendini biraz daha derine zorluyor ve öğürmememe neden oluyor.

"Siktir," diye inliyor. "Aynen böyle. Sikimi ağzına al, bebeğim."

Tekrar tekrar öğürüyorum ve burnumdan derin nefesler almak için elimden geleni yapıyorum. Yine de, burnunuzdan nefes alabildiğiniz kadar hava alabiliyorsunuz.

şısko penis hava yolunuzu tıkıyor. Kayıtların bunun şikayet olmadığını göstermesini istiyorum; bu sadece gerçek.

Wesley'nin hareketleri yavaşladı ve gözlerim açılıp aşağı baktığımda bizi dikkatle izlediğini görüyorum, mavi gözleri şehvet sarhoşu ve puslu. Ronan'ın sikinin ağzıma girip çıkmasını izlerken neredeyse kendinden geçmiş gibi görünüyor. "Sanki onu emen sen olmak istiyormuşsun gibi sikime bakmayı kes," Ronan

boğazımı daha sert sikerken homurdanıyor.

Wesley benden uzaklaşıyor, konuşurken ağzı parlıyor. "Belki de öyle."

Ronan homurdanıyor. "Biliyorum."

"İzin ver. Sky'ın erkeklerinin birlikte oynamasına bayıldığını biliyoruz, değil mi ufaklık?" Wesley bana bakarken soruyor.

Başımı sallıyorum, Ronan'ın bu sohbeti bir şekilde eğlendirmesine şaşıyorum. Ondan bunu asla beklemezdim. Kelimenin tam anlamıyla, onun dışında dünyadaki neredeyse herkesten. Bana kızgın olup olmadığını sor.

Wesley yumuşak bir sesle, "Hadi, Ro," dedi. "Bunu kızın için yap. Bunun için çıldırıyor," diyor Wesley ayağa kalkarken, sikini çıkarıp ucunu içimde gezdirirken.

Bu his karşısında nefesim kesiliyor, ona ihtiyacım olan yere çok yakın ama bir o kadar da uzak. Ronan Wesley'e dönmeden önce bana tereddütlü bir bakış atıyor. "Becer onu," diyor.

A gülümseme yayılır karşısında Wesley'in yüz, ama I
Yapma.Bayan Omuz silerken gözlerindeki hayal kırıklığı.

"Pek de zor sayılmaz," diyor içime doğru iterken.

Saldırı karşısında ağzım açık kalıyor. Kafası diğerlerinden daha büyük geliyor ve beni her yönden vuruyor. Aman Tanrım.

"Kahretsin, ufaklık. Cennet gibi hissediyorsun," diye inliyor Wesley.

"Sen de," diye nefes nefese kaldım. "Çok iyi."

"Seni doldurmasını seviyor musun?" Ronan sikini boğazımdan aşağı iterken soruyor.

Başımı sallıyorum, Wesley klitorisimle oynamaya başladığında ağzımdan boğuk bir inilti çıkıyor.

"Güzel," diye homurdanıyor Ronan. "İkinizin de boşalmasını istiyorum ve sonra ikinizin de benim için diz çökmenizi istiyorum."

Wesley gözlerimle buluşuyor; şaşkınlık ikimizin de yüzüne yansıyor. Hızını neredeyse kudurmuşçasına artırıyor ve titreme hareketi kaburgalarımın bir acı gönderirken bir an için irkiliyorum. Bana bir bakış attı

Sanki kontrol ediyormuş gibi, ben de devam etmesi için başımı hızlıca sallıyorum. sallarken eli klitorisimi o kadar hızlı ovmaya başlıyor ki bulanık gibi görünüyor ve harika hissettiriyor. Sikinin g noktama doğru itildiğini hissediyorum ve amım bu hisle nabız gibi atıyor.

Ronan sikini ağızımdan çıkarıyor, sonra tekrar içeri iterken ucunu dudaklarımdan dış hatlarına sürüyor.

"Hoşunuza gitti mi? Benim için dizlerinizin üzerine çöküp babanızın sikini emmeye hazır ve istekli olmanızı istemem hoşunuza gitti mi?"

"Baba, ha?" Wesley sırtıyor.

"Babası," diyor Ronan.

Wesley, Ronan'a göz kırparken kaşlarını kaldırır.

"Bilmiyorum. Senin benim babam olman da hoşuma gidiyor. Ne düşünüyorsun ufaklık? Paylaşmak ister misin?"

Ronan'ın göğsünden bir kıkırdama çıkararak başımı sallarken Ronan'ın sikinin etrafında gülümsüyorum. Aşağı uzanıyor, Wesley'nin elini kendi eliyle kapatıyor ve benim klitorisimle de oynamaya başlıyor. Birlikte mükemmel bir uyum içinde çalışıyorlar, henüz deneyimlemediğim ve beni doğrudan sınırın ötesine iten yeni bir duygu getiriyorlar.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye bağıriyorum Ronan'ın sikinin etrafında boşalırken.

Kukum titriyor, vücudum sarsılıyor ve Wesley'nin de dağılması için gereken tek şey bu gibi görünüyor. Aletinin içimde kabardığını hissediyorum, inlemeleri odayı dolduruyor, itişler durmadan önce nefes alıp veriyor ve titrek bir nefes üflüyor.

Ronan ayağa kalkmak için yataktan ağızımdan .

Ronan otoriter bir ses tonuyla, "İkiniz de dizlerinizin üzerine çökün, hemen," diye bağıriyor.

Wesley ve ben yere çöküyoruz, ikimiz de Ronan'a bakarken dizlerimizin üzerinde duruyoruz. Bize bakıyor, önce Wesley'ye uzanırken sikini okşuyor. Eliyle Wesley'nin yanaklarını kavıyor, konuşurken gözlerini Wesley'nin içine dikeyor.

"Aç."

Ağız açık, hazır ve Ronan'ı beklemektedir. Wesley'i fazla bekletmez çünkü bir sonraki saniyede Ronan'ın ağızının içine girmeye başlar. Wesley, Ronan'ın sikini boğazından aşağı iterken Ronan'ın vücudundan bir titreme geçer ve neredeyse tamamen dışarı çekip tekrar geri çeker.

Wesley'nin elleri Ronan'ın kalçalarına gelir, Ronan'ın yüzüne bakılırsa cennetten çıkmış gibi görünen bir ritme girerken kendini sabitler.

"Lanet olsun. Bu ağzın ne kadar iyi olduğunu unutmuşum," diye homurdanıyor Ronan itmeye başlamadan önce.

"Siz bunu daha önce yaptınız mı?" Kısmen şok içinde, kısmen de tamamen tahrik olmuş bir şekilde soruyorum.

Wesley sırtıyor ve Ronan'dan uzaklaşarak bana bakıyor.

"Onu yıpratmam yıllarımı aldı. Sarhoşken bir sakso çektim ve doyamadı."

"Kapa çeneni ve sikimde boğul," diye tersliyor Ronan, kendini Wesley'nin ağzına geri sokarken, onu şaşırtıyor ve öğürmesine neden oluyor. "İşte böyle," diye cesaretlendirir Ronan.

Onları pür dikkat izliyorum. Orada kesin bir aşinalık var. Wesley'nin ellerini rahatça dinlendirmesi, başını yumuşakça sallaması, arada bir Ronan'a bakması. Ve Ronan Wesley'i açıkça izliyor, yüzünde en ufak bir utanç ya da mahcubiyet yok. Eksik bulduğum bir başka şey de istek. Birbirlerine Liam ve Asher gibi bakmıyorlar. Bu daha ilkel, cinsel bir his. Daha derin bir bağdan ziyade, daha çok bedensel bir boşalma gibi görünüyor.

Bunun bizi götüreceği temel ya da yön ne olursa olsun, bacaklarımın arasındaki su birikintisi bu yolculuğa katılıyor.

Bir sonraki anda Ronan Wesley'den uzaklaşıyor ve sikini ağzıma sokuyor. Aleti sıcak ve ıslaktı ve sadece bir saniye önce aletini sıcak tutan kişinin en iyi arkadaşı olduğunu bilmek beni çok daha fazla tahrik ediyordu.

Başımı Ronan'ın sikine bastırıp çekerken, başka bir ağzın yanıma geldiğini hissediyorum. Wesley solumda, Ronan'ın sikini benden çalmadan önce ağzına alıyor ve tekrar boğazına doğru itiyor. Onun oyun kitabından bir sayfa alıyorum ve hemen geri çalışıyorum. Bir ileri bir geri, ikimiz de Ronan'ın etrafında yalıyor, emiyor ve yutuyoruz.

"Siktir. İkiniz de bana çok iyi davranıyorsunuz. Babam için çok iyisiniz."

Wesley elini Ronan'ın taşaklarına götürüp kalçalarını sarsmaya zorlamadan önce bana göz kırpmıyor.

", kahretsin, boşalacağım," diye inliyor Ronan ısrarla.

Ronan konuşmadan önce Wesley taşaklarını ovarken ben onu emmeye devam ediyorum. "Ağızlarınızı açın, dillerinizi dışarı çıkarın."

Wesley ve ben onun dediğini yapıyoruz, Ronan'ın dillerimizin üzerine boşalmadan önce sikini okşamasını izliyoruz. Wesley'e geçmeden önce benimle başladı ve sonra tekrar bana döndü. Ronan'ın ılık dölünün dilimden aşağı damladığını hissediyorum.

Çene, ve Wesley'i aynı durumda gördüğümde, yardım edemem ama onu seviyorum.

Ronan sikini bırakıyor, nefesini verirken başını sallıyor. Önce bana bakıyor, daha önce Wesley'e yaptığı gibi yanaklarımı sıkıyor ve eğilip dölle kaplı ağzıma bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde Wesley meydan okurcasına ona bakıyor.

"Öpücüğüm nerede?"

Ronan alay ediyor, tuvalete doğru yürürken gözlerini deviriyor. "Yanında kız arkadaşın var, öp onu." Wesley abartılı bir hayal kırıklığı iç çekişi yapar.

Dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce "Kahretsin, ne angarya" diye gülüyor.

Öpücük yapışkan ve tuzlu ve sıcak olmaması gereken tüm nedenler için... tek bir tane bile bulunamadı çünkü hiç bu kadar tatmin olmadım ve aynı anda tahrik olmadım.

Onuncu Bölüm

Vincent

Kanepede oturuyoruz, sirenim kucağımda, kapı çaldığında tam da olması gereken yerde. Skyla başını sallayıp güldüğünde güvenlik görüntülerini kontrol etmek için telefonumu çıkarmıştım bile.

"Sadece Maggie."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Asla bilemezsin. Ne istiyor?"

"Beni görmek mi?" Gülüyor.

Homurdanıyorum. "Siktiğimin kulübüne katıl."

Sirenimle daha fazla bire bir zaman geçiremediğim için biraz daha fazla sinirlenmeye başlıyorum. İki erkek arkadaşı ve tahammül edemediği bir nişanlısı olması yeterince kötüydü. Şimdi üç erkek arkadaşı, sözde sevdiği bir kocası ve Wesley var. Tabii ki Wesley'i dördüncü erkek arkadaşı olarak saymıyorum çünkü ona güvenmiyorum. Ne Skyla'ya ne de başka bir şeye.

Kaçırılması onun suçu, cehennemi yaşaması onun suçu, onu neredeyse kaybediyor olmamız onun suçu. Bunca yıl sonra birdenbire ortaya çıkması en hafif tabirle şüphe uyandırıcı ve aynı anda Skyla'ya sihirli bir şekilde aşık olması... Ona zerre kadar güvenmiyorum.

Eğer içimden geçenleri dile getirseydim, eminim ki onu başka biriyle paylaşmak zorunda olduğum için kızgın olduğum söylenecekti. Gerçi bu da listede bir madde ama asıl nedenim bu değil.

Bartlett'i sevmememin bir nedeni de bu. Skyla hakkında benim hoşuma gitmeyecek kadar çok cinsel yorumda bulunuyor ve tüm yaz boyunca Skyla'nın işkencecisini becerdiği gerçeği benim kitabımda onun için iyiye işaret değil. Tabii,

O zamanlar hiçbirisi Skyla'yla tanışmamıştı ama konu bu değil. Brenton, Maggie'yle tanıştığından beri Skyla'ya iki kez alenen saldırdı ve tahmin edin iki gün önce Bartlett'i sabahın üçünde kimin yurt odasından çıkarken izledim? Tahmin ettiniz, Bridgette Brenton.

Sirenim çok tatlı ama hayatına çok fazla güvenilmez yılan davet ediyor. Bunu yaptığında benden sonsuza dek nefret etmeyeceğini bilseydim, hepsini yok etmekten mutluluk duyardım.

Asher kapıyı açıyor ve Bartlett evin içinde ilerlerken onun yanından geçip gidiyor. Skyla kucağımdan atlıyor, bu beni çok , sonra Bartlett'in kollarına atlayıp sarılıyor. Ona ters ters baktığımı hissedebiliyorum ama umurumda değil. Kaltağın hayatımın aşkını bırakması gerekiyor, hem de hemen.

Şansına, Bartlett'in koluna giriyor ve onu üst kata sürüklemeye başlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Sesleniyorum.

"kapatmak için!" Skyla, bozulan ruh halimden habersiz gülümsüyor.

"Ve sikiş!" Bartlett gözlerimin kısılmasına neden olan bir gülümsemeyle alay ediyor.

Asher oturma odasına doğru yürürken başını sallıyor, Liam da yatağına atlamadan önce onu takip ediyor. Ayağındaki botu şiltenin üzerine kaldırıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Şu lanet şeyi ne zaman çıkaracaksın? Lanet olası oturma odasının ortasında bir yataktan bıktım."

"Yarın," diyor Liam.

"Ve burası benim lanet olası oturma odam," diye tersliyor Asher. "Olması gerektiği kadar uzun süre burada kalacak."

"Özür dilerim, erkek arkadaşını kırmak istememiştim," diye alay ediyorum.

Asher bana doğru bir adım atarken çenesi geriliyor ve Liam elini tutup başını sallayarak onu durduruyor.

"Şuna bakın. Kelimeler olmadan da iletişim kurabiliyorsunuz."

"Senin derdin ne Griggs?" Liam huffs.

Ronan'la birlikte oturma odasına girerken Wesley sıkılmış bir ses tonuyla, "Muhtemelen bir süredir sevişmemiştir," diyor. "Skyla nerede?"

Bir kapı kapanıyor, ardından kızların kıkırdama sesi geliyor ve ben nefesimin altında mırıldanıyorum.

"Muhtemelen kankasına amını yalattıyordur."

Wesley bir paket cips alıp ağzına atarken, "Sıcak, izlemek istiyorum," diyor.

"Sıraya gir dostum. Geçen gün sınıfta bu saçmalığı teşvik etmeye çalışıyordum, yemin ederim, Sky neredeyse ona gidiyordu," diyor Liam.

Ronan'ı telefonunda bir şeyler yazarken görüyorum, yüzünde sıkılmış bir ifade var. "Neyin var?"

Telefonunu cebine koyup sallarken kafasını bana doğru kaldırıyor. "Yok bir şey."

Ona boş boş bakıyorum ama gözleri Asher'ın yatağın kenarında Liam'ın yanında oturduğu yere kayarken tek kelime etmiyorum. Asher'a dönmeden önce odanın etrafına bakıyor.

"Asher'ın doğum günü yaklaşıyor. Christopher ve ben tören için hazırlıklar yapıyoruz."

Ah, evet. Göreve başlama töreni. Şimdiye kadar, mirasçılar hala yaşayan, nefes alan bir insan olarak Brethren'in emirlerini yerine getiriyorlardı. Bu törenden sonra ruhları neredeyse şeytana satılmış oluyor. İronik, çünkü Brethren aşırı Püriten Protestanlar tarafından kuruldu.

Ben de henüz katılmadığım için törenin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Doğum gününe daha zaman var ama bu sadece bir an meselesi. Yine de ruhumu uzun zaman önce kaybettim, ne anlamı var ki?

"Mutlu yıllar bana," diyor Asher alaycı bir tavırla. "Skyla ve benim düğünüm ne olacak? Bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Neden? Bunu yüzümüze vurmak mı istiyorsun?"

Alay ediyorum. Asher dönüp bana bakıyor.

"Sadece çok."

"Tanrım, siz birbirinizden nefret ediyorsunuz. Nasıl yürütüyorsunuz?" Wesley mırıldanıyor.

Liam konuşmadan önce hepimiz birkaç saniye sessiz kalıyoruz.

"Skyla bir güç gibi. Aklına koysa dünyadaki açlığa çare bulabileceğinden eminim."

Şaşırtıcı bir şekilde, odadaki herkes başını sallayarak onaylarken bir çeşit kahkaha atıyor.

"Hayır, Asher," diyor Ronan, konuşmayı yeniden yönlendirerek. "Düğün hakkında hiçbir şey söylemedi. Dürüst olmak gerekirse, şu anda bu konuda endişelendiğini sanmıyorum."

"Neden olmasın?" Asher sorar.

Ronan başını sallamadan önce bir an duraksıyor.

"Bilmiyorum."

Kulağa pek hoş gelmiyor. Gerçi ne zaman lanet olası bir Putnam'ın iyi bir yanı oldu ki? Gözlerim Asher'in kafasının yan tarafına takılıyor, o gecenin görüntüleri kafamın içinde tekrar tekrar yanıp sönüyor. Asher'in Nate'i öldürdüğü gece, ne kadar uğraşayım asla kaçamayacağım bir gece. İşin berbat tarafı, Asher'in sorumlu olduğunun farkında olmadığına, ellerinin ne kadar kanlı olduğunu anlamadığına bahse girerim. Ya da belki de biliyor ve umursamıyor.

Kanım kaynamaya başlıyor, nefret vücudumun her zerresini kemiriyor. Botumun içine uzanıp bıçağımı almak ve o lanet olası pisliği boynundan bıçaklamak çok kolay olurdu. Ama yapamayacağımı biliyorum ve yapamamamın nedeni de üst kattaki güzel siren.

Lanet olsun. Sikerim böyle işi.

Ayağa fırlıyorum ve botlarımın evin içinde yankılanan zeminde ne kadar yüksek ses çıkardığını umursamadan merdivenleri hışımla çıkıyorum. Yatak odasının kapısına ulaştığımda kapıyı neredeyse tekmeleyerek açıyorum. Maggie yatağın ayakucunda yanlamasına uzanmış, Skyla ise çaprazlama oturuyor. Ben hışımla içeri girdiğimde ciddi ciddi bir şeyler konuşuyorlardı.

"Vincent, her şey yolunda mı?"

"Bartlett, buradan çıkmak için tam beş saniyen var," diyorum.

"Neden, sevişecek misiniz? Yapacaksanız ben kalıyorum. Kadınları tercih ediyormuş, ateşli bir heteroseksüel çiftin sevişmesini izlemek istemediğim anlamına gelmez."

"Beş," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Dört." Meydan okuyan bir kaşını kaldırıyor ve giderek artan öfkem neredeyse gözümü kör ediyor ve Skyla bunu hissediyor olmalı.

"Bize bir dakika verin," diyor usulca.

Maggie abartılı bir iç çekişle yatağı itiyor ve ben deri ceketimi silkerken odadan dışarı çıkıyor.

"Neler oluyor?" Skyla nazikçe soruyor, o yumuşak ses tonu şimdiden bana bir şeyler yapıyor.

Bu yeterli değil. Çok öfkeliyim ve sadece bir şey beni sakinleştirebilir.

"Sana ihtiyacım var, şimdi," diyorum hızlıca, sikimi pantolonumdan çıkarırken.

Taytını indirmeden önce bir kez göz kırpmıyor. Bir saniye bile tereddüt etmeden ona doğru itiyorum, bunu yaparken içimden vahşi bir hırıltı çıkıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyor kalçalarımı sertçe yuvarlarken, bir sonraki anda cezalandırıcı bir hız kazanıyorum.

" oluyor?" diye inliyor.

"Hiçbir şey," diyorum, şu anda görüşümü bulanıklaştıran öfkeyi temizlemek için gözlerimi kırptıştırıyorum.

"Çok kızgınsın bebeğim. Titriyorsun," diyor nazıkçe.

"Ondan nefret ediyorum," diye hırlıyorum. "Ona senin için katlanıyorum, sadece senin için, ama lanet olsun, ondan nefret ediyorum!"

"Kim?" diye soruyor kalçalarımı sıkarken, yüzünde anlayış belirirken gözlerim onunkilere kayıyor. "Asher mı?"

Onun adını dudaklarında duymak bile öfkemi artırıyor ve uzun zamandır bu kadar kontrolden çıkmış hissetmediğimi fark ediyorum. Onu sertçe becermek için elimden geleni yapıyorum, şeytanları kovalamaya, kabusları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Yine de hiçbir şey işe yaramıyor.

"Neye ihtiyacın var? Söyle bana?" Skyla yalvarır.

"Kan. Lanet olası kanı bıçağımdan akıyor," diye bağırlıyorum.

Konuşurken sesi sessiz.

"Kullan beni."

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Beni kullan, kulübede yaptığın gibi. Kullan beni."

Fikir sarhoş edici ama onu incitmekten, işaretlemekten hoşlanmıyorum. Yine de inkar etmeyeceğim, birlikte olduğum tüm kadınlar arasında, bıçak kullanarak oynadıklarımın hiçbirisi saf bir coşku hissettirmedi.

Tereddüt etmeme rağmen botumu kaldırıp içine uzanıyorum ve bıçağı alıyorum. Bıçağı açıyorum ve Skyla'nın nefesini tuttuğunu duyuyorum, bana bakarken yüzünde gergin bir beliriyor. Elim etli kalçasına batıyor ve gümüş bıçağı derisine bastırıyorum, kan izi takip ederken yavaşça bir çizgi boyunca sürüklüyorum. Bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha yapıyorum, ta ki kan elimi kaplayana ve uyluğunun üst kısmının tamamına bulaşana kadar. Hafifçe inliyor ama durmamı istemiyor. Kesiklerim sığ, iz bile bırakmayacak kadar sığ, ama içimdeki kana susamış iblisler daha fazlasını istiyor.

Daha fazla çizgi çizerken diğer bacağına geçiyorum. Daha fazla kan. Çok güçlendirici, çok ruhani hissettiriyor. Skyla Parris benim lanet olası dinim. Şu andan itibaren ömrümün sonuna kadar seve seve onun sunağında diz çökeceğim, ayaklarına tapacağım ve kanının tadına bakacağım.

İçinden çıkarken eğilip dilimi kanlı kalçasında gezdiriyorum. Yüzünü buruşturdu ama aynı hareketi diğer kalçasına da uyguladım.

Sikimi tekrar içine sokarken dilimin üzerinde tanıdık bakır tadı yayılıyor.

Onu eskisinden daha hızlı becerirken gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyor, parmaklarım kanlı kalçalarıyla oynuyor, bununla birlikte içimi bir sakinlik duygusu kaplıyor. Evet, mahvoldum, hayır, benim için hiç umut yok.

O büyük, güzel gözlere bakıyorum ve onların, yumuşak inlemelerinin, güzel kanının ve tatlı, tatlı amının arasında, çok sert boşalıyorum. Sikim nabız gibi atıyor, zonkluyor ve ben onu daha derine iterken içinde sarsılıyor, vücudunu vermem gereken her damlayı almaya zorluyor. Amcığı nabız gibi atıyor ve çılgınlıkları evin içinde yankılanırken hemen arkamdan geliyor.

Orgazmı geçtiğinde bedenim onun üzerine yığılıyor, başım boynunun kıvrımına gömülüyor; duyulabilecek tek ses hırıltılı nefes alış verişlerimiz. Elini başıma götürdüğünü hissediyorum, parmakları siyah saçlarımda yatıştırıcı bir şekilde geziniyor. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapatıyorum, bu anın tadını çıkarıyorum, tadını çıkarıyorum.

"Asher ne yaptı bebeğim?" diye soruyor usulca.

Gözlerimi açıyorum ama tek gördüğüm onun güzel sarı saçları. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, nasıl cevap vereceğimi düşünürken kendi şeytanlarım onları bir kısılcacın içinde tutuyor. Cevap vermek istemiyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum ama bunu kabul etmeyeceğini biliyorum. Doğrusu, bunu duymayı hak ediyor. Kocasının nasıl bir canavar olduğunu bilmeyi hak ediyor.

"Asher, Nathaniel'i öldürdü."

Sözlerimi takip eden sessizlik sağır edici, sanki Skyla'nın kafasında bunu rasyonalize ettiğini duyabiliyorum. Onun için kitaptaki her bahaneyi uyduruyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye dikkatle sorar.

Sesindeki şüpheyi duyabiliyorum. Putnam kulağına fısıldarken neden benim sözüme inansın ki? Acı beni tüketiyor ama çabucak gömüyorum, ayağa kalkmadan önce onu itiyorum ve içinden çıkıyorum.

Hemen giyiniyorum ve Skyla ayağa kalkarken kapıya yöneliyorum.

"Vincent, dur. Konuş benimle. Vincent!" diye bağılıyor ben kapıdan çıkıp kapıyı çarparak kapatırken. Ses evin içinde yankılanıyor ve merdivenlerden olabildiğince hızlı inerek bisikletime doğru ilerliyorum. Bir süreliğine Salem'den uzaklaşmam gerekiyor.

Belki de sonsuza kadar.

On Birinci Bölüm

Skyla

Vincent'ın peşinden gitmek **istedim** ama daha ayağa kalktığımda motorunun ateşleme ve kalkış sesini duydum. Belki söylediklerine kötü tepki verdim ama kim soru sormaz ki? Erkek arkadaşlarımdan biri diğer erkek arkadaşımı, yani teknik olarak kocamı cinayetle suçladı.

Asher'ı oldukça iyi tanıdığımı düşünmek istiyorum ve kulağa ne kadar berbat gelse de onun cinayet işleyemeyeceğini söylemiyorum, ama Vincent'ın bağ kardeşini öldürmek? Sanırım daha fazla bilgi istedim.

Temizlendikten sonra bol kıyafetler giydim, bacaklarım kesiklerden dolayı çok hassastı. Yine de beni rahatsız etmiyorlar. Şu anda bunun onun için nasıl bir rahatlama, bir kaçış, bir teselli olduğunu görebiliyorum. Bunu ona verebilmeyi, onun için böyle olabilmeyi seviyorum.

Merdivenlerden indiğimde Maggie'yi Liam'la yatakta oturmuş, video oyunu oynarken buluyorum ve onu kesinlikle mahvediyor.

"Hey! Beni vuramazsın!" Liam sızlanıyor.

"Lanet olsun, yapamam. Devam et, Walcott. Benim takımımda eziklere yer yok," diyor karakterini koştururken.

Asher başını sallayıp telefonunda gezinirken Liam homurdanıyor. Belli ki Vincent gitmiş ama Wesley ve Ronan'ın nerede olduğundan emin değilim. Asher telefonundan başını kaldırıp bana bakıyor, usulca gülümseyerek telefonu cebine koyuyor ve oturduğu kanepeye vuruyor.

Ona doğru ilerlemeden önce bir an tereddüt ediyorum, kolu beni sararken minderlere gömülüyorum. Yine de Vincent'ın sözlerini aklımdan çıkaramıyorum. Kelime kusmuğu gibi, elimde olmadan ağzımdan dökülüveriyor.

"Nathaniel Ingersoll'u tanıyor muydunuz?"

Sanki dünyadaki tüm sesler yok olmuş gibi, oda ölüm sessizliğine bürünüyor. Maggie oyunu durdurmadan önce kimsenin nefes aldığından bile emin değilim, üç çift göz benim üzerimde. Bir süre sonra Liam başını sallıyor.

"Evet, öyle yaptık."

Tamam, bundan biraz daha fazlasını umuyordum. "Ona ne oldu?" diye sordum.

Liam ve Maggie bana dönmeden önce birbirlerine bakıyorlar. "O öldü," diyor Maggie.

"Evet, biliyorum," diye oflayıp pufladıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve şu anda karyolanın altına bakmakta olan Asher'a dönüyorum.

"Ash?" Yumuşakça sordum.

Gözleri yavaşça bana doğru geliyor, yüzünde bir boşluk var. "Nathaniel Ingersoll'a ne oldu?"

Omuz silkiyor. "Kuralları çiğnerken yakalanan herkesin başına gelen aynı şey, eleniyorlar."

"Ortadan kaldırılmış mı?" . "Vincent'ın yaptığı gibi mi?"

Asher, "Brethren'de Griggs'ten daha fazla eleyici var prenses," diye cevap veriyor.

"Vincent az önce bana Nathaniel'i öldürenin sen olduğunu söyledi... Neden böyle düşündüğü hakkında bir fikrin var mı?"

Asher başını sallarken yüzünü buruşturur.

"Ben yapmadım. O zamanlar sadece on dokuz yaşındaydım, yirmi olmak üzereydin. O zamana kadar kimseyi öldürmemiştim bile-"

Kahverengi gözleri tekrar bana dönmeden önce Maggie'ye bakarken sözleri kesiliyor.

"Onu ben öldürmedim prenses. Griggs bunu sana neden söyledi bilmiyorum ama o lanet olası bir yalancı."

Sesinde derin bir samimiyet var. Sanırım kocamın bir katil olmaması biraz rahatlatıcı... en azından erkek arkadaşlarımdan birinin en yakın arkadaşının katili olmaması. Yine de Vincent'ın neden böyle hissettiğini, suçu neden Asher'ın üzerine attığını merak ediyorum. Belki Vincent bir şey için kendini suçlu hissediyordur? Belki de kendine itiraf etmek istese de istemese Nathaniel'in ölümünde parmağı vardı ve başka yöne mi çeviriyor? Gerçekten bilmiyorum, ama Vincent burada olmadığı için bu konuda daha fazla araştırma yapamayız ve ayrılış şekline bakılırsa, muhtemelen en iyisi bu konuyu bir süreliğine olurlarına bırakmak.

Maggie konuları değiştirme konusunda başı çekiyor gibi görünüyor ve bunun için minnettarım.

"Sıkıldım mı? Noel filmi izleyip karnımızı doyurmak ister misin? Birinin şekerli kurabiye pişirdiğini gördüm," diyor Maggie ocağın üzerindeki büyük kurabiye tabağını işaret ederken.

Onlara gülümsüyorum. Salem'deki büyük un savaşından ve ardından gelen daha da büyük üçlüden sonra Ronan ve Wesley aşağıya inip ortalığı temizlememe ve daha büyük bir kurabiye partisi yapmama yardım ettiler. Gerekçeleri eve çok fazla insanın girip çıkmasıydı. Aslında bence Wesley'nin ne kadar atıştırdığını hepimiz bildiğimiz içindi.

Başımı sallayarak ayağa kalkıyorum. "Ben de biraz patlamış mısır yapacağım."

Maggie, Liam'a bir kumanda atarken, "Sana yardım edeyim," diyor. "Aptalca bir şey seçme Walcott."

Liam, uzaktan kumandayı eline alıp programlar arasında gezinmeye başlarken gücenmiş gibi alay ediyor.

Maggie sütü alıp birkaç bardak doldurduktan sonra yerine koymak için uzanırken ben de birkaç paket patlamış mısır almak için kilere doğru yürüyorum. Bunu yaparken tişörtünün kolu kalkıyor ve gözüme bir şey çarpıyor.

Ne oluyor lan?

Koluna uzandım, kolunu yukarı doğru iterken olduğu yerde durdu.

"Maggie, ne oldu?" Soruyorum, gözlerim birkaç yuvarlak yanık alıyor izleri kolunun üst kısmının altına dağılmış. Bir tişörtün koluyla gizlenebilecek kadar yüksek.

Dokunduğumda sarsılıyor, başını sallamadan önce hızla aşağı çekiyor.

"Önemli bir şey değil."

"Bu hiçbir şey değil Maggie," diye karşı çıkıyorum.

"Bırak onu!" diye bağırıyor, ses tonunda daha önce ondan duymadığım bir sertlik var.

Başını sallayıp bana yalvaran bir bakış atarken yüzündeki tüm panik ve endişe silinip gidiyor. "Lütfen?"

Yavaşça başımı sallıyorum ve o da buzdolabını kapatıp süt bardaklarını alıyor, oturma odasına gidiyor ve kurabiyeleri almak için geri gelmeden önce onları yerine koyuyor.

Liam'la bakışıyoruz ama Asher'a baktığımda çoktan telefonunda bir şeyler yapmaya başlamış olduğunu görüyorum.

Patlamış mısır bittiğinde, poşetleri dev bir kaseye boşaltıyorum ve oturma odasına geçiyorum. Asher ve Liam birlikte

Yatağın başucuna. Maggie en sol tarafta yüzüstü yatıyor ve ben de yüzüstü yatmadan önce onunla Asher'ın arasına giriyorum. Gözleri ekrandan ayrılmıyor, ben ona yaslandığımda Noel Baba'nın bacadan inişini pür dikkat izliyor.

Kızıl saçları yavaşça kayıyor ve o yeşil gözler bana geliyor.

"Özür dilerim," diyorum.

Elimi onunkiyle örttüğümde unutmamı söyler gibi başını sallıyor.

"Hayır, öyleyim," diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum; eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, konuşmayız."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor ve başını sallarken elimi sıkıyor. "Ben de seni seviyorum."

Asher uzanıp bacağıma masaj yapmaya başladığında ona gülümsüyorum ve filme odaklanmak için geri dönüyorum. Omzumun üzerinden ona tatlı bir gülümseme veriyorum ve o da bana göz kırpmıyor. Kolu Liam'ın omzuna dolanıyor ve Liam'ın yere yığılması uzun sürmüyor. Başını Asher'ın göğsüne yaslıyor, bacağı Asher'ınkiyle iç içe geçiyor.

O kadar sevimliler ki aynı anda hem kusmak hem de erimek istiyorum.

On İkinci Bölüm

Liam

Dört gözle beklediğim gün sonunda geldi. Sonunda tamamen temizim. Alçı yok, yürüme botu yok. Yepyeni bir adam gibiyim.

Skyla bana bakarken elimi sıkıyor. Asher'ın doktorun talimatlarını pür dikkat dinlediğini görmek için dönmeden önce ona gülümsüyorum. Son zamanlarda Bay Sorumlu rolünü gerçekten benimsedi. En azından babası Ronan etrafta olmadığına bunu hepimiz için yapıyor.

Doktor herhangi bir sorumuz olup olmadığını soruyor, o gitmeden önce hepimiz başımızı sallıyoruz. Muayene yatağından kayıyorum, tüm ağırlığımı vermeye çalıştığımda bacağımın ne kadar zayıf olduğuna şaşıyorum. Kahretsin, tam bir spor rutini yapmayalı uzun zaman olmuştu ve bu belli oluyor. Neredeyse geri dönmek için can atıyorum. Üst vücut benim için yeterli değil.

"İyi misin?" Skyla kalbimi eriten o tatlı sesiyle soruyor ve aynı anda sikim seğiriyor.

Yanağına salyalı bir öpücük kondurmadan önce ona sırtıtıyorum. "Daha iyi olamazdı. Sonunda seni becerebileceğim."

Gözlerinde merak beliriyor ve Asher kapıyı tutmadan önce ona göz kırptıyorum. "Hayır, aptal. Doktor sakın olman gerektiğini söyledi," diye azarlıyor. Ona dönüp bakarken suratımı asıyorum.

"Kıskanma, seni ayakta da beceririm."

Başını eğip kulağıma doğru konuşmadan önce sıkılmış bir kaşını kaldırıyor.

"Eğer beni becerecek kişinin sen olacağını düşünüyorsan, başka bir şey daha var demektir."

Sikim sadece seğirmekle kalmıyor, çelik bir boruya dönüşüyor. Asher'in erimiş çikolatadan gözleri beni delip geçiyor, içlerinde vaatten ve pis düşüncelerden başka bir şey yok. Ona bir zaman ve yer söylemek, bunun için dizlerimin üzerinde yalvarmak istiyorum ama o an geçti ve kolunu Skyla'ya dolamak için yanımdan kayıp gitti.

Kahretsin, onları sarmaş dolaş görmek pantolonumun içinde yaşadığım soruna hiç yardımcı olmuyor. Yürürken uyum sağlamak için elimden geleni yapıyorum, ama ikisinin de kalçalarının salınımı arasında, bu oldukça zor.

Skyla dönüp bana bakıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "İyi misin? Topallıyorsun."

Asher sırtımdan önce dönüp bana bakıyor.

"Topallamıyor prenses. Az önce ona verdiğim ereksiyonu kontrol etmeye çalışıyor."

Otoparka gitmeden önce doktorun muayenehanesinin bekleme alanından geçerken kahkahasını tutmaya çalışıyor.

"Sadece sen değilsin," diye savunuyorum. "Benim küçük kızım da" diyorum gururla.

Asher'in Range Rover'ına doğru gidiyoruz ve benim için arka kapıyı açıyor.

"Tam bir centilmen," diye takılıyorum içeri kayarken.

Kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna yönelmeden önce Skyla peşimden gelirken oflayıp pufluyor. Asher daha park yerinden çıkmadan ben hem kendi emniyet kemerimi hem de Skyla'nınkini çözüp onu kucağıma sürüklüyorum. Asher küfrettiğinde bacakları ayrılıyor ve bana sarılmak zorunda kalıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen? İkiniz de kemerlerinizi bağlayın, hemen."

"Sakin ol baba. Sadece biraz eğleniyorum." Skyla kıkırdarken ben de sırtıyorum.

"Eğlence mi? Son araba kazasından yeni kurtulan sen değil misin?"

Ona salladım. "Bu sayılmaz. Psikopat bir sapık fren tellerimi kesti. Frenleriniz var mı?"

Asher dikiz aynasından gözlerini kısıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Aynen öyle. Şimdi kapa . Kız arkadaşım ile öpüşmeye çalışıyorum."

"Karımı kastediyorsun," diye tersliyor Asher.

"Domates, patates," diyorum dudaklarımı Skyla'nın kilere bastırırken.

Kollarını boynuma dolayarak kolayca bana doğru geliyor. Kalçalarının bana sürtünmeye başladığını hissediyorum ve ağzına doğru inliyorum. Taşaklarım çoktan mosmor olmuş, düşecek gibi hissediyorum.

Ellerim gömleğinin altından kayıyor, yukarı çekip başının üzerinden geçirdikten sonra yana atıyorum. Giydiği sutyen önden kopçalı olanlardan, böyle bir zamanda mükemmel bir şekilde kullanışlı. Kopçayı parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum, göğüsleri yüzümde serbest kalıyor.

Lanet olası cennet.

Göğüslerinden birini avucumun içine alıyorum, ağzımı meme ucunun etrafına kapatıyorum ve o bir inilti çıkarıp başını geriye doğru düşürüyor. Asher ön koltuktan küfrederken dilim meme ucunun etrafında dönüyor, dişlerim meme ucunu ısıyor.

Kıçının yan tarafına dokunmadan önce Skyla'nın meme ucunu bir patlamayla serbest bırakıyorum. "Arkanı dön, bebek kız.

Pantolonunu indir ve Ash'le yüzleş."

Söylediğimi çabucak yapıyor, taytını çıkarıp arabanın yan tarafına kaydırmadan önce ayakkabılarını tekmeliyor. Sikimin başını ona sürtmekten önce ipek tangasını tutup yana doğru çekerek sikimi çıkarıyorum. Dişlerinin arasından keskin bir nefes alıyor ve omzunun üzerinden baktığımda Asher'ın yoldan çok dikiz aynasına baktığını görüyorum.

"Gözünü yoldan ayırma koca oğlan," diye gülüyorum kendimi onun içine bırakırken.

İkimiz de aynı anda inliyoruz ve Asher arabayı bankete doğru Araba parka çekilmeden önce kornalar çalıyor, frenler gıcırıyor ve Asher koltuğunda dönmeye başlıyor. Skyla üzerimde aşağı yukarı zıplamaya başlıyor, ellerim o zıplarken göğüslerini avuçluyor. Başparmaklarım meme uçlarıyla oynuyor, onları ovuyor ve çekiştiriyor, Asher sağdakini benden çalıp ağzına götürüyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor Skyla.

"Evet, memelerini em Ash. Kızımızı iyi hissettirmeme yardım et," diye teşvik ediyorum.

Onun etrafında inliyor, eli kendi sikini serbest bırakmak için pantolonunun içine uzanıyor. Kendini okşamaya başlamasını dikkatle izliyorum, Skyla'yı yalayıp emerken gözleri kapalı. Lanet olsun, çok ateşliler. Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Skyla'ya sahip olmak zaten büyük bir lütuf, ama ikisine birden sahip olmak? Yaşayan en şanslı piç kurusuyum.

Ash'in sikine tekrar bakmak bile ağzımı sulandırıyor, tadının ne kadar güzel olduğunu, onun tarafından alınmanın ne kadar harika bir his olduğunu hatırlıyorum. Sadece ikimiz için olan bir anı. O zaman beni inkar edemezdi, tıpkı şimdi edemeyeceği gibi. Beni istiyor ve ben de onu fark ettiğimden daha uzun süredir istiyorum.

Gerçekten o günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Çizgiler kafamda her zaman çok netti. Erkeklerle romantik olarak hiç ilgilenmedim.

Kadınlarla romantik olarak da ilgilenmiyorum. Ash farklı ama. O sadece... Asher. Elbette onu seviyorum, doğduğumdan beri en iyi arkadaşız, ama bundan daha fazlası var. Onu önemsiyorum. Onu mutlu görmek, zevk almak istiyorum. Onu güneşin ve ayın altındaki her gölgede istiyorum, tıpkı Skyla'yı istediğim gibi. Bunu anladığımda, işte o zaman en iyi arkadaşım için gerçekten becerildiğimi anladım.

Skyla'nın amcığı etrafımda kasılıyor ve başımı koltuk başlığına doğru düşürüyor.

"Lanet olsun, bebeğim. Küçük güzel amcığın beni çok iyi kucaklıyor. Ne kadar sıkı küçük bir şey."

"Uh huh," diye inliyor, bir eli boynuma dolanırken diğeri Asher'ın başının arkasını kavıyor. İkimizin arasında ezilmiş, hak ettiği şekilde tapılıyor. Gördünüz mü? Bir Skyla sandviçi.

Asher onun göğüs uçlarını serbest bırakıyor, gözleri şehvetle sarhoş olmuş bir halde sikini sarsıyor, gözleri düşmeden önce ikimize de bakıyor. Hiç tahmin etmediğim bir şey yapmadan önce sikimin Skyla'ya girip çıkmasını izliyor.

Kendini ön koltukla arka koltuk arasındaki açıklığa doğru iterek başını Skyla ile bacaklarımın arasına gömüyor ve ikimizi de yalayıp yutmaya başlıyor. Dili, Skyla'ya doğru bir çizgi çizip klitorisinde son bulmadan önce sikimin tabanından başlıyor. Ben onu sikerken o da amını yalamaya başlayınca Skyla'nın içinden keskin bir inilti kopuyor.

Başı ileri geri sallanıyor, dili tekrar aşağı inmeden önce klitorisine sürtünüyor. Onu bilerek ya da bilmeyerek gereğinden fazla yukarı kaldırıyorum. Bir an için o kadar yükseldi ki, sikimden çıktı. Tıpkı umduğum gibi, Asher bu fırsatı değerlendirip sikimi boğazına kadar emiyor. Birkaç kez aşağı yukarı sallayarak sonuna kadar itiyor. Ellerimden biri yanağına geliyor, Skyla'yı becermeye devam edebilmem için onu itmeye çalışıyor, ama o sadece daha da aşağıya batıyor, kendini mastürbasyon yapan eli hızlanırken inliyor.

"Lanet olsun!" Skyla onu izlerken nefesi kesiliyor, yüzünde şehvet ve şok var. "Hoşuna gitti mi Ash?"

Gözleri ona kayıyor, ağzı sikimle doluyken yavaşça başını sallıyor.

"Tadı nasıl? Liam'ın sikinin üzerindeki amımın?" Skyla soruyor, konuşmak için yavaşça yukarı çekmeden önce sikimi Asher'ın ağzında seğirmeye zorluyor.

Dudaklarını Skyla'ya yapıştırmadan önce, "En sevdiğim iki lezzetin bir araya gelmesi gibi," diyor.

Bu fırsattan yararlanarak onu kendime doğru çekiyorum ve tamamen gömülmeye zorluyorum. Taşaklarımın kalkmaya başladığını hissettiğimde Asher'ın ağzına doğru inliyor. Asher bana doğru gelmeden önce ağzını onunkinden ayırıyor. Dilinin tadı Skyla gibi ve bu sadece sikimin daha da sert zonklamasına neden oluyor. Dili benimkinin etrafını sarıp emdiğinde, ben gidiciyim.

Bir kez sertçe itiyorum, piercinglerimi işlerini yapmaya zorluyorum ve Skyla'nın uçurumdan düşmesine neden oluyorum. Bir sonraki anda Asher benden uzaklaşıyor, Skyla'nın boynunun arkasını tutarak sikini ona doğru itiyor ve dilinin üzerine boşalıyor. Dilini onun için uzatıyor ve ağzına geri çekip yutmadan önce güzelce boyamasına izin veriyor.

Koltuğa yığılıyorum, Asher öne düşerken Skyla da benimle geliyor, nefes nefese kalmış, yapış yapış bir karmaşa gibi orada otururken bizi neredeyse boğuyor. Ve ben bunun her saniyesini seviyorum.

On Üçüncü Bölüm

Asher

Eve döndüğümüzde, telefonum çaldığında öğle yemeği için bir şeyler sipariş ediyoruz. Kimin aradığını görünce yüzümü buruşturuyorum ama cevap vermekten başka çarem olmadığını biliyorum.

"Merhaba, baba."

"Oğlum, sen ve karın bu akşam yemek için evime geliyorsunuz."

Gözlerim Skyla'ya kayıyor, ikimizi de eve en son çağırdığı anın görüntüleri hâlâ zihnimde tazeliğini koruyor. Her bir kırbacın keskin yanığı gibi, neredeyse sonsuza dek kafama kazındı.

"Çok isterdik ama zaten akşam yemeği planlarımız var-"

"İptal et," diye araya giriyor. "Saat tam altıda burada ol. Bu arada küçük Stephanie Thompson'ın Amerika'ya döndüğünü duydum. Onu da getirin."

Bununla birlikte telefonu kapatır.

Hay sikeyim.

Gözlerim Skyla'ya kayıyor, içime önsezili bir his yerleşiyor. Onun yanındayken ondan hoşlanmıyorum. Ona bakışını, onunla konuşma şeklini sevmiyorum ve peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim olmamasını da sevmiyorum. Sadece yarım bir tahtayla satranç oynamak gibi. Rakibinin yaptığı hamleleri göremezsen oyunu nasıl oynayacaksın?

"var?" Skyla bana doğru bakarken soruyor.

"Babam aradı. Yemeğe gidiyoruz ve Stephanie'yi de getirmemizi istiyor."

Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Stephanie kabul etmeyecek. Şaka yapıyorsun, değil mi? Ondan çok korkuyor."

Ondan korkan tek kişi Stephanie değil. Skyla'nın gözlerindeki korkuyu, en son onun evinde, onun huzurunda olduğı zamanın anılarını görüyorum. Yine de ona zarar vermesine izin vermeyeceğim. Bir daha asla.

Başımı salladım. "Başka seçeneğimiz yok prenses." Ağzını açıyor ama sonra kapatıyor. "Biliyorum."

Stephanie'yi almaya giderken yol sessizdi. Skyla onu aradı ve bizimle yemeğe gelmek isteyip istemediğini sordu. Geleceğim için pek heyecanlı değildi ama yine de kabul etti. Yeri ve orada olacak ekstra misafirleri söylemedik ama bunun tek nedeni söyleseydik gelmeyeceğini biliyor olmamızdı. Ayrıca onsuz gelmemizin ikimiz için de iyi olmayacağını biliyordum.

Skyla telefonuyla mesajlaşıyor, ekrana dokunurken endişeli bir ifade takınıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Bana bakmadan önce bir an için burada olduğumu unutmuş gibi sarsıldı.

"Vincent. Dün gittiğinden beri ona ulaşamadım.

Endişelendim. Bana gerçekten çok kızgındı."

"Neden?" diye sordum.

Dişlerini dudağının iç kısmında bir süre çiğnedikten sonra serbest bırakıyor. O.

"Bana karşı savunmasız olduğı için, bana senin öldürdüğünü söyledi. Nathaniel ve ben... ona inanmadık."

Bunun üzerine göğsüme sıcaklık doluyor. Skyla'nın iyiliğı için en azından Griggs'e tahammül etmem gerektiğini biliyorum ama iş ikimize kalırsa onun benim tarafımı tutacağını bilmek iyi hissettiriyor.

"Ona değil, inanıyorum ya da inanabilirdim sanırım," diye devam ediyor, mutluluğum her saniye biraz daha azalıyor. "Sadece doğru tepkiyi vermedim.

ve o çok kızgındı. Hiç açılmıyor, bana bile... Her şeyi berbat ettim."

Uzanıp elimi dizine koyuyorum ve hafifçe sıkıyorum.

"Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. Bu adam seni sadece sevmiyor, seni yaşıyor. Sen onun ciğerlerindeki havasın, altındaki topraksın. Sen sadece onun tüm dünyası değilsin; sen tüm dünyalarısın. Sen onun tüm evrenisin, prenses. Bir anlaşmazlık ikinizi ayırmayacak. İnan bana, tek gereken bu olsaydı, iki ay önce aranızda bir şeyler başlatırdım."

Umduğum gibi gülmedi. Yine de, gerilimi düşüren mizah benden çok Liam'ın uzmanlık alanı.

"Sadece onu incittiğim için nefret ediyorum. Özür dilemek istiyorum."

"Endişelenme, gerçekten. Eminim sana göz kulak olmak için bizi takip ediyordur. Çok uzakta değil."

Pencereden dışarı özlemle bakıyor ve bu aslında içimde bir şeyleri acıtıyor. Bir başkasını özlediği için değil, o burada olmadığı için mutsuz olduğu için. O orospu çocuğunu avlamak ve ayak parmaklarından tutup bizim eve kadar sürüklemek istiyorum, böylece onu bir çeşit adak gibi ayaklarının dibine atabilirim.

Stephanie'nin evine yaşıyoruz, arabaya binerken Skyla'nın yüzünde yeni bir suçluluk ifadesi beliriyor.

"Merhaba tatlım," diyerek Skyla'ya gülümsüyor. "Asher," diye sertçe selamlıyor beni. "Stephanie," diye karşılık veriyorum.

Skyla alaycı bir tavırla, "Burası buz gibi," diyor.

Bu, Stephanie'nin yüzüne bir sırtış yayılmasına neden olur. "Üzgünüm, bu küçük pisliğe alışacağım. Bir gün."

"Dört gözle bekliyorum," diye alay ediyorum arabayı sürmeye başlarken.

"Sen de öyle yapmalısın," diye şımarıyor.

Skyla'nın ateşinin bir kısmını aldığını anlıyorum.

Skyla ve Stephanie onun işi ve Londra'daki erkek arkadaşı hakkında konuşurlar. Skyla'ya bir an önce eve dönmesi gerektiğini söylüyor ve Skyla her ne kadar hayal kırıklığına uğrasa da onu anlıyor. Şehrin diğer tarafına geçip Putnam Malikanesi'ne çeyrek milden az bir mesafe kala Stephanie her şeyi toparlamaya başlıyor.

"Bekle, yemeğe nereye gidiyorduk?" diye soruyor, vücut dili aniden sertleşiyor, ses tonu canlanıyor.

Skyla onunla yüzleşmek için arkasını dönmeden önce hafifçe yüzünü buruşturuyor. Konuşmuyor ama görünüşe göre konuşmasına da gerek . Stephanie ona şöyle bir bakıyor

ve panikledi. Kapıya doğru sıçrayarak kolu deniyor ama ben çocuk kilitlerini kilometrelerce önce devreye sokmuştum bile.

"Hayır, hayır, hayır, hayır! Nasıl yaparsın? Gökyüzü! Bunu bana neden yapıyorsun? Onu göremem! Onunla aynı odada olamam... onlarla... hiçbirisiyle!" diye bağıyor öfkeyle.

"Üzgünüm, Steph. Başka seçeneğimiz yok-"

"Yapma lan! Beni hemen bu lanet arabadan çıkarın!" diye bağıır.

"! Skyla'ya karşı takındığı tavırdan hoşlanmadığım için tersliyorum.

Malikânenin kapısı açıldığında son dönüşümüzü yapıyorum ve araba yolundan aşağı doğru ilerlemeye başlıyoruz. Dikiz aynasından Stephanie'ye bakıyorum, öfkemi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Babam sizi ismen istedi. Kasabada olduğunuzu biliyordu ve sizi getirmemiz gerektiğini söyledi. Skyla ve ben buraya son geldiğimizde ikimiz de o kadar çok kırbaç yedik ki zor yürüyorduk. Siz olmadan gelseydik bize, ona ne olurdu sanıyorsunuz?"

Stephanie'nin nabzının boynunda hızla attığını buradan görebiliyorum, dolambaçlı yola girip park ettiğimizde yüzü bir hayalet gibi bembeyaz. Kabaca yutkunuyor, gözlerini kapatıyor ve sonra üzerine bir soğukkanlılık maskesi düşüyor. Aslında tanık olmak oldukça dikkat çekici.

Konuşurken sabit bakışlarla aramıza bakıyor.

"İkinize de çok kızgınım ama haklısınız ve şimdi ne yeri ne de zamanı. Buradan tek parça halinde çıkabilmemiz için Tanrı'ya dua edelim."

Bununla birlikte, kapısını iterek açıyor ve arabadan dışarı kayıyor. Skyla benimle gergin bir bakış paylaşıyor ve ben de başımı sallamadan önce elini ağzıma götürüp bir öpücük konduruyorum.

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, söz veriyorum."

Normalde söz vermem. Her zaman onları bozma riski vardır. Ama bundan kesinlikle emin olabilirim. Çünkü ona doğru parmağını bile kaldırsa, üzerimde sakladığım 9mm'yi kapıp şarjörü gözlerinin arasına boşaltacağım.

Bölüm On Dört

Skyla

Merdivenlerden yukarı çıkarken, kolum Asher ve Steph'in kollarına dolanmışken, onun yanımda titrediğini görebiliyorum. Gerçi ona bakarak bunu anlayamazsınız. Başı dik, gözleri odaklanmış ve sertleşmiş. Dengenin resmedilmeye değer bir görüntüsü gibi görünüyor. Yine de ondan yayılan derin korkuyu hissedebiliyorum. Umarım, bunu hissedecek tek kişi benimdir.

Her zamanki gibi, tam tepeye vardığımızda ön kapı açılıyor, Christopher'ın uşaklarından biri biz girerken selam veriyor. Fuayeye girdiğimizde adımlarım bir an için yavaşlıyor, geçen sefer nasıl görüldüğü gözümün önüne geliyor. Gözlerim zemindeki kartonpiyerlere kayıyor. Ona baktığımı hatırlıyorum. Asher'a tüm gücümle sarılırken ona sabitlenmişim. Her kirpiğimde beni tutan o beyaz taç pervazıydı.

"Stephanie Thompson," diye gürlüyor Christopher, bir araba bile utandıracak kadar sahte bir gülümsemeyle. "Yıllar oldu. Kesinlikle ," diyor eğilip her iki yanağına da birer öpücük kondururken.

O da bu jسته karşılık veriyor, ancak onunkiler önemli ölçüde küçümseme içeriyor.

"Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun, Christopher. Keşke Giselle seni şimdi görebilseydi."

Annemin adını duyunca gülümsemesi azalıyor ve gözleri bir an için parlıyor. Bu tehlikeli bir bakıştı, uyarı dolu bir bakış. Yine de gözlerinde başka bir şeyin parıltısı vardı. Hüzün mü? Hüzün mü?

"Şimdiden asla olamayacağın kız kardeşini mi yetiştiriyorsun?" diyor babam, Christopher'ın yanındaki odaya girerek.

"Sadece hiç sevmediğin karının anısını canlı tutuyorsun," diye karşılık veriyor ona.

Asher ve ben birbirimize tedirgin bir şekilde baktık. Daha önce hiç kimsenin babamla ya da Asher'in babasıyla bu şekilde konuştuğunu duymamıştım. O kadar korkmuştu ki, sineceğini, ölü taklidi yapacağını falan düşünebilirsiniz.

Babam Christopher gibi tepki . Bunun yerine, bana dönmeden önce ona sıkılmış bir bakış attı.

"Skyla," diyor başını eğerek.

"Baba," diyorum ben de karşılığında.

Elini Asher'a uzatıyor ve Asher elini tutuyor, bırakmadan önce babamın elini sıkıca sıkıyor.

"Her zamanki gibi bir zevk, Henry."

Babam başını sallıyor ama Stephanie'ye dönüp bakarken tek kelime etmiyor. "Neden geldin?"

"Onu ben davet ettim, Henry. Henüz akşam yemeği misafirimi korkutup kaçıрма."

Babamın dönüp yemek odasına doğru ilerlerken nefesinin altından bir şeyler homurdandığını duyuyorum. Christopher'ın gözleri Stephanie'den bana kayıyor, o plastik gülümseme tekrar yerine oturuyor.

"En sevdiğim gelinim bakalım?"

"Böyle iyiyim, davetiniz için teşekkür ederim," diye kibarca gülümsüyorum.

"Sanırım iyiden de az. Dengesiz bir psikopat tarafından kaçırılmak pek de hoş bir şey olmasa gerek."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Nereden biliyorsun?"

Christopher başını sallamadan önce şaka yapmışım gibi gülüyor.

"Tatlım, gerçekten benim toplumumun bir üyesinin gelinimi kaçırabileceğini, bir mülkü yakabileceğini ve benim bundan haberim olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Christopher onu durdurmadan önce Asher, " ben yaktım," diye araya giriyor. "Hayır, sen yakmadın. Corwin yaptı, anladın mı?"

Asher başını sallamadan önce bir süre ona bakar. Christopher da ellerini birbirine vurarak başını sallar.

"Güzel, hadi yiyelim."

Hepimiz yemek odasına geçip yerlerimizi alıyoruz; ben Asher ve Steph'in arasında otururken Christopher masanın başındaki yerini alıyor ve babam da Asher'in karşısındaki yerini alıyor. Christopher konuşurken Asher'ın elinin dizime geldiğini ve yumuşak bir şekilde sıkarak beni rahatlattığını hissediyorum.

"Yine de oğlumun sana olan sevgisinin arttığını bilmekten memnun olduğumu söyleyebilirim. Fahişelerle düzüşmekten ve Skyla'nın

değil mi oğlum?"

Asher bunun üzerine donup kalıyor ve kaşlarını birbirine çarpıyor.

Tabaklarımız garsonlar tarafından konurken Christopher yüzünde alaycı bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Oh, bilmiyor muydun? Duyduğunuzu sanmıştım. Eğer İhtiyarlar oğlumun Lewis'in kızıyla olan küçük kaçamağını duymuş olsalardı, sizin de bildiğinizi varsayardım."

"Ne zaman oldu bu?" Kendime engel olamadan soruyorum, Tanrı'dan fark etmeyecek kadar uzun zaman önce olmasını umuyorum.

Asher gözleri bana gelmeden önce yemeğine bakıyor, sözleri net ama yumuşak.

"Törenimizden kısa bir süre sonra... biz... barışmadan önce," diyor şifreli bir şekilde.

Acı içime saplanıyor. Lewis mi? Mercy Lewis mi? Onu becerdi mi? Bridgette ile olan çatal olayından önce mi sonra mı? Düşündüm de, daha önce olmalı. Mercy o gün bana küçümseyerek bakıyordu. Buna şaşmamalı. Asher onun içindeydi ve benim adımları haykırıyordu. Belki de bu bana biraz huzur vermeliydi ve adil olmak gerekirse, birlikte değildik... yine de. Bana söylemediğine inanamıyorum.

Dizime doğru uzanarak Asher'ın elini itiyorum ve bana bakıyor, başını eğip başını sallamadan önce yüzünden acı geçiyor.

"Bir hata yaptım, utanç verici bir hata."

"Senin tek yaptığın hata yapmak," diyor Christopher. "Umalım da bu onların sonu olsun, hmm?" diye soruyor, ses tonundaki tehdidi hiçbirimiz fark etmiyoruz.

Asher sarsakça başını sallıyor, bu Christopher'ı tatmin etmiş görünmektedir çünkü gözlerini Steph'e çevirir.

"Stephanie, artık Amerika'ya döndüğüne göre, seni eşleştirmeliyiz. Trenton Richards yeni boşta. Zavallı karısı birkaç ay önce oğluna hamileyken hayatını kaybetti. Sanırım onunla aynı sınıftaydınız?"

"Evet," diye cevaplıyor Stephanie. "Hâlâ kadınları dövüyor mu? Karısının ölüm nedeni tam olarak neydi?"

Christopher zoraki bir gülümseme takınıyor, dış görünüşü her an çatırdıyor.

"Dürüst olacağım, sanırım yurtdışında geçirdiğin onca zaman ağzını kirletmiş. Artık evde olman ve geri dönmeyecek olman iyi bir şey," diyor ve cümlesinin sonunda gülümsemesi kayboluyor.

Christopher bir kez daha hedef değiştirirken Steph sertçe yutkunuyor ama konuşmuyor. şanslıyım, sanırım sırada ben varım.

"Evet, Skyla. Eğer senin için çok travmatik değilse, Corwin'le olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum-" diye başlıyor Asher ama Christopher'ın yumruğunun masaya susturuluyor.

"Sana hitap ettiğime inanmıyorum, *evlat*," diye tükürür.

Asher başını eğerken burun delikleri alevleniyor. Kafamda istenmeyen görüntüler beliriyor ve Christopher'a dönüp başımı sallamadan önce yüzümü buruşturuyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Gerekçesi neydi?" diye sertçe soruyor babam. "Beni almak için mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor.

Omuz silktim. "Tıpkı anneme benzediğimi söyledi. Eskiden ıktıklarını-" Christopher alay etti. "Diledi."

"Ve benim geri dönmem ikinci bir şans gibiydi," diye devam ediyorum. "Bana onun babamla ve sonra da seninle çıkmaya başladığını söyledi."

Ağzım 'onu öldürenin babam olduğunu söylemesi' meselesinden bahsetmek için açılıyor ama nedense bahsetmiyorum. Buna ister sinir, ister koruma deyin. Yani, akklı başında kim elinde hiçbir kanıt olmadan birini cinayetle suçlar ki? Ortadan kaybolmak isteyen biri, işte o.

"Başka bir şey var mı?" Christopher soruyor.

Ona söyleyecek daha fazla şey bulmaya çalışarak kafamı karıştırıyorum.

"Bana tecavüz etmek üzereydi," diyorum, kelimeler bıçak gibi keskin çıkıyor, odanın üzerine garip bir sessizlik öküyor. "Beni çırılçıplak soyuyordu, bana tecavüz edecekti ve sonra bana annemin kıyafetlerini giydirecekti ki... Asher içeri girdi," diyorum hikâyeyi değiştirerek. Christopher ve Asher'ın konuşmalarına bakılırsa, beni tek başına bulan Asher'mış gibi konuştular. Vincent, Liam, Wesley ya da hatta Ronan değil.

Christopher beni dikkatle izliyor, sanki konuşmadan önce yalanların kokusunu almak için yüzümü inceliyor.

"Buna katlanmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm ve o orospu çocuğunun cehennemde yanıyor olmasına sevindim."

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum, boğazım aniden sıcak ve gergin hissediyor. Boğazımı temizlemeye çalışıyorum ama işe yaramayınca elime su alıp küçük bir yudum alıyorum.

"Annen ve ben beraberdik. Onu birlikte paylaştık. Bildiğin gibi çoğu bağ kardeşinin yaptığı gibi," diyerek beni geriyor.

Asher bana bakıp başını sallıyor. "Liam'ı biliyor." Liam.

Sadece Liam.

Başımı sallarken omuzlarımı gevşemeye zorluyorum.

"Evet, lütfen rahatla tatlım. Korkacak ya da utanacak bir şey yok. Walcott kimseye söz vermedi, evli de değil. O zaman bile, Asher'in onay vermesi halinde, ikinizin birlikte vakit geçirmesi alışılmadık bir şey olmaz. Kardeşler arasındaki bağ özeldir, kutsaldır. Doğru ve yanlış gibi önemsiz şeyler bu bağa asla koparamaz."

Konuşması ve kabulü kafamı karıştırdı. Herkesin söylediği gibi, Christopher öfkeli ve iğrenmiş olmalıydı. Hepimizi öldürmek istemeli. Tabii bu şov için değilse.

Christopher bifeğini kesmeye başlarken, "Annen çok özel bir kadındı," diyor. "Sanırım o gece o odada bulunan herkes adına konuşabilirim, Walcott'u da seninle vakit geçirmek istediği için suçlamıyorum. Sen... enfessin," diyor gözlerinde bir özlemle bana bakarken ve kanlı biftek parçasını çatalıyla alıp dilinin üzerine koymadan önce.

Oturduğum yerde kıpırdanmama neden oluyor ve başka tarafa bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Çiğnerken göz temasımızı kesmiyor, babama dönüp iş hakkında konuşmaya başlamadan önce ağzında sinsî bir gülümseme oynuyor. Asher tekrar dizime uzanıyor ama ben ondan . Şu anda ne düşüneceğimi ya da nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Biraz zamana, düşünmeye ihtiyacım var ve en önemlisi de bu yemeğin bir an önce bitmesini istiyorum.

On Beşinci Bölüm

Vincent

Biraz stres atmalıydım, biraz yalnız kalmalıydım. Asher Putnam'la aynı evin altına adım atmam gerekse bile, öyle olsun. Sirenimi görmem gerek.

Her zamanki yolumu izleyerek evin yanından balkonuna çıkıyorum, yatak odasına açılan Fransız kapılarına doğru ilerlerken ayaklarım sessizce yere çarpıyor. Kapı koluna uzanıp kilitli olduğunu gördüğümde rahatladım. Tanrıya şükür, bu boku kilitlemeye başlamasının zamanı gelmişti. Yine de basit bir kol kilidi tehlikeli yırtıcıları ya da beni dışarıda tutamazdı.

Yedi saniye içinde kapı hızla açılıyor ve içeri girdiğimde odanın karanlık olduğunu ve Skyla'nın yan yatmış, yüzünün bana dönük olduğunu görüyorum. Kaşlarımı çattım. Saat daha gecenin dokuzu ve Skyla'nın erken yattığı pek söylenemez. Tam tersi. Sabah ikiye, bazen üçe kadar uyanık kalabilir ama onu altıdan önce uyandırmaya çalışırsanız, bu bir kediye yıkamaya çalışmak gibi bir şey olur.

"buradan," diyor sert bir sesle, sessiz odada kelimeleri keskin. Odayı geçip yatağın etrafında dönerek önünde duruyorum. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve aşağı baktığımda kaşlarının birbirine kenetlendiğini, yanaklarının ağlamış gibi kızardığını görüyorum. Damarlarımda beyaz bir öfke dolaşıyor. Bu sıkıntının her yerinde Asher yazıyor.

Başını çevirdiğinde gözleriyle buluşmak için çömeliyorum. Benden kaçmaya çalışması, benden kaçmaya çalışması bedenime bir öfke dalgası gönderiyor. Parmaklarım çenesini sıkarak onu bana bakmaya zorluyor. Bunu isteksizce yapıyor, ama o zümrüt yeşili havuzlar üzerimde olduğu sürece, ben iyiyim.

"Ne oldu?" diye sordum.

Bana bakıyor, bakışlarında ağır bir küçümseme var. Gerçi o kadar da derin değil. Yüzeyin hemen arkasında incinmişlik, acı var. Ona bakmak derimin altında milyonlarca iğnenin batması gibi geliyor. Onu, hepsini yok etmek ve yerine memnuniyet ve huzurdan başka bir şey koymamak için çaresizim.

"Ne. Ne oldu? Siren?" Her kelimeyi yavaşça noktalıyorum, bana yapmaya çalıştığı saçma sapan sessiz muameleyi kabul etmeyeceğimi gösteriyorum.

Birkaç saniye daha sessiz kaldıktan sonra derin bir nefes alıp o kadar alçak sesle fısıldıyor ki neredeyse duymuyorum.

"Asher başka biriyle yattı."

Lanet olası pislik. Belki şimdi onu öldürmeme izin verir. Çenesini bırakıp bıçağıma uzanıyorum ve koridora açılan kapıya yönelirken bıçağı açıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Lanet olası boğazını kesmek için," diyorum ses tonumda çok fazla neşeyle.

Skyla yataktan fırlıyor, başını sallarken vücudunu kapıya yapıştırıyor.

"Hayır! Dur! Ben..." gözlerini kapatıyor, bana bir kez daha bakmadan önce derin bir nefes alıyor. "Birlikte olmadan önce, resmi olarak, sanırım. Törenden sonra Mercy Lewis ile yattı..."

Anlamaya başladım.

"Bilmiyordun."

Kaşlarını çattı. "Sen mi yaptın?" Bir kez başımı salladım.

"Bunu yapmayan tek salak ben miyim? Bana kim söyledi biliyor musun? Asher değildi!"

"Christopher mı?" Sanırım bu akşam orada yemek yedikleri için. Elini bana doğru uzattı ve başını salladı.

"Bingo! Ben sadece... bana ihanet etmiş falan değil. O zamanlar neredeyse hiç konuşmuyorduk bile, ama yine de bundan nefret ediyorum. Başkalarının da onunla birlikte olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Beni sözde sevdikten sonra hala fahişelik yapmasından nefret ediyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Teselli edici sözlerim yok. Ben duygusal, dokunaklı bir adam değilim. Bu daha çok Liam ya da Ronan'ın işi. Bir cesedi yirmi üç farklı şekilde parçalamamı ister misiniz? Birinin canlı canlı derisini yüzüp

Sık sık gittiğim domuz çiftliği için derilerini kurutulmuş ete mi çevireyim? Ben senin adamınım. Bu işlerde hiç iyi değilimdir.

Yavaşça onu içime çekiyorum ve kolayca boşalıyor. Çenemi başının üstüne yaslayıp onu kendime doğru çekerken kolları belime dolanıyor.

"Onu sakatlayabilirim," diye teklif ediyorum. "Eğer ölmesini istemiyorsan, en azından bir daha asla yoldan çıkmamasını sağlayabilirim. Sikin olmadan orospuları beceremezsin."

Bana bakmadan önce sessiz bir homurtu çıkardı.

"kötü tarafı, tamamen ciddi olduğunu biliyorum." Bir kez başımı sallıyorum ve o da başını sallıyor.

"Neden beni daha önce terk ettin? Ciddi bir şey hakkında konuşuyorduk. Beni içeri alıyordun ve sonra öylece... kaçtın."

Nate konusunun bir kez daha gündeme gelmesiyle bir huzursuzluk başlar. En çok toprağa gömülü, soğuk ve ölü olmasını seviyorum, tıpkı onun gibi.

"Özür dilerim," diyor beni hazırlıksız yakalayarak. "Açık kulaklarla dinlemediğim için. Bana senin için kolay olmadığını bildiğim bir şeyden bahsediyordun ve ben seni tereddütle karşıladım. Bu doğru değildi ve özür dilerim."

Sertçe yutkunuyorum ama başımı sallayarak kabul ediyorum.

"Ama," diye devam ediyor, "hikayenin tamamına ihtiyacım var. Her şeyi anlamam gerekiyor."

"Neden Putnam'a sormuyorsun?"

Çenesi sıkılır ve başını sallar. "Tamam."

Benden uzaklaşarak yatak odasının kapısını açıyor ve koridora çıkıyor. Bir kapı açılmadan önce koridorda ayak seslerini duyuyorum. On saniye sonra koridordan iki çift ayak sesi geliyor.

Asher'ın saçları dağınık, sanki her zamanki gibi küçük bir sürtük gibi davrandığında ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi. Gözleri bana takılıyor, sertleşmeden önce gözlerinde şaşkınlık parlıyor ve Skyla'ya bakıyor.

" oluyor?" diye soruyor.

Skyla kapıyı arkasından kapatıyor, sanki ikimizden biri gitmek isterse bu bizi gerçekten burada tutabilirmiş gibi kilitliyor.

"Vincent bana Nathaniel'i sizden dinlemem gerektiğini söyledi, bu yüzden hepimiz konuşacağız çünkü tüm bu düşmanlık sonsuza dek süremez. Eğer bu sonsuza kadar sürmeyecekse," diyor odanın içinde eliyle işaret ederken.

Katılıyorum. Putnam'ı hemen serbest bırakmalı. Uzatmanın anlamı yok.

Tahmin edilebileceği gibi, Asher'ın duruşu kardeşimin adını duyunca değişiyor. Gözleri yere düşüyor ve konuşurken omuzlarını silkiyor.

"Yurt odasında baygın halde bulundu. Duşta ayağı kaymış, başını çarpmış ve bir daha uyanmamış."

"Bu gerçeğe en uzak şey ve bunu ikimiz de biliyoruz, Putnam!" Feveran ediyorum.

Asher'ın gözleri benimkilere dikiliyor, daha önce hiç görmediğim bir korkuyla irislerindeki tüm rengi emiyor.

"İlk elden bildiğim tek şey bu," diye savunuyor Asher. "Onu kaybettiğin için üzgünüm, gerçekten. İyi bir adamdı, senden çok daha iyiydi, ama onu öldürenin ben olduğum saçmalığını kesmen gerekiyor."

"Onun hayatını alanın senin ellerin olmaması, senin sorumlu olmadığına anlamına gelmez," diye alçak sesle konuşuyorum.

Asher bir an için gerçekten şaşkın görünüyor ve bu beni çok kızdırıyor. Belki bu şaşkın bakış bazı insanlarda işe yarıyordur ama benimle değil, asla benimle değil.

"Dur," diye araya giriyor Skyla. "Bu hiç yardımcı olmuyor. Asher, Vincent'in neden senin suçlu olduğunu düşündüğünü biliyor musun?"

Konuşmak için ağzını açıyor, sonra duraksıyor, bana bakıyor, Skyla'ya bakıyor, sonra gözleri tekrar yere kayıyor.

"Onu öldürüldüğü gece gördüm. Babam onunla ve bazı İhtiyarlarla toplantı yapmak için beni tünellerde buluşturdu. Kiliseden çıktığımda Nathaniel'i mezarlıkta bir kızla gördüm."

O saçmaladıkça öfke beni tüketmeye çalışıyor. Gerçeklerden sapmasını bekliyorum, yalan söylemesi için yalvarıyorum ki o boktan dilini kesip atabileyim.

"Kız arkadaşındı," diye devam ediyor Asher Skyla'ya dönerken.

"Elise," diye ekliyorum. Ölümünden sorumlu olduğu kızın adını da bilmeyi hak ediyor.

Asher bana bakıyor ve konuşurken başını sallıyor,

"O Kardeşler'in bir parçası değildi. O bir yabancıydı. Üyeler ve üye olmayanlar arasındaki ilişkiler tabudur... Mirasçılar ve üye olmayanlar arasındaki ilişkiler-"

"Yasak," diye .

"Neden?" Skyla

soruyor.

Asher başını sallar. "Bu kurallar neden var? Çünkü onlarca yıl önce birileri buna karar verdi ve öyle olmasını sağladı."

"Ne oldu?" Skyla iter.

Omuz silkiyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bir yabancıyla ilişki kurmak kötüydü, ama onları kampüse getirmek? Kutsal topraklarımızda? Nathaniel'e her ikisinin de kimse onları bulmadan oradan defolup gitmeleri gerektiğini söyledim ve sonra eve gittim."

Acı bir kahkaha attım ve parmak uçlarımda çaresizlik içinde bıçağıma doğru seğirdiğini hissettim. Şu anda şahdamarına saplamak için neler vermezdim.

"Hikayende bazı boşluklar var gibi görünüyor, Putnam. Nate'i sevgili babacığın ispiyonladığın ve onu ve Elise'i dışarı çıkarttığının kısmı gibi."

Bunun üzerine Asher'ın yüzü allak bullak olur.

"Sen neden bahsediyorsun? Babama hiçbir şey söylemedim. Eve gittim, yattım ve ertesi sabah uyandığımda öldüğüne haberler yayılıyordu."

Onu yakından incelerken bir sonraki kazmam dilimde duraklıyor. İnsanları okumak, onları incelemek benim işim ve şu anda gördüğüm şey hoşuma gitmiyor. Hoşuma gitmiyor çünkü ne kadar dikkatli bakarsam bakayım gözlerinde başka bir şey göremiyorum.

"Elders nasıl öğrendi o zaman? Nasıl yakalandı?"

"Bilmiyorum, belki de oradan zamanında çıkamadı. Belki başka biri gördü ama benim yaptığım gibi onunla yüzleşmedi. Gerçekten de bunca yıl boyunca ispiyonlayanın ben olduğumu mu düşündün?"

"Sen babanın oğlusun," diye niyet ettiğimden çok daha az hararetle çıktım.

Kısa bir nefes almadan önce birkaç saniye sessiz kaldığı için yumruk onu etkilememiş gibi görünüyor.

"Lanet olsun, bunca yıldır boğazıma sarılmana şaşmamalı. Liam'ın ölümünden senin sorumlu olduğunu düşünseydim, seni uzun zaman önce öldürmüş olurdum."

Beni anlamasından hoşlanmıyorum; sanki ikimizi birbirimizle ilişkilendirmeye ve karşılaştırmaya çalışıyor ki bu çok saçma.

"Evet, soyadın sana belli bir koruma sağlıyor. Sen bu boktan dünyanın gelecekteki kralısın. Eğer seni ortadan kaldırırsam, baban bütün infazcılar peşime takar. Ben hayatta kalmayı seçtim, seninkini değil."

İkimiz de orada durmuş, sessizce birbirimize bakıyoruz. Aklımdan milyonlarca senaryo geçiyor. Elbette o geceye ait tüm veri tabanlarını ve güvenlik kameralarını taradım. Aylarca görüntü üstüne görüntü inceledim. Saat 21:37'de Nate aptalca bir şekilde Elise ile el ele mezarlığa doğru yürüyordu. Saat 9:52'de Asher kiliseden çıkıp mezarlığın içinden geçerek onlara rastladı. Asher uzaklaşmadan önce otuz sekiz saniye kadar konuştular. İki dakika sonra yayın kesildi. Hiçbir fırçalama ve dosya onarımı dosyadan başka bir şey çıkaramadı. Yayın kesildi ve dolayısıyla gerçek de kayboldu. Putnam'ın doğruyu söylüyor olması gerçekten mümkün mü? İşine devam ediyordu ve başka birinin ellerinde Nate'in kanı mı vardı? Ben henüz tam olarak ikna olmadım ama Skyla ikna olmuş gibi görünüyor.

"Gördün mü? Tüm bu nefret bir hiç uğrunaydı. Asher yanlış bir şey yapmadı. Öfkeniz ve nefretiniz yersiz."

Asher araya girdiğinde, ona daha önce hiç olmadığım kadar sinirlenmiş bir halde sirenime bakıyorum.

"Öyle mi? Kabul ediyorum, onu lanetleyen ya da ortadan kaldıran ben değilim, ama babam öyle, değil mi? Ailem öyle. Benim adım bir lanet, bir ölüm alameti. Tüm Putnam soyunun kana bulanmış elleri asla temizlenmeyecek."

Hepsi çok, çok doğru. Yine de, eğer dökülen kan miktarından bahsediyorsak, Griggs ailesinin soyunun Putnam ile aynı seviyede olduğunu söyleyebilirim. Günün sonunda, hepimiz onların kuklalarıyız. Her şey 1693'te baş kuklacı Thomas Putnam ile başladı ve şimdiki efendimiz Christopher'a kadar geldi.

Asher'a bakıyorum, onun bu yeni halinden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Doğrudan suçlu olmamasına rağmen suçu kabul eden versiyonu. Başkalarına sempati duyan ve ailesinin kötülüğünün farkında olan versiyonu. Kahretsin, Skyla mucizevi bir işçi. En kayıp davalarda bile en iyiyi ortaya çıkarıyor. İncelenmeyi ve araştırılmayı hak eden bir fenomen.

Asher yavaşça elini bana uzatıyor ama ben sadece bakıyorum. Alınmış gibi görünmüyor. Bunun yerine, elini uzatmış ve yüzünde samimi bir ifadeyle bekliyor. Gözlerim soluma kayıyor ve Skyla'nın yalvaran bir bakışla beni izlediğini görüyorum. Onun için yapıyorum.

Elim Asher'inkine kayıyor ve el sıkışırken gereğinden fazla sıkıyorum. O da aynısını bana yapıyor ve ellerimizi bırakıp tekrar birleştiriyoruz.

bizim tarafımızda.

"Bırakayım da siz biraz uyuyun. Sabah görüşürüz," diyor Asher eğilip Skyla'nın yanağına bir öpücük kondururken.

"Kal," diyor elini tutarken.

Asher'ın gözleri onunkilere dönmeden önce bana geliyor.

"Emin misiniz? Henüz yemek meselesi hakkında konuşmadık."

Skyla başını sallar.

"Ve buna ihtiyacımız yok, bu gece değil. Bu gece sadece seni istiyorum, ikinizi de.

Lütfen."

"Elbette," diye cevap veriyorum ikimiz

adına. Sirenim ne isterse, sirenim onu alır.

Ben ayakkabılarımı kenara deri ceketimi silkelerken Asher ve Skyla yatağa doğru ilerliyorlar. Skyla'nın diğer tarafına kayıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Başını Asher'ın göğsüne yaslarken kıcını bana doğru bastırıyor ve dudaklarından yumuşak, memnun bir iç çekiş çıkıyor.

On Altıncı Bölüm

Ronan

"Yeterince erteledin. Gerçekleşiyor; bununla barışmanı tavsiye ederim," diye hırılıyor Christopher telefonda.

Mutfak penceresinden dışarı, arka bahçeye bakarken çenem sertleşiyor.

"Tek söylediğim bunun için uygun bir zaman olmadığı. Asher inisiyasyon yapıyor, diğerleri de hemen arkasından geliyor. Neden spot ışıklarını onlardan alalım?"

"Çünkü ben öyle görüyorum! Nişan partisi olacak; çoktan planlandı. Mutlu olacaksın. Çekici olacaksın ve bu sefer o lanet koridordan aşağı ineceksin."

Bu sefer söylediklerinde içimde bir şeyler kıpırdıyor. Bu tam olarak acı değil; Madi'nin ölümüyle yaşadığım travmanın iyileşmesi biraz zaman aldı ama yavaş yavaş iyileşti. Bunun yerine, tüm kaybettiklerimi, henüz kaybetmediklerimi ve daha tadını çıkaramadan çalınan her şeyi hatırlatıyor.

Lafı açılmışken, bugünlerde tek umut ışığım mutfağa giriyor, saçları dağınık ve yüzünde uykulu bir gülümsemeyle odayı geçip kollarını belime doluyor. Ben de ona gülümseyerek elimi onun elinin üzerine koyuyorum.

"Kendimi açıkça ifade edebildim mi?" Christopher tersliyor. "Crystal," diyorum sertçe.

Skyla'nın gözleri beni dikkatle izliyor, yüz ifademi anladıkça gözlerinde endişe beliriyor.

Kardeşim oflayıp pufluyor ve böylece görüşmemizi sonlandırıyor. Telefonumu kulağımdan indiriyorum ve Skyla'ya dönmeden önce cebime atıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Yok bir şey bebeğim. Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin ve şimdi bana yalan söylüyorsun. oluyor?"

Elimi yukarı kaldırıp başparmağım ipeksi teninde gezinirken çenesini şefkatle kavradığımda ağır bir iç çekiyorum. Parmaklarım hareket ediyor, başının arkasına dolanıyor ve onu kendime çekerken saçlarını sıkıca tutuyor. Beni kolayca karşılıyor ve sadece dudaklarının basit bir dokunuşuyla tüm endişelerim eriyip gidiyor. Hiçbir şey beni rahatsız edemez. Hiçbir şey bana zarar veremez. Hele ki o kollarımdayken. Skyla'yla her şey yerli yerine oturuyor, anlam kazanıyor.

Ayrıldığımızda nefes nefese bana bakıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyor, ses tonunda ağır bir endişe var.

Aklımdan milyonlarca şey geçiyor ama onun yerine dudaklarımdan tamamen alakasız bir şey dökülüyor.

"Seni gece için bir yere götürmek istiyorum. Sence bekçi köpeklerin buna izin verir mi?"

Skyla başını sallarken kısa bir kıkırdama duyuyor.

"Sanki diğerleri kadar koruyucu değilmişsin, onlar kadar kötü değilmişsin gibi davranıyorsun."

"Söz veriyorum bebeğim, ben daha kötüyüm. Çok daha kötüyüm. Sadece saklamak için daha iyi bir iş çıkarıyorum."

Kaşlarını kaldırırken bana kuru bir bakış atıyor.

"Vincent'tan daha mı korumacısın?"

Siktir. Tabii ki hayır. Bu adam tam bir belgelenebilir.

Gözlerimi deviriyorum ve konuşmadan önce dudaklarımı bir kez onunkilere bastırıyorum. " giyinin; bugün kar geliyor. İki saat içinde yola çıkacağız."

"Tamam," diye gülümsüyor, güzel yeşil gözlerini bir heyecan ışığı dolduruyor.

Koşarak mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmanıyor. Heyecanlı olmasına bayılıyorum. Ben de heyecanlıyım. Erkek arkadaşlarla dolup taşan bir evde biraz uzaklaşmak, baş başa kalmak çok zor. Normalde umursamam ama şu anda buna ihtiyacım var, buna ihtiyacımız var.

Üç saat sonra Boston trafiğinde bir o yana bir bu yana savrulup duruyorum. Lanet olsun, buradaki sürücüler psikopat. Salem o kadar da iyi değil ama çok daha küçük. Ne zaman şehre gelsem, garantili bir baş ağrısı ve yarım düzine yakın kaza.

Skyla'nın umurunda değil gibi. Radyoyu kontrol ediyor, bir şarkıyı otuz saniyeden fazla diğerine geçiyor. Sanırım bu başka birini çıldırttı, ama ben arkama yaslanıp onun gülümsemesini ve korkunç bir şekilde akortsuz şarkı söylemesini izlemekten mutluyum.

Sonunda varış noktamıza yanaştık.

"Boston Park Plaza," diye okuyor Skyla otelin tabelasını.

Başımı salladım ve valeyeye yanaştım. Ben bagajı açarken o da kapımı hızla açıyor ve görevli çantalarımızı alıyor. Arabanın etrafında dolanırken Aralık ayının sert havası neredeyse tüylerimi diken diken ediyor. Skyla'nın kapısına uzanıyorum, bu sırada neredeyse yandan çarpılıyordum.

Lanet olası pislik.

Arabanın etrafında dönerken bana gülümsüyor ve valeyeye anahtarlarımı uzatıyorum. Kapıcı kenara çekiliyor ve biz otomatik döner kapıdan geçerken hafifçe eğiliyor. Lobiye adım attığımızda, bir yönetici binlerce wattlık bir gülümsemeyle yanımıza koşarken, sıcaklık bizi bir kucak gibi sarıyor.

"hoş geldiniz, Bay Putnam. Sizi burada görmekten çok memnunuz."

Ona hızlıca başımı salladım ve sıkı bir gülümseme verdim.

"Teşekkür ederim. Odamız hazır mı?" diye sordum.

"Herkes giriş yaptı. Sizi çatı katı süitine yerleştirdik," diyor bana iki anahtar kartı uzatırken.

"Teşekkür ederim," diyorum onları alırken ve Skyla'yı asansörlere doğru yönlendiriyorum.

En azından deniyorum. Gözleri her yerde, sağımızdaki İtalyan restoranı Strega'dan büyük lobinin mermer zeminine kadar her yerde. Barın yanındaki rahat oturma alanı sizi anında evinizde hissettiriyor ve abartılı ışıklandırma da mekâna zarafet katıyor.

Asansörün düğmesine basıyorum ve kapılar anında açılıyor. İçeri giriyoruz ve o bana gülümseyerek bakıyor.

"Burası muhteşem bir yer. Nasıl oldu da çoktan giriş yapabildiniz?"

"Patron olmanın avantajları," diye omuz silkiyorum.

"Bu otelin sahibi siz misiniz?" diye soruyor kocaman gözlerle.

Ona bakıp sırtıyorum. "Binlerce otelim var, bebeğim. Ama bu en sevdiklerimden biri."

Bunun üzerine gözlerini kırptırır ve başını sallar.

"Hiçbir fikrim yoktu. Teknik olarak Brethren'e mi ait yoksa...?"

Başımı salladım. "Bu benim param. Babam öldüğünde bana çok büyük bir miras kaldı ve bu mirası kendim için harcamayı hiç düşünmedim. Onun yerine yatırım yaptım."

"Ayrıcalıklı bir yetiştirilme tarzından geldiğimi biliyorum, bu yüzden muhtemelen garip gelecek ama tam olarak ne kadar zenginsiniz?"

Asansörün kapıları açılıp odamıza doğru ilerlerken bir kahkaha atıyorum.

"Zengin, zengin," diye takılıyorum süitimize geldiğimizde.

Kartı okuyucunun üzerinde kaydırıyorum ve kapı bir vızıltıyla açılıyor. Çantalarımız çoktan yukarıda, hazır ve yatağın üzerinde bekliyor. Otel personelinin siz gelmeden önce çantalarınızın odanızda olmasını nasıl sağladığını hep merak etmişimdir.

Skyla'nın gözleri odanın temiz iç kısmından terasa kadar uzanıyor. Neredeyse koşarak oraya gidiyor ve dışarı adımını atarken kapıları açıyor.

Gökyüzü koyu gri, sanki Skyla'yı bekliyormuş gibi tembel kar taneleri bırakıyor. Kollarını iki yana açıp dönmeye başladığında yüzüne megawatt gücünde bir gülümseme yayılıyor. Onu izlerken omzumu duvara yaslıyorum.

"Karı özlemişim," diyor gülerek. "Beğendin mi?" diye soruyorum.

"Bayıldım. Londra'da çok fazla olmuyor. Genellikle siz daha tadını çıkaramadan erir."

"New England her yıl tamamen kara gömülüyor. Farkına bile varmadan bıkacaksın."

Bana dönüyor, başını sallarken gevşekçe kıvrılmış saçlarına beyaz kar taneleri yapışmaya başlıyor.

"Mümkün değil."

Ona gülümsüyorum, onunla birlikte terasa çıkıyorum. Dilini dışarı çıkarıp bir kar tanesi yakalıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Başarılı olduğumda

Skyla sevinçle kıkırdıyor ve bu ses bile beni gülümsetiyor.

Telefonum cebimde vızıldamaya başlıyor ve gülümsemem bir anda yok oluyor. Skyla fark ediyor ve ben sustururken başını yana eğiyor.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor, açıkça dikkatimi dağıtmaya çalışıyor.

"Otelden ayrılmasak daha iyi olur. Boston büyük bir şehir, fark edilmemek çok kolay."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Hayal kırıklığı içimde alevleniyor. Ona sunabileceğim en iyi şeyin bu olmasından nefret ediyorum. Gizli randevular, çalıntı dokunuşlar. O daha fazlasını hak ediyor, her şeyi hak ediyor. En azından Asher birlikteyken ona daha fazlasını verebilir. Belki de veremez. Christopher zaten ne kadar yakın oldukları konusunda endişeli.

"Hadi, öğle yemeği yiyelim. Alt kattaki İtalyan restoranı harika."

Skyla başıyla onaylıyor ve ben kapıları arkamızdan kapatırken odaya geri dönüyor. Onu odadan çıkarıp aşağıya indiriyorum ve bizi arka tarafta özel bir masaya götürüyorlar. Oturur oturmaz telefonum tekrar çalmaya başlıyor. Susturuyorum ama tekrar tekrar çalmaya başlıyor.

Lanet olsun. Şimdi olmaz. Bugün

olmaz. Skyla kaşlarını çattı. "Kim o?"

Masanın karşısındaki eline uzanırken başımı sallıyorum.

"Önemli biri değil."

Bunun üzerine soru soran bir kaş kaldırıyor ve belli ki bunun bırakmayacak.

"Ben Annie," diyorum.

"Williams?" dedi.

Başımı salladım.

"Seni neden arıyor?"

Kelimelerim dilimde ölmeden önce ağzım konuşmak için açılıyor. Uygun bir şekilde, garsonumuz geliyor ve ortadan kaybolmadan önce siparişimizi alıyor. Tekrar yalnız kaldığımızda, hemen işinin başına dönüyor.

"Ronan, Annie seni neden arıyor?"

"Muhtemelen nişan partisini konuşmak için," diyorum dikkatlice.

"Nişan partisi mi?" Skyla yankılanıyor.

Yüzümü buruşturup başımı sallıyorum.

"Ne zaman?" diye soruyor uyuşukça.

"Yeni yıl arifesi. Christopher bunun bir parti için harika bir zaman olacağını düşündü," diyorum alaycı bir ifadeyle.

Skyla'nın yüzü donuk ama parlak yeşil gözlerindeki parıltıyı kaçırmıyorum.

"Yani... uhm, yani bu mı?" diye soruyor, konuşurken sesi gerginleşiyor ve son kelimede çatlıyor.

"Bu gece bunun hakkında konuşmak istemiyorum, bebeğim. Bu gece sadece sen ve ben olalım istiyorum."

"Yani yarın sen ve Annie hakkında mı olacak?" diye sorar.

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum ve o da titrek bir nefes alarak gözlerini kapatıyor.

"Özür dilerim. Bunu istemediğinizi biliyorum. Sadece... hepinizi yanımda tutmak istemem bencillik, değil mi?" diye soruyor sulu bir gülümsemeyle.

"Hayır," diye acele ediyorum, sandalyemden kalkıp yanına diz çöküyorum ve yüzünü okşuyorum. "Bu hiç de bencilce değil bebeğim. Dünyadaki her şeyden daha çok istediğim şey bu. Tek istediğim senin yanında olmak. Koşullarımız... zorlayıcı, ama bu asla vazgeçmemiz gerektiği anlamına gelmiyor."

"Savaşacak ne var Ronan? Eğer bunu yapmazsan sonucun ne olacağını ikimiz de biliyoruz. Başka biriyle evlenmeni izlemek beni ne kadar öldürse de, seni bu dünyadan kaybetmekten iyidir."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, konuşmak için sadece yarım santim geri çekiliyorum. "Bizden vazgeçme, savaşmaktan vazgeçme, çünkü ben vazgeçmeyeceğim. Bırakmayacağım."

Son nefesime kadar senin için savaşacağım Skyla. Onunla evlenmek zorunda kalsam bile, onu asla sevmeyeceğim. Kalbim asla senden başkasına ait olmayacak."

"Bu neye benzeyecek ki? Steph haklı, değil mi? Onunla evleneceksin, bir evin olacak, belki bir ya da iki çocuğun olacak ve sonra ne olacak? Ofiste geç saatlere kadar çalışacak mısın?" diye soruyor, parmaklarını tırnak işareti yapmak için kullanıyor. "Metresin mi olacağım? Elbette, bunun seksten daha fazlası olduğunu biliyoruz, ama ne olursa olsun, karını benimle mi aldatacaksın?"

"Öyle olsun," diye homurdandım. "Onun da aynısını yapacağından hiç şüphem yok; bu tür anlaşmalarda tahmin edebileceğinden daha yaygındır. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor Skyla, kesinlikle hiçbir şey. Elbette ona saygılı davranacağım ama bu ona göstereceğim ilginin sınırı olacak. O Madi gibi değil, asla nazik ya da iyi biri olmadı. O spor olsun diye başkalarının hayatını mahvetmekten zevk alan bencil bir velet."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Annie Williams, onun zamanı ve Gallows Hill hakkında anlatabileceğim hikâyeler seni dehşete düşürür. Bridgette'in kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Onunla kıyaslandığında o bir aziz."

Bunun üzerine Skyla'nın burnu kırışıyor. "O zaman neden Christopher, Kardeşler'deki onca kadın arasından senin için onu seçti?"

Bunun cevabını ben bile bilmiyorum. Williams ailesinde kardeşimin çaresizce istediği bir şey var. Sadece ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok.

"Bugünlük bunu masaya yatırabilir miyiz? Lütfen. Söz veriyorum, sana anlatabileceğim her şeyi başka bir zaman anlatacağım ama şimdilik Salem'deki saçmalıklardan bahsetmesek olur mu? Sadece... olabilir miyiz?"

Yavaşça başını sallamadan önce birkaç saniye endişeyle bana bakıyor. Dikkat çekici bir şekilde, yemeğimiz çoktan hazırды ve garsonumuz uzaklaşmadan önce önümüze koydu. İkimiz için de güvenli bir konu olan yüzme hakkında konuşmaya başlamadan önce birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz. Ben ona Olimpiyat denemelerimden bahsediyorum, o da bana babası her şeyi durdurmadan önce katılabildiği yarışmalardan bahsediyor.

Bunu yapmasına şaşırmadım. Kardeşler dikkat dağıtıcı şeyleri sevmezler. Babamın bu kadar ileri gitmeme izin vermesinin tek nedeni Madi'nin ölümü, sorumluluklarımın ağırlığı ve beni mümkün olduğunca az görmek istemesiydi. Kardeşler'in bir kızının kendine bir hobi edinmesi mi? Potansiyel olarak *kariyer* olabilecek bir şey? Bu onlar için zor bir sınır.

Yemekten sonra oteli gezmeye karar veriyoruz. Balo salonuna gelmeden önce ona rahat kütüphaneyi, son teknoloji spor salonunu ve bazı konferans alanlarını gösteriyorum.

İçeri adımımızı atar atmaz ağzı bir karış açılıyor ve başı yukarı kalkıyor. Büyük avizeler katedral yüksekliğindeki tavanları kaplıyor, bozulmamış beyaz sütunlar odayı kaplıyor. Muhteşem bir oda, otelin en büyük satış noktası. Burada pek çok düğün, parti ve etkinlik düzenleniyor ve bunun iyi bir nedeni var.

Skyla odada dolaşmaya başlıyor, balo salonuna bakan balkon katına çıkmadan önce her birkaç adımda bir altın vurgulara hayranlıkla bakıyor. Karşıya bakarken ellerini parmaklıklara dayıyor.

"Çok güzel," diyor usulca.

Arkasından yaklaşıyorum, ellerim beline dolanırken başımı onunkinin üstüne koyuyorum.

"Kahkaha ve dans dolu süslemeleri görmelisin." Yüzüne küçük bir gülümseme dokunuyor.

"Çok isterim."

"Sen ve Asher burayı resmi için kullanabilirsiniz. Eğer isterseniz."

Dönüp bana baktı, yüz hatlarında hafif bir eğilme vardı.

"Resmi nikâha ihtiyacımız yok. Zaten bir evlilik cüzdanımız var. İmzalandı, mühürlendi ve teslim edildi."

Omuz silkiyorum. "Kardeşler için önemli. Asher ikinizin zaten evli olduğunuzu ağzından kaçırmış olsa da, geleneksel olarak konuşursak, olan budur."

Başını sallarken bir an sessiz kalıyor.

"Annie ile burada evlenir misin?"

Başımı sallarken alay etmekten kendimi alamıyorum.

"Yok artık. Düğün muhtemelen Salem'de bir yerde olacak. Onu asla buraya getirmem."

Skyla başını yana eğiyor.

"Nasıl olur?"

Ellerimi belinden çözüyorum ve konuşurken birini yanağını okşamak için kaldırıyorum.

"Çünkü şimdi seni buraya getirdim. Diğerleri yanında sönük kalacak. Attığın her adım, dokunduğun bu dünyanın her karışı anında seninle damgalanıyor. Seninle yarışmaya kalkışmak bile kimseye haksızlık olur, çünkü her zaman yetersiz kalacaklardır."

Alaycı bir kahkaha atıyor ve başını sallayarak yüzünü benden çeviriyor ama ben buna izin vermiyorum. Onu bir kez daha benimle yüzleşmeye zorlarken yanağındaki tutuşum sıkılaşıyor. Konuşmuyorum ama gözlerindeki anlayışı görebiliyorum. Ona yağ çekmeye çalışmıyorum, egosunu şişirmek için tatlı sözler fısıldamıyorum. Ciddiyim, hepsi bu.

Skyla kollarını boynuma dolayıp bana doğru eğilirken usulca yutkunuyor. İkimizin arasında kalan mesafeyi kapatıyorum, vücutlarımız çarpışırken dudaklarımız birbirine bastırıyor. Herhangi bir anda aramızda çeyrek santimden fazla boşluk kalmıyor ve bu mükemmel bir şey.

Ellerimden biri saçlarının arkasına dalıp onu sıkıca kavrarken, diğeri boğazına gidiyor ve öpücüğü derinleştirirken nazikçe kavriyor. Yine de bugün hassas olmasını istemiyor. Dişlerinin alt dudağıma battığını hissediyorum, beni bırakıp tekrar tekrar yapmadan önce bir an için çekiştiriyor. Dillerimiz, ikimizin de daha fazlası için çabalamasına neden olan şehvet kaynaklı bir pus içinde birbirine karışıyor.

Skyla dizlerinin üzerine çöküyor, pantolonumu ve boxerımı ayak bileklerime kadar indirmeden önce elleriyle kemerimi hızlıca çözüyor. Sikimi ağzına alıp boğazına kadar emiyor ve içimden gırtlaktan gelen bir inilti koparıyor.

"Siktir, bebeğim. Aynen böyle, çok iyi bir kız."

Beni emmeye devam ederken o yeşil gözler havalanıp üzerime düşüyor, dili sikimin ucunu sarıyor ve sonra dibine kadar iniyor. Elinin toplarımı kucaklamak için geldiğini hissediyorum ve bu beni bir inilti ile başımı geri atmaya zorluyor.

Boğulana ve öğürene kadar kendimi daha derine ve daha derine zorlarken kalçalarım itmeye başlıyor. Nefes almak için başını geri çekiyor.

Bir an, ama boğazından aşağı bir kez daha zorlamadan önce izin verdiğim tek şey bu. Gözleri sulanmaya başlıyor ve salyaları sikimden aşağı damlamaya başlıyor. Bu baştan savma bir sakso ve ben her saniyesine bayılıyorum.

Taşaklarımın sıkılaşmaya başladığını hissediyorum ama işim bitmeden önce ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Kendimi ondan uzaklaştırmaya zorluyorum, onu ayağa sürüklemekten önce duyulabilir bir patlamayla horozumu serbest bırakıyor. Şaşkınlıkla bana bakıyor, bir yön arıyor ama ben konuşmuyorum. Onun yerine tozluklarını tutup aşağıya çekiyorum ve ayakkabılarının üzerinden geçirip odanın diğer tarafına fırlatıyorum.

Bir sonraki anda, kışını tutup havaya kaldırıyorum ve sırtı sütunlardan birine yapışana kadar bizi destekliyorum. Sikimi onun girişine doğru hizalayarak hiç vakit kaybetmeden içine giriyorum. Bir an için kıvranıyor, bana alışmaya çalışıyor, ama ona vahşice sokmaya başlamadan önce fazla zaman vermiyorum. İnliyor ve üzerimde kıpırdanıyor, ama tatlı dudaklarından dökülmeye başlayan dudak bükücü inlemeler bana bundan benim kadar zevk aldığını söylüyor.

"Siktir, Ronan," diye inliyor.

"? Benim adım ne?"

"Baba," diye düzeltiyor ve bunu yaparken içimde tatmin edici bir uğultu yayılıyor.

"Bu doğru. Bu iyi hissettirdi mi bebeğim? Baban seni iyi hissettiriyor mu?"

"Mhmm," diye mırıldanıyor kalçalarımı çırparken, tekrar tekrar yapmadan önce ucumla g-noktasına vuruyorum.

"SİKTİR!" Her biri bir öncekinden daha cezalandırıcı bir şekilde tekrar iterken sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Nasıl hâlâ bu kadar sıkı olabiliyorsun? Her seferinde lanet bir bakire gibi."

"Baba," diye bir kez daha inliyor, her arzusunu yerine getirmeye hazır olduğum muhtaç bir şekilde kendini bana doğru sürüyor.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim? Söyle bana. Bu güzel amcığınla oynamamı ister misin? Klitorisini ovmamı ister misin?"

"Lütfen," diye inliyor.

Elim aşağı doğru hareket ediyor, başparmağım şişmiş klitorisine sürünürken ben de hızlı ve sıkı daireler çizmeye başlıyorum. Kapının sesi balo salonunda yankılandığında bana karşı titriyor.

İkimiz de donup kalıyoruz, Skyla'nın iri gözleri panik içinde bana bakarken birkaç ayak sesi de yankılanmaya başlıyor.

"Lanet olsun, bu odanın ne kadar muhteşem olduğunu asla unutamayacağım," diyor kızıl saçlı biri yüksek sesle.

bir müdür ve üç kadın daha görüyorum.

"Kırmızı," diye gülerek alay ediyor sarışın. "Yine de mükemmel. Bence insanlar buna bayılacak."

"Dans pisti tam olarak nereye gidecek? İzin verebileceğiniz kadar büyük bir piste ihtiyacımız var," diye araya giriyor mor saçlı olan.

Müdür sabırla gülümseyerek odanın düzenini tartışmaya başlıyor. Gözlerim tekrar Skyla'ya kayıyor ve bu sütunun arkasında olabildiğince iyi gizlendiğimizden emin oluyorum. Böyle bir durumda yapılacak en iyi şey ondan kurtulmak, giyinmek ve buradan gizlice çıkmaya çalışmak olurdu. Dürüst olmak gerekirse, bu kulağa pek de eğlenceli bir şeymiş gibi gelmiyor.

Yavaşça, tekrar itmeye başlıyorum. Skyla bana deli olduğumu düşünür gibi bir bakış atıyor ama itiraz etmiyor. Ağzımı kulağına yaklaştırıp o kadar alçak sesle konuşuyorum ki beni duyduğundan bile şüpheliyim.

"ses çıkarma, beni duyuyor musun?"

Başını sallıyor, ben de sırtıyorum ve adımlarımı hızlandırırken dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. Gözlerim alt kattaki gruptan Skyla'nınkilere kaymaya devam ediyor. Parmaklarım kışının etini daha sıkı kavriyor, onu daha derinden becermek için bana daha yakın tutuyor. Ağzı açık kalıyor ve ondan kaçmak üzere olan sesi boğmak için hemen elimle ağzını kapatıyorum. Neyse ki ortalık oldukça sessiz ama hemen altımızda yürüyen grubu izlerken bunun pek de önemi kalmıyor.

Uzun saçlı esmer konuşmaya başlıyor ve şu anda bulunduğumuz seviyeyi işaret ediyor.

"Sanırım gotik, karanlık romantizm havası estireceğiz. Bazı siyah perdeler bu görünümü gerçekten bir araya getirecektir."

"Oooo, evet! Bunu sevdim," diye kabul ediyor sarışın.

Başka bir ses, "Havacılar için ipekler de buraya gelebilir," diyor.

İticilerim hızlanıyor ama mucizevi bir şekilde neredeyse sessiz kalmayı başarıyor ve Skyla'nın amının etrafımda zonkladığını hissediyorum. Gözleri şehvet sarhoşu, korku ve heyecanla dolu. Benim küçük teşhircim. Sanırım ben de öyleyim, çünkü buraya yeterince dikkatli baksalar ve beni kız arkadaşına bu şekilde gömülmüş görseler o kadar da kızmazdım. Açıkçası, böyle bir şeyin olmaması ikimiz için de daha güvenli ama yine de müthiş bir heyecan.

Başparmağım klitorisini bir kez daha ovmaya başlıyor ve o da sınırdı sallanıyor. Onu kenara çekme fikriyle oynuyorum, biraz uzatıyorum,

Ama amının bir kez daha zonklaması beni ulaşabileceğimi bile bilmediğim bir orgazma zorluyor. Nefes alıp veriyorum ama sikimin sarsılmasını ve içine boşalmasını engelleyemiyorum. Onu kendi orgazmım boyunca becerirken klitorisinin hızını artırıyorum ve onu kendi orgazmına ulaşmaya zorluyorum.

Vücudu titriyor ve sarsılıyor, neredeyse üzerimde kasılıyor, sadece hafif bir inilti elimden kaçıyor. Ben bedenimi onunkine yapıştırırken odadaki herkes durup merakla etrafına bakıyor, coşku tekrar tekrar içime işlerken kendimizi saklıyoruz.

Neyse ki kızıl saçlı tekrar konuşmaya başlayınca ilgilerini çabucak kaybediyorlar ve hepsi odadan çıkmaya başlıyor.

"Tamam, hadi barmenlerden bahsedelim çünkü eğer geçen yıl bir şey ifade ediyorsa, okuyucularımız onu geri atabilir."

Tüm kadınlar kapıdan çıkarken gülüşerek onaylıyorlar. Kapının kapanma sesi odada yankılandığında elimi Skyla'nın ağzından çekiyorum. İkimiz de sırtmadan önce birkaç zor nefes alıyoruz.

"Şey," diyor Skyla. "Bu eğlenceliydi."

On Yedinci Bölüm

Wesley

Dizüstü bilgisayarındaki işime o kadar dalmışım ki Liam boğazını temizleyene kadar kimsenin içeri girdiğini duymuyorum. Gözlerim ona kayıyor ve aynı anda dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. İçecek almak için mutfağa doğru iler kaşlarını kaldırarak bana şüpheli bir bakış fırlatıyor.

"Ne ?" diye soruyor. "İşle ilgili bir şeyler işte."

"Hı hı, peki bu sözde ordu için iş mi, yoksa babam için mi çalışıyorsun?" Asher da odaya girdiğinde soruyor.

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatlice soruyorum.

Asher karşımdaki tezgâha yaslanırken gözlerini deviriyor. "Bu, senin yarım yamalak olduğun anlamına geliyor Wes ve ben evimde yarım yamalak şeyleri sevmem ya da karımın etrafında."

"Ya da erkek arkadaşın?" Liam'a doğru başımı sallayarak meydan okuyorum. Asher'ın çenesi geriliyor ama konuşmuyor.

"Kıskandığını kabul et Ash. Bunda utanılacak bir şey yok. Ben kesinlikle senden daha deneyimliyim; altından kışını sinsice çekip alabileceğimden endişelenmen anlaşılabilir bir şey... kelime oyunu yapmıyorum," diye kışkırtıyorum.

Liam'a uzanıp onu kendi tarafına çekerken Asher'ın gözlerinde ateş parlıyor. Dudaklarını Liam'a yapıştırıyor ve bu sırada gözlerini benden ayırmıyor. Dilleri birbirine dolanırken ona sıkılmış bir bakış atıyorum, sonra Asher kendini kurtarıyor. Liam sersemlemiş gibi gözlerini kırıştırdıktan sonra yüzüne memnun bir sırıtma yayılıyor.

"Bu tür sidik yarışlarını seviyorum. Senin sıran Wesley," diyor Liam abartılı bir öpücük suratı yaparken.

Ben gülerken Asher gözlerini deviriyor ve Liam'ın kafasının arkasına vuruyor. "Merak etme evlat. Liam'ı çalmaya çalışmıyorum, Skyla elimde."

"Hepimizin Skyla'sı var," diye araya giriyor Liam.

Kaşlarımı çattım. Bunu söyleme şeklinden hoşlanmadım. Liam'a attığı bakıştan anlaşıldığı kadarıyla Asher'in da hoşuna gitmemiş. Liam gözleri panikle dolmadan önce bir an için söylediklerini düşünüyor.

"Siktir, demek istediğim bu değildi. Onu seviyorum; bunu biliyorsunuz. Sadece ona sahip olduğu için özel olmadığını kastetmişim... bekle, lanet olsun. Ben de öyle demek istemedim! Kahretsin... Sky'a söyleme, tamam mı?" Liam ellerini saçlarında gezdirirken homurdanıyor.

"Bana ne olduğunu söyleme?" Skyla kapının arkasından gelen sesle sorar, Ronan da onun ardından odaya girer.

Üçümüz de onu görünce aynı anda parlıyoruz, ancak mesafeyi ilk kapatan Liam oluyor. Dudaklarını onunkilere yapıştırmadan önce neredeyse bir ahmak gibi dörtlüyle ona doğru koşuyor. Geri çekildiğinde onu kollarının arasına alıyor ve kıkırdayarak onu yere bırakmasını isteyene kadar etrafında döndürüyor.

"Seni özledim, bebeğim!"

"Sadece bir gün oldu," diye gülüyor Skyla. "Çok uzun bir gündü," diye surat asıyor Liam.

Bakışları Asher'in üzerindeyken gözlerini deviriyor. Asher ona kollarını uzatıyor ve o hızla ona doğru ilerliyor, ona bakmadan önce sarılıp kısa bir öpücük vermesine izin veriyor.

"Merhaba," diye gülümsüyor.

"Selam prenses. Nasıl geçti?"

"Güzel," diyor gözleri üzerimdeyken.

"Selam ufaklık," diyorum usulca gülümseyerek.

"Selam Wes. Biz yokken iyi oynadınız mı?" diye takılıyor.

Buna sıırıttım. "Evet, artık çok iyi arkadaşız, öyle değil mi Asher?"

Ronan homurdanıp omzuma vururken bana düz bir bakış atıyor.

"Oh, eminim."

Suçlu bir gülümsemeyle ona bakıyorum çünkü beni çok iyi tanıyor.

"Vincent nerede?" Skyla gözlerini odada gezdirerek soruyor.

"Gerçekten de sen burada yokken bizimle isteyerek takılacağını mı düşünüyorsun?" Liam gülüyor.

"Buradayım, Siren," diyor Vincent odaya girerken ve Asher'ın elinden onu almadan önce başının yan tarafına bir öpücük konduruyor.

"Nereden çıktın lan sen?" Asher homurdanıyor.

"Eğer onun üzerinde her zaman bir takip cihazı olduğunu düşünmüyorsan, o zaman sen lanet bir aptalsın."

"Bir iz sürücü mü?" Ronan yankılanır.

"Evet, bir iz sürücü mü?" Skyla kaşlarını kaldırarak söylüyor.

Vincent başını sallar. "Seni aldıklarında neredeyse beni öldürüyordun Siren. Artık böyle bir şey bir daha asla olmayacak." "Bu takip cihazı tam olarak nerede?" diye tartışıyor.

"Bilmemen en iyisi," diyor alnına bir öpücük daha kondurup odaya bakarken.

Liam konuşmadan önce hepimiz ona şaşkın şaşkın bakıyoruz. "Yani, hepimiz bu ürkütücü bir değilmiş gibi mi davranacağız?" Ronan derin bir iç çekip başını sallıyor.

"Sanırım."

Skyla'yı dikkatle izliyorum ve Vincent'a normal bir insanın bakacağı gibi tiksinti ya da öfkeyle bakmadığını görüyorum. Onun yerine, sanki onu herkesten daha iyi anlıyormuş gibi, neredeyse şefkatle bakıyor. Muhtemelen öyle olduğu için.

"Düşünüyordum da," diyor Ronan, odanın dikkatini çekerek. "Noel'e birkaç gün kaldı ve sanırım hepimiz bir tatile çıkabiliriz."

"Tatil mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Skyla karı çok sever, ben de tatil boyunca New Hampshire'da bir kulübe kiraladım."

"Gerçekten mi?" diye neredeyse nefesi kesiliyor.

Ronan ona tatlı tatlı gülümsüyor. Onu yıllardır görmediğim türden bir gülümseme.

"Elbette bebeğim. İtirazı olan var mı?" diye soruyor odadakilere.

Asher alay ediyor. "Sanki o yavru köpek bakışlarını atarken herhangi birimiz hayır diyebilirmişiz gibi."

Liam ve ben kıkırdayıp başımızı sallarken Vincent kollarıyla onu sıkıca sarıyor ve başını onun boynuna gömüyor. Sanırım bu yeter, New York'a gidiyoruz.

Hampshire.

New Hampshire'a olan yolculuğumuz olması gerekenden daha uzun sürdü, çünkü buralı olmadıkları belli olan yarım düzine insanın arkasına takıldık. Yolda bir santim kar vardı ve sanki yol onları tamamen emecekmiş gibi sürüyorlardı.

Skyla, Stephanie'yi bize katılması için davet etti ancak ona facetime gönderdiğinde Stephanie yüzünde pişman bir ifadeyle havaalanındaydı. Görüşme kısa sürdü. Sadece bu şekilde veda ettiği için üzgün olduğunu ve eve dönmesi gerektiğini söyledi. Hepimiz daha fazlası olduğunu biliyorduk ama hiçbirimiz burnumuzu sokarak Skyla'yı üzmemek istemedik, bu yüzden sadece yola odaklandık ve kendimizi meşgul ettik.

GPS'im nihayet burada olduğumuzu bildirdiğinde, arabada bir grup tezahüratı yankılanıyor. Liam ve Asher arkada, Vincent Skyla'yla birlikte orta sırada ve Ronan da benim yanımdaki yolcu koltuğunda oturuyor. Ev çok büyük, ormanın ortasına yerleştirilmiş devasa bir kulübe malikâne. Kasaba diğer yönde arabayla en az yirmi dakika uzaklıkta. Tamamen izole, hepimizin nefes alması ve sadece var olması için mükemmel bir yer.

Yerde şimdiden on santimden fazla kar var ve hava tahminlerine göre bu gece bir kar fırtınası bekleniyor, umarım bu Skyla'yı mutlu etmeye yetecek kadar kar olur. Sanırım çok erken konuştum ya da çok erken düşündüm, çünkü ben daha cümlemi bitiremeden Skyla arabadan fırlayıp karın içine dalıyor. Vincent da peşinden gidiyor, sanki karın kendisi 'sireni' için bir tehdit oluşturuyormuş gibi.

Çıplak elleriyle büyük miktarda kar toplayıp bir top haline getirdikten sonra Vincent'a doğru fırlatır. Kar göğsünde patlar ve Vincent şaşkınlıkla ona bakar, sonra gözleri yavaşça onunkilere kayar. Az önce yaptığı şeyin ciddiyetini kavrayınca yüzündeki o baş döndürücü gülümseme kaybolur.

Kaçsan iyi olur ufaklık.

Kadın koşmaya başlar ve Vincent peşinden gider, avuç avuç kar toplar. İlk atışında ıskalıyor ama ikincisinde sırtından vuruyor.

"Hey!" Liam arabadan çıkarken bağıyor. "O benim kız arkadaşım!"

Kendi kartopunu alıp Vincent'ın kafasının arkasına vururken deli gibi gülüyor.

Hedef değiştirirken gözlerinde cinayetle arkasını dönüyor. Liam'ın alaycı gülümsemesi kendi kendine mırıldanırken kaybolur.

"Lanet olsun."

Aynı anda Asher arabadan iniyor. İlk başta Vincent'ın önünü keseceğini düşünüyorum ama onun yerine diğer yöne, Skyla'ya doğru gidiyor.

"Hey! Ash! Ne oluyor lan?" Liam, Vincent'ın kartoplarından kaçmaya çalışırken sızlanıyor.

"Üzgünüm kardeşim, Prensesi kurtarmalıyım," diyor Skyla'yı kucağına alıp daha iyi korunmak için onunla birlikte koşmaya başlarken.

Ronan bana bakmadan önce alaycı bir of çekti.

"Bu çocuklar gerçek bir savaşta beş dakika bile dayanamazlar," diye sırtıyorum.

"Kahretsin, hayır, yapmazlar. Onlara nasıl yapıldığını gösterelim mi?" Ronan sorar.

Sırtıyorum. "Hiç sormayacaksın sandım."

Birlikte bir birim olarak hareket ediyoruz, dikkatlice ve sessizce ilerliyoruz. Gerçi bunu yapmak kolay. Vincent ve Liam birbirlerine saldırgan kartopları yağdırıyor, Asher ve Skyla öfkeyle cephane stoku oluşturuyor, bu da Ronan ve bana tepenin üstüne yerleşmek kalıyor.

Tek kelime etmeden, ikimiz de bir duvar oluşturmaya başladık. Hızlı ve etkili bir şekilde çalışıyoruz ve duvarımız bir metreyi aştığında kartopu yapmaya başlıyoruz. Ronan'ın yirminci kartopunu yaptığını görene kadar ben onuncu kartopumdaydım. Kahretsin.

"Beni doldurmaya devam edin; onları haklayacağım," diyorum ilk kartopunu kaparken, Liam'ı hedef alıyorum çünkü açıkçası o çok kolay bir hedef.

Başını bize doğru çevirdi, yüzünde öfke vardı. "Ne oluyor lan?"

Vincent kötü bakışlarını bize yöneltmeden önce ben de aynı anda bir tane daha .

"Kahretsin, Griggs bizim için geliyor. Daha fazla cephane!" Ronan bana iki tane daha uzatırken sesleniyorum.

Skyla'nın zevk çıkışıklarını duyuyorum ve karda sırtüstü yattığını fark ediyorum, Asher onu yere yatırıp kuru kuru sikerken vücudunu kendi vücuduyla örtüyor.

"Kartopu savaşı sırasında sikişmek yok!" .

Asher ağzını onunkinden ayırmıyor, sadece orta parmağını havaya kaldırarak boynunu öpücüklere boğmaya başlıyor.

Liam onlara doğru koşmaya başlarken, "Siktir et, ben de o takımdayım," diyor.

"Ben de," diyor Ronan yanımdan, görevini bırakıp tepeden aşağı koşarken. Hainler, her biri.

Vincent ve ben, Skyla'nın bir başka çılgılığının ormanda yankılandığını duyduğumuzda birbirimize bakakalıyoruz. Sonra doğru olanı yaptık ve onun için koşmaya başladık. Tepenin dibine vardığımızda Asher çoktan kızın pantolonunu çıkarmış ve kafasını kalçalarının arasına sokmuştu bile, Liam kızın tişörtünü yukarı kaldırmış, sağ meme ucunu emiyordu, Ronan da sol meme ucunu. Vincent hemen kızın ağzını alıyor, karda dizlerinin üzerine çöküyor ve sikini kızın ağzına gömüyor.

Ona bakarken, o kadar dolu, o kadar tapılıyor ki, kendimi dışlanmış hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu ilişki dinamiğine geç katılan benim. Onunla en az bire bir zaman geçiren benim. Dürüst olmak gerekirse, bazı günler beni isteyip istemediğini ya da sadece beni dahil etmek zorunda hissedip hissetmediğini sorguluyorum.

Bu his, gözleri bana dikilmeden önce sadece bir iki dakika sürüyor, beni yaklaştırmaya çağırırken kolu bana doğru kalkıyor. Aradaki mesafeyi hızla kapatıyorum ve yanına geldiğimde elinin kemerime uzandığını hissediyorum. Çabucak çözüyorum, onun için horozumu çıkarıyorum ve yumuşakça okşamaya başlıyor. Onayımı inlerken başım geriye düşüyor, tüm erkeklerden zevk mırıltıları ve iniltileri geliyor. Ronan ve Liam siklerini okşarken Asher yüzünü çekip sikini onun amına batırıyor ve Vincent'la eşit bir ritim tutturuyorlar. Lanet olsun, bu kadar erkeğin olduğu bir grupta her birinin sikinin bu kadar güzel olması inanılmaz. Ne kadar şanslı bir ufaklık.

Eli çok soğuk ama çok yumuşak. Aşağı bakıyorum ve Ronan'ın hareketlerinin yavaşladığını görüyorum, gözleri Skyla'nın sikimin etrafına sarılmış eline sabitlenmiş. Elini yukarı ve aşağı sürüklerken, tekrar tekrar yapmadan önce hafifçe bükerken hayranlıkla izliyor gibi görünüyor.

Gözleri benimkilere geliyor, içlerinde yeni bir sıcaklık seviyesi var ve sikim onun elinde sarsılıyor. Ronan'ın gözleri sikime kayıyor, başını sallamadan önce hareketi kaçırmıyor ve mükemmel tozlu pembe meme ucunu emmeye geri dönüyor.

Ben Liam gibi en yakın arkadaşımın gelip bana aşık olmasını ummuyorum. İstedikleri kadar inkar etsinler, olan şey tam olarak bu. Yine de Ronan'la düzenli olarak takılmaya karşı değilim. Çok seksi, güzel bir siki var ve bu benim ufaklığı rahatlatır. Eğer zaman zaman birbirimizi becermeye başlamazsak, uzun süre yürüyemeyecek. Asher'ın onu vahşice becerme şekli bir şey ifade ediyorsa, bu bir garantidir.

En azından onu yarı çıplak soymadan önce ceketini onun için yere bıraktı. Ne adam ama.

Liam'ın gözleri Asher'ın gözlerinde, kıskançlık ve şehvet birbirine karışıyor. Bir bakışta hem Skyla'yı sikmeyi hem de Asher tarafından sikilmeyi dilediğini anlayabiliyorsunuz. Arzu ve sağlıklı miktarda kayganlaştırıcı ile çok mümkün.

Vincent ve Asher'ın yüzlerindeki ifadeden yakın olduklarını anlayabiliyorum ve Liam'ın nefes nefese kalışına bakılırsa o da çok geride değil. Saniyeler içinde Asher boşalıyor, Vincent ve Liam da onlarla birlikte. Skyla Vincent'ın salgısını içerken ve Asher onun üzerine yığılırken, Liam'ın döllerinin iplerinin göğüslerini kaplamasını izliyorum.

Yeni katılmış olmama rağmen iyi yağlanmış bir makine gibi Asher, Vincent ve Liam kenara çekilerek Ronan'ın onun ağzını, benim de amını almamı sağladılar. Öne doğru eğilip Liam'ın döllerinin bir kısmını parmaklarıma topladıktan sonra Skyla'ya doğru tutuyorum.

"bak, ufaklık."

Ağzını açıyor ve parmaklarımı emmesine izin veriyorum. Etraflarında inliyor, dilini etrafımda döndürme şekli sikimin sertleşmesine neden oluyor. Yardım edemiyorum ama bir sonraki anda içine itiyorum, amı Asher'ın dölünden tamamen ıslanmış. Bu her şeyi çok daha ateşli yapıyor.

Ronan ağzını tıka basa doldurmadan önce Skyla da benim gibi inliyor. Yumuşak bir ritim buluyoruz, onu ve kendimizi sınıra kadar çalıştırıyoruz. Klitorisile oynamaya başladığımda bacaklarım neredeyse beklentiyle titriyor.

"Aman Tanrım! Wes, evet! Tam orada," diye haykırır Skyla.

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Onu güzelce ıslattığın için teşekkürler Asher," diyorum sırtarak.

Homurdanıyor ama o ve diğerleri bizi yakın bir dikkatle izlerken konuşmuyor. Ronan'ın kızın yanağını sıkıca kavrayışını izliyorum, sonra vücudu sertleşiyor ve kızın boğazından aşağı boşalıyor. Aynı anda Vincent eğilip kızın klitorisine öyle sert bir tokat atıyor ki, çığlık çığlığa kalıyor. böyle,

Yine de, etrafımda sertleşiyor. Amcığı beni bir mengene gibi kavıyor ve tam da onun arkasından gitmek için ihtiyacım olan şey bu.

Asher'ın döllerini daha derine akıtarak kendi döllerime daha fazla yer açarken, kendi inlemelerim göğsümden çalınıyor ve sessiz ormanda yankılanıyor.

Orgazmlarımız geçtiğinde, onu yarattığımız karmaşaya bakmak için çekiyorum. Kelimenin tam anlamıyla amından döl sızıyor, çok ıslak ve mükemmel. Ronan çekilir çekilmez onu kollarıma alıyorum ve kapıya doğru götürmeye başlıyorum. Ronan ayağa kalkıyor, bizim için kapıyı tutmadan önce sikini pantolonuna geri sokuyor, Liam, Asher ve Vincent çantaları alırken ona verilen güvenlik kodunu giriyor.

İçeri adımımızı atar atmaz, mekanın büyüklüğüne aval aval bakıyorum. Burası ormanlık bir malikane. İkinci kat ana yaşam alanına bakıyor, açık bir konsepte sahip ve büyük bir odun şöminesi odanın en önemli parçası.

"Çok güzel," diye gülümsüyor Skyla gözleri her ayrıntıyı incelerken.

Ronan yanıma geliyor ve saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Beğendin mi bebeğim?"

"Bayıldım," diye sırtıyor adam dudaklarını onunkilere bastırıp tatlı bir öpücük kondururken.

Kolları çantalarla dolu adamlar içeri giriyor, dar kapı aralığından birbirlerini iterek içeri doluşuyorlar.

"Vay anasını! Teşekkürler Warbucks Baba," diye bağıyor Liam Ronan'a.

Vincent çantaları yere atıp Skyla'yı kollarımdan çekip alırken Ronan alay ederek başını sallıyor ve onu merdivenlerden yukarı taşırken kulağına bir şeyler fısıldıyor.

"Ne oluyor lan?" Ona seslendim. "Onu nereye götürüyor?" Odaya soruyorum.

"Muhtemelen duş almaya falan gitmiştir. Vincent ona bebek bakmayı seviyor," diyor Asher.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Ronan meydan okuyor.

Hepimiz geçici tatil evimize yerleşirken Asher omuz silkerek onaylıyor.

On Sekizinci Bölüm

Skyla

Vincent beni dikkatlice merdivenlerden yukarı ve kulübenin açık konsept koridoruna taşıyor, görünüşe göre bir görevi var.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Seni temizlemek ve ısıtmak için. Putnam'ın seni lanet olası karda soyması çok aptalcaydı," diye homurdanıyor.

"Hey," diyorum nazikçe, bir elimi kalp atışlarına dayayarak. "Rekabet olayının bittiği konusunda anlaşmıştık, değil mi? Yeni bir sayfa mı açıyoruz?"

Vincent yatak odasının kapısını iterken gözlerini bana diyor. "O adamı sevmeyi asla kabul etmedim; sadece ölmesini biraz daha az istiyorum."

Gülümsememi engellemek için elimden geleni yapıyorum. Bu da bir başlangıç.

Oda oldukça çıplak ama çok büyük. İki komodin, birbiriyle uyumlu iki şifonyer ve dört direkli kral boy bir yatak tüm alanı kaplıyor. Vincent hareket etmeye devam ediyor, bizi ebeveyn banyosuna benzeyen bir yere götürüyor.

"Her şeyin nerede olduğunu nereden biliyorsun? Buraya daha yeni geldin," diyorum beni ayaklarımın üzerine yatırırken.

Konuşurken duşu açarken bana .

"Yerleşimin tüm ayrıntılarını, giriş noktalarını, kaçış yollarını ve en yakın kaynakları bilmeden birinin sizi bir yere götürmesine izin vereceğimi düşünüyorsanız, korkarım ki dikkatinizi vermiyorsunuz Siren."

Elimde olmadan sırtıyorum, arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum. Hareketleri, dokunuşuma gömülmeden önce donup kalıyor ve hiç belli etmediği kadar uzun süredir tuttuğundan emin olduğum ağır bir nefes veriyor.

"Vincent Griggs," diyorum sırtına doğru gülümserken. Devam ederken ellerim yukarı doğru uzanıyor ve kalbinin hemen üzerinde duruyor. "Sonsuza dek benim koruyucum."

Eli benimkini kaplıyor ve nazikçe sıkıyor.

"Bu hayatta ve sonraki hayatta," diye söz veriyor, sözleri göğsümün tam ortasına çarpıyor.

Çok tutkulu, çok sadık. Tamamen kafayı yemiş durumda ama sanırım onun en sevdiğim yönlerinden biri de bu.

Memnuniyetle küçük bir iç çekiyorum ve o bana dönmeden önce gömleğinin arkasına bir öpücük konduruyorum. Elleri gömleğimin eteklerine geliyor ve gömleğimi tamamen çekip çıkarıyor. Sırada ayakkabılarım ve pantolonum var. Bana çok özen gösteriyor, her dokunuşuna, her hareketine. Çok , çok metodik. Sanki olabildiğince nazik olmak için elinden geleni yapıyor. Sanki nasıl nazik olunacağını bilmiyor ama benim için deniyor.

Duşa girmeden önce kendi kıyafetlerini çıkarıyor ve beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Su dövmelelerinden aşağı dökülüyor ve neredeyse cam gibi bir görüntü oluşturuyor. Tanrım, ne kadar muhteşem olduklarını asla unutamayacağım.

Vincent duşun kenarındaki şampuan şişesine uzanıyor, beni spreyden uzaklaşmaya zorlamadan önce eline büyük bir miktar alıyor. Parmakları saçlarıma dalıp kafa derime masaj yapmadan önce söylediği gibi yapıyorum. Parmakları sihrini konuştururken ağzımdan tatmin edici bir inilti çıkıyor. Başımın, boynumun ve omuzlarımla her santimini yoğururken orada ne kadar süre gevşek ve esnek bir şekilde durduğumu bilmiyorum.

Sonunda bitiriyor, duş başlığını duvardan çekip sabunu durulamak için getiriyor. Her nasılsa, bu sürtünme kısmından bile daha iyi hissettiriyor. Saçlarım durulandıktan sonra, vücut yıkayıcısını almadan önce saç kremiyle köpürtüyor. Her iki elini de sabunla kaplayıp vücudumda gezdirmeden önce duş başlığını tekrar yukarı asıyor. Vincent Griggs son derece titizdir.

Elleri tenimde hareket edip kayarken, dokunuşuna daha da fazla gömülmekten kendimi alamıyorum. Bu hareket cinsel ya da müstehcen değil. Bunu onu boşaltmamı umarak yapmıyor, beni boşaltmaya çalıştığını bile sanmıyorum. Bu en temel haliyle bakım. Bir insan diğerine en özverili ve en basit şekilde bakıyor ve ben onu bunun için çok seviyorum.

Kalçalarımın arasını yıkarken usulca "Seni seviyorum," diyorum.

Önümde çömelmiş, elleri çalışmaya devam ederken gözleri benimkilere yaklaşıyor.

"Seni seviyorum Siren, sonsuza dek."

O ayağa kalkarken gülümsüyorum, kollarımı ona doluyorum ve ılık su ikimizin de üzerine dökülürken onu kendime sıkıca .

Duştan sonra Ronan, Vincent ve benim çantalarımı getirecek kadar nazikti. İkimiz de rahat kıyafetlerimizi giydik ve Wesley'i her zamanki gibi dolapları karıştırırken bulmak için mutfığa doğru yol aldık.

"İyi bir şey buldun mu?" Alay ediyorum.

Wesley omzunun üzerinden bana bakıyor ve başını sallıyor.

"Hiçbir şey. Kiralık bir mülk olduğunu anlıyorum ama hadi ama. Kraker bile mi yok?" Vincent alaycı bir homurtu çıkarır ama telefonunda bir şeyler yapmaya başlarken bir şey söylemez. Wesley dev mutfak adasının üzerine eğilir,

Bana gülümserken dirseklerini tezgâha dayıyor.

"Benimle kasabaya gelme şansın var mı? Bir haftalık stok yaparız?"

"Elbette," diye gülümsüyorum gözlerim evin içinde dolaşırken. "Noel süsleri de almalıyız! Bir ağaç bulmayı çok isterim," diyorum ateşin yanındaki mükemmel boş alana bakarken.

"Sikeyim evet!" Asher inlerken Liam tezahürat yapıyor.

"Skyla, Liam'ı Noel zamanı görme şerefine nail olamadın. Sizi Noel Baba ile tanıştırayım."

"Siktir git," diye gülüyor Liam. "Tatil ruhuna girmeyi kim istemez ki? Noel şarkıları, Noel pastaları, ışıklar, filmler. Bu sihir!"

Ronan kuru bir sesle, "Noel Baba'yı unutma," diyor.

"Şişman adamı nasıl unutabilirim ki?" Liam gülüyor.

Elimde olmadan kıkırdıyorum ve telefonunu çıkarıp müzik çalmaya başladığında ona başımı sallıyorum. "Rockin' Around, The Christmas Tree" çalmaya başladığında Liam bana uzanıyor ve beni salıncak dansına çekiyor. Diğerleri bizi eğlenerek izlerken beni odanın döndürüyor, daldırıyor ve döndürüyor.

Liam ve ben gülüyoruz, sonra Liam beni dalıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve sonra çekiliyor.

"Her karşı ökseotu stoklamalıyız." Ona sırtıyorum ve beni ayağa kaldırmadan önce başımı sallıyorum.

"Pekâlâ!" Liam haykırıyor. "Yemek, süslemeler ve bir ağaç!"

Vincent telefonunu cebine koyarken, "Dışarıda bir sürü ağaç var," diyor.

"Evet, Bay Oduncu? Gidip bir tane misin?" Liam soruyor.

Vincent omuz silkiyor. "Eminim garajda motorlu testereleri vardır. Zaten biraz yakacak oduna ihtiyacımız var."

"Ooo, Skyla, yakaladığın şu sert ve sağlam adama bak. Güzel," diye gülümsüyor Liam yumruğunu çarpmak için uzatırken.

Başımı sallarken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Liam...hayır."

Herkes gülerken o surat asıyor, tabii Vincent hariç herkes.

"Yakacak odun için yardım edeceğim," diye gönüllü oluyor Ronan.

Vincent tüm gözler Asher'ın üzerine düşmeden önce başını sallıyor. İç çekmeden önce bize bakıyor. "Peki, sanırım ben de ağaca falan yardım edeceğim."

Liam odanın öbür ucundan fısıldayarak, "Eğer ben Noel Baba isem, bu Asher'ı Grinch yapar," diye bağırıyor.

Asher onu tersledikten sonra cüzdanını karıştırıyor ve bana siyah bir kart uzatıyor. Kartı almadan önce kaşlarımı çatıyorum. Ön yüzünde Skyla Putnam ismi yazıyor. Ona bakıyorum ve sırtıyorum.

"Kendini tutamadın mı?" Alay ediyorum.

"Sen benim karımsın; seninle ilgilenmek benim sorumluluğum." "Öyle mi?" diye sordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken başını sallıyor. Baş ve işaret parmağı çenemi kavriyor, dudaklarıma hızlı bir öpücük kondururken yüzümü onunkiyle buluşmaya zorluyor.

"Ve bunu sevdim."

"Ne tesadüf, ben de senin paranı harcamayı seviyorum!" Liam diyor ki. "Cüzdanında benim için siyah bir kart olma ihtimali var mı? Söndüreğim, yemin ederim."

Ronan, "Bu odadaki hiç kimse bundan bir an bile şüphe duymuyor," diye mırıldanır. Wesley ellerini Liam ona hınzırca sırtıyor.

"Pekala, siz ormanda takılın, biz dükkana gidiyoruz." "Hazır... KIRIL!"

Liam tezahürat yapıyor, bu sefer sadece bir kıkırdama çıkarıyor Ben.

Yemin ederim şakaları gün geçtikçe kötüleşiyor.

Liam'ın istediği tüm Noel süsleri için üç farklı mağazaya gittik. Önce markete gittik ve neredeyse atıştırmalık reyonundaki her şeyi aldık, bunda Wesley'nin suçu var. Sonra burada olduğumuz sürece kahvaltı, öğle ve akşam yemeği için yeterli malzeme aldık çünkü evin olduğu yere sipariş veremezsiniz. Gerçi kimin pişireceğini bilmiyorum. Dürüst olalım, muhtemelen Ronan.

Ondan sonra gittiğimiz ilk mağazada Liam'ın istediği ışıklar yoktu. Sonra bir sonrakinde evin içi için yeterli çeşitlilikte çelenk yoktu. Nihayet sonuncusu bize, daha doğrusu ona aradığı her şeyi verebildi. Noel zamanını severim, ya da en azından sevdiğimi sanırdım. Liam'a kıyasla mı? Ben Asher'ın yanında Bayan Grinch'im.

Arabaya geri dönüyoruz, Liam "All I Want For Christmas Is You" şarkısını mırıldanırken kelimenin tam anlamıyla önümüzde zıplıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu şarkı bir kulak kurdu gibi ve nedense her mağazada sürekli çalınıyor. Bunun sadece Amerikalılara özgü bir şey olup olmadığından emin değilim çünkü şarkıyı elbette duydum ama daha önce üç saat içinde on dört kez duymamıştım.

Arabaya geri döndüğümüzde, Liam dramatik bir şekilde iç çektiğinde Wesley sürmeye başlıyor.

"Kahretsin! Hediyeleri unuttuk. Hediyeler olmadan Noel olmaz." "Kim demiş?" Ben soruyorum.

"Diyor ... herkes," diye karşı çıkıyor sanki herkesin bildiği bir şeymiş gibi.

Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakarken gülümsüyorum. Karla kaplı çimenler o kadar saf, o kadar el değmemiş ki. Bir kar küresi anı gibi. Zamanın içinde donmuş mükemmel bir an.

Wesley orta konsola uzanıyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Ona bakıp gülümsediğimde bu dikkatimi çekiyor. Elimi kaldırıyor ve bir sonraki dönüşe geçerken arkasına bir öpücük konduruyor.

"Noel'i Noel yapan şeyin materyalist hediyeler olduğunu sanmıyorum Liam," diyorum dönüp ona bakarken.

Wesley bir dönüş daha yapıyor ve Liam'ın ısrarla almak istediği bir metre boyundaki kardan adamı ona çarpıyor. Konuşurken onu hızla üzerinden itiyor.

"Haklısın, cinsel iyilikler yeterli olacaktır. Ne dersiniz, hepimiz kuponlarımızı değiştirelim mi?"

"Bir oral seks için iyi' gibi mi?" Wesley alay ediyor.

"Aynen öyle! Gördün mü, Wes de . Hatta sadece senin için fazladan bir tane daha yapacağım." Liam abartılı bir göz kırpmayla flört ediyor.

Ben araya girince Wesley kaşlarını merakla kaldırdı.

"Bilmiyorum, sanırım Ronan'ın kuponunu almayı tercih ederdi."

Wesley gülümsemesini bastırıp omuz silerken Liam'ın ağzı şaşkınlıkla aralanır. "Hayatta olmaz. Sen ve Ronan mı? Ne zamandan beri?"

Wesley, " bir şey değil," diyerek konuyu saptırır.

"Evet, birbirlerine karşı bir şey hissetmiyorlar. Sadece birbirlerini boşaltmaktan hoşlanıyorlar," diyorum kaşlarımı sallayarak.

"Siktir, bu çok ateşli. Bir dahaki sefere ben de gelebilir miyim? Söz veriyorum sadece köşeden izleyeceğim!" Liam elini izci onuruna uygun bir hareketle kaldırırken şöyle diyor.

Wesley dikiz aynasından Liam'a bakarken kıkırdar.

"Her zaman ne kadar çok o kadar iyi derim, ama Ronan'ı aynı sayfaya getirmede iyi şanslar."

"Siktiğimin Putnam erkekleri, haksız mıyım?" Liam, Wesley'nin omzuna vurarak onaylıyor.

Elimde olmadan homurdanıyorum çünkü, aman Tanrım, en iyi arkadaşları tarafından becerilmenin zorluğu yüzünden bağ kurmalarına imkan yok. Bu nasıl benim hayatım? Dürüst olmak gerekirse, buna cevap verme çünkü bu çok iyi. Sorgulamak istemiyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Asher

Ronan ve ben iki düzineden fazla kütüğü kesip eve istifledikten sonra Vincent'ı aramaya çıktık. Bir buçuk saatten fazla ortalıkta yoktu ve onu ormanın derinliklerinde canavar gibi bir ağacı keserken bulduk. Ona bunun kulübeye nasıl sığacağını düşündüğünü sordum ama işe yarayacağını söyledi. Skyla'nın alabileceğimiz en büyük ağacı isteyeceğini söyledi. Her neyse.

Bu lanet şeyi içeri sokmak üçümüzün de zamanını aldı ve bunu yaptığımızda, içeride ayakta durabilmesi için gövdesinin bir metreden fazlasını kesmemiz gerektiğini kabul etti. Garajda eski bir ağaç sehpa bulmayı başardık ve en sağlam şey olmasa da işe yaradı.

İşimiz bittikten birkaç saat sonra Skyla, Liam ve Wesley nihayet geldiler. Gidip onları bulmamız gerektiğini düşünmeye başlamıştım ki buraya gelmek için hepimiz tek bir araba kullandığımızdan bu çok zor olacaktı.

Arabayı durdurduklarında her şey anlam kazandı. Liam neredeyse arabadan dışarı fırladı ve arka kapı açıldığında kıyamet koptu. Süsler, ışıklar ve ne yapacağımızı bilemediğimiz kadar çok sahte çam dekoru dışarı döküldü; neyse ki hiçbir şey camdan yapılmamıştı.

Market alışverişlerini saymazsak, aldıkları mallara bir göz attığımda Liam'ın Skyla'nın sınırsız kredi kartına büyük bir darbe indirmenin bir yolunu bulunduğunu anladım. Şerefsiz.

Her şeyi boşaltmak, yerleştirmek ya da asmak ve akşam yemeği yapmak neredeyse gecenin geri kalanını aldı. Yemek yapmaktan kastım.

dondurulmuş pizzalar aldık. Yemeğimizi yedikten sonra hepimiz film izlemek için oturduk, ancak herkes çok uzun sürmedi.

Yatağa ilk giden Ronan oldu, onu Wesley izledi. Vincent yorgun değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama ikinci *Noel Baba* filminden itibaren gözleri açık kaldığından daha uzun süre kapalı kalmaya başlamıştı.

Şimdi sadece Liam, Skyla ve ben varız. Liam ortada oturuyor, bir eli Skyla'nın dizinde, diğeri benimkinde. Elini ilk koyduğunda neredeyse herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ama onları görmezden geldim. Liam'ın elinin dizimde olması hoşuma gidiyor, bu bir suç değil.

Yavaşça, Liam'ın elinin yükselmeye başladığını hissediyorum, bize karşı sıradan desenler çizerken hem Skyla'nın hem de benim bacağımın üzerinde gittikçe yükseliyor. Kaşlarımı kaldırıp ona soruyorum ama o masumca film izliyormuş gibi davranıyor. Skyla bana bakıp sırtımdan önce onu yansıtan bir bakış atıyor.

Liam benimkine ulaşmadan saniyeler önce, onun kalçalarının tepesine ulaşmadan önce ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sertleştiğimi itiraf etmekten utanmıyorum. Skyla yoga şortu ve atletiyile dışarı çıktığından beri sertleştim, Liam bana dokunmaya başladığında, vücudunu yanıma bastırdığında sert kaldım ve şimdi parmak uçları aletimin dışını okşadığı için öfkeyle sertleşiyorum.

"Yatmaya hazır mısınız?" Liam ve Skyla'ya soruyorum.

Liam bana bakıyor ve lanet olası bir çocuk gibi surat asıyor, yemin ederim. "Yorgun değilim."

Ona doğru eğildim, burunlarımız birbirine değerken gözlerim onunkilerle aynı. "Soru bu değildi."

Neredeyse ayağa fırlayıp Skyla'yı omzuna atarak evin içinde koşmaya başladığında yeşil gözlerini sıcaklık dolduruyor. Nedense ben de koşuyorum. Onun peşinden, onun peşinden, onların peşinden.

Benim, hepsi benim.

Merdivenleri kolayca çıkıyorum ve Liam'ın koridorun sonundaki odalardan birine daldığını zar zor görüyorum. Kapı açık bırakılmış ve içeri girdiğimde kilitlemeden önce çarparak kapatıyorum. Aramızdaki mesafeyi kapattığımda Skyla çoktan yatağa uzanmıştı ve Liam da onun yanındaki kenarda oturuyordu.

Liam'ı boğazından yakalayıp yüzümü onunkine yaklaştıırken sıkıca kavıyorum.

Ona doğru bir bakış fırlatırken, "Bu gece ikiniz de tam bir baş belasıydınız," diyorum.

"Ben mi? Ben ne yaptım?"

"Çok güzelsin, çok seksisin. Bana başka seçenek bırakmıyorsun."

Liam sırtarak, "Bu seçeneksizliğin gittiği yeri seviyorum," diyor.

Onu itiyorum, uzanıp Skyla'nın şortunu tuttuğumda, bacaklarını zorla ayırmadan önce vücudundan çekip çıkarırken onu tutuşumu serbest bırakıyorum.

Amcığı bizim için parlıyor, güzel ve pembe, ona bakarken bile ağzım sulanıyor. Liam'a bakıyorum.

"Oraya git ve karımın amını ye."

Liam pratik bir şekilde yatağa atlarken Skyla'nın ağzı açık kalıyor. Yüzü kızın kalçalarının arasına dalıyor ve ben de kalçaları onun için daha geniş açarak kızın üzerinde boğulmasına izin veriyorum. Liam'ın dili klitorisinin etrafında dönmeden önce içinden geçerken Skyla inliyor. Saçlarından bir avuç tutuyorum ve konuşurken yüzümü onunkine yaklaştırıyorum.

"Bu iyi hissettirdi mi, prenses? Kocan seni izlerken erkek arkadaşının amını yalaması hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye pantolonunu indirdi. "Ama eğer kocam amımı yerse daha *çok* hoşuma gider. erkek arkadaşım."

Liam'ın başını salladığını görmek için aşağı baktığımda kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor, ağzı şu anda Skyla'nın klitorisine kilitlenmiş ve ondan bir inilti daha koparıyor.

Yavaşça gömleğimin arkasını tutup yukarı çekiyorum ve yana atmadan önce başımın üzerinden geçiriyorum. Ardından pantolonumu indiriyorum, yatağa tırmanırken üzerimde sadece boxer'ım kalıyor. Liam yana kayarak benim de ona katılmam için yeterince yer açıyor. O kızın klitorisine odaklanmışken, ben biraz daha iniyorum. Dilim, ıslak amcığına doğru sürüklemekten önce göt deliğinde dolaşüyor, harekete tekrar başlamadan önce onu dilimle beceriyorum.

"Siktir! Kahretsin, daha fazla," diye yalvarıyor.

"Duydun mu? Daha fazlasını istiyor," diye sırtıyorum Liam'a.

Klitorisini serbest bırakıyor, başını sallarken yüzünde hınzır bir sırıtış var. Birlikte onu vahşice yemeye başladık. Hani şu popüler komedi aktörünün karpuzu vahşice yiyip sonra da çekip gittiği klibi hatırlıyor musunuz? Evet, aynen öyle. Ama ikimiz de çekip gitmeyi planlamıyoruz.

Tüm bunların telaşıyla Liam'ın dili benimkine sürtünüyor ve bir sonraki sefer dili aşağı indiğinde, benimkini onunkinin üzerinde gezdiren ben oluyorum. Skyla'nın amını yalarken öpüşmelerimiz de devam ediyor ve bunu fark ettiği anda bacaklarının kıpırdanmaya başladığını ve Liam'la beni daha da yakınlaşmaya zorladığını anlıyorum.

"Aman Tanrım! Evet! Amımı yala, öp, dokun. SİKTİR! İkiniz de çok ateşlisiniz," diye inliyor.

Dillerimiz klitorisinin üzerinde bir kez daha birleşince paramparça oluyor. Onu yalayıp emiyoruz ama vücudu titremeyi bıraktığında daha fazlasına ihtiyacım oluyor. Ağzımı Liam'a bastırıyorum, dili Skyla'nın dölüyle kaplı. Sanki onun tadı daha iyi olamazmış gibi.

Ellerimiz her yerde, onun boynunda, benim göğsümde, onun kollarında, benim sikimde. Birbirimiz ve güzel kızımız için çok vahşi ve çaresizdik. Kendimi Liam'dan ayırıp, yüzünü tekrar kıza doğru iterken doğruluyorum.

"Yine mi?" diye soruyorum.

"Oh, bu kadar erken tekrar gelebilir miyim bilmiyorum. I-"

Skyla'nın itirazları Liam'ın onu bir kez daha yemeye başlamasıyla kesilirken ben de arkasına geçiyorum. Ellerim basketbol şortuna gidiyor, şortunu indiriyor ve bir kez daha boxer giymediğini fark ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, boxer'ı olduğundan bile emin değilim. Sırtını dikleştiriyor, kıcı mükemmel bir kalp şekli alıyor. Yemin ederim, ondan daha iyi bir kığa sahip olabilecek tek kişi Skyla'dır ve bu lanet olası bir iltifattır çünkü onunki trafiğı durdurur, kelimenin tam anlamıyla. O karşıdan karşıya gezerken arkadan çarpan birini gördüm.

Elim kıcının yan tarafında geziniyor, sert bir tokat atmadan önce sıkıca sıkıyor. Bu hareket karşısında sarsılıyor ama Skyla'nın amına doğru inliyor ve bu da onun inlemesine neden oluyor. Doğal olarak bunu tekrar tekrar yapıyorum ve her birinden inilti üstüne inilti çıkarıyorum.

Bir an duraksayıp odanın diğeri tarafına, Liam'ın çantasının olduğı yere geçiyorum. Aradığım şeyi bulana kadar karıştırmaya başlıyorum. Şişe elimde, yatağı geri tırmanıyorum, parmağımı kayganlaştıracıyla kaplayarak göt deliğinin etrafında dönüyorum.

Liam tekrar inliyor, bu sefer daha yüksek sesle, ben yavaşça o sıkı kasın içine doğru itmeye başladığımda. Parmağımın etrafında zonkluyor, kıcı neredeyse bana doğru itiliyor. Ben de bir tane daha ekledim.

"Siktir," diye homurdanıyor Skyla'nın am dudaklarına karşı.

"Bu iyi geldi mi?" Parmaklarımı onun içinde ve dışında yavaşça çalıştırırken soruyorum.

Ben devam ederken başını tutarsızca sallıyor. Saldırıya tamamen alıştığını söyleyebilirim çünkü kalçaları agresif bir şekilde itiyor, pratik olarak daha fazlası için bana yalvarıyor.

"Lütfen Ash. Lütfen. Daha fazla," diye mırıldanıyor Skyla'ya karşı. "Önce kızımızı çıkar," diyorum.

Başıyla onaylıyor. Ben onu parmaklarken o klitorisini emmeye başladığında parmakları onunla oynamaya geliyor. Skyla gecenin ikinci orgazmını yaşıyor ve ben prostatına masaj yapmak için benimkini kıvrırken Liam'ın parmağında parçalanıyor.

Skyla'nın iniltileri yumuşarken Liam sıkıdığı dişlerinin arasından, "Aman Tanrım," diye homurdanıyor.

Öne doğru eğiliyorum, diğer elim boğazına dolanırken parmaklarımı hâlâ içine gömülü tutuyorum. Kulağına doğru fısıldıyorum, konuşurken gözlerim Skyla'da.

"Daha fazlasını mı istiyorsun, Liam? Bu küçük dar kıcı almamı ister misin? Sıkmemi?"

Seni tamamen benim yapmak için mi?"

"Tek istediğim bu," diye adeta yalvarıyor. "Senin için sorun olur mu prenses?"

Skyla uyluklarını birbirine sürtmeye çalışırken başını sallıyor. "Lütfen, Tanrı aşkına, sik onu."

Arkama yaslanıp Liam'ın boğazını serbest bırakırken ve parmaklarımı çekerken kısa bir kıkırdama sesi çıkardım.

"Karımı becer, Liam. Ben senin içindeyken onun da içinde olmanı istiyorum."

Liam başını sallıyor, sikini Skyla'nın içine sokmadan önce ona doğru hizalıyor. Ben sikimi kayganlaştırıcıyla kaplarken ikisi de zevk dolu iniltiler çıkarıyor. Anala bayılıyorum, açıkçası genelde tercih ederim. Yani bu da farklı olmamalı. Yine de neden farklı hissettiriyor? İçimde savaşıyor duygular kabarıyor. Bunun ne kadar yanlış, ne kadar kötü olduğuna dair karanlık fısıltılar. Babamın yıllar boyunca queer insanlar hakkında söylediği tüm o korkunç şeyler kafamda çınlıyor.

Derin bir nefes alarak, umurumda olmadığına karar verdim. Etiketleri, damgaları ve kesinlikle Brethren'i sikeyim. İstediyimi, hepimizin istediğini alıyorum ve bunun için bir saniye bile utanç duymayacağım.

Aletimin başını Liam'ın kıkına dayadığımda, yavaşça içine gömülürken damarlarımda beklenti titreşiyor. Tamamen oturduğumda, hiç bilmediğim bir coşku içimi dolduruyor. Rahatlama ve zevk, o kadar tatmin edici, o kadar bağımlılık yapan sarhoş edici bir kokteylde birbirine karışıyor ki, aşırı doz almaya ve bu dünyada yürüyen en şanslı piç olarak ölmeye hazırım.

"Tanrım," diye inliyor Liam.

"Sen iyi misin?" Skyla soruyor.

"Çok iyi. O kadar iyi ki," diye kekeliyor. "Ash ile doluyken senin içine gömülmek... bu..."

"Cennet," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu lanet olası bir cennet."

Liam başını sallıyor ve Liam'ın hamleleri hızlandığında Skyla inliyor. Tempoyu ben ayarlıyorum. Yumuşak ve nazik başlayan hamlelerim yerini hızla vahşiliğe bırakıyor. Her birinde kimin iniltisinin kimin, kimin titremesinin kimin olduğunu anlayamıyorum. Sanki o anda hepimiz tek bir saf zevk yumağına dönmüştük gibi. Bu ikisinin içinde kaybolmak, saatlerce sağlamak istediğim bir duygu.

"Sikilmekten hoşlanıyor musun Liam?" Skyla soruyor. "Evet, seviyorum," diye inliyor Liam.

"Bu sana nasıl hissettiriyor Ash? üstüne çıkmak hoşuna gidiyor mu?" diyor, güzel gözleri üzerimde.

"Siktir. Evet," diyorum, her kelimeyi Liam'ın bir fahişe gibi inlemesine neden olan bir itme ile noktalıyorum.

Orospum benim.

Liam onu sertçe sikerken, "Denemek istiyorum," diye inliyor. "Onu becermek mi istiyorsun prenses?"

Liam bir inilti daha çıkarırken başını sallıyor.

"Buna bayılıyorum, bebeğim. Beni becermeni istiyorum. Ben Asher'ı emerken sen de beni becer. Sikkkk," diye inliyor Liam.

Bu fikir sikimi zonklatıyor.

Ya da Liam beni sikerken.

"Siktir! Üzgünüm çocuklar, bu çok iyi. Bu çok fazla. Boşalmam lazım," diye geveliyor Liam.

Daha önce hiç olmadığı kadar derine itiyorum onu, kulağına hırlarken göğsümü sırtına yapııştırıyorum.

"Yapmayacaksın," diye bağıriyorum. "Sky'ı bir kez daha boşaltacaksın ve sonra sen onun amını doldururken ben de senin göt deliğini dolduracağım, anladın mı?"

"Deneyeceğim," diye Liam.

Elim kışının yan tarafına vuruyor ve bir başka zevkli inilti çıkarırken onu Skyla'ya doğru sarsıyor.

"Yapacaksın. Becer onu, Liam. Sert ve çiğ sik onu."

İtişlerinin hızı artıyor, ritmi bozuk olsa da önemli değil gibi görünüyor. Skyla'nın ağzının açıldığını, titremeye başlarken gözlerinin kısılıp kapandığını izliyorum.

"Aman Tanrım. Çok fazla. Bu çok iyi. Ben... ben... ben-" Çığlıkları odada yankılanıyor, vücudu titriyor ve kasılıyor.

Liam hemen arkasından geliyor.

"İşte böyle," diye övüyorum onu. "İşte iyi bir çocuk. İşte benim iyi oğlum. Beni becerirken karımı da çok iyi beceriyorsun. Bu kıcı doldurmamı ister misin, bebeğim?"

"Evet," diye inliyor serbest bırakılırken. "Öp beni," diye talep ediyorum.

Yüzünü bana dönmek için kendini çevirmeye çalışıyor ve ben de onunla yolun geri kalanında buluşuyorum, dudaklarımız birbirine çarpıyor ve benim felaketim oluyor. Sıkım onun sıkı kıcının içinde zonkluyor, orgazmım lanet olası bir yük treni gibi içime çökerken döllerim onu sular altında bırakıyor. Onu daha derin ve daha sert beceriyorum, hep birlikte bir yığın haline gelmeden önce her saniyeyi sonlandırmaya çalışıyorum.

Tek duyabildiğim ağır nefes alış verişlerimiz ve nabzımın gürültüsü. Tenimiz terden yapış yapış, havada ağır bir seks kokusu var ve ben hayatım boyunca hiç bu kadar tatmin olmuş hissetmemiştim.

Yirminci Bölüm

Vincent

Bu sabah kanepede uyandım. Uykuya daldığımı hatırlamıyorum; bunu sık yapmamaya çalışıyorum ama arada bir vücudumun başka seçeneği olmuyor ve kendimi kapatıyorum. Bu, bir gün beni öldürecek tehlikeli bir alışkanlık.

Uyandığımda odanın boş olduğunu ve Skyla'nın orada olmadığını görünce paniğe kapıldım. Onu yatağında Liam ve Asher ile birlikte uyurken bulana kadar her odayı aramaya başladım. Kalp atışlarım biraz duruldu ama oradan çıkmam gerekiyordu çünkü kadınımı başka erkeklerle görmeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum, onlar olsa bile. Onun için buna katlanıyorum ama asla hoşuma gitmeyecek.

Sabahın erken saatlerinde kalan saatlerimi işlere yetişmeye çalışarak geçirdim. Acil olan iki görevim var. Salem'e döner dönmez yola çıkmam gerekecek. Bu hedeflerin hemen halledilmemesi için bir neden bulmak yeterince zordu; apandisitimin alınması işe yaramış gibi görünüyordu. Onayımı göndermeden önce özel e-posta sunucumda gezinerek sahte hastane kayıtlarını ve notları alıyorum. Bunlar Mass Gen hastane kayıtlarına yüklenecek ve araştırmak isteyen herkesin bildiği kadarıyla bunca zamandır ben de oradaydım.

Evde bir hareket duyar duymaz sirenimi bulma umuduyla ayağa kalkıyorum. Yürüme yolundan geçerken aşağıya baktığımda Skyla'nın mutfakta bir kasede bir şeyler karıştırdığını görüyorum. İki kalın kol beline dolanıp onu göğsüne çekmeden önce ona baktığımda yüzüme neredeyse bir gülümseme dokunuyor.

Ronan.

Mantıklı, temelde bizim yerleşik aşçımız, aynı şekilde Wesley de zaman zaman. Ronan da Skyla'ya her an, her yerde sahip çıkmaktan çekinmiyor. Daha tam olarak uyanmadan onu Asher ve Liam'ın yatağından alıp buraya getirdiğinden hiç şüphem yok. Üzerinde sadece kalçasının ortasına kadar inen büyük bir elbise gömleği var. Muhtemelen onun da.

Neden onun üzerinde üstün bir hakkı olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Teknik olarak onu ilk o gördüğü için mi? Evet, belki de öyleydi ama onu ilk ben gördüm. Babası ve adamları dışında onu gören ilk kişi bendim, bu kampüse ayak basışını izleyen ilk kişi bendim. Hak iddia edecek biri varsa o da benim.

Mutfaka girdiğimde, sabah güneşinin altında adeta parıldayan gözleri bana bakıyor.

"Günaydın," diye neşeyle bağırıyor.

Başımı sallarken dudaklarıma bir gülümsemenin hayaleti değıyor, şakağına bir öpücük kondururken aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Günaydın siren," diye mırıldanıyorum tenine karşı.

Dokunuşuma doğru eğiliyor ve simsiyah kalbimi normalden biraz daha sert atmaya zorluyor. Yemin ederim, o olmasaydı kalbimin atışı anında dururdu. Gerçekten onsuz bunca yıl nasıl çalıştığını bilmiyorum.

"Krep, yumurta ve domuz pastırması yapıyoruz" diyor. "Aç mısın?"

Mutfak adasında ona en yakın koltuğa otururken omuzlarımı silkiyorum, elimi uzatıp kalçasını tutuyorum, böylece her zaman bir temas noktasını koruyabiliyorum. Vücudunun sıcaklığı beni topraklıyor, yumuşak kıvrımlarını elimde hissetmek beni sakinleştiriyor. Bu asla bıkmayacağım, değerini bilmeyi asla bırakmayacağım bir huzur.

Teker teker diğer çocuklar da gelmeye başladı. Sleepy, Happy ve Grumpy. Ronan ve benim ne olduğumuzdan emin değılim. Skyla kesinlikle Pamuk Prenses olabilirdi ama altın saçları vardı. O masalda yedi cüce vardı ve size söyleyeyim, beş tanesi yeter de artar bile.

Sleepy, Skyla'ya doğru bir adım atıyor ve başını onun boynunun kıvrımlarına gömerken kollarını onun beline doluyor.

"Yatağına geri dön," diye sızlanıyor

Liam. Gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Saat sabahın onu."

"Ve biz üçte yattık. Yatağa geri dön," diye ikna etmeye çalışır.

Grumpy eğilip kanepeye oturmadan önce ikisinin de dudaklarına hızlı bir öpücük kondururken ona gülümsüyor. Son zamanlarda Liam'a karşı daha sevecen davranmaya başladı, en azından hepimizin önünde. Dün gece onları bulduğum pozisyona bakılırsa, içimden bir ses kapalı kapılar ardında çok daha sevecen olduklarını söylüyor. İyi oldu. Belki Liam artık Asher'ın ona üstünlük taslamasından yakınmayı bırakır.

Ekibi tamamlamak için Happy, yeni duş almış ve yeni kıyafetler giymiş bir halde gülümseyerek Skyla'ya doğru ilerliyor.

"Günaydın ufaklık," diyor bir öpücük çalarken.

Gözlerimi kaçırıyorum, o orospu çocuğuna vurmak gibi bir şey yapmamak için yumruğumu kalçamda sıkıyorum. Ronan ve Liam'a tahammül etmek zorundaydım. Beni düşünmeden önce bile onlarla çıkıyordu. Sonra Asher onun nişanlısıydı, kocaya dönüştü, onu resimden atmak zordu, yine de denemediğimi sanmayın. Ama bu orospu çocuğu... Ondan hoşlanmıyorum. Bunun için iyi bir nedenim olmadığını biliyorum ama bir şeyler ters . Bunu açıklayamam, ama emin olun ki boş zamanlarımın tümünü onu araştırmak için harcıyorum. Eğer bir şey saklıyorsa, ne olduğunu bulacağım, hem de yakında.

"Günaydın." Mutlu bir melek gibi gülümsüyor. "Bugün herkes ne yapmak istiyor?"

Asher ve Ronan gibi ben de omuz silkiyorum.

"Nasıl istersen," dedi Wesley. "Bu senin yolculuğun."

Bunun üzerine kaşlarını çattı. "Hayır, değil, bu hepimizin, değil mi? Bu bizim Noel'imiz, bizim tatilimiz."

"Haklı, bebek kız. Eğer bu benim tatilim olsaydı, hepimiz Cancun'da çıplak bir plajda güneşin altında mai tailerimizi yudumluyor olurduk," diye cevap veriyor Liam.

Skyla gülerken ben alay ederek başımı sallıyorum.

"Tamam, az önce çizdiğin resim çok canlıydı."

"Öyle mi?" Liam sırtıyor. "Tropik bir yerde muhteşem bir şekilde bronzlaşmış, etrafınızdaki tüm erkekler çıplak mı?"

Burnunu yukarı doğru kırıştırıyor. "Ben daha çok çıplaklar plajı kısmını düşünüyordum. Artık kimsenin ne düşündüğünü umursamayan, yaşını başını almış yüzlerce insan, çıplak ve her yer kum."

Liam kollarını kavuştururken yüzü allak bullak olur.

"Böyle söyleyince kulağa pek de ateşli gelmiyor."

"Çünkü öyle değil," diyor Asher telefonunda gezinirken tembelce.

Liam ona doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor ve telefonu bırakıp ona hararetle bir bakış atmasını sağlıyor. Wesley tekrar konuşurken Skyla'nın onları dikkatle izlediğini görmek için ona dönüyorum.

"Peki ya snowboard? Ya da kayak? İkisini de hiç yaptın mı?" Başını sallayarak ona bakıyor.

"Ama her zaman öğrenmek istemişimdir." Wesley başını sallar.

"Kayak o zaman."

"Gerçi hiçbirimiz o kadar ağır kar kıyafetleri getirmediğimiz," diye araya giriyor Liam.

Ronan ona bir kaşını kaldırır.

"Kışın ortasında New Hampshire'da karlı bir kulübeye gideceğimizi hepiniz biliyordunuz ve kimse kar kıyafeti getirmeyi düşünmedi mi?"

Ronan iç çekerken Wesley dışındaki herkes başını sallar.

"Yaptım," diye omuz silkiyor Wesley.

"Tamam, Bay İzci. Yaptığınızı biliyoruz. Sadece kendin için üç çanta almana şaşmamalı. Her zaman hazırlıklı ol."

Wesley başıyla onaylar. "Her zaman. Eminim burada satılık bir şeyler vardır ve Skyla'nın da yeni süslü siyah kartı var."

"Siktir git," diye tersliyor Asher. "Bunu o kullanacak, siz değil"

"Peki ya ben?" Liam alay ediyor. "Senin için çok iyi bir çocuk olacağımıuu." Asher Liam'ın kışına sert bir şaplak atarken gözleri kısılıyor. Liam irkilir,

Asher'in sırtına neden oldu.

"İyi bir çocuk olursan tabii, ama başka kimse olamaz."

"Eğer sikini yalarsam, ben de bedava bok alabilir miyim?" Wesley sırtarak Ronan'ın iç çekmesine, Skyla'nın kıkırdamasına ve Asher'in gözlerini devirip onu terslemesine neden olur.

Burada harika bir grup dinamiği var.

"Pekâlâ, bok kafalıları. Yemeğinizi yiyin ve hazırlanın. İki saat içinde yola çıkacağız," diyor Ronan ocaktaki brülörleri söndürüp iki tabak hazırlarken ve Skyla'yı yemek masasında kucağına sürüklerken.

En sevdiği şuruba bulanmış krepten bir parça koparıp ona uzatıyor. Mutlu bir şekilde çiğnemediği önce bir ısırık alıyor ve her iki ısırık arasında öpüşüyorlar. Kendi tabağını hazırlarken gözlerini deviriyorum, duş almaya karar vermeden önce yemeği mideye indiriyorum.

Duştan çıktığında herkes yemeğini bitirmek üzereydi. Liam, Asher ve Skyla duş alırken Wesley bulaşıkları yıkıyordu. Umarım ayrı ayrı, yoksa iki saat içinde buradan çıkmamızın imkânı yok.

Wesley çantasını tezgâha bırakıp protein barları, cips, ekmek ve Tanrı bilir daha nelerle doldururken ben de küçük bir sırt çantasının fermuarını çekerek gerekli eşyalarımı topluyorum.

O bana bakarken kaşlarını kaldırıyorum. "Ne?"

"Snowboard yapmaya gidiyoruz, bir hafta boyunca Avrupa'yı sırt çantasıyla gezmeye değil. Neden bu kadar çok yiyeceğe ihtiyacın var?"

Wesley çantanın fermuarını çekerken omuz silkiyor.

"Okyanusun ortasında bir parça yiyecek olmadan altı gün geçirdiğinizde, bana gelecekte her zaman hazırlıklı olmayacağınızı söyleyin. Böyle bir açlık... insana ılınca şeyler yaptırır."

Neden okyanusun ortasında yiyeceksiz kalsın ki? O bir denizci. Bir ekibi olması, bir gemide falan bulunması gerekmez mi? Başımı sallayarak, Liam, Asher ve Skyla aşağı inerken onu abartılı hazırlıklarıyla baş başa bırakıyorum. Skyla bir çift siyah yırtık tayt, bir sweatshirt ve bir çift kar botu giyiyor. Ona bakarken kaşlarını atıyorum.

"Kar montunuz nerede, siren?"

Omuz silkiyor. "Sanırım yanıma almamışım. Önemli değil, kayak evinden bir tane alabilirim, değil mi?"

Başımı sallayarak çıkardım, boynuna kadar fermuarını çekmeden önce kollarından geçirdim. Ona dört beden büyük geliyor ve paalarının altından ellerini bile zorlukla görebiliyorsunuz ama çok sevimli görünüyor ve en önemlisi sıcak tutuyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Peki ya ben?"

"İhtiyacın var," diye karşı çıkıyor Skyla

"Senin kadar değil. Kulübeye gidene kadar bunu giy, ben iyiyim."

Başını sallamadan önce tartışmak için ağzını açıyor, ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor, ben de bunu fırsat bilerek derinleştiriyorum. "Hiç adil değil. Beni böyle öpersen ceketimi alabilirsin," dediğini duyuyorum Liam'ın.

şikayet et. ardından bir gümbürtü ve 'Ow.'

Birkaç dakika sonra yola çıkıyoruz ve kayak merkezine varmamız otuz dakikadan az sürüyor. Her yer tıklım tıklım ve gözlerim çevremizi binlerce kez tarıyor, hep izliyor, hep bekliyorum. Wesley'nin de Ronan'la birlikte aynı şeyi yaptığını fark ediyorum. İki yordakçı ve benim sirenim gülererek kulübenin içine doğru ilerlerken hepimiz tetikteyiz.

Hepimiz kar malzemeleri alabiliyor ve tahta kiralayabiliyorduk. Skyla tereddütlü görünüyordu ve dürüst olmak gerekirse, keşke kayaklarla gitseydi; özellikle öğrenirken daha güvenlidirler, ancak bir tahta almakta ısrar etti. Ayrıca montumu bana geri vermekte ısrar etti ki bu beni pek heyecanlandırmadı. Yine de artık onun gibi kokuyor, kokusu neredeyse beni sarıyor, bu yüzden sanırım bununla yaşayabilirim.

Hepimiz check-out yaptırdığımızda saat öğleden sonrayı bulmuştu. Muhtemelen güneş batmadan önce sadece birkaç tur atabileceğiz, ama Skyla bunu yapmak istiyor, işte . Sörf tahtalarımızı alıp Skyla'ya ders verebileceğimiz daha تنها bir alan buluyoruz. Ronan, Wesley ve Asher ona aynı anda farklı şeyler öğretmeye çalışınca işler çok çabuk boka sarıyor. Çok bunalmış ve yıpranmış görünüyor. Bana ihtiyacı olmasını, yardımımı istemesini bekliyorum. Ronan ve Asher tartışmaya başladığında, Wesley barışı koruma rolünü oynarken, bana doğru bakıyor.

Talep alındı.

"Bu kadar yeter," diye gürledim. "İşi öğrendi. Onu güvende tutacağız, hadi gidelim."

Onları iterek geçiyorum ve kolumu ona dolayarak teleferiğe doğru götürüyorum. Banklara geldiğimizde, o en kayıyor, ben ortaya oturuyorum ve Liam da sağa oturmaya çalışıyor. Deniyor diyorum çünkü yanıma oturur oturmaz onu itiyorum. Sandalye yokuş yukarı çıkmaya başladığında yüzünü kara gömüyor.

"Ow! Hey! Griggs! ne lan!" diye bağılıyor . Kısa bir kıkırdama göğsümü sarsıyor ve Skyla koluma vuruyor. "Bunu neden yaptın?"

Yüzümü ona dönüyorum, yeni kar gözlüklerinin arkasından sadece somurtkan ağzı görünüyor.

"Çünkü yeterince siren zamanı bulamıyorum, yüzden ben yapıyorum." Kolunu benimkine doğru iterken yüzündeki sıkıntılı ifade yumuşuyor.

"Çok muhtaçsın, Tanrım," diye alaycı bir şekilde söyleniyor, yüzüne bir sırıtma yayılıyor.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor ve dağın tepesine taşınıyoruz. Sandalye görevlisinin bize bağırıldığını duyana kadar durmuyoruz. Kendimi onun ağzından koparmak kelimenin tam anlamıyla acı verici, ama bir şekilde başarıyorum, ona yardım ederken önce sandalyeden iniyorum.

Dağın tepesine çıkıyoruz ve diğerlerini bekliyoruz. Asher, Ronan ve Wesley hemen arkamızdaki sandalyedeler ve onların üç sandalye arkasında da Liam tek başına duruyor. Daha bize ulaşmadan bana küftettiğini duyabiliyorum ve bu aslında oldukça eğlenceli.

"Orospu çocuğu! Neden sizinle gelmeme izin ?" diye Liam. "Çünkü senden hoşlanmıyorum," diyorum Skyla'ya dönmeden önce.

"Pekâlâ, iyi misin? Sana öğrettiğimiz her şeyi hatırlıyor musun?"

Tepeden aşağı bakarken biraz tereddütlü görünüyor ama yine de başını sallıyor.

"Sanırım öyle. Tekrar nasıl durabilirim?"

Başını sallamadan önce hepimiz endişeli bakışlar paylaşıyoruz. "Boş ver, sorun değil. Hadi gidelim."

"Hayır, sen gelene kadar gitmeyeceğiz."

Cümlemi dağdan aşağı başladı.

Kahretsin.

Onu takip ediyorum, ona yetişmek için insanların arasından sallana sallana geçiyorum. Neredeyse dengesini kaybediyor, kendini düzeltmek için biraz çömeliyor, bu da dengesini kurtarıyor ama hızını artırıyor. Önündeki bir kişiye yetişiyor ve yavaşlamaya çalışmak yerine sağa sapıyor. Sert bir sağa.

Onun yolunu taklit etmek için elimden geleni yapıyorum ama ona ulaşmadan ağaçların arasına dalıyor. Adamlardan birinin arkamızdan bağırıldığını duyuyorum ama kim olduğuna odaklanacak ne zamanım var ne de umurumda. Gözlerimi ondan ayırmamak için elimden gelenin en iyisini yaparak ağaçların arasına doğru uçuyorum, herhangi bir ağaçtan ya da kökünden sökülmiş dallardan kaçınmak için elimden gelenin en iyisini yaparak patıkaya girip çıkıyorum.

Çıglık atıyor, durmaya çalışırken kollarını çılğınca sallıyor.

"Dayanın!" Rotamı değiştirip rampa olarak kullandığım küçük bir çıkıntıya gelirken ona bağıriyorum.

Yaklaşmak için ihtiyacım olan kapsama alanını sağlıyor, ancak yeterli değil ve kar yağışı artmaya başladı. Bir sörf tahtasıyla ne kadar uzağa gidebildiğiniz şaşırtıcı ve sadece birkaç dakika olmasına rağmen. Şimdiden dağın diğer tarafına geçtiğimizi söyleyebilirim. Ne yazık ki, bu taraf tatil köyü tarafından çok daha hızlı bir şekilde çok daha fazla karla dövülüyor gibi görünüyor.

Beyaz görüşümü bulanıklaştırıyor, odaklanabildiğim tek şey Skyla'nın sıcak pembe ceketini oluyor. Başka bir atlayış bulup atlıyorum, havada o kadar uzağa uçuyorum ki, onun önüne atlıyorum. Bir saniye sonra dönüyorum ve o bana çarparken kendimi yavaşlatıyorum. Kollarımı ona doluyorum ve dik setten aşağı yuvarlanmaya başlarken sıkıca tutunuyorum.

Çığlıkları vadide yankılanıyor, onu tutmak ve bizi yavaşlatmak için elimden geleni yaparken içimi panik kaplıyor. Gözlerim etrafı olasılıklara karşı tıyor ama elim boş dönüyorum, özellikle de hızla yaklaşan bir uçurum gördüğümde. Solumdan aniden bir ceset uçarak geliyor, kesiyor ve ceketimi kapıp sertçe çekiyor. Bu, ivmemizi yavaşlatmak için yeterli bir yön değişikliği ama bedenlerimiz hâlâ uçuruma doğru kayıyor.

"Vincent!" Skyla çığlık atıyor, altımızdaki zeminin kaydığını hissediyorum, artık havadan başka bir şey yok.

Serbest düşüş hissi başlamadan önce sert bir sarsıntı bizi yakalıyor. Başımı kaldırıp Liam'ın ceketini tuttuğunu gördüğümde Skyla'ya tüm gücümle sarılıyorum, vücudu bizi uçurumun kenarından sarkıtmak için çabalıyor ve bir yandan da kendini bir kayanın arkasına sıkıştırıp demir atıyor.

"Hâlâ benden hoşlanmıyor musun?" diye geriliyor.

Tutmaya çalışırken ellerinin titremeye başladığını hissediyorum, ama ağırlık çok fazla. Daha da kötüsü beni tutuyor, onu değil. Liam'ın yanına uçarak gelen başka bir figür bir anda durup kenara doğru sürünerek Skyla'ya uzandığında zihnim bu durumdan kurtulmanın yollarını arıyor. Vücudum esniyor ve geriliyor, onu Liam'a mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışıyorum.

Sonunda Wesley kollarını onunkilerin altından geçirmeyi ve onu uçurumun kenarından yukarı çekmeyi başardı. Bir yığın halinde yere yığılıyorlar, onu kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu düşündüğümde adrenalinim damarlarımda zonkluyor.

Skyla'nın ek ağırlığı olmadan, Liam yolun geri kalanında beni yukarı çekebiliyor. Sallanmayı bırakır bırakmaz güvenli bir yere sürünüyorum, sırtımı kara dayayıp nefes alırken onun yanındaki kayanın arkasına tünüyorum.

Göğsümüz kabarıyor, yüzümüz karlı gökyüzüne dönük, nefes nefese kalıyoruz.

"Teşekkürler."

"Sorun değil," diye hırıldıyor.

"Vincent!" Skyla uğuldayan rüzgârın üzerinden bağıyor. "Buradayım," diyorum. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim! Çok özür dilerim. Kontrolümü kaybettim ve-"

"Sen iyisin ufaklık. Yine de bu lanet uçurumdan inmemiz gerekiyor," diye bağıırır Wesley.

Hepimiz başımızı sallayarak onaylıyoruz ve tahtalarımızı dikkatlice çözüp omuzlarımızın üzerinden kaldırarak tepeye doğru yürümeye başlıyoruz. Saniyeler sonra Ronan ve Asher hızla geliyor ve bizi görünce kısa bir süre duruyorlar.

"Tanrıya şükür!" Ronan tahtasının klipslerini açıp bize doğru koşarken şöyle diyor. "Devam etmeliyiz! Ağaçlara doğru!" Wesley diyor ki.

Asher tahtasını çözüyor ve hep birlikte, Skyla'nın kayması ya da zeminin kayması ihtimaline karşı onu merkezde tutmaya dikkat ederek ilerliyoruz. Ağaçların arasına girdiğimizde görüş mesafesi biraz daha iyi ama çok değil.

"Bu lanet fırtına da nereden çıktı?" Asher bağıırır.

"Şu anda dağın güney tarafındayız. Ortalık sakinleşene kadar bir sığınak bulmalıyız. Hiçbirimiz bu durumda işaretlenmemiş patikalardan geçecek donanıma sahip değiliz."

Liam bağıırıp tepeyi işaret edene kadar fırtınayı beklemek için bir yer ararken başımız dönmeye başlıyor.

"Orada! Yukarıda! Bu bir baca mı?"

Başımı sallamadan önce kar tanelerini görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Vay canına, Walcott bugün çok formda.

"Hadi gidelim!" Ronan diyor ki.

Hepimiz yavaş yavaş, attığımız her adıma dikkat ederek dağa tırmanmaya başlıyoruz. Teçhizatımıza rağmen soğuk ısıyor ve özellikle Skyla'yı etkilemeye başladığını fark ediyorum. Bacakları titremeye başlıyor ve kollarını göğsüne doğru sıkıca kavuşturuyor. Wesley onu kaldırıyor ve taşırken göğsüne bastırıyor. Ronan önlerine geçerek rüzgârı engellemeye çalışıyor, Asher sollarında dururken ben de sağlarında duruyorum. Liam arkalarında, her ihtimale karşı yakın duruyor.

Bacaya yaklaştıkça her şey daha da netleşiyor. Bu bir kulübe, küçük bir av kulübesi gibi. Barınak barınaktır. Hiçbirimizin seçici olacağını sanmıyorum. Ronan önce kapıya gidiyor ve tabii ki kilitli. En zayıf noktanın neresi olduğunu değerlendirmeden önce omzunu birkaç kez kapıya sokuyor. Sonra botunu kaldırır ve piçi tekmeleyerek içeri sokar. Kapı uçarak açılır ve

Hepimiz içeri girdik, kapıyı hızla kapattık ve bir masayı yerinde tutmak için önüne doğru kaydırdık.

Evin içi bomboş ve havadaki küf kokusu uzun zamandır buraya kimsenin gösteriyor. Odanın ortasında ayı postundan bir halının önünde üç minderli bir kanep, odunla yanan küçük bir şömine ve posta pulu büyüklüğünde bir mutfak var. Tek kişilik yatak odasına kafamı uzattığımda bir yataktan daha büyük olmayan bir şilte ve tuvalet ile düşün bir arada olduğu bir banyo görüyorum.

Ronan sözünü sakınmadan şömineyi önceden kesilmiş çıralarla doldurmaya başlar, sırt çantasını karıştırır ama bir şey bulamaz.

Wesley dişlerini sıkarak, "Çantamın üst cebi," dedi.

Ronan onun arkasına geçer, sırt çantasının fermuarını açarak birkaç çakmak çıkarır. Yavaşça ateşi yakmaya başlamadan önce çıraları yakıyor. Asher ve Liam mutfakı karıştırıyor, ben de banyo ve yatak odasında aynı şeyi yapıyorum. Bulabildiğim tek şey iki battaniye, iki yastık, eski bir çift yün çorap ve bir tüp diş macunu. Tabii ki elektrik yok. Bir avcı kulübesinde ya da burası her ne için kullanılıyorsa orada elektrik olmasını beklemezdim. Muhtemelen sadece burada olmayı planladıkları zaman açıyorlar ve toz toplamaya bakılırsa en az bir yıl olmuş.

"Bir şey bulabildin mi?" Wesley şu anda kucağında Skyla ile oturduğu oturma odasından sesleniyor.

"Son kullanma tarihi iki yıl önce geçmiş bir kutu siyah fasulye, bir tencere ve tek bir takım çatal bıçak takımı. Oh, ve iki fincan," diyor Liam.

Ronan ateşi yakıp kapıyı kapatırken, "Hiç yoktan iyidir," diyor.

Battaniyelerden birini çıkarıp Skyla ve Wesley'nin etrafına sarıyorum. Ateşi uzak bir bakışla izlerken bana zayıf bir şekilde gülümsüyor. Önünde çömelerek parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"İyi misin?"

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, sesi gergin.

"Neden?" Parmaklarım kafa derisine masaj yapmaya başlarken soruyorum.

"Kontrolü kaybettim... Yavaşlamaya ve durmaya çalıştım... Neredeyse ölüyorduk ve şimdi kar fırtınasının ortasında bu köhne kulübede mahsur kaldık."

Başımı sallarken saçını hafifçe çekiştirerek dikkatini çekiyorum.

"Bunların hiçbirisi umurumda değil. Tek umursadığım senin güvende olman. Hepimizin umurunda olan bu, değil mi?"

Çocukların hepsi aynı fikirde ve o da başını sallıyor.

"Sanırım donmuş su tam olarak başarılı olduğum bir alan değil," diye geveliyor zayıf bir gülümsemeyle.

Sırıtiyorum ve başımı sallıyorum.

"İlerlerken seni sıvı şeylerin içinde turalım." Başını

sallarken titreyen bir huff onu terk ediyor.

"Liam, çantamdan elma şarabı paketlerini ve suyu al. Onu ısıtmamız gerek."

"Su getirdin mi?" Asher soruyor.

"Ve elma şarabı?" Skyla ekliyor.

"Elbette, asla bilemezsin."

"Orada başka ne var kardeşim?" Ronan çantayı Wesley'den alırken sorar.

Skyla'ya daha sıkı sarılırken, "Altımıza en az dört gün yetecek kadar erzak" diyor.

Ronan kaşları saç çizgisine ulaşmadan önce çantayı karıştırmaya başlar.

"Siktir git, hazırlıklı olduğun için sana son kez bok atıyorum."

Wesley gülerken başını sallıyor ve Skyla'nın başına bir öpücük kondurur. Asher ve Liam odun sobasının üzerinde suyu ısıtmak için hızlıca çalışıyorlar.

Su ısındığında Liam onu bir fincana doldurur ve Skyla'ya getirir. Skyla açgözlülükle bir yudum aldıktan sonra rahatlamış bir iç çekiyor. Bardağı Wesley'e uzatmaya çalışıyor ama o başını sallıyor, sonra ben de aynısını yapıyorum. Asher konuşmadan önce Skyla sıcak içeceği hepimize ikram ediyor.

"Bunu istemiyoruz. Önce ısınmanız gerek."

"Bu adil değil. Ya hepimiz ya da hiçbirimiz içmeyiz" diyor.

Wesley başını sallayıp fincanı ondan almadan önce hepimiz tedirgin bakışlar paylaşıyoruz, bana uzatmadan önce küçük bir yudum alıyoruz. Ben de aynısını yapıp Ronan'a uzatıyorum ve bardak ona geri gelene kadar böyle devam ediyor. Liam daha fazla su ısıtmaya başladı bile ve Skyla Wesley'nin göğsüne yaslanırken mutlu bir şekilde iç geçiriyor.

"Daha iyi hissediyor musun ?" diye

soruyor. "Biraz," diye başını

sallıyor.

Liam, "Biliyor musunuz, hepimizin çabucak ısınması için kesin bir yol var," diyor.

"Liam." Ronan inliyor.

"Ne?" diye soruyor ellerini kaldırarak. "Hepiniz bunu düşünüyordunuz; ben sadece söyledim."

"Hayır, bence bir zamanda seksi düşünen tek kişi sendin," diye alay ediyor Asher.

"Şey, ," diye itiraf ediyor Skyla.

Hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyoruz ve o da omuz silkiyor.

"Hayatta kalmanın 101. kuralı. Islanır ya da üşürsen başkalarıyla birlikte soyunursun, değil mi?" Liam gülüyor ve Skyla'yı işaret ediyor.

"Gördün mü! Benim kızım anladı, teşekkürler bebeğim."

Wesley'nin eli dizinin üzerinde durur ve konuşurken yavaşça uyluğundan yukarı kayar. "İstediğin bu mu? Hepimizin soyunup seni sıcak tutmamızı mı istiyorsun?"

Hepimizin gözleriyle buluşmadan önce neredeyse utangaç bir şekilde omuz silkiyor. Muhtemelen grup etkinliklerine en az hevesli olan ben olduğum için en son bana veriyor ama o varsa ben de varım.

Sanırım kar fırtınasının ortasında seks partisi veriyoruz.

Yirmi Birinci Bölüm

Skyla

Wesley'nin eli kalçamda geziniyor, amıma sürtünüyor, ama açıkçası bu kıyafetlerin içinde pek bir şey hissedemiyorum. Onu tuttuğu yerden iterek odanın ortasında ayağa kalkıyorum. Wesley oturuyor, Vincent önümde çömelmiş, Liam ve Asher solumda şöminenin yanında, Ronan da sağımda kapının yanında.

"Biraz yardım alabilir miyim?" Kıyafetlerimi işaret ederek soruyorum.

Hepsi birden etrafımda dönmeye başladılar. Vincent'ın ağzı ilk önce benimkinde; sonra her yerde eller hissediyorum. Ceketimin fermuarını açıp kar önlüklerimin kemerini çözüyorlar, biri ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarırken bir diğeri önlükleri ve termal tişörtümü çıkarıyor. Bütün bunlar olurken Vincent ağzımdan bir saniyeden fazla ayrılmıyor.

Daha fazla tenim açığa çıktığında, daha fazla ağız üzerimde oluyor. Her santimimi takip ediyorlar ve bu o kadar baş döndürücü ki kimin kim olduğunu bile takip edemiyorum. Umurumda da değil; hepsi benim, ne fark eder ki?

Giysilerimin son parçası da bedenimden ayrıldığında içimi bir ürperti kaplıyor. Bu ürperti, ilk çıplak bedenim üzerime bastırmasıyla çabucak kayboluyor. Liam'ın dudaklarıyla buluşmak için Vincent'a sırtımı dönüyorum. Tabii ki ilk soyunan o oluyor.

Dili dilimin etrafında dönerken elleri beni nazikçe kucaklıyor. Bir ağzı boynumdayken diğeri göğüslerime geldiğini hissediyorum. Sonra bir diğeri bacaklarımın arasına giriyor, dili içimde dolaşırken bacağıma omzuna asmaya zorluyor. Liam'ın ağzına doğru inliyorum ve o da bana gülümsüyor.

"Aferin kızıma. Wesley'nin amını yemesi hoşuna gidiyor mu, bebeğim?"

Wesley'nin bana baktığını görmek için aşağı bakıyorum; dili klitorisimde dolaşırken ağzı bana yapışmış. Elimini saçlarının arasına sokuyorum ve başımı sallarken çekiyorum. Başka bir ağız sırtımdan aşağı öpmeye başlıyor, elleri beni sıkıca kavramadan önce kıcımı örtüyor. Bir sonraki saniyede beni baştan aşağı yalıyor, dili kıcımın etrafında dönüyor.

Duygular çok iyi, ama çok fazla. On el ve beş ağız bu terk edilmiş barakanın ortasında beni tamamen mahvederken hangi yolun yukarı ya da aşağı olduğunu bilmiyorum. Orgazmımın yaklaştığını hissediyorum ama bana bir yük treni gibi çarpıyor. Serbest bırakıldığımı haykırırken sessiz olmaya bile çalışmıyorum. Amımın nabzının attığını ve zonkladığını hissediyorum, öyle ki döllerim Wesley'nin yüzüne akıyor. Açgözlülükle yalıyor, yaptığım pisliği ya da daha doğrusu onların bana yaptığı pisliği temizlemekten mutluluk duyuyor.

Yüksekten aşağı indiğimde, oda bir anlığına hareketsiz kalıyor. Ama sadece bir an. Bir anda Vincent beni kollarına aldı. Kanepede oturuyor ve ben onun sikinin üzerine çöktüğümde yüzüm odaya dönük. İçime doğru kayıyor ve tamamen oturduğunda inliyorum. Eliyle boğazımı sarıyor, diğer eliyle de göğüs uçlarımla oynayarak beni zıplatmaya başlıyor.

"Hepiniz onu paylaşmayı çok seviyorsunuz. Onun sikilmesini izlemek hoşunuza gidiyor mu?" diye kışkırtıyor.

Liam sikini okşamaya başlarken, "Evet, öyle," diyor.

Asher da aynısını yapıyor ve Wesley Ronan'a bakıyor, gözlerinde karşılık vermediği bir sıcaklık var. Wesley'nin yüz hatlarına bir fikir gelmeden önce yüzündeki hayal kırıklığını kaçırmıyorum. Liam ve Asher'a doğru ilerliyor, gözlerini Asher'da sabitlemeden önce ikisinin arasına bakıyor. Wesley'e kaşlarını çatıyor ama Wesley dudaklarını onunkilere yapıştırmadan önce değil. Asher'ın onu itip uzaklaştırmasını bekliyorum ama beni şaşırtarak bunu yapmıyor. Bunun yerine Wesley'i daha da yaklaştırıyor, dilleri amımın zonklamasına neden olacak şekilde birbirine dolanıyor.

Liam hiç vakit kaybetmeden kendini sokuyor, ağızları üç yönlü bir öpüşmeyle birbirine karışıyor. Elleri her yeredir, Wesley dizlerinin üzerine çöken ilk kişi olmadan önce her birinden iniltiye yankılanır. Asher'ı ağzına alıyor, onu boğazının arkasına doğru itiyor ve Asher'ı zevkten başını geriye atmaya zorluyor. Aynı hareketi tekrarlayarak Liam'a geçmeden önce birkaç dakika onun sikinin üzerinde sallanıyor.

"Kahretsin, bu çok iyi. Sikimi yala," diye inliyor Liam, Wesley'nin yüzüne doğru iterken.

Gözlerim Ronan'ın sert bir çeneyle izlediğini görmek için hareket ediyor. Mutlu görünmüyor, aslında hiç mutlu görünmüyor. Wesley'nin hem Liam'ı hem de Asher'ı ağzına aldığı görmek için gözlerimi yavaşça geri getiriyorum. Sevişmeye başladıklarında inliyorlar, elleri Wesley'i onları daha da derine çekmeye zorluyor.

"Tanrım, siren. Kukun resmen sikimden aşağı akıyor," diye homurdanıyor Vincent, eli klitorisimle oynamaya başlarken.

"Çok ateşliler. Onlardan birine dokunur musun hiç?" Ses tonumdaki umudu saklamaya bile çalışmadan soruyorum.

"Ne yani? Dört erkek arkadaşın birlikte oynaması senin için yeterli değil mi?" Dört mü?

Ronan'ın Wesley'nin boğazına kendi sikini sokmadan önce Wesley'yi onlardan uzaklaştırdığını görmek için geri dönüyorum. Ronan şiddetli bir öfkeyle yüzünü sikerken elleriyle başını sıkıca tutuyor. Wesley onun sikiyle tikanır ve boğulur ama Ronan bunu umursamıyor gibidir; bu bir tutku ya da şehvet eylemi değildir. Bu bir cezalandırma eylemi ve lanet olsun, cezalandırma hiç bu kadar erotik olmamıştı.

"Bu benim lanet ağzım," diye homurdanır Ronan. "Hiçbir şekilde arkama yaslanıp yeğenimi emmene izin vermeyeceğim!" diye tükürüyor ve konuşurken Wesley'nin yanağını tokatlıyor.

Wesley başını daha hızlı ve daha hızlı hareket ettirmeden önce tokatla sarsılır.

"Sikinin emilmesini mi istiyorsun? Sorun değil ama bu ağzı sadece ben ve Skyla hissedeceğiz, anlaşıldı mı?"

Wesley uzaklaşmadan önce başını sallar. Nefes alış veriş düzenli, sesi hışırtılı.

"Bu durumda Liam, neden iyi bir çocuk olup gelip sikimi emmiyorsun?"

Liam izin ister gibi Asher'a bakıyor, Asher başını sallayıp odanın öbür ucuna, Vincent ve bana doğru ilerliyor.

"Gösterinin tadını çıkarıyor musun prenses?" diye sırtıyor.

Asher sikinin başını ağzıma sürttüğünde, "Çok fazla," diye gülümsüyorum.

"Aç kapıyı," diyor boğazıma doğru bastırarak.

Kenarda duruyor, böylece diğerlerini izleyebiliyorum, sağ olsun, ve lanet olsun, ne manzara ama. Ronan ayakta, hâlâ Wesley'i yüzüstü sikerken, Liam neredeyse yere uzanmış, Wesley'i çılgınca emiyordu.

terk etmek. Bu kulübede yankılanan inilti her o kadar fazla ki, sanki her yer üzerimize çökecekmiş gibi geliyor. Yine de umurumda değil. Bu çok iyi.

Asher boğazıma daha fazla bastırıp beni öğürmeye ve boğulmaya zorlarken, "İşte bu," diye homurdanıyor. "İşte benim iyi kızım."

Ronan ve Wesley'nin homurtularının ikisi de boşalmadan önce devam ettiğini duyduğumda başımı onaylarcasına sallıyorum. Ronan Wesley'nin, Wesley de Liam'ın boğazına boşalıyor. Liam bir anda ayağa fırlıyor ve odayı geçerek Asher'ı sikinden yakalayıp ağzımdan çıkarıyor.

Liam, Wesley'nin dölünü ağzıma tükürmeden önce en iyi arkadaşının sikini bu kadar rahat bir şekilde tutması karşısında amım kasılıyor. Şaşıyorum ama başımı daha da geriye atıp ağzımı daha fazla açıyorum ve bir damlasını bile ziyan etmemek için dilimi dudaklarımda gezdiriyorum. Yuttuğumda Ronan'ın yere yığıldığını, Wesley'nin bacaklarının arasına eğilip başını salladığını görüyorum.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olmalı."

"Öyle mi?" Ronan Wesley'nin başını kaldırıp ona bakarak sorar.

Ronan hepimizi şaşırtarak dudaklarını Wesley'ninkilere bastırıyor. Çılgınca tutkulu bir öpücük değil, daha çok yumuşak bir gagalama gibi, ama Wesley'nin sikinin seğirdiğini ve şimdiden sertleşmeye başladığını fiziksel olarak görüyorum. Wesley Ronan'ı yerinde tutmak için elini kaldırdığında öpüşmeleri derinleşiyor.

Wesley'nin dişleri Ronan'ın dudağına batar, sonra arkasını döner, Ronan'ın üstüne uzanır ve sikini onunkine sürtmeye başlar.

Wesley'nin boyu onunkine sürtünürken Ronan, "Siktir," diye inliyor.

"Senin içinde olmalıyım prenses," diyor Asher ve pazarlığa gerek kalmadan Vincent beni ayağa kalkmaya itiyor.

O içimde olmadan kendimi inanılmaz derecede boş hissediyorum, ama bu sadece birkaç saniye sürüyor, sonra beni dizlerimin üzerine çöktürüp domaltıyor. Vincent'in ağzı kıcıma yapışıyor, yalıyor ve dilini içeri sokup çıkarıyor. Asher önümde kayarken gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, sikini amımın içine sokarken sırt üstü yatıyor.

"Siktirkk," diye inliyorum.

"İşte benim kızım. Griggs kıcını mı yiyor prenses?" "Uh, huh," diye inledim.

"Sırada onu becermesini mi istiyorsun?"

Vincent bir parmağını içime soktuğunda "Yessss," diye inliyorum.

"Benim için bir zevk olur, siren," diye homurdanıyor kulağıma.

Vincent, Asher'la ritmini mükemmel bir şekilde ayarlıyor, düşman olmalarına rağmen birlikte harika çalışıyorlar. Gözlerim Ronan ve Wesley'nin hâlâ birbirine dolanmış olduğunu görmek için yukarı kayıyor, ama şimdi Ronan Wesley'nin vücudunda aşağı yukarı öpüşüyor ve tehlikeli bir şekilde onun sikine yaklaşıyor. Wesley'nin gözleri benimkileri tutuyor, içlerinde heyecan ve umut dolu bir gülümseme var.

Ronan tam Wesley'nin sikine geldiğinde bir an duraklıyor, gözleri benimkileri buluyor. Vincent bir parmak daha eklemeyen önce ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum ve bir kez daha inliyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda Ronan Wesley'nin sikini ağzına almış, Wesley onun başını tutarken Ronan'ın kafası yavaşça aşağı yukarı hareket ediyor.

"Siktir, Ro. Aynen böyle. Lanet olsun, bana bunu yıllardır yapabileceğimizi ve yapmadığımızı mı söylüyorsun?"

Ronan'ın Wesley'nin sikinin etrafında mırıldandığını duyuyorum ama o devam ederken hiçbir şey söylemiyor. Odanın bütününü uyarılması neredeyse çok fazla. Sanki en sevdiğim filmi izlerken aynı zamanda gösterinin yıldızı oluyormuşum gibi hissediyorum. Çok fazla zevk, çok fazla duygu. Bunaltıcı ama yine de hiç bitmesini istemiyorum.

Arkamdan gelen tükürme sesi odada yankılanmadan önce Vincent'ın parmaklarını çektiğini hissediyorum, ardından göt deliğimde sıcak tükürük hissi geliyor.

"Sırtını benim için dik tut, siren. Kayganlaştırıcımız yok, bu yüzden yapabileceğinin en iyisi bu."

"Evet, var," diye homurdanır Wesley. "Liam, iç cep, sol alt," diyor sırt çantasını işaret ederken.

Liam neredeyse koşarak şişeyi aldı ve Vincent'a uzattı. Üstünü açıyor ve sağlıklı bir miktarı sikine ve kıcıma döküyor.

"Hazırım," diye alıyorum.

Vincent sikinin ucunu bana doğru bastırıyor, yavaşça santim santim içime giriyor. Bir an için acıdan kıvranıyorum, zevk yerini zevke bırakmadan önce içimi yakıp kavuruyor.

"Siktir, bebeğim. Onları çok güzel alıyorsun. Seninle gurur duyuyorum," diye övüyor Liam.

Ona baktım ve gülümsedim.

"Buraya gel, bebeğim. Seninle ilgilenmeme izin ver."

"Daha iyi bir fikrim var," diyor Asher'ın yanına uzanırken ve onu öpmeye başlarken yüzünü kavırıyor.

Liam'ın eli kalkıp klitorisimle oynamadan önce onları izlerken amım zonkluyor. Vincent'in beni germesinden çok ihtiyaç duyduğum dikkat dağınıklığıyla ürperiyorum. Eli aşağı kaymadan önce bana sıkı daireler çiziyor, parmağı Asher'ın sikinin üzerinde geziniyor, içime girip çıkıyor. Tek kelime etmeden parmağını Asher'ın sikine dayıyor ve aynı anda parmağını içime sokmaya zorluyor.

Asher küfrederken ağzımın açık kaldığını hissediyorum, bu yeni his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Asher çekildiğinde, Liam bir parmak daha ekliyor, Asher'ın hızı ve ritmi belirlemesine izin veriyor. Liam açıkçası beni gittikçe daha fazla germek dışında pek bir şey yapmıyor. Üçüncü bir parmak eklediğinde, öleceğimi düşünüyorum ama birkaç dakika sonra o kadar da acımıyor.

"Sanırım hazır," diye Asher. "Hazır mı?"

Ben de yankıladım.

Asher Liam'a göğsünü işaret ederek, "Buraya gel bebeğim," diyor.

Liam ne olup bittiğini anlamış gibi görünüyor çünkü kolayca yanına koşuyor ve Vincent'ı beni kaldırıp bir anlığına göğsüne yapıştırmaya zorluyor. Saçlarımı boynumdan uzaklaştırırken, tenime doğru hırıltılı bir nefes veriyor.

"Neler oluyor?" Nefes nefese kaldım.

"Seni basa doldurmak üzereler, siren. Hazır mısınız?"

"Dolu mu?" Liam sırtını Asher'ın göğsüne yaslayıp Vincent beni tekrar aşağı itmeden önce siklerini aynı hizaya getirmek için hafifçe yer değiştirirken soruyorum.

Asher elini hem kendi hem de Liam'ın siklerinin etrafına neredeyse tamamen sarıyor ve başlarını amıma doğru hizalamadan önce onları daha fazla kayganlaştırıcıyla kaplıyor. Gözlerim şaşkınlıkla irileşiyor.

"Hayır, mümkün değil," diye nefes nefese kaldım. "İkiniz birden mi? Birlikte mi? Asla sığmayacaksınız."

Asher bana bu seksi olmaması gereken muzip bir gülümseme veriyor.

"Oh, bunu uygun hale getireceğiz, prenses."

Bununla birlikte, uçlarını içime itiyor ve beni daha önce hiç gerilmediğim kadar geriyor. Ağzım açılıyor ve içimden bir çığlık kopuyor. Dürüst olmak gerekirse acı ve zevk karışımı bir çığlık. Vincent, Asher ve Liam ben nefes alırken hareketsiz kalıyorlar.

"Eğer çok fazlaysa dururuz bebeğim," diyor Liam yumuşak bir sesle. Başımı sallamadan önce birkaç kez nefes alıp veriyorum.

"Sadece yavaş git."

Asher dediğimi yapıyor, o ve Liam kalçalarını aynı anda yavaşça kaldırıp tekrar indiriyorlar. İkiye bölünüyormuşum gibi hissetmemem birkaç dakika alıyor ve biraz rahatladığımda Vincent tekrar hareket etmeye başlıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, bu alışılmadık his beni başımdan ayak parmaklarıma kadar dolduruyor.

"Siktir, Ash. Sikin benimkine karşı çok iyi hissettiriyor," diye inliyor Liam ve başını Asher'ın omzuna yaslıyor.

"Tabii ki öyle, bebeğim. Sen ve ben birlikte kızımızın içine sarıldık. Bundan daha iyisi olamaz," diye onaylıyor Asher sesini alçaltmadan önce. "Siz ikiniz benim her şeyimsiniz, biliyor musunuz?" diyor Liam'a bakıp boynuna bir öpücük kondurmadan önce.

Liam inliyor ve başını sallıyor, sesi de aynı tona uyuyor.

"Seni seviyorum," diye itiraf ediyor. "İkinizi de çok seviyorum."

Kaşları kalkıyor ve Asher'ın itişlerinin tekrar hızlanmadan önce ritminin bozulduğunu hissediyorum.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. İkinizi de," diyor gözleri bağlılıkla dolu bir şekilde bana dönerken.

Onu öpmek için eğildim, hepimiz birbirimize karşı hareket ederken ağzımı ikisinin arasında gezdirdim. Vincent'ın kalçalarındaki ellerinin sıkılaştığını ve sikişinin içimde zonklamaya başladığını hissediyorum.

"Siktir, siren. Gelmeni istiyorum."

Liam'ın eli klitorisimle oynamaya geri dönüyor, Asher ve Liam'ın itme hareketleri hızlanıyor ve her birinin yüzünde eşleşen zevk ifadeleri beliriyor. Odanın diğer ucundan gelen bir hareket gözüme çarpıyor. Her nasılsa Ronan ve Wesley'nin pozisyon değiştirmesini kaçırmışım, Wesley bakışlarıyla karşılaşmışım ayağa kalkmadan önce Ronan'ı tekrar emiyor ve odayı geçip bize doğru geliyor.

İkisi de bize bakarken sikişlerini okşuyorlar.

"Sana ne yaptıklarına bak bebeğim. Üçünü de çok iyi karşılıyorsun." Ronan gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum kendi kendime yumuşak bir gülümsemeyle. "Seni iyi hissettirdi mi?" Wesley'i işaret ederek soruyorum.

Ronan ona bakar ve başını sallamadan önce sırtır. "Her zaman öyle."

"Aynı şey senin için de geçerli," diye ekliyor Wesley, sikişini bırakıp Ronan'ın elini kendi eliyle kapatırken.

Ronan tutuşunu bırakıyor ve Wesley'nin onu okşamasına izin veriyor, sonra o da aynısını yapıyor. Birbirlerinin aletlerini okşuyorlar, Vincent kıcıma şaplak atıp salıverildiğini homurdanana kadar birbirlerine ve bana bakarak gidip geliyorlar.

"Lanet olsun! Kahretsin!" diye küfrediyor ve siki içimde zonklamaya başlıyor, sıcak dölleri beni kaplıyor.

Liam kendini toparlamaya çalışırken, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diyor. Asher ona fısıldarken kulak memesini ısırtıyor.

"Sorun değil, benim için dağıl. Bizim için dağıl."

Liam'ın eli klitorisime karşı neredeyse süpersonik bir hızla hareket ediyor ve ardından bir porno yıldızı gibi inliyor. Aleti bir kez seğiriyor ve Asher'ı benimle birlikte uçurumdan aşağı gönderiyor. Hepimiz çığlık atıyor ve inliyoruz, bu andan alabileceğimiz zevkin her saniyesini almak için birbirimize sürtünüyor ve sürtünüyoruz.

Bir sonraki saniyede Ronan ve Wesley kendi seslerini çıkarırlar. "Bize bak ufaklık. Benim için gülümse."

Dediğini yapıyorum, Ronan kelimenin tam anlamıyla kükrerken orgazmım hala içime çöküyor. Döllerinin ılık ipleri yüzümden başlayıp göğüslerime kadar inerek beni kaplıyor. Sanırım beni tamamen döleriyle kaplı görmek onları daha da sertleştiriyor, çünkü orgazmları sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor.

Zevkten indiğimizde, Vincent çok dikkatli ama çok acı verici bir şekilde sikini içimden çıkarıyor. Sonra Liam da Asher'dan önce aynısını yapıyor. Tamamen boşaldığımda, Vincent üzerimde kambur dururken ben Liam'ın göğsüne uzanarak karnımın üzerine yığılıyorum. Vücutlarımız ter ve dölle kayganlaşmıştı ama şu anda hiçbirimizin umurunda değildi. Birkaç dakika boyunca bu şekilde yattık, odada sadece ağır nefes alış verişlerimizin sesi vardı.

Vincent dikkatlice ayağa kalkıyor ve ben sırtüstü dönmeden önce kendini üzerimden sıyrıyor. Liam bana bakmadan önce Asher'ın üzerinden iniyor.

"Ne kadar pis bir kızsın. Kendine bir bak; berbat haldesin." Bir nefes daha verirken başımı sallıyorum.

"Yardım etmeme izin ver," diyor Liam dilini çıkarıp vücudumun her yerinde gezdirmeye, Ronan ve Wesley'nin geride bıraktığı döl izlerini yalamaya başlarken.

Bu his karşısında yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve bu Asher'da bir şeyler uyandırmış olmalı çünkü doğrudan kalçalarımın arasına yerleşiyor.

Dilini yavaşça içimde gezdirmeden önce, "Bu pisliği ben hallederim prenses," diyor.

Normalde yaptığı gibi beni yalamak yerine, tekrar içeri itiyor, Liam'ın ve kendi dölünün karışımını diliyle içimde daha da derine sokuyor.

"Ash," diye inliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Şansımız yaver giderse, bu dölleri amının derinliklerine kadar itersek bize bir bebek vermekten başka çaren kalmaz."

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diye gülüyorum, kahkahalarım iniltiye dönüşüyor.

"Denemekten zarar gelmez," diye mırıldanıyor çabalarını ikiye katlamadan önce.

Liam dudaklarını yalarken, "Kahretsin, işte bu sonsuza dek aklımda kalmasını istediğim bir görüntü," diyor. "Erkeğim yalıyor ve dölleri kadınının içine geri itiyor."

"Kendi dölünü de unutma," diye ekliyor

Wesley. "Daha da iyi," diye onaylıyor Liam.

Ronan eğiliyor, Asher amımı yalamaya devam ederken karnımı hafifçe ovuyor.

"Bu çok güzel bir zihinsel imge."

"Neymiş o?" Ben soruyorum.

"Bebeğimizle birlikte yuvarlanıyorsun," diyor, o mavi gözleri beni yerime mıhlıyor.

"Bizim mi?" Soruyorum.

"Hepimizin, efendim," diyor Vincent.

Gözlerim onunkilere takılıyor, grubun en sahiplenici olanına, beni paylaşmaktan nefret edenine. Paylaşmaya değmeyeceğimi anlayıp ortadan kaybolacağından sürekli endişe kişi. Onun bile bir gün, geleceğin getireceği her şey için var olduğunu duymak kalbimi uçuruyor.

Asher yavaşça çekiliyor ve amıma nazik bir öpücük konduruyor. "İşte, bu işe yaramalı," diyor başını sallayarak.

Hepsine işaret etmeden önce kollarımı ona uzatırken gülmekten kendimi alamıyorum. Teker teker hepsi üzerime ya da yanıma uzanıyor, hepsinin elleri benimkilere değişiyor, bedenlerimiz birbirine sarılıyor. Hiç şüphesiz, kendimi asla şu anki kadar tamamlanmış hissetmeyeceğimi biliyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Skyla

Ertesi sabah zar zor yürüyebiliyordum. Tamam, bu biraz abartı oldu ama o kadar çok ağrım var ki delireceğim. Bütün gece yerde uyumaktan sırtımın nasıl harap olduğundan bahsetmiyorum bile. Sanırım biri yatakta, diğeri kanepede uyuyabilirdi ama hep birlikte olmak çok doğru geldi. Gerçi şimdi bu seçimimden pişmanlık duyuyorum.

Uyandığımda mutfak tezgahı Wesley'nin çantasındaki atıştırmalıklarla doluydu. Biraz daha su içip giyinmeden önce bir protein bar ve bir parça ekmek seçtim. Kar fırtınası dinmiş, kar yağışı yok denecek kadar azalmıştı ve pencerelerden süzülen ışık bize biraz umut veriyordu. Yine de bu dağdan nasıl ineceğimize dair bir ipucu yok. Bu sefer sadece bu süreçte ölmemeye çalışacağım.

Hepimiz giyindikten sonra güvenli sığınağımıza veda ediyoruz. O olmasaydı, dün gece hepimizin donarak öleceğine hiç şüphe yok. İçinde güzel anılar biriktirmiş olmamızın da bir zararı yok; bu anılar zamanın sonuna kadar kafamın içinde kira ödemediğimden yaşayacak.

Dışarı adımımızı atar atmaz kayışlarımızı takıyoruz, soğuk şimdiden kıyafetlerimizi ısıtıyor.

"Pekala, herkes güvende olsun. Bir arada kalın. Doğuya, kulübeye doğru gitmeye çalışalım ya da en azından olabildiğince yaklaşalım," diyor Wesley, Ronan'ın onu suçladığı izci çocuk gibi pusulasını çıkarırken.

Gözlüklerimizi takarken herkes başını sallıyor ve Vincent gelip yüzümü elleriyle kavradıktan sonra dudaklarıma morartıcı bir öpücük konduruyor. Öpücüğünü geri çektiğinde sesi sert ve katı.

"Artık bana kalp krizi geçirtmek yok, siren. Eğer çok hızlı gittiğini , yana dn. Eğer yeterince yavaş gidiyorsan, kıının üstüne dş, tamam mı?"

Başımı salladım. "Söz veriyorum."

"Güzel," diyor beni bir kez daha pmeden önce. "Hemen arkada olacağım."

"Ben de hemen yanınızda olacağım," diyor Liam. "Ne de olsa dn hasta kı becerilerimle ikinizin de kıını kurtaran bendim."

Liam kollarını esnetiyor, herkesin inlemesine ve gözlerini devirmesine neden olacak şekilde pazusunu öpüyor. Wesley iterken Vincent onun başının arkasına vuruyor.

"Gidelim," diyor yolu gösterirken.

Asher onun peşinden gidiyor, onu ben, Liam, Vincent ve Ronan takip ediyor. şiddetli rüzgar, kr edici kar ve neredeyse görüşümü bulanıklaştıran panik olmadan çok daha kolay. Tempomuzu güzel ve yavaş tutuyoruz ve çok hızlı gittiğimi hissettiğimde, tahtamı yana doğru hareket ettiriyorum ve hemen yavaşlıyorum. Bir keresinde biraz yalpaladım ve neredeyse Liam'ı da kendimle birlikte aşağı çekiyordum ama iyiyiz; her şey yolunda.

Yaklaşık on beş dakika sürüyor ama sonunda ilk başta saptığım ana yamaca geri dönmenin yolunu buluyoruz. Dağın dibini gördüğümde içimde bir rahatlama hissediyorum. Karı çok seviyorum ama bir kulübenin ya da bir arabanın içinden. Snowboard yapmayı denedim ve neredeyse sevdiğim herkesi ldryordum. Sanırım bunu bana göre olmadığına bağlayacağız.

Tepenin dibine vardığımızda hepimiz snowboardlarımızdan inip botlarımızı almadan önce onları birkaç görevliye teslim ediyoruz. Ronan her şeyin halledildiğinden emin olmak için içeri girerken geri kalanımız arabaya yöneliyor. Wesley daha biz oraya varmadan arabayı çalıştırmış ve ısıtmaya başlamıştı bile, bu yüzden arabaya bindiğimizde güzel ve sıcaktı.

Arka koltuğa, Liam ve Asher'ın arasına yerleşiyorum, Vincent ortaya, Wesley de sürücü koltuğuna geçerken kolları beni sarıyor. Ronan sadece bir dakika kadar sonra dışarı çıkıyor ve kapı kapandığında Liam arabanın içinde bağırıyor.

"Bu dağdan siktir olup gidelim!"

Duyduk duymadık demeyin.

Sonraki birkaç günü çok daha rahatlatıcı şekillerde geçirdik. Noel filmleri izledik, kovalar dolusu elma şarabı ve sıcak çikolata içtik, Ronan ve Wesley sayesinde çok lezzetli yemekler yedik ve neredeyse hiç durmadan seviştik. Eğer o dağda ağrım olduğunu düşündüysem, eve dönerken hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

Noel geldi ve geçti; Noel sabahı hepimiz uyuduk ve ağacın etrafında oturduk. Liam'ın herkese elle karalanmış tek oral seans kuponları dağıtması dışında hediye alışverişi olmadı. Vincent kendi kuponunu çok hızlı bir şekilde ufaladı ve Liam daha uzaklaşmadan kafasına fırlattı. Ancak, sadece Asher'in değil, Wesley'nin de kendi kuponunu bir kenara attığını fark ettim. Liam iyi bir izlenim bırakmış olmalı. Ronan bile onunkini çöpe atmadı ki bu beni şaşırttı.

Dağdan indiğimizden beri Ronan ve Wesley arasında flört ya da cinsellikle ilgili en ufak bir şey olmadı. Her nasılsa, ilişkilerinin doğasının fiziksel olduğunu düşünüyorum. Anlık bir şey. Açıkçası, burnumu sokup hassas bir durum üzerinde baskı yaratmak istemem ama biraz hayal kırıklığına uğramadım desem yalan olur. Asher ve Liam'ın ilişkilerinin gelişmesini izlemeyi seviyorum.

Her gece, geceyi başka birinin yatağında geçirdim, ama her gece Liam ve Asher kendi yataklarını paylaştılar. Hatta bu sabah Liam'a sadece ikisinin seks yapıp yapmadığını sordum ve yapmadıklarını, özel bir nedeni olmadığını, sadece o anın henüz gelmediğini söyledi. Neden yapmadıklarını sormak istedim, çünkü hepimiz bir aradayken havai fişek gibiydik, ama yine rahat bıraktım.

Kulübeye veda etmek zor oldu. Ronan'a gelecek yıl ve ondan sonraki yıl tekrar kiralaması için yalvardım. Her Noel'i, her tatili burada geçirmek istiyorum. Ev gibi hissettiriyor. Şimdiye kadar yaşadığım tüm evlerden daha fazla.

Artık neredeyse Salem'e dönmek üzereyiz ve kurşun bir top gibi mideme ağır ve önsezili bir şey düşüyor. Şehir sınırlarına yaklaştıkça göğsüm sıkışıyor ve nefes almak zorlaşıyor. Güzel bir mola oldu.

ama ne yazık ki her güzel şeyin bir sonu var.

Eve gider gitmez Vincent yeni kıyafetlerini giydi, beni öptü ve bisikletine atlayıp yola çıktı. Yapması gereken bazı işleri olduğunu ve birkaç günlüğüne gideceğini söyledi. Yalan söylemeyeceğim; yaptığı her şeyi bilmemekten nefret ediyorum. Esas olarak nereye gittiğini bilmiyorum. Belli ki yaptığı şey tehlikeli. Ailesi bu şekilde öldü; ondan önceki birçok eleyicinin öldüğüne şüphe yok. Onu kaybetme düşüncesi... Bunu düşünemiyorum.

Akşamı bavulları boşaltarak ve eve yeniden yerleşerek geçirdik. Ronan ve Wesley hemen hemen taşındılar, her biri evin bir odasında ikamet ediyor, bu da Asher tarafından iyi görünüyor ve açıkça benim tarafımdan tercih ediliyor.

Ertesi sabah Wesley her zamanki gibi beni okula bırakıyor, ama bu kez Asher ve Liam da bana eşlik ediyor. Ön tarafa park etmeden önce Wesley'den renkli camların arkasından hızlı bir öpücük alıyorum.

Arabadan indiğimizde Liam ve ben el ele tutuşuyoruz, Asher ise kolunu omzuma atmış yürüyor. Herkes bakıyor ve fısıldaşüyor, sanırım haklı olarak ve muhtemelen daha ihtiyatlı olmamız gerektiğini biliyorum. Yine de Christopher'ın zaten bilmediği ve onaylamadığı bir şey değil, en azından 'aynı kadını becermeleri' olayını. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu aşk kısmı bizim çöküşümüz olabilirdi, ama nedense ondan eskisi kadar korkmuyorum. Ama bu Vincent, Ronan ve Wesley'i her yerde göreceğim anlamına gelmiyor. Kendimi koruma diye bir şeyim var.

Kampüste yürürken bir anda bir vücut üzerimize doğru geliyor. Hepimiz tepki vermekte yavaş kalıyoruz ve tam bana çarpıyorlar, tanıdık bir ses kulaklarımda çınlıyor.

"Seni özledim sürtük! Nereledeydin? Sadece bu hafta sonu seni yüzlerce kez aradım," diyor Maggie.

"Oh, bunun için üzgünüm. Noel için New Hampshire'daydık; yoğun bir hafta sonuydu," diyorum küçük bir gülümsemeyle ve Asher ile Liam'a bakıyorum, ikisi de kendi temkinli gülümsemeleriyle beni izliyorlar.

"Bu sırtışlara bakılırsa, meşgul kelimesinin pis kelimesinin kısaltması olduğunu söyleyebilirim ve tüm detayları istediğimi biliyorsunuz. En iyi arkadaşımı elden teslim ettiğiniz için teşekkür ederim çocuklar ama artık hizmetinize ihtiyacımız yok." Maggie beni çocuklardan uzaklaştırırken sırtıyor.

"Ne oluyor lan?" Liam elini göğsüne koyup rahatlamasını söylerken Asher homurdanıyor.

Asher onu hızla itiyor ve omuzları gevşemeden önce bir süre etrafına bakınıyor. Onlara hüznle gülümsüyorum, dinamiklerini bir kez daha ayarlamak zorunda olmalarından nefret ediyorum. Burada oldukları gibi, olmak istedikleri gibi olamazlar. Tüm bu gözler, tüm bu fısıltılar varken olmaz. Gerçeğe döndük ve Brethren'de... Christopher'ın babasıyla... bu pek iyi gitmezdi.

"Eee, bana azgın detayları ver. Asher ve Liam arasında bir şeylerin titreyişini hissedebiliyorum, henüz sikişmediler mi?"

"Şşt," diye tıslayarak etrafımıza bir göz attım.

Maggie'nin gözleri fincan tabağı büyüklüğünde, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

"Lanet . Sadece takılıyordum. Asher'ın eşcinsel olmasına imkan yok mu?"

"SHH!" İlk dersimize girerken gözlerimi devirerek bir kez daha söylüyorum. "Tanrım, çok gürültücüsün. Sonra konuşuruz ama burada değil."

"Tamam, huysuz," diye homurdanıyor. "Henüz orgazm olmadın mı? Orgazm olan kimse huysuz olamaz. Sana yardım etmemi ister misin?" diyor parmaklarını sallayarak ve kaşlarını kaldırarak.

Buna güldüm. "Hayır, teşekkür . Kadrom resmen doldu."

Maggie sahte bir surat ifadesiyle odaya bakar ve sesini alçaltır.

"Aramızda kalsın... benimki de öyle."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

"Gerçekten mi? Anlat bakalım."

"Maryia Sewall'ı tanıyor musun?"

Bir an düşündüm. "Okula dönüş ateşinde takıldığın kız mı?"

Beni işaret ediyor ve başını sallıyor.

"Çıkıyoruz sayılır," diye omuz silkiyor Maggie, yanaklarına bir kızarıklık geliyor.

Onu usulca iterken ağzım açık kalıyor.

"Mags! Ne zamandan beri? Dur bakalım. Şimdi bana tüm azgın detayları ver." Alay ediyorum.

Maggie sırtıyor. "Yapmayacağımı sanma. Şenlik ateşinden bu yana birkaç kez seviştik; bir süre sadece benimle deney yaptığını düşündüm, anlıyor musun? Hâlâ kafamda bir şeyler olduğu için sorun değildi... bilirsin işte."

Bridgette.

O devam ederken başımı sallıyorum.

"Ama ailesi Noel arifesi partimiz için evime geldi. Birlikte biraz zaman geçirdik ve bir süredir bana aşık olduğunu ve işlerin nereye varacağını görmek istediğini itiraf etti. Yani, ikimizin de geleceği oldukça kasvetli ama mutluyuz. Ayrıca, şimdiye kadar tattığım en lezzetli amcıklardan birine sahip ve onu fişkırttığım da ben-"

"Tamam, belki bu kadar azgın detay yeter." Gülüyorum.

Maggie gözlerini deviriyor ve başını sallıyor, ama içinde beliren kısa süreli hüznün titreşimini kaçırmıyorum.

"Bridgette ne düşünüyor? Sen ve kız arkadaşın hakkında?" Test ediyorum. Maggie kafasını kaldırdı ve omuz silkti.

"İğrenç olduğumu, bunun günah olduğunu. Bana bir metre bile yaklaşmak istemiyormuş, yoksa hastalık kapacağından korkuyormuş."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Gerçekten böyle hissettiğinden emin misin yoksa korktuğu için mi böyle söylüyor?"

"Neyden korkuyorsun?" Maggie ellerini iki yana açarak yakınıyor. "Sabırlıydım, çok . Onunla her seferinde bir adım ileri, üç adım geri gidiyoruz. Benden bu kadar."

Maggie başını sallıyor, konuşmak için ağzını açıyor ama sonra bir kez daha kapatıyor.

"Maryia benim için iyi. Beni mutlu ediyor. Ben de onu mutlu ediyorum. Birlikte iyiyiz. Zehirli bir yasak saçmalığı değil. *Maryia*'dan hoşlanıyorum," diyor, sanki onun yararınaymış gibi adını vurgulayarak. Sanki kalbini, kafasının çok istediği şeye inanmaya zorluyor. Yine de öğrendiğim bir şey varsa, o da kim ya da kaç kişi olursa olsun kalbin istediğini istediğidir. Biz seçemeyiz... O... O bizi seçer.

Liam koşarak sınıfa giriyor, onu daha önce hiç görmediğim yaşlı bir adam takip ediyor. Liam merdivenlerden çıkıp normal yerine geçerken adam odanın önündeki masaya yerleşiyor. Ona gülümsüyorum ve o da

dizimi sıkmadan önce bana göz kırpmıyor. Başka biri de son anda içeri daldı. Andrew Hutchinson.

Başı eğik, saçları dağınık bir halde hızla ön sıraya oturuyor. Profesör dikkatimizi çekmeden önce Liam ve ben meraklı bir bakış paylaşıyoruz.

"Herkesе günaydın. Ben Profesör Danforth. Bu dersi ben devralıyorum."

Profesör Corwin gittiği için devralıyorum. Çünkü solumdaki tatlı golden retriever erkek arkadaşım kafasını bir lambayla üzüm gibi ezmeden önce iki erkek arkadaşım tarafından öldüresiye dövüldü ve diğer erkek arkadaşım vücudunu cayır cayır yaktı.

Tanrım.

Bu olayın üzerinden aylar geçmiş gibi geliyor, oysa gerçekte haftalar geçti. Kazanmak için ilişkisizlik, sanırım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Liam

Bartlett yanında Maryia Sewall ile geldiğinde Skyla ve ben her zamanki masamızda öğle yemeği yiyorduk. Küçük, güzel esmer kızın yanakları Bartlett'in saçlarının rengine yakın, kıpkırmızı. Bartlett'e dönmeden önce bana ve Skyla'ya endişeyle bakıyor.

Oturduklarında Bartlett'in elinin Sewall'ın bacağına koyar gibi yer değiştirdiğini fark ettim. İlginç.

Bu gelişmeyi fark edip anlamak için Skyla'ya bakıyorum ve o da konuşmadan önce başını sallayıp gülümsüyor.

"Merhaba, sen Maryia olmalısın. Ben Skyla Parris," diyor onu dürttüğümde. "Putnam demek istiyor."

Gözlerini deviriyor ve bana bakıyor.

"Affedersiniz, şimdi de Asher mı oldunuz?"

"Hayır, sadece en iyi arkadaşımın çıkarlarını koruyorum."

"Bana bir iyilik yap ve yapma." Sewall'la bir kez daha yüzleşirken gülüyor.

Kızın kahverengi gözlerinin Skyla ile benim aramda gidip geldikten sonra bir kez daha Skyla'ya dikilmesini izliyorum.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Maggie bana harika başka bir şey anlatmadı." "Ben de öyle." Skyla ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyor.

"Ne zamandır birliktesiniz?" diye sordum.

Sewall başını sallamadan önce Bartlett'e bakarken gözleri paniğe kapılır. "Oh, uh. Biz değiliz. Ben değilim... Biz sadece-"

"Sakin ol, Bambi. Güvendeyiz; onlara güvenebilirsin," diye yumuşak bir şekilde yatıştırır Bartlett.

"Bambi mi?" Alay ediyorum.

"Evet, o güzel küçük geyik gözleriyle ona nasıl başka bir şey diyebilirdim ki?" Bartlett bana göz kırpmadan önce gülümsüyor.

Sewall omuz silkmeden önce ona utangaç bir gülümseme veriyor. Bartlett'in onun kulağına bir şeyler fısıldamasını izliyorum, boynuna hızlı ve gizli bir öpücük kondurmadan önce onu kıkırdatıyor ve biraz daha rahatlatıyor. Şunlara bak, genç aşkım. Bana ilk aşkını yaşayan genç bir kız öğrenciyi ve ona her şeyi öğretmeye hazır çok daha yaşlı, deneyimli bir partneri hatırlatıyorlar. Demek istediğim, aynı yaşta, ama Sewall'ın ilk kez bir kadınla çıktığını tahmin ediyorum, bu yüzden Bartlett kesinlikle burada deneyimli olan.

"Asher nerede?" Skyla dikkatimi muhabbet kuşlarından uzaklaştırarak soruyor.

"Arkada kalıp bir grup projesi üzerinde çalışması gerekti." Pizzadan kocaman bir ısırık alırken omuz silkiyorum, sos çeneme bulaştığında umursamıyorum.

Skyla gözlerini deviriyor ve gülüyor. "Sen bir hayvansın."

Ona sırtıyorum ama tanıdık bir siyah saçlı masamıza yaklaşınca hemen kayboluyor. Bir anda ayağa kalkıp Bridgette ile Skyla'nın arasına giriyorum.

"Ne istiyorsun, Brenton?" Homurdanıyorum, normalde neşeli olan ses tonum çoktan gitmiş.

Kısa bir süre duruyor, ne kadar çabuk ayağa kalktığıma şaşırıyor, gözlerinde bir tedirginlikle bana bakıyor.

"Sadece Skyla'yla konuşmak istemiştin."

"Evet, ama o seninle konuşmak istemiyor. Hepimize bir iyilik yap ve siktir git," diye hırladım.

Yüzünü buruşturuyor, sarılı elini tutuyor. Kahretsin. Eli hâlâ yaralıysa, Asher o çatalla ona gerçekten bir numara yapmış olmalı.

Güzel.

Skyla'nın arkamda durduğunu hissediyorum ve tüm içgüdülerim onu koltuğuna geri itmeme söylese de yanımdan geçip gitmesine izin veriyorum.

"Ne istiyorsun?" Skyla soğuk bir şekilde sorar.

Bridgette kabaca yutkunuyor, konuşurken parmakları birbirine dolanıyor.

"Sadece özür dilemek istedim. Sana karşı çok kötü davrandım ve sen bunu hak etmedin. Hiçbir mazeretim yok. Küçük, kötü kız saçmalığına bağla. Bana ait olan bir şeyi aldığını sanmıştım. I

düşündüm..." diye devam ediyor, gözlerini kapatıyor ve başını sallarken bir nefes veriyor.

"Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum ama belli ki hiçbir fikrim yokmuş," diyor, bakışları Skyla'ya dönmeden önce gözleri yarım saniyeliğine Bartlett'e kayıyor. "Ne olursa olsun, çok kötüydüm ve beni affetmeni beklemiyorum ama benim ya da ailemin senin için yapabileceği bir şey varsa... söyle, senin olsun."

Skyla çatık kaşlarıyla onu izliyor ve birkaç saniye boyunca konuşmuyor.

"Ciddi misin?" diye soruyor kuşkuyla.

"Evet," diye başını sallıyor Bridgette, gözleri içtenlikle parlıyor. Bu onun için gerçekten tuhaf bir bakış, yalan söylemeyeceğim.

"Teşekkürler... Sanırım?" Skyla diyor ki.

"Gerçekten üzgünüm. Artık o kişi olmak istemiyorum. Değişmek istiyorum ve... değişim içimde başlar."

Değişim içeride mi başlar? Bu da ne böyle? Tampon çıkartması mı?

"Elbette," diyor Skyla, ses tonunda tereddüt var. "Peki, iyi şanslar. İnsanların kafasında tabak kırmamaya çalışın."

Bridgette bunu duyunca yüzünü buruşturur ve başını sallayarak Bartlett'e bir kez daha bakar. Acı, pişmanlık ve özlem dolu bir bakış. Gözlerini Sewall'a diktğinde ifadesi öfkeye dönüşür. Şeytani, çılgın sürtük Bridgette, Sewall'a onu ateşe vermek istiyormuş gibi bakarken tüm gücüyle geri döndü. Çenesini sıkarak topuklarının üzerinde döner ve kafeteryadan dışarı fırlar, birkaç kişi merakla arkasından bakmaktadır.

Skyla ve hepimize bakmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırıyor. "Bu az önce oldu, değil mi? Hayal görmüyorum değil mi?"

"Evet," diye mırıldanır Bartlett, gözleri hâlâ Bridgette'in kaybolduğu yöne dikilidir.

Sewall ona doğru eğilir ve onu şaşkınlığından kurtarır. Bartlett başını sallayıp makarnasından bir ısırık almadan önce yeni kız arkadaşına sahte bir sırıtış atar.

Ne kadar kafa karıştırıcı ve gerilim dolu bir öğle yemeği.

Ekonomi dersinde oturmuş, sıkıntıdan patlarken Asher'a mesaj atmaya karar verdim.

Ben: Ne yapıyorsun?

Cevabı şaşırtıcı derecede hızlı gelir.

Asher: Profesör Noyes'in kim bilir neler anlatmasını dinlemek.

Cevap verirken .

Ben: Dualar seninle olsun kardeşim. Kaçmak ister misin? Asher: Aklında ne var?

Cevabımı yazarken sırtıyorum.

Sen, ben ve boş bir elbise dolabı. Belki karanlık bir koridor.

Mesajını bekliyorum ama gelmiyor. Alaycı sırıtışım yavaşça yüzümden kayıyor ve telefonumu cebime atıyorum. Sadece şaka yapıyordum, lanet olsun. *Sayılır.*

Cebimdeki telefonum çalıyor ve o olduğunu umarak kalbimin hızla çarpmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Asher: Benimle yurt odamda buluş. Şimdi.

Yerimden kalkmadan önce metni okumayı bile bitirmedim. Omzumun üzerinden seslendiğimde ekonomi profesörüm nereye gittiğimi soruyor.

"Altıma sıçayım, yarın görüşürüz."

Profesör tiksintiyle başını sallarken sınıf kahkahalarla gürlüyor. Çoğu insan böyle bir şey söylemeye utanır ama bu mükemmel bir bahanedir. Kimse orada durup altına kaçırdığını düşündüğü bir adamla tartışmayacaktır.

Uzun zamandır yurtlara gitmemiştim. Neredeyse Asher ve Skyla'nın evine taşınacaktım. Hepimiz öyle, hiçbirimiz kızımızdan uzak kalmak istemiyoruz. Yine de oraya gitmem uzun sürmüyor. Sınıfın ortasında olduğumuz için etrafta kimse yok, çok şükür, çünkü beni ya da onu ne kadar az kişi görürse o kadar iyi.

İnsanlar zaten bizim birbirimize bağlı olmamıza alışkın değiller, ama işler farklı ve diğerlerinin bunu anlayabildiğini biliyorum. Hepimizin katılacağı ilk Brethren etkinliğini ipe çekmiyorum. Onunla bir odada olmak ve rol yapmak zorunda kalacağım. Skyla'nın arkasında, hızla benim her şeyim olmaya başladı.

Kapısına ulaştığımda çoktan açılmış olduğunu görüyorum. Kapıyı itip içeri girdiğimde ışıkların kapalı olduğunu görüyorum ve kapı arkamdan gülmeye başlıyor. Kafam karışmış bir halde etrafıma bakıp Asher'ı arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum, ta ki bir anda bir ceset ortaya çıkıp beni duvara yapıştırana, derin sesi kulağımda gürlerken elini boğazıma dolayana kadar.

"Bana mesaj atarken bunu mu umuyordun?" Asher diyor ki. "Bunun gibi bir şey." Boğazımı sıkıca kavradığında sırtıyorum.

"Evet, ne istiyorsun? Söyle bana," diyor dudakları boğazımın kenarında aşağı yukarı gezinirken ve nefesimi kesecek şekilde kulak mememi ısırırken.

"Tanrım," diye inliyorum. "Beni görmek isteyeceğini, bana dokunmak isteyeceğini umuyordum. Belki beni becerirsin bile."

Kıkırdaması kulağımda yankılanıyor ve vücudumda bir ürperti yaratıyor.

"Seni her zaman becermek istiyorum, Liam. Tek yapman gereken istemek."

"Gerçekten mi?" Asher'ın diğer eli etrafıma uzanıp kot pantolonumun üzerinden sikimi avuçlarken şaşkınlıkla nefes alıyorum.

"Hemen yatağa yat," diyor beni tutmayı bırakmadan önce.

Dediğini yapıyorum, kot pantolonuma gitmeden önce neredeyse üzerinde zıplıyorum. Asher bana doğru sinsice yaklaşp, elleri kot pantolonuna gitmeden önce gömleğini yukarı ve başının üzerine çekerken rekor sürede onları çözüyorum. Bir eliyle kemerini çözerken diğer eliyle aşağı itiyor ve taş gibi sert sikini ortaya çıkarıyor. Lanet olsun, onu çıplak görmekten ya da sertleşmesinin tamamen benim için, benim yüzümden olduğu gerçeğinden asla bıkmayacağım. Şimdiden ucumdan pre-cum sızıyor.

"Tişörtünü çıkar," diyor Asher sikini okşarken. "Her yerini görmek istiyorum."

Gömleğimin arkasını tutup başımın üzerine çektikten sonra yana fırlatıyorum. Gözleri üzerimde geziniyor, aletimin üzerinde durakladığında bakışları şehvet sarhoşu ve yoğun. Aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce dişlerini dudağına gömüğünü izliyorum. Yatağa, bacaklarımın arasına tırmanıyor ve ellerini başımın iki yanına koyuyor.

Ela gözleri o kadar güzel ki, yüzümün yan tarafını şefkatle kavrarken içindeki üç altın benek onları neredeyse hipnotize ediyor.

"Bana ne yaptığına bak," diyor sikini benimkine sürtünürken. "Bu ben değilim; bu hiçbir zaman ben olmadım ve bir şekilde, sen yakınımdayken bu hale geliyorum. Sadece kokun bile beni azdırıyor ve tek düşünebildiğim seni böyle elde etmek," diye vurguluyor kalçalarını iterek.

Sıktığı dişlerinin arasından keskin bir nefes çekerken gözleri tekrar bana gelmeden önce sıkıca kenetleniyor.

"Sen ve bu güzel göz kamaştırıcı alet beni öldüreceksiniz."

"Sence sikim güzel mi?" Alay ediyorum, ancak ses tonumun her zamanki neşeli doğasından yoksun olduğunu ben bile kabul edebilirim. Bu an çok çığ, çok yoğun hissettiriyor.

Asher dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, alt dudağımı öyle sert ısıırıyor ki bir damla kan yüzeye fışkırıyor. Onun

Dilini dışarı çıkarıyor, vücudunu benimkine doğru sürüklemekten önce onu yalıyor, göğsümü ve karnımı öpücüklerle kaplıyor.

"Çok. Lanet. Güzel," diyor sikimin hemen önünde duraklamadan önce.

Ağzını başımın etrafında kapatırken gözleri benimkilere geliyor, aynı hararetle bakış.

"Fuuuck," diye inliyorum boğazına sokulurken. Bunu kastettiğim için değil, kendime engel olamadığım için.

Asher beni iyice içine alıyor, beni boğazına kadar iterken dili etrafımda dönüyor ve tekrar yukarı çıkıp hareketi tekrarlıyor. Defalarca, dalgalar ve zevk dalgaları içime çarpıyor. Dili piercinglerimden biriyle oynamaya başlıyor ve aletimin etrafında kıkırdarken içimden bir ürperti geçmesine neden oluyor.

Taşaklarım ve altıma öpücükler kondurmadan önce ağzı benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk açılıyor. Elleri kalçalarımın gidiyor, onları yukarı itiyor ve o devam ederken beni onları tutmaya zorluyor.

"Tanrım!" Dili göt deliğimde dolaştığında bağıriyorum.

Dilini düzleştiriyor ve hassas derinin etrafında döndürmeye başlıyor. Onu Skyla'nın amını ve göt deliğini sayamayacağım kadar çok kez yerken izlemiştim ve görünüşe göre beni de onunla aynı şevkle yiyor. Ne şanslıyım.

"Bu iyi geldi mi bebeğim?" diye soruyor beni diliyle sikmeye başlarken.

Kahretsin, bana bebeğim demesine bayılıyorum. Olması gerekenden çok daha fazla seviyorum. "Evet, Ash. Siktir, evet," diye inliyorum.

Kıçımı yemeye devam ediyor, eli taşaklarımınla oynamak için yukarı kalkıyor, sonra geri çekilip sırtarak bana bakıyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Neden bilmiyorum ama nedense biraz gerginim. Daha önce sayısız erkeklerle yattım. Ayrıca sayısız başkaları tarafından da becerildim. Bu yeni bir şey değil. Daha önce Asher tarafından bile sikilmiştim ve harikaydı. Ama Skyla oradaydı. Bu farklıydı. Dinamikler farklıydı. Bu çok kişisel, çok samimi hissettiriyor. Şu anda sadece ben ve o varız ve neredeyse heyecandan titriyorum.

Aletin ucunu bana dayayıp sırtımı eğdiren vahşi bir hamleyle içeri iterken ona titrek bir baş selamı veriyorum. Asher içimde gömülü kalıyor ve itmeye başladıığında hayvani bir hal alan tatmin edici bir kıkırdama çıkarıyor.

"Ohhh, siktir, bebeğim. Bu kış başka bir şey," diyor kalçalarını sertçe kırarken.

Zevk yerini zevke bırakmadan önce bir an için içimden acı geçerken inliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Sert seviyorsun, değil mi?"

Bir başka sert itiş, içimden bir 'evet' koparıyor.

"Tabii ki . Benim için çok iyi bir çocuksun. Sikimi alacak mısın? Bu pisliği mahvetmeme izin verecek misin?"

Çabucak başımı salladım. "Ne istersen, senindir."

"Evet, öyle," diye homurdanıyor Asher, eli sikime geliyor ve beni okşamaya başlarken etrafını sarıyor.

Vuruşları itişlerine mükemmel bir şekilde uyarken vücudumun fiziksel olarak yatağın içinde eridiğini hissediyorum. Bir an için bırakıyor, konuşurken elini yüzüme götürüyor.

"Üzerine tükür."

Dediğini yapıyorum, tüm tükürüğümü topluyorum ve eline tükürüyorum. Sonra elini sikime götürüyor, beni eskisinden daha derinden sikerken hızla okşuyor.

"İşte böyle. böyle. Bana içinde ne kadar iyi hissettiğimi söyle. Sikimi ne kadar çok istediğini söyle," diye homurdanıyor Asher.

"Bu çok iyi, Ash. Beni çok iyi geriyorsun. Kimse beni senin gibi sikmedi."

"Kahretsin, hayır, yapmadılar ve asla yapmayacaklar. Bundan sonra arzulanacağın şey benim sikim olacak."

Başımı sallıyorum, zevk beni boğmakla tehdit ederken göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. Yanağıma inen sert bir tokat gözlerimi açmaya zorluyor.

"Gözlerini benden ayırma, bebeğim. Beni anlıyor musun? Sen benimsin. Seni seviyorum. Anladın mı?"

Ellerimi uzatıp Asher'ın çıplak kıkına koyuyorum ve itişlerini daha da sertleştiriyorum.

"Seni seviyorum Ash. Sen ve Sky benim tek istediğimsiniz."

"Güzel," diye homurdanarak gözlerini kapatıyor ve başını sallarken hırıltılı bir nefes veriyor. "Güzel."

Vücutlarımız mükemmel bir ritimle birlikte hareket ediyor, eli sadece arzulanabileceğim bir şekilde horozumun hayatını neredeyse boğuyor. O çok mükemmel. Bu an mükemmel. Birlikte, biz... mükemmeliz.

Asher'ın temposu hızlanmaya başlıyor, beni daha sıkı ve daha sıkı tutarken ön kolları esniyor.

"Liam, gelmene ihtiyacım var. Gelmene ihtiyacım var, tamam mı bebeğim?" diye homurdanıyor.

Asher beni daha hızlı ve daha hızlı sarsarken o tanıdık his içimde karıncalanmaya başladığında başımı sallıyorum.

"Siktir." Yüzünü buruşturuyor. "Benim için gelmelisin. Hemen şimdi, tamam mı? Tamam mı?" Yüzü buruşmadan önce pantolonunu indiriyor ve bir inilti çıkarıyor.

Dölünün içime aktığını hissediyorum ve ben de onu takip ediyorum, dölüm karnına ve eline fişkırıyor. Durmuyor, dölleri içime daha derin ve daha derine boşaltırken benden alabildiği her onsu sağmaya devam ediyor.

Durduğunda, neredeyse kendini üstüme atıyor ve başını kabaran göğsüme yaslıyor. Aleti içimde gömülü kalıyor ve bu mükemmel bir şey. Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik.

Ellerim saçlarında gezinmeye başlıyor, yumuşak bir iç çekip gözlerini kapatırken ona nazikçe masaj .

"Sence Sky kızar mı?" diye mırıldanıyor tenime karşı. "Kıskanır mı?

Kesinlikle kıskanır. Kızar mı? Hayatta olmaz," diye cevap veriyorum.

Başını sallayıp bana bakarken kısa bir hıh sesi çıkarıyor.

"Umarım bugün bir planınız yoktur çünkü yaklaşık yirmi dakika sonra bunu tekrar yapacağız."

Sik beni. Gerçekten, lütfen. Sik beni.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Skyla

Ertesi sabah kalktığımda, sanırım ilk kalkan ben oluyorum. Wesley hariç. Yemin ederim o da en az Vincent kadar kötü. Dün gece sabah ikide bana tatlı rüyalar ve dörtte günaydın mesajı attı. Yakında evde olacağını söyledi ve umarım öyledir çünkü aşırı korumacı psikopatımı özlüyorum.

Wesley mutfak adasında dizüstü bilgisayarında çalışıyor, yanında bir fincan kahve, bana bakıyor, gülümsüyor ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor.

"Günaydın ufaklık."

"Günaydın," diyorum kucağına kayarken. "Ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşım için bazı güvenlik kamerası görüntülerine bakıyorum." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne tür bir arkadaş?"

"Ödeme yapan türden." Sırıttırıyor.

Kıkırdarak gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bu kadar erken ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Uyuyamadım. Havuza gitmeyi düşünüyordum. Bir süredir gitmemiştim."

"Bu senin için iyi olacak. Benim sürmemi ister misin?"

"Eğer çok sorun olmayacaksa?" Utangaç bir gülümsemeyle soruyorum. Şakağımı öpüyor ve başını sallıyor.

"Hiç sorun değil. Memnuniyetle. Ayrıca, günün bu saatinde yolların mükemmel olduğunu duydum."

Ayağa kalkıp omzunu itiyorum ve başımı sallayarak uzaklaşıyorum. Odama giriyorum, o günkü kıyafetlerimi ve tüm yüzme eşyalarımı alıyorum.

bir spor çantasına atmadan önce. Aşağı indiğimde Wesley hazırdı ve kapının yanında bekliyordu. Beni arabaya götürmeden önce kapıyı açtı.

Wesley bana lisedeyken yolda giderken kızın diş tellerinin kasıklarına takılmasıyla ilgili saçma bir hikaye anlatıyor. Kaza yapmadığı için şanslı olduklarını söylemek yeterli.

Üniversiteye vardığımızda, bana kapıyı açmadan önce hızlıca bir öpücük konduruyor ve arabayı sürmeden önce binaya adım atmamı bekliyor. Binadan içeri adımımı atar atmaz, klor kokusu duyularıma nüfuz ediyor ve kendimi huzurlu hissediyorum. Buraya neden bu kadar uzun zamandır gelmediğimi bilmiyorum. Belki de zorla evlendirilmek ya da daha doğrusu tecavüze uğramak, takip edilmek ve beş erkek arkadaşla hokkabazlık yaparken kaçırılmak arasında yeterince zamanım olmadı.

Kapıdan içeri girer girmez sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum. Okulun yüzme tanrısını görünce şaşırmadım. Ronan'ın kolları suda ilerlerken geriliyor, omuzları onu ileriye doğru iten kas kayaları gibi.

İçeri girip havuzun kenarına otururken gülümsüyorum, o da sonuna kadar geliyor. Yine de burada birinin olduğunu olmalı, çünkü kafasını kaldırıp doğrudan bana bakıyor. Gözlüklerini kaldırıp sırtımdan önce yüzünü siliyor.

"Günaydın güzelim. Havuzumda ne yaptığını sanıyorsun?"

"zel ders verdiğinizi duydum. Bire bir zamanı gerçekten kullanabilirim," diyorum sahte bir ciddiyetle.

"Gerçekten mi?" der gibi yapar. "şanslısın. Sabah altıdaki randevum iptal oldu. şimdi başlamaya hazır mısın?"

"Hazır doğdun." Gülümseyerek alay ediyorum. "Gidip stm değiştireyim."

"Gerek yok," diyor. Beni suya srklemeden önce "Yzclerimin vücutlarına iyice alışmayı severim" diyor.

Başım bir anlığına suyun altına kayarken pijama pantolonum ve uyku tişrtm anında sırlıklam oluyor. Yüzeye çıktığımda, gözlerimdeki kloru silerek ona su sıratıyorum.

"Ne oluyor Ronan?" Ona bakarken kekeleyorum.

Bana sırtıyor ve beni duvara yapıştırıyor, eliyle pantolonumun kemerini tutup aşağı çekiyor. Pantolonlar

Ronan atletimi kaldırıp göğüslerimi serbest bırakırken eli bir avuç içine geliyor, başparmağı meme ucuma sürtünüyor.

"İşte böyle," diye homurdanıyor. "Bu çok daha iyi."

"Bu pek hijyenik değil," diyorum yüzümde bir sırıtışla.

"Haklısın," diye başını salladıktan sonra beni kalçalarımın tutup havuzdan çıkardı.

Karnımı aşağı itip beni sırtüstü yatmaya zorlamadan önce kığım çimentonun kenarına zorlukla iniyor. Ağzı bana yapışıyor, yüzünü amıma gömerken kalçalarımı omuzlarına sarıyor.

Saçlarına uzanırken inliyorum, amımı ona doğru çekerken sıkıca kavıyorum.

"Kameralar," diye inliyorum.

"Yayını kesin ve biri kontrol ederse diye bir döngü kurun." "Neden?" Nefes nefese sordum.

"Kardeşimin beni mikroskopla izlemesine gerek yok ve istediğim zaman bebeğimin amını yemek daha kolay," diyor dilini düzleştirip içimi yalarken.

Bu hareket karşısında ürperiyorum ve ona yaklaşıyorum.

"O güzel meme uçlarıyla oyna, bebeğim. Benim yaptığım gibi onlarla oyna," diyor hassas etime karşı.

"Kapılar." Kilitli olmayan geçitlere baktığımı hatırlıyorum. "Sabahın altısında buraya kim gelir ki?" diye karşı çıkıyor.

"Kim bilir? Bu almak istediğin bir risk mi?" Tartışıyorum.

Yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor.

"Sayılır. Babanın küçük teşhircisi olarak ne kadar iyi vakit geçirdiğini hatırlıyorum."

Oteldeki o günün anıları gözlerimin önünden geçiyor, aynı anda Ronan parmağını içime sokuyor.

"Göğüslerinle oyna," diye tekrarlıyor. "Babanı mutlu et."

Dediğini yapıyorum, meme uçlarımı çimdiklemeye başlamadan önce iki göğsümü de avuçluyorum.

"mi?" İkinci bir parmağını sokarken inliyorum.

"Evet, aynen . Çok iyi bir kızsın. Sen göğüslerinle oynarken babanın seni parmaklamasını seviyor musun bebeğim?"

"Uh, huh," diye mırıldanıyorum dili klitorisimde gezinirken, içimden bir ürperti geçiyor.

"Tabii ki istiyorsun, benim mükemmel kızım. Babanın parmaklarına boşalmanı istiyorum, sonra da bu havuzda yıldızları görene kadar seni becereceğim."

"Tamam," diye mutlulukla kabul ediyorum, g-noktama sürtündüğünde bir inilti daha çıkarıyorum.

"böyle. Benim için rahatla, bebeğim. Bırak seninle eğleneyim."

Meme uçlarımı çekmeye devam ederken, onları parmaklarımın arasında yuvarlarken ve Ronan'ın yapmasını istediğim şekilde çekiştirirken zevk içimde titreşiyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, içime girene kadar orgazmımın geldiğini hissetmiyorum. Ronan'ın parmaklarını sıktıkça zevk dalgaları beni ele geçiriyor. Ağzı parmaklarını örtmek için aşağı iniyor, onları çekmeden önce beni yalayarak temizleyene kadar amıma alıştırıyor.

Şehvet dolu bakışları benimkilerle kilitleniyor ve beni havuza geri sürüklemeye başlıyor ki telefonunun sesi çalıyor. Gözlerini kapatıyor ve kendini dışarı atmadan önce küfrediyor, telefonunu çıkarırken atılmış kıyafetlerine doğru koşuyor.

"Alo? Evet, havuzda biraz tur atıyordum. Tamamdır. Evet, birazdan orada olurum."

Telefonu kapattı ve bana pişman bir bakış attı.

"Üzgünüm, bebeğim. Gitmem gerek. Yağmur kontrolü?" diye soruyor yanıma gelirken, havada uçuşan kıyafetlerimi toplayıp yanımdaki betonun üzerine bırakıyor. Hayal kırıklığıyla doluyorum ama kalkmama yardım ederken başımı sallıyorum.

Elleri yüzümü kavıyor, ağzı ağzıma bastırırken beni şefkatle tutuyor. Bu öyle bir öpüşme ki, ona gömülüyorum ve çekildiğinde anında başım dönüyor.

"Gel benimle öğle yemeği ye. Ben dışarıda yerken sen sipariş ver," diyor. Kısa bir kahkaha atıyorum ve göğsüne vururken başımı sallıyorum.

"Aman Tanrım. Liam'la bu kadar çok vakit geçirmeyi bırakmalısın; onun boktan tavlama cümleleri sana da bulaşıyor."

Ronan durulanmak için duşa doğru giderken kıkırdıyor ve ben de mayomu giymeye başlıyorum. Zaten ıslak olduğum için giymek çok daha zor ama yine de buna değer.

Ronan el sallayarak ayrıldığında bir turun ortasıydım. Yaşlı ve seksi erkek arkadaşım tarafından parmaklanarak geçirilen bir sabah ve güzel, serin bir yüzmeyle bitirmek. Güne başlamak için daha iyi bir yol düşünemiyorum.

Dersim biter bitmez Ronan'a doğru koşmaya başladım. Herkese bugün onunla ögle yemeği yiyeceğimi söylemiştim, ki hepsi bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Heyecan titretiyor. Uzun zamandır okulda takılmamıştık. Önceden çok tehlikeliydi. Bu sabah yaptığımız şey bile çok riskliydi. Artık her hareketimizi izleyen bir takipçimiz olmadığına göre, gerçekten rahatlayabiliriz. En azından biraz.

Saçlarımı sürtük atkuyruğu yapmış olabilirim ya da olmayabilirim, eteğimi birkaç santim yukarı katladım ve şu anda tüm yaramaz kız öğrenci olayını gerçekten satmak için beyaz bluzumu yukarı katlıyorum. Bence buna bayılacak ve bu saç örgüleriyle bana neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Havuz binasına girip kapıları itiyorum ve ofisinin kapısını tutmadan önce o tatlı klor kokusunu içime çekerek boş alana bakıyorum. Bunu yaptığımda, karşılaştığım manzaraya hiç de hazırlıklı değildim.

Annie Williams onun masasına değil, *kucağına* tünemiş. Orada, güzelce oturuyor, kollarını onun boynuna dolamış, sanki onlar için daha doğal bir yer yokmuş gibi. Ronan bana dönmeden önce onlara bakarken kalbimin fiziksel olarak yere düştüğünü hissediyorum.

"Skyla." Gözleri büyüyor, sesinde bir parça endişe var.

Evet, çok telaşlanmalı.

"Skyla?" Annie burnunu kırıştırarak söylüyor. "Oh! Sen onun yeğenisin."

Ronan dudak bükerek. "O benim yeğenim değil."

Annie gözlerini devirir. "Senin yeğeninle evlendi, aynı şey. Nasılsın tatlım? Bana Annie Teyze diyebilirsin," diye kıkırdıyor ve bunu yaparken göğüslerini Ronan'ın yüzüne doğru zorluyor.

Ona direnmeye çalışıyor ya da en azından direniyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama ondan çok uzaklaşmıyor.

"Seni bu gece görecek miyiz?" Annie bana sordu. "Bu gece mi?" Çitle çeviriyorum.

"RoRo, ona hâlâ söylemedin mi? Ne kadar da tipiksin." Onun göğsüne şakacı bir şekilde vururken gülüyor.

RoRo mu?

"Putnam Malikanesi'ndeki nişan partimiz. Bu akşam. Orada olmalısın, ne de olsa artık aileyiz," diyor üç inç uzunluğundaki takma kirpiklerini kırıştırarak.

Ses tonu şeker gibi tatlı ama bir miktar kötülük de var.

Nişan partisi mi? Bu gece mi?

Ronan'ın bana tatilden sonra olacağını söylediğini biliyorum, ama düşünmemiştim... beklemiyordum... şimdiden mi oluyor?

Boğazımın sıkışmaya başladığını hissediyorum, onları uzaklaştırmak için elimden geleni yaparken sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor.

"Doğru, elbette. Neredeyse aklımdan çıkıyordu. Kocam ve ben bunu kaçırmazdık. İkinizi de tebrik ederim. Çok sevimli bir çiftsiniz," diyorum ve bunu yaparken kusmamayı bir şekilde başarıyorum.

Ronan'ın mavi gözleri acıya boğuluyor ama ne tesadüf ki eli hâlâ kalçasında duruyor. Ben içeri girdiğimden beri orada duruyor ve onu çıkarma nezaketini bile göstermiyor. İnanılır gibi değil.

"Biliyorum, değil mi? Biraz tamirciye benziyor ama bana birkaç ay verin, onu eskisinden daha iyi yapacağım." Gülümsüyor.

Pek çok nedenden dolayı nutkum tutuldu, ancak hiçbirini dile getirecek gücüm yok.

"Açık konuşabilir miyim?" Annie soruyor.

Başımı sallarken dişlerimi sıkıyorum.

"Elbette."

"Güzel bir parti, siyah kravat. Kesinlikle üstünü değiştirmen gerekecek..." diyor kıyafetimi işaret ederken.

"Oh, tabii ki." Ben de eşlik ediyorum. "Asher kampüsteki dolaplarda beni becermeden önce onun pis küçük sürtüğü gibi giyinmeme bayılıyor."

"Oh," diyor Annie, ihtiyatsızlığıma şaşırdığı belli. "Sanırım erkeğini memnun etmek için ne gerekiyorsa yapmalısın. Başiboş kalmasını istemezsin," diyor, tırnakları Ronan'ın koluna batıyor, açık bir bölgesel hareket.

"Hayır, bunu kesinlikle istemeyiz," diye kabul ediyorum ayrılmak için dönmeden önce. "Böldüğüm için özür dilerim, *akşam* ikinizle de görüşeceğim," diye ısıriyorum.

Ronan beni takip etmeye çalışmıyor, ben de ondan bunu beklemiyorum. Attığım her adım boş ve hissiz geliyor. Tökezleyip dizlerimin üzerine düşmeden önce gömleğimi zar zor indirip saçlarımı atkuyruğundan çıkarabiliyorum. Orada birkaç saniye oturuyorum, sadece kalbimin atış sesini duyabiliyorum.

"Skyla? İyi misin?" Maryia endişeyle yanıma gelerek soruyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve titreyen bir elle telefonumu uzatıyorum.

"Kocamı arayabilir misiniz? Eve gitmem gerek."

Hemen başını sallıyor ve Asher'ın numarasını bulup onu arıyor. Birkaç dakika içinde Asher, Liam ve Maggie etrafımı sarıyor, bana neyin yanlış olduğunu soruyorlar ama ben sadece eve gitmek istediğimde ısrar edince kabul ediyorlar. Asher beni kollarına alıp arabaya taşırken, Liam da hemen arkamdan geliyor. Liam arabanın kilidini açıp sürücü koltuğuna tırmanırken, Asher beni arka koltuğa oturtuyor ve yanıma kayıyor. Beni göğsüne çekiyor ve onunla konuşmam için yalvarıyor ama ben istemiyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onun yerine hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

Yirmi Beşinci Bölüm

Ronan

Elimde bütün gece dokunmadığım sek bir viski var. Çok sarhoş olan nişanlımın tam tersi. Bu onun altıncı ya da yedinci kirli martinisi ve belli oluyor. Neden bu kadar dokunulmaz hissettiğinden emin değilim. Belki bir Putnam'la nişanlı olduğu içindir, belki de bir Williams olduğu içindir. Yaşlı aile olsun ya da olmasın, Kardeşler'de utanılacak bir şey yoktur ve o kesinlikle bir utanç kaynağı.

Annie ayağa kalkmaya çalışıyor ama sonunda bana çarpıyor, kıkırdarken içkisi bardağının üzerine dökülüyor.

"Ooopsies. Özür dilerim, nişanlım," diyerek bir kez daha kıkırdadı.

Yemin ederim, bu kadın kadar kıkırdayan biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Garsonlardan birine işaret etmeden önce bardağını geri deviriyor. Yine de elini tutup yanına indiriyorum.

"Bu kadar yeter," diyorum alçak sesle.

"Pfft, sadece iki tane içtim." Savunuyor.

"Hayır, altı, muhtemelen yedi tane içtin. Sarhoşsun, pasaklısın ve beni ve aileni utandırıyorsun. Tuvalete git, ayıl ve olman beklenen saygın bir kadın gibi dışarı çık," diye çıkıştım ve onu kendimden uzaklaştırdım.

Gözlerinde acı parlıyor, ama gerçekten umurumda değil. Annie Williams ile geçirdiğim küçük zaman dilimlerinde birkaç şey öğrendim. Son derece benmerkezci, küçümsemesi sınır tanımıyor ve gerçekten de tam bir kaltak.

"Çekilin!" diye önündeki kadın ve erkeğe çıkışıyor ve kadını birkaç metre öteye itiyor.

Gördün mü? Kaltak.

Gözlerim odayı tarıyor, o güzel sarı saçları ve delici yeşil gözleri arıyor. Burada olacağından hiç şüphem yok. Gelmezlerse Asher ve onun için kötü olur. Ne de olsa biz bir aileyiz. Eğer yakında gelmezlerse, insanlar konuşacak ve Christopher bundan hiç memnun olmayacak.

Şeytan'ın kendisinden bahsetmişken, sanki kanlı bıçaklı değilmişiz gibi elini sıkmam için bana uzatarak odanın içinde sürünüyor.

"Ronan, tebrikler," diyor başını sallayarak. "Teşekkür ederim," diyorum sertçe.

Christopher bana bakmadan önce gözlerini kalabalığın üzerinde gezdiriyor. "Nişanlın nereye kaçtı?"

"Banyo," diyorum sertçe.

Başını sallıyor. "Peki ya oğlum? Onu gördünüz mü?"

"Hayır, henüz değil. Eminim o da gelecektir," diyorum gözlerim Liam'a kayarken.

Bakışları birkaç kez benimkilere geldi, annesinin söylediklerine odaklanmak için başka tarafa bakarken sertleşti ve yargılayıcı oldu. Wesley'nin gözünü köşede yakalıyorum. Gülümsemesi kaybolduğunda bir grup insanla gülüşüyor ve sohbet ediyordu. Başını sallayıp başka tarafa bakarken yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor.

Bana neden kızgın oldukları çok açık. Roller tersine dönseydi, eminim ben de aynı şeyi hissederdim. Yine de anlamıyorlar. Anlamaları gerekirdi ama nedense anlamıyorlar. Partinin iki hafta sonra olması gerekiyordu. Christopher bana tarihin öne alındığını ancak bu sabah Skyla'yı havuzda bıraktıktan sonra haber verdi. Onunla öğle yemeğinde konuşmayı planlamıştım ama tabii ki Annie ondan önce davranmak zorunda kaldı. Skyla'nın yüzüne gülümseyip alay ettiğinde onun o ince boynunu kırmak istedim. Ve tatlı kızımın yüzüne kazınan kalp kırıklığı... Aklımdan asla çıkaramayacağımdan emin olduğum bir görüntü.

Sanki onu sadece düşüncelerimden çağırmışım gibi, kapılar açıldı ve Skyla görüldü. Üzerinde beyaz kürklü bir şal ve kesinlikle nefes kesici görünen kan kırmızısı bir elbise var. Asher onun yanında, odanın içinde ona eşlik ederken kolunu onun koluna sıkıştırmış.

Christopher, Asher'ı bize doğru sallamadan önce, "Nihayet," diye mırıldandı.

Başını sallayarak onaylıyor ve Skyla benden başka her yere bakarken bana kısa ama sert bir bakış gönderiyor. Bize birkaç adım kala durdular, Asher

önce kardeşime elini uzattı.

"Baba," diye selamladı bana dönmeden önce. "Ronan, tebrikler." Christopher Skyla'nın elini tutup öperken ben uyuşmuş bir halde "Teşekkür ," diyorum.

gözleri onun üzerinde dolaşırken.

Saçları kabarık ve bir arada tutan ışıltılı bir saç parçasıyla sarılmış. Dudakları elbisesiyle aynı kan kırmızısı ve gözlerinde yeşil mücevherleri kesinlikle ortaya çıkaran ışıltılı bir gölge var.

"Sevgili kızım, kesinlikle nefes kesici görünüyorsun," diyor Asher'ın elinden çekip onu bir dönüş yapmaya zorlarken.

Asher'ın elinin büküldüğünü fark ediyorum, sanki yumruğunu yanına kapatmadan önce ona uzanmaya çalışıyormuş gibi.

"Beni bir dansla onurlandırmalısın," diyor Skyla'yı dans pistine sürükleyerek.

Asher'a tedirgin bir bakış atıyor ama gülümseyip başını sallamayı da ihmal etmiyor. "Onur duyarım."

Odanın ortasında duruyorlar, ağabeyimin eli kızın sırtında benim hoşuma gitmeyecek kadar alçakta duruyor ve kıza bir vals yaptırmaya başlıyor. Kız odanın içinde zahmetsizce dönüyor. Herkes onu izlemekten kendini alamıyor. İsteseniz de istemeseniz de sizi dikkat etmeye zorlayan bir varlığı var.

"Orospu nişanlın nerede?" Asher gözlerini Skyla ve babasından ayırmadan soruyor.

"Banyo ayılmaya çalışıyor," diyorum kayıtsızca.

Asher huffs. "Skyla'yı bir ayyaş köpeğiyle takas etmek. İyi " Başımı ona doğru çeviriyorum, bunu yaparken sesimi alçaltıyorum.

"Skyla'yı kimseyle takas etmedim. Bunun bir ticari işlemden başka bir şey olmadığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Başını çevirip bana bakıyor, yüzünde etkilenmemiş bir ifade var.

"Belki sana. Ona değil," diyor banyoyu işaret ederken. "Kesinlikle ona değil." Hayatının gösterisini sergileyen Skyla'ya doğru başını sallıyor.

Daha iyisini bilmesem, Christopher'la geçirdiği zamanın tadını çıkardığını düşünürdüm. Gözlerim ondan hiç ayrılmıyor, neredeyse bana bakmasını istiyorum, sadece bir saniyeliğine. Ama o bakmıyor. Ben hiç yokmuşum gibi davranma sanatını mükemmelleştirmiş.

"Ona söylemeliydin," dedi Asher başını sallayarak. "Onu uyarmalıydın."

"Bu benim başıma geldi. Zamanım kalmamıştı. Planlıyordum-"

"Evet, planın boka sardı. Onu yerden kaldırdığını, bu lanet şaka yüzünden ağlarken onu tuttuğunu görmedim," diyor, özenle dekore edilmiş partiye bakarak. Şüphesiz hepsi Annie'nin işi.

Skyla'nın bugün ne kadar incindiğini ve şimdi de ne kadar incindiğini duymak kalbimi sızlatıyor. Keşke onunla bir an geçirebilseydim, onun benim her şeyim olduğuna dair ona güvence verebilseydim. Hiç kimsenin onun yerini alamayacağını. İdeal değil ama içinde yaşadığımız dünya bu. Annie Williams'la evlenmek zorunda kalacağım ama bu Skyla'yı sevmekten, onu görmekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Tabii beni kabul ederse. Karmaşık ama yapılabilir. O da isterse.

"Benim için Annie'nin dikkatini dağıtır mısın? Skyla'yla konuşmak istiyorum," diyorum Annie'nin bize doğru geldiğini gördüğümde, eskisinden çok daha derli toplu görünüyordu. Bunu nasıl başardığından emin değilim ama gerçekten umurumda değil.

Asher göz ucuyla bana bakarken küçümseyici bir şekilde homurdanıyor.

"Hayal görüyorsun. Onu zaten bir gün için yeterince ağlattın, bir ömür için de. Karımdan uzak dur," diye bağıyor şarkı biterken ve Skyla'yı almak için kalabalığın arasından süzülüyor.

Manikürlü beyaz bir el kolumdan yukarı kayıyor ve dikkatimi kendisine çekmeye zorluyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

Sert bir şekilde başımı sallarken gözlerim mecburiyetten onun üzerinde geziniyor. Benim onayım la kendini beğenmiş gibi görünüyor, ki ona bir iltifat bile etmediğim için bu berbat bir durum. Kendini değerli hissetmek için ihtiyacı olan tek şey benim ilgisizliğim olmalı. Zavallı kızın gerçekten takdir edilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Ya da belki de umurunda değildir.

Skyla'yı gördüğü anda fark ediyorum. Gözleri Skyla'yı tepeden tırnağa süzerken ağzı büzülüyor ve kaşları kalkıyor. Omzum ona çarparak yüzünü düzeltmesi gerektiğini hatırlatıyor ve Kardeşler'in iyi küçük kızı gibi o da bunu yapıyor.

"Sizi görmek çok güzel. Bizi kutlamaya geldiğiniz için teşekkür ederim." Skyla'ya gülümseyerek başını göğsüme yaslıyor.

Skyla'nın gözleri onun üzerinde kalıyor, başını sallarken yüzünde mükemmel bir gülümseme var.

"Hayatta kaçırmazdık. İyi bir akşam geçiriyor musunuz?"

"En iyisi. Yanımda bu muhteşem adam varken nasıl olmaz ki?" Annie bana bakarken kırpiklerini dramatik bir şekilde kırıştırıyor.

"Ailemize katıldığın için çok mutluyuz, Annie." Christopher gülümsüyor, o kurt gibi sırtış yüzüne yayılıyor.

Ona ağırbaşlı bir şekilde gülümsüyor, ancak karşılığında ona attığı imalı bakışları fark etmemek için aptal olmak gerekir. Belki de benimle uğraşmayı bırakıp kardeşime gitmeye karar verir. Öyle yaparsa beni çok fazla acı ve kalp ağrısından kurtarmış olur.

"Hayatın daha mükemmel olabileceğini hayal bile edemezdim," diyor kollarını boynuma dolayarak ve ağzımı kendi ağzına doğru çekerek.

Bir an için direniyorum ama üzerimdeki tüm gözleri hatırlıyorum. En çok değer verdiğim çift, kendimi koparmak için yeterli bir sebep ama bunun doğru bir hareket olmadığını biliyorum.

Skyla, affet beni.

Annie'nin dudakları ince ve soğuk. Yüzlerimizi rahatsız edecek kadar birbirine yaklaştırıyor. Midemdeki bir dönme vücudumun her santimetresine yayılıyor ve sonunda çekilmeme izin verdiğinde, ağzımı gizlice siliyorum.

Ancak başımı kaldırdığımda Asher'ın dizginlenemez bir öfkeyle, Christopher'ın onaylayarak izlediğini ve Skyla'nın gittiğini görüyorum. Başımı çevirdiğimde elbisesinin eteğinin köşeden kaydığını görüyorum. Nefes almadan önce ona doğru bir adım attığımı hissediyorum. Nişan partinizde yeğeninizin karısının peşinden koşmak tam da yapmamam gereken bir şey. O yüzden bir çıkış yolu buldum.

"Annie, malikânedeki sanat odasını gezdirdiler mi sana?" Christopher'ın övünmek için en sevdiği şeylerden biri olduğunu bildiğimden soruyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, yüzü aydınlanır ve onun yanına kayar.

"Size göstermekten mutluluk duyarım. Putnam ailesi üç yüz elli yılı aşkın bir süredir koleksiyon yapıyor."

Daha inandırıcı bir şeye dönüşmeden önce bana sıkı bir gülümseme veriyor, kolu Christopher'ınkine kıvrımına kayıyor.

"Memnun olurum."

"Bu taraftan, güzelim," diyor, onu merdivenlerden yukarı ve koridora çıkarırken gözleri göğüs dekoltesinde fazladan zaman geçiriyor.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Skyla'nın peşinden gidiyorum. Asher kolumu yakalamadan önce sadece birkaç adım atabildim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun ?" "Onunla konuşmam gerek," diyorum.

"Hayır, onu rahat bırakmalısın. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu görmüyor musun? Onun peşinden koşman durumu daha da kötüleştirecek."

Başımı salladım. "Özür dilemem gerek Asher. Açıklamalıyım... Bilmiyorum. Bir şeyler yapmalıyım."

Asher kolumu isteksizce bırakmadan önce birkaç saniye bana bakıyor. Bu tam olarak onun kabulü sayılmaz ama ondan alabileceğim en yakın karşılığın bu olduğunu biliyorum. Skyla'nın arkada kaybolduğu köşeden dönerek, geçtiğim her odaya başımı sokuyorum, hepsi boş çıkıyor.

Arka kapıya geldiğimde, dışarı bakmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Ayaklarım beton avluda ilerlerken labirent gibi çalıların hışırtısı dikkatimi çekiyor.

Tabii ki.

Bahçeye inen merdivenlerden koşarak hızlıca iniyorum, labirente giriyorum ve onu bulana kadar patikalara girip çıkıyorum. Onu çeşmenin otururken gördüğümde kalbim neredeyse göğsümde sıkışıyor; başı aşağı sarkıyor ve ağlamalarının yumuşak iniltileri gece havasında asılı kalıyor.

Ayak seslerimi duyunca başını kaldırıyor, burnunu çekerken gözyaşlarını hızla siliyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum," diyorum yanına otururken, ona yeterince alan bırakıyorum ama isterse bana ulaşabileceği kadar yakın olmama da izin veriyorum.

"Bu senin nişan partin Ronan. İçeride nişanlıyla birlikte olmalısın," diyor acı bir şekilde.

Başımı salladım. "Yanlış hatırlamıyorsam, seninle nişan partilerini bahçede geçirmek gibi bir alışkanlığımız var."

Başını sallamadan önce ağzı gülümseme ya da kaş çatma gibi bir ifadeyle seğiriyor, çok emin değilim.

"Sadece git. Lütfen git. Orada durup iyiymişim gibi gülümseyemem. Pençelerini sana geçirmesini izleyemem, onu öpemem. Bunun bana ne yaptığına dair bir fikrin var mı?" diye boğuk bir sesle konuşuyor ve bunu yaparken hıçkırıklarını tuttuğu belli oluyor.

Kabaca yutkunuyorum, ellerim ona uzanmak için ağrıyor.

"Özür dilerim, bebeğim. Seni asla incitmek istemedim. Hepimizin burada oynaması gereken bir rol var. İnanın bana, başka biriyle vakit geçirmeyi tercih ederim. O aşâğılık, işbirlikçi ve-"

"Gelecekteki karın. Yakında evleneceksin ve aşağılık ve işbirlikçi bebeklerin olacak," diye bitiriyor.

Bunun üzerine yüzümü
buruşturuyorum ve başımı
sallıyorum. "Bunu istemiyorum,"
diyorum alçak sesle.

"Yine de başka seçeneğiniz yok, değil mi? 'Hepimizin oynayacak bir rolü var'" diyor ve bunu yaparken tırnak işareti kullanıyor.

"Eğer bir şey yapabilseydim, herhangi bir şey, yapardım biliyorsun, değil mi?" diye sordum. Sessiz kalıyor ve bu beni aşılmaz bir panikle dolduruyor.

"Bebeğim," diyorum eline uzanırken, her an benden kopacakmış gibi kavıyorum. "Lütfen, inan bana."

"Sana inanıyorum," diyor, sesi yumuşak ve gözyaşlarıyla kalınlaşmış. "Yine de bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Seni kaybettim ve ben... ben sadece... ben-"

Bir hırıltı göğsümü yırtıyor, onu kendime doğru çekerken içimde öfke ve acı birbirine karışıyor. Kendini yakalamak için zar zor yeterli zamanı oluyor, elim elbisesine girip onu kalçalarının etrafında toplarken bacakları bana sarılmak zorunda kalıyor.

"Ronan," diye soluk soluğa bağılıyor, ben pantolonumun içinden sikimi çıkarıp külotunu yana ittikten sonra içine giriyorum.

İniltisi olması gerekenden daha yüksekti, ama bir tane daha arzulayarak daha derine soktum.

"Ohhh," diye bağılıyor, ben bunu tekrar tekrar yaparken, onu olabildiğince sert bir şekilde vahşice becerirken.

"Beni kaybetmedin. Ben seni kaybetmedim. Beni bırakamazsın, bebeğim. Anlıyor musun? Sen benimsin, ben de senin. Asla birbirimize ait olmayacağız, tamam mı?" Başka bir keskin itme ile noktalıyorum.

"Siktirkk," diye inliyor.

"O bir bok ifade etmiyor. Sen her şeyimsin Skyla, kesinlikle her şeyimsin," diye inliyorum, amcığı etrafımda titreşirken.

"Ondan nefret ediyorum," diye ağlıyor, sikimin üzerinde zıplarken yanaklarından bir damla yaş süzülüyor.

"Ben de bebeğim. Ben de."

"Sen benimsin. Sana sahip olamaz," diye inliyor gözleri benimkilere gelirken. "Asla alamayacak," diye söz veriyorum. "Önemli bir şekilde değil. O şekilde değil

yaparsın."

Başını sallıyor, inlemeleri ve sızlanmalarıyla içimdeki dölleri sağıyor.

"Siktir, bebeğim. Babanın sikine bin. Babanı ne kadar sevdiğini göster bana."

"Çok fazla," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum. Seni seviyorum bebeğim. Sonsuza kadar."

Yüzünden bir damla gözyaşı daha akıyor ve onu dilimle yakalıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce yanağında uzun bir çizgi çiziyorum. Vücudunun titrediğini ve kendi orgazmımın oluşmaya başladığını hissediyorum. Bedenlerimiz birbiriyle o kadar uyumlu, o kadar bağlı ki. Hiç kimsenin Skyla'yla kıyaslanma şansı olamaz. Aksini düşünmek aptallık olur.

"Ronan, Ronan, Ronan," diye bağılıyor orgazmı onu ele geçirirken.

Bacakları titrerken ve sırtı kavislenirken hareketleri ritimsizleşiyor. Sikim amını sular altında bırakırken nefesimin altında küfrediyorum. Onu eskisinden daha derinden beceriyorum, hareketlerimiz hala bir arada olmadan önce spermimi daha da içine itmeye niyetliyim.

Başını omzuma yaslıyor ve iç çekerken titreyen bir nefes veriyor.

"Bunu birlikte atlatacağız," diyorum. "Tamam mı bebeğim?"

Skyla cevap vermiyor, kendini yavaşça kaldırırken endişesi içimde ağırlaşıyor. Elbisesini düzeltmesini izliyorum, bir adım atarken yüzünü buruşturuyor. Rahatsız edici bir şekilde dolu hissettiğine şüphe yok, döllerim bacaklarından aşağı sızıyor. "Asher ve ben . Onu sevmediğini biliyorum, ama

ben
arkama yaslanıp gülümsüyormuş ve senin adına mutlu oluyormuş gibi yapamam. Göstermelik bile olsa."

Ağzım düz bir çizgi halinde kalıyor ve o topuklarının üzerinde dönüp bahçeden çıkarken anlayışla başımı sallıyorum. Orada birkaç saniye oturup ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu hayatta benim için bir anlam ifade eden tek insanı kıracağımı bile bile, katlanamadığım bir kadınla evlenmek bir yana, oraya nasıl geri dönüp her şey yolundaymış gibi davranacağımı merak ediyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Skyla

Partinin içine adım attığımda, kahkahalar ve müzik neredeyse kulakları sağır edecek kadar bir kadına çarpıyorum. Oh, kadın değil. Kadın. *Annie*.

"Ow! Nereye gittiğine dikkat et," diye alay ediyor benimle.

Ağzım açık kalıyor, şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

"Affedersiniz?" diye taklit ettikten sonra gözlerini bana dikti. "Beni duydun. Eğer aşk acısı çeken zavallı bir sürtük olmayı bırakırsan, belki nereye gittiğine dikkat edebilirsin."

Başımı sallıyorum, konuşurken onunla alay ediyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Lütfen," diye tersliyor. "Şu rüküş, sürtük liseli şeysi, onunla aynı odada olduğun her an ona attığın küçük kalp gözleri. Kocanın amcasına aşık olmuşsun. Gerçekten çok iğrençsin. Zavallı kocan bilse ne hissederdi acaba?"

Tepki vermiyorum, duygularımın hiçbirini görmesine izin vermiyorum.

"Ronan'dan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?" Başımı sallamadan önce alaycı bir şekilde gülüyorum. Ondan hoşlanmıyorum, onu seviyorum.

Başını söz konusu tarafa eğmeden önce kararsızlık gözlerini bulandırıyor.

"Evet, biliyorum. Bu konuda çok açıksın. Sen sadece deneyimsiz küçük bir kızsın. Ona asla ihtiyacı olanı veremezsin."

Gerçekten de, bu ifade karşısındaki şaşkınlığımı içimde tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ne de olsa Ronan'ın dölleri bacaklarıma damlayan benim. Ben

beyaz elbisesini kaldırıp, parmak izi morlukları oluşmuş kıkır yanaklarını ortaya çıkarırken yanıt verir.

"Sert seviyor. Sen o ofisten çıkar çıkmaz, kendini içime yeterince hızlı gömemedi." Gülümsüyor ve elbisesini indirip mutfığa doğru ilerliyor.

Saçmaladığını biliyorum. Öyle olmak zorunda. Ronan'a güveniyorum ve aralarında bir şey olsaydı bana söylerdi. Bunu biliyorum. Bu eninde sonunda bir şey olmayacağı anlamına gelmiyor. Bir varis doğurması beklenecek ve bu da onunla en az bir kez yatması gerektiği anlamına geliyor. Ya bundan hoşlandığını fark ederse? Ya birden fazla kez yaparlarsa? Peki ya...

"Hey, iyi misin?" Asher köşeyi dönüp yüzümü avuçlamak için uzanmadan önce soruyor.

"Gidebilir miyiz? Gitmem gerek."

Başını sallıyor. "Ortaya çıktık. Önemli olan tek şey bu. Hadi," diyor ellerimizi birbirine bağlarken ve beni insan kalabalığının arasından geçirirken.

Liam ve Wesley gözüme çarpıyor ve ikisinin de bizi takip etmeye başlamadan önce konuştukları kişileri kovmalarını izliyorum. Hepimiz evin dışına çıkıp valeyi beklerken, Asher onlarla sessizce konuşuyor.

"Karımı bu gece için eve götürüyorum."

İkisi de anlayışla başlarını sallıyor ve Asher'ın arabası yanaştığında valeye biletlerini uzatıyorlar. Valeye bahşiş veriyor ve kendi koltuğuna tırmanmadan önce benim için kapıyı açıyor. Camdan dışarı bakıyorum, Asher uzaklaşıp eve doğru yol alırken Liam ve Wesley'nin sempatik bakışlarını görüyorum.

Nasıl olduysa Liam ve Wesley bizden önce eve geldiler. Asher arabasını park eder etmez Wesley kapıma dayanıyor, Liam da elime uzanıyor. Elimi tutuyorum ve uyuşuk bir şekilde eve girip kanepeye yerleşiyorum. Asher ve Wesley iki yanıma otururken Liam arkama geçip beni kucağına çekiyor. Liam konuşmadan önce hepimiz birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz.

"İyi misin?"

Omuz silkiyorum. "Bu bizim hayatımız, değil mi? Önce Ronan. Sırada sen ve Vincent varsınız. Eminim Christopher şimdiden Wesley için planlar yapıyordur," diyorum acı bir şekilde başımı sallayarak. "Beş erkeğe aşık olursam böyle olur, değil mi?"

"Hey," diyor Wesley elimi sıkarken. "Her seferinde bir gün. Birlikte kalmamızın yolları var."

"Ne gibi?" diye sordum. "İşten sonra buraya gelip, eve, karınıza ve çocuklarınıza gitmeden önce hızlıca sevişmek gibi mi?"

Liam başımı geri çekip onunla göz teması kurmaya zorlarken yüzü buruşuyor.

"olmayacağını biliyorsun."

Omuzlarımı silkiyorum. "Ne düşüneceğimi, ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Ben sadece..." Duraklıyorum, sesim titriyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülmeye başlarken, "O berbat biri," diyorum.

Liam beni kendine daha yakın tutuyor ve kapının açılıp kapanma sesiyle beni usulca susturuyor.

"Bebeğim?" Ronan sesleniyor. "Bebeğim, neredesin?"

Asher'ın çenesi kasılıyor ama ayağa kalkan Wesley oluyor ve Asher kanepeye ulaşmadan onu durduruyor.

"İyi bir zaman değil," diyor Wesley.

"Sana ne söyledi?" Ronan soruyor. "Seninle biraz sohbet ettiğini söyleyerek bana böbürleniyordu."

Ben cevap vermeden kapı açılıp tekrar kapanıyor ve Vincent odaya giriyor. Beni görür görmez vücudu kaskatı kesiliyor ama ben Liam'ın kucğından fırlayıp ona doğru koşuyorum. Kollarına atlıyorum ve beni havada yakalıyor, saçlarımın arkasını kavrayıp içine çekerken başını boynuma gömüyor.

"Kahretsin, seni özledim. Neyin , siren?"

Çakıllı sesi bana tamamen ona özgü bir rahatlık veriyor ve ben hıçkırığa ağlarken ona daha da sokuluyorum. Çocuklarla yüzleşmek için dönmeden önce beni hafifçe sallıyor.

"Ne oldu?"

"Ronan'ın nişan partisi bu geceydi," diyor Liam derin bir nefes alarak. "Ne oluyor lan?" Vincent tersler.

"Bu son dakikada olan bir şeydi. Christopher bana bu sabah söyledi," diye savunuyor Ronan.

"Ve görünüşe göre Ronan'ın sürtük nişanlısı Sky'a bir şeyler söylemiş," diye devam ediyor Asher.

Vincent başımı göğsünden uzaklaştırıyor ve konuşurken benimle göz teması kuruyor.

"Ne dedi, siren?"

Başımı sallıyorum. "Ronan için asla yeterli olamayacağımı. Ona 'aşık' olduğumu ve asla onunla kıyaslanamayacağımı biliyormuş. Ayrıca bu öğleden sonra ben gittikten sonra seviştiklerini söyledi. Bana kışının yanaklarındaki parmak izi morluklarını falan gösterdi." Zayıfça gülümsüyorum.

"Ne?" diye bağırdı tüm çocuklar, gözlerinde cinayetle Ronan'a bakarak. "Bu tam bir saçmalık. Onu dakikalar içinde gönderdim.

Sen gittikten sonra. Sky, ona gerçekten , değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Ama bir gün onu becermek zorunda kalacaksın ve o çok güzel. Hoşuna gittiyse bunu sana karşı kullanamazsın ve-"

"Ve kesinlikle hiçbir şey," diye araya girer Ronan. "O lanet olası bir yalancı!" "Söylemiş olsan da fark etmez," diyorum kederle.

Vincent alnıma bir öpücük kondurmadan önce Ronan çaresizce bana bakıyor.

", siren."

Sonra beni ayağa kaldırıyor ve odadan çıkıyor. Ronan bu fırsatı aramızdaki mesafeyi kapatmak için kullanıyor ama açıkçası uzun bir gün oldu ve ben çok yorgunum. Elimi ona doğru kaldırıyorum, başımı sallarken onu etkili bir şekilde susturuyorum.

"Mantıksız davranıyorum, bunu anlıyorum. Hepimiz bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk, ben sadece daha erken değil de daha geç olmasını umuyordum. Bunu atlatacağım, atlatacağım. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Onun yanından geçip bana doğru uzanmaya çalışırken Wesley kolunu tutup çekiyor. Wesley'i itmeye çalıştığında, Liam yanıma gelirken Asher onu destekliyor.

"Ne yapabilirim?" diye sorar.

Ona hüzünle gülümsüyorum. "Gelip benimle banyo yapmak ister misin?" Başını sallıyor, ellerini saçlarımda gezdiriyor.

"Çok isterim."

Liam ve ben banyoda kırk beş dakika boyunca sessizce ıslanıyoruz ve bu tam anlamıyla bir cennet. Sonra en sıcak pijamalarımızı giyip gece geç saatlerde bir şeyler atıştırmak için aşağı iniyoruz.

Ronan aşağıda, başı ellerinin arasında, Wesley ve Asher mutfaktan sessizce konuşurken. Odaya adımımı atar atmaz Ronan ayağa kalkarken tüm gözler üzerime çevriliyor. Ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor, sonra başını sallayıp iç geçiriyor.

Bir dakika sonra Vincent evin içine giriyor, siyah eldivenlerini çıkarıp arka cebine sokuyor. Başını sallarken gözleri doğrudan bana bakıyor.

"Sorun çözüldü."

Kaşlarım çatıldı.

"Ne?" Asher başını sallarken ben soruyorum.

"Sen..." Asher tereddütle söylüyor.

"Ne yapmadın?" Adamların arasına bakarken .

Vincent'a döndüğümde hepsinin yüzünde bir anlayış beliriyor. "Ne yaptın sen?"

Omuz silkiyor. "Sorunu çözdüm. Ronan artık nişanlı değil."

Ronan'ın yüzünün boş, herhangi bir duygudan yoksun olduğunu görmek için bakıyorum. "Ne demek istiyorsun? Nasıl yani?" diye soruyorum.

Vincent rahatça yanıma geliyor, gözlerimin içine bakarken yanağımı avuçluyor.

"Bir cesetle nişanlanamaz."

"Tanrım," diye homurdanıyor Ronan nefesinin altında. Bunu fark edince gözlerim açılıyor.

"Onu sen mi öldürdün? Annie Williams'ı sen mi öldürdün?"

"Teknik olarak evet," diyor. "Resmi olarak, partiden dolayı hala sarhoştur, merdivenlerden düştü ve kafası yarıldı."

İçime korku, tiksinti ya da öfke dolmasını bekliyorum. Bu psikopat manyaktan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmamı talep eden o savaş ya da kaç dürtüsünün içimde kudurmasını bekliyorum. Bunun yerine, sadece başımı sallıyorum.

"Ya yakalanırsan? Ya-"

Parmağı dudaklarıma geliyor ve beni hemen susturuyor.

"Ben asla yakalanmam, siren. Bir sorunun vardı, ben de çözdüm. Sadece teşekkür et," diyor dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce.

Aptalca bir nedenden dolayı, ben de onu öpüyorum. Onu sadece öpmekle kalmıyorum, bundan zevk de alıyorum. Minnettar hissediyorum, hatta minnettarım. Bir erkeğe sahip olmak bir şeydir

Seni kim koruyacak? Sizin için kolayca adam öldürebilecek bir başkası. Koruman için değil, huzurun için, kalbin için. Tek kelime etmeden oraya gitmesi, sırf diğer erkek arkadaşlarımdan biriyle evlenmesin diye bir kadını öldürmesi... Bu saçmalığı uyduramazsınız.

"İyi misin?" Wesley soruyor ve ben ağzımı Vincent'tan ayırıp onun başını salladığını görüyorum.

"daha iyi," diyor Ronan, gözlerinde soğukluk, Vincent'la benim yanıma geçip elini uzatıyor.

Vincent, Ronan'ın elini sıkmadan önce birkaç saniye kıpırdamaz. Teşekkür ama buna ihtiyacı da yok. Ronan'ın yüzünde bunu görebilirsiniz. Şu anda verdiği ahlak da görebiliyorum. Ronan nazik ve şefkatli. Hak etmeyenlerin ölmesini istemez. Annie korkunç muydu? Kesinlikle öyleydi. Ölmeyi hak ediyor muydu? Muhtemelen hak etmiyordu. Cenazesinde ağlayacak mıyım? Kesinlikle hayır.

Yirmi Yedinci Bölüm

Wesley

Annie Williams'ın ölüm haberi hızla yayıldı ve babası kan istiyordu. Bunun bir cinayet olduğu konusunda ısrar etti ama toksikoloji sonuçları gelip de kanındaki alkol oranı .25 çıkınca hemen sustu. Utanç verici bir görüntü, yakında gelin olacak bir kızın çok olup merdivenlerden düşerek ölmesi; en azından herkes böyle görüyor.

Eminim Vincent BAL'ı yükseltmek için boğazından aşağı daha fazla likör dökmüştür. Parti sırasında kafası iyiydi ama çabucak ayılmış görünüyordu. Eve gidip votka içmeye başlamadıysa, bunu kendisinin yaptığından şüpheliyim.

Açıkçası Vincent'ın ne yaptığını anladığımda Skyla'nın çıldırmasını bekliyordum. Herkesi şaşırtacak şekilde, sadece çıldırmakla kalmadı, aynı zamanda minnettar görünüyordu. Bu da kızımızın hepimizin tahmin ettiğinden çok daha karanlık bir yönü olduğunu gösterdi. Dürüst olmak gerekirse, bu dünyada hayatta kalmak istiyorsa bu onun kurtarıcı lütfu olabilir.

Şu anda onu üniversiteden almak için bekliyorum. Bu daha rahat yaşam temposuna zor oldu. Ronan beni Salem'e geri dönmem için aradığında neredeyse cevap vermeyecektim. Brethren'in haberi olmadan iki yıldır taburcu edilmişim ve bu şekilde kalmayı planlıyordum. Yine de sesinde bir şeyler vardı. Çaresiz bir şey ve bana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Sonunda hayatımın aşkını bulacağımı bilmiyordum. Evet, söyledim. Skyla hayatımın aşkı. Bunun ne kadar imkânsız görüldüğü umurumda değil ve hayır, ona söylemedim. Bu kadar zaman arasında zamanı nereden bulacaktım?

sapık, kaçırılma ve her zaman kalçasına bağlı olan diğer dört adam? O kaçırılmadan önce daha yeni başlamıştık, bunun sorumluluğunu hâlâ hissediyorum ve muhtemelen hep hissedeceğim. Ben her zaman titizimdir, gardımı asla düşürmem ama o... o bir istisna ve bu hepimiz için tehlikeli.

Salem'e geri dönmekle ilgili talihsiz olan şey, Brethren'in benim kendi kişisel özel dedektifleri olduğuma inanması. Dürüst olmak gerekirse, bir Elder ailesinde doğmuş olmak, altı ayağımın altında çürüyene kadar Brethren ne olmamı isterse o olacağım anlamına geliyor. Bazen geri dönmenin bir hata olduğunu düşünüyorum. Radarın altında uçtum. Bana Salem'den ayrılmam için bir fırsat sunuldu, bu pek çok kişiye nasip olmayan bir fırsattı. Babam bunda büyük bir etkendi. O ve amcam Gallows Hill'den mezun olduklarında ikisi de SEAL'dı ve bunun onları bugün oldukları liderler haline getirdiğini söylediler.

Pek çok kişi gibi benim annem de ben küçükken öldü. Resmi olarak bir araba kazasıydı ama Brethren'deki herkes gerçeği biliyor. Annemle babamın zor bir evlilikleri olduğu söylenir ve annemin sokakta ölü bulunmasından bir gece önce aile içi bir huzursuzluk nedeniyle polisin çağırılması tesadüf değildir.

Babamın varisi vardı ve anneme ihtiyacı yoktu. Puf. Gitti.

Salem'e döndüğümde beri babamla konuşmadım bile ve açıkçası böyle olmasını tercih ediyorum. Hiçbir zaman bir ilişkimiz olmadı ve ikimiz de başka türlü davranmaya çalışmıyoruz.

Gecenin bir yarısı kaçıp ölü taklidi yapmamamın tek sebebi bana doğru yürümeye başlıyor ve ben sürücü koltuğundan kayarken kalbim göğsümde tekliyor. Beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor ve ben de onun sırtışına eşlik etmekten kendimi alamıyorum.

"İyi günler Bayan Putnam," diye takılıyorum.

Arka koltuğa kayarken gözlerini deviriyor. "Tanrım, sen de mi?"

"Sorun nedir? Asher'ın karısı olmaktan hoşlanmıyor musun?"

Kapısını kapatıp arabaya geri döndüğümde gülümseyerek, "Hayır, aslında oldukça harika," diyor.

"Nereye?" diye sordum.

"Nereye istersen."

Dikiz aynasından kaşlarımı kaldırıyorum.

"Liam ailesinin evinde akşam yemeği yiyor, Asher ve Ronan Christopher'da, Vincent da... Vincent ne yapıyorsa onu yapıyor. Ben tamamen seninim."

Buna sırtıyorum. "Sonunda," diyorum arabayı vitesle takıp yola çıkmadan önce. Otoyola dönmeyen önce birkaç mil yol alıyoruz, ben sırtırken Skyla'nın meraklı bir bakışını kazanıyorum.

"Beni nereye götürüyorsunuz, efendim?" ". " Birleşirken gülümsüyorum.

Kar taneleri ön cama yapışmaya başlıyor ve ben de silecekleri çalıştırıyorum. Skyla zaten kalın bir kışlık mont ve pamuklu eldivenli bir şapka giyiyor ve konsolda onun için fazladan bir çift kar eldivenim var. Mükemmel.

Skyla yavaşça, "Eee," diye söze başladı.

Dikiz aynasından ona bakıyorum, kaşlarım soruyla kalkık. "Eee?"

Taklit ediyorum.

Gülümsüyor ve öne doğru eğilirken başını sallıyor.

"Peki, herhangi bir gelişme oldu mu? Ronan'la aranızda?" "Ne gibi?"

Omzumun üzerinden ona bakmak için döndüğümde Skyla omuz silkiyor.

", en iyi arkadaşımı becerip becermediğimi mi soruyorsun?"

Bir kez daha omuz silerken yüzünde bir kızarıklık belirliyor.

"Meraklı zihinler bilmek ister."

"Bilmek istiyorsun," diye takılıyorum. "Hayal kırıklığına için üzgünüm.

Biz Liam ve Asher gibi değiliz."

Alt dudaklarını ısırarak istememe neden olacak kadar sevimli bir şekilde biraz dışarı çıkarıyor.

"Olabilirsin," diye .

Sırtıyorum ve yola odaklanırken başımı sallıyorum.

"Neyin var senin, hepimizi düzmeye mi çalışıyorsun?"

"Hoşuma gitti," diyor saçlarını omuzlarına doğru çekerken ve konuşurken parmaklarını saçlarında gezdirirken. "Bana beş erkek arkadaş olan bir kadın söyleyin ve sonra bana erkek arkadaşlarının erkek arkadaş olmasını istemediğini söyleyin."

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attım.

"Liam ve Asher söz konusu olduğunda bu dileğinizi yerine getirme yolunda ilerlediğinizi düşünüyorum."

Başını sallarken yüzünde hoppa bir gülümseme belirliyor. "Biliyorum, değil mi?"

Gülümseyerek hızlı şeride geçiyorum ve o devam ederken elliden fazla sürat yapmayı reddeden Nissan'ı geçiyorum.

"Hadi ama. Kulübedeki o öpücük hiçbir şey değildi, sana isteyerek oral seks yapması da öyle," diyor Skyla neredeyse yalvaran bir ses tonuyla.

O gecenin görüntüleri erotik bir ateşli rüya gibi kafamda oynuyor. Haksız değil, beni öptü ve sanki bunca yıldır bunu yapan oymuş gibi sikimi emdi. Dürüst olmak gerekirse, Liam'ın beni emmesinden bile daha iyi hissettirdi çünkü o Ronan'dı. Kesinlikle bu sabah uyanıp ilk oral seksini nasıl yapacağını, en iyi arkadaşını nasıl öpeceğini düşünmemişti. Bana öyle bir istekle baktı ki, kabul etmesi her şeyi çok daha tatlı hale getirdi.

Başımı azgın hayallerimden kaldırıp omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum, söylemek için çok erken," diyorum gizemli bir şekilde.

Abartılı bir iç çekiş salıveriyor ve koltuğuna geri yaslanıyor. "Peki, sabırlı olacağım," diyor meydan okuyan bir homurdanmayla.

Evet, tabii ki yapacak.

Mesele şu ki, Skyla'nın yanı sıra Ronan'la da bir şeylerin peşinden gitmeye karşı değilim. Kabul ediyorum, ona karşı Skyla'ya karşı hissettiklerimi hissedebileceğimden emin değilim ama onu önemsiyorum. Onu mutlu görmek hoşuma gidiyor ve yıllardır o güzel sikiyle beni becermesini istiyorum. Çıkmamız, aşık olmamız ya da bunların hiçbirisi gerekmiyor. Eğer kabul ederse, zaman zaman sevişmek isterim. Skyla'yı birlikte paylaştık, evde yaptığımız gibi sadece ben ve o. Ona istediği kadar baba diyebilirim.

Koltuğumdaki pozisyonumu değiştirerek, Skyla'yı bana sırtırken yakaladığımda sikimi ayarlamaya gidiyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Yukarıda bir sorun mu ?"

Öfkelendim. "Ben iyiyim."

Başını yana eğiyor. "bakmamı ister misin?"

Ona kaşlarını kaldırıyorum ve o emniyet kemerini çözerek ön koltuğa doğru sürünüyor. Ona bağırırken direksiyonu daha sıkı kavırıyorum.

"Tanrım, Sky! Ne yapıyorsun lan sen?"

Ön tarafa ulaştığında, saçlarını yüzünden çekmeden önce iyi bir kız gibi kemerini bağlıyor.

"Yardım ediyorum," diyor orta konsolun üzerine eğilip fermuarımı açarken ve azgın sert sikimi çıkarırken.

Aşağıya baktığımda ucumda bir damla ön sperm görüyorum ve dilini düzleştirip bana gülümsemeden önce onu yalıyor.

"Yol kafasının günün bu saatinde mükemmel olduğunu duydum," diye alay ediyor sikimi boğazından aşağı itmeden önce.

İçimden bir dizi küfür savururken gözlerimi açık tutmak için her şeyimi harcıyorum. Ağzı etrafımda sıkılaşıırken dili sikimi yalıyor ve aşağı yukarı çeviriyor.

"Siktir, ufaklık. Aynen böyle," diye inliyorum.

Etrafımda mırıldanıyor, içime bir zevk dalgası gönderiyor. Ağzı ucuma kadar geliyor, konuşurken bir saniyeliğine beni çekiyor.

"Konuş benimle, Wes. Söyle bana, seni bu kadar zorlayan ne?"

Kıkırdayarak beresini tutuyorum, onu tıkanana kadar sikime doğru itiyorum, sonra onu bir inç kadar daha itiyorum.

"İşte benim kızım," diye inliyorum. "Yatak odasında o günü düşünüyordum. Sen, ben ve Ronan. Ne kadar harika hissettiğini ve Ronan'ın sikini seninle birlikte emmeyi ne kadar sevdiğimi düşünüyordum."

"Mhmm," diye mırıldanıyor ve başını sallayarak onaylıyor.

"Bunu tekrar yapmayı ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Sence bunu benim için yapar mısın? Babanın sikini benimle paylaşır mısın?"

Hevesle başını sallarken gözlerinin çoktan üzerimde olduğunu görmek için aşağı bakıyorum. Buna sırtıyorum.

"Babasıyla zamanını paylaşan çok tatlı bir kız. Sence babaya sikimi tekrar yalatabilir miyiz?"

Başını sallarken ağzı bir patlamayla sikimi bırakıyor.

"Bana bırak," diyor Skyla, yüzüne kötü niyetli bir gülümseme yayılıyor.

Başının arkasını serbest bırakıyorum, boğazını kavriyorum ve dudaklarımla buluşması için onu sürüklüyorum. Öpüşürken gözlerimi yoldan ayırmıyorum, dillerimiz birbirine dolaşıyor

Onu koparıp bir kez daha sikime bastırmadan önce birlikte.

Kalçalarım itmeye başlıyor, yüzünü sikmeye başladığımda elim bir kez daha başının arkasına geliyor.

"Aferin kızıma, küçüğüm. İyi kız. Lanet olası. Kızım," diye homurdanırken her kelimeyi boğazından aşağı bir itişle noktalıyorum.

Başını sallayıp boxerıma uzanarak taşaklarıma masaj yaparken etrafımda inliyor ve sızlanıyor. Beni uçurumun kenarından atmak için ihtiyacım olan şey buydu. Orgazmımın başladığını hissediyorum, vücudum titremeye başlıyor, nefesim kendimi kaybetmeden önce kesik kesik geliyor.

Sikimin boğazında zonkladığını hissediyorum, beni lanet olası bir porno yıldızı gibi yutarken dölleri ağzını kaplıyor. Sanırım dört erkek arkadaşın ve bir kocan varsa, aslında bir tanesin.

Skyla doğrulup dudaklarını bir kez daha yalamadan önce bir kez daha yutkunuyor. Ona sırtarak uzanıyorum ve koltuğunun kolunu tutuyorum. Bir anda neredeyse düz bir şekilde düşüyor ve ben konuşurken şaşkınlıkla ciyaklıyor.

"Taytını çıkar, ufaklık. Bırak da aminla oynayayım."

Taytını ve külotunu hızla yırtıp bacaklarını açarken onları ayak bileklerine doğru iterken gözleri büyüyor. Ne kadar da hevesli küçük bir şey.

Konsolun üzerinden ona doğru uzanarak parmaklarımı onun içinde gezdiriyorum ve onu sıırıslık bulduğum için memnun oluyorum. Parmaklarımı içine sokmadan önce bir süre amıyla oynuyorum, parmaklarımı ağzına doğru tutarken parmaklarımı geri çekiyorum.

"Tadına bak," diyorum.

Bunu mutlu bir şekilde yapıyor ve bunu tatmin olmuş küçük bir inilti çıkarıyor. Buna sırtıyorum. "Kendini tatmayı seviyor musun, tatlı kız?"

Skyla başını sallıyor, parmaklarımı bırakırken utangaç bir kızarıklık yanaklarını renklendiriyor. "Çok fazla."

Sikim zonkluyor.

"Belki de sana oynayacak bir kız bulmalıyız. Eminim am yemeye bayılırsın. Ya da o yumuşak dudakların aminin üzerinde olmasını," diyorum, parmaklarımı içine sokuyorum ve amı etrafımda titreşirken ilgimi çekiyor.

"Belki," diye mırıldanıyor. "Daha önce hiç bir kızla birlikte olmadım." Amcığı tekrar titreşiyor ve ben sırtıyorum.

"Ama istiyorsun ya da merak ediyorsun. Amcığın sadece bu fikirle bile beni sağlıyor. Peki ya şu kızıl saçlı güzel arkadaşın?"

"Maggie mi?" diye gülüyor. "O benim en iyi arkadaşım. Kulağa karmaşık geliyor." "Öyle, inan bana, ama her bayılacaksın." Ben içine girmeye başladığımda Skyla gülüyor.

"Kız arkadaşı var."

"Senin de dört erkek arkadaşın ve bir kocan var," diye belirtiyorum.

Başını hayır anlamında sallıyor ve biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da kabul ediyorum. "Sadece bir fantezi o zaman." Karar veriyorum, parmaklarımı onun üzerinde gezdiriyorum.

klitorisine yerleşiyor.

"Gözlerini kapat, ufaklık. Maggie'yi ya da ateşli bir aktrisi hayal et. Dünyada aminla oynamasını istediğin herhangi bir kadını. Yumuşak dudaklarını seninkilere bastırdığını, pürüzsüz vücudunun sana sürtündüğünü ve tatlı dilinin bu klitorisin etrafında döndüğünü hayal et," diye fısıldıyorum alçak sesle.

Skyla bir inilti çıkarıyor, ben klitorisine karşı daha hızlı hareket ederken başı koltuk başlığına yaslanıyor.

"Sizi bu koltuğa sabitlediğini, gidecek ya da hareket edecek hiçbir yeriniz olmadığını hayal edin. Tek yapabileceğiniz, o bu amcığı yalamaya, emmeye ve parmaklamaya başlarken nefes almak."

Kalçalarını bana doğru kaldırırken dudaklarından yumuşak bir inilti daha geliyor, sağlamaktan mutluluk duyduğum daha fazla sürtünme istiyor.

"Evet, bunu , değil mi tatlı kız?" Titreyerek başını sallıyor. ". Bunu istiyorum," diye yalvarıyor. "Sadece fantezide mi?" Test ediyorum.

"Ah, huh," diye kabul ediyor. Sadece kontrol ediyorum.

"Klitorisinle oyna, ufaklık. Onunla oynadığın gibi oyna," diyorum parmaklarımı tekrar içine sokarken.

Bana anında itaat ediyor, çığlık atıp kalçalarını parmakları ustalıkla kendine doğru hareket ediyor.

"Siktir! Bayıldım."

"Senin için çok ıslak. Neredeyse damlıyor," diyorum parmaklarımı içine sokup çıkarırken. "Ne yapacaksın?"

Nefesleri kesik kesik, konuşurken sesi titriyor.

"Onu kendime getireceğim. Ben... ben... sikeceğim!" diye inliyor orgazmı içine çökerken.

Koltukta inleyip kıvranırken dalga dalga gelen zevk ona çarpıyor, titrek bir nefes verip gözlerini kapatmadan önce en az otuz saniye sakinleşmiyor.

Açlık dolu bir bakışla onu izliyorum, sikim şimdiden tahta gibi sertleşmiş.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Lütfen bu fanteziyi gün gerçeğe dönüştür, küçüğüm."

Parmaklarımı içinden çektiğimde neşeli bir kahkaha atıyor ve taytını yukarı çekiyor. Hayır demedi ama bu kahkaha kesinlikle bir evet değildi. Parmaklarımı ağzıma sokuyorum ve onun tadını emmeye başlıyorum, kalan birkaç milimiz için tadını çıkarıyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Skyla

Wesley çıktığında, nerede olduğumuz ya da ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, hala orgazm sonrası sersemlik içinde olduğum için olabilir. Daha önce hiç bu kadar keyifli bir araba yolculuğu yapmamıştım ve muhtemelen de yapmayacağım.

Arabayı yolun kenarına çekip park ediyor ve orta konsola uzanıp bir çift kar eldiveni alıyor. Artık hareket etmediğimiz için karın ne kadar hızlı yağdığını görebiliyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Eldivenleri bana uzatırken sordum.

"Hadi ama," diyor kapıyı açmadan önce pantolonunu bir kez daha düzelterip arabanın önünden koşarak benimkini tutarken.

Kolumu kendi koluna geçirip beni caddede yürütmeye başladığında eldivenlerimi pamuklu eldivenlerimin üzerine geçiriyorum. Birbirimizi hafifçe itmeye ve gülmeye başlamadan önce ben onunkine uyarken o da benim hızıma uymaya çalışıyor. Wesley ile vakit geçirmek çok kolay. Çok korumacı ve güçlü bir doğası var, ama aynı zamanda kolayca eriyip gidebiliyor, diğer kaygısız ve şapşal tarafına yer bırakıyor.

Birkaç adım daha atınca nihayet neden burada olduğumuzu anlıyorum. Düzinelerce yiyecek kamyonu yolu kapatmış, yüzlerce insan ellerinde yiyecek dolu sepetlerle kamyonu geçiyor. Wesley'e bakıp gülümserken kaşlarım havaya kalkıyor.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Yedinci yıllık gıda kamyonu fuarı." Sırıttıyor.

Tabii, bunu neden daha önce düşünmedim ki? Wesley'nin ilk buluşma fikrinin yiyecek ordularını içermemesine imkan yoktu. Benim sürekli

Snacker.

Bir sokak taco kamyonunda durmadan önce yürüyüş yollarında biraz ilerliyoruz. İkimiz de iki tane sipariş ediyoruz ve bir falafel kamyonuna rastladığımızda atıştırmaya başlıyoruz. Wesley paylaşmamız için birer tane sipariş ediyor ve sonraki iki saatimizi bu şekilde geçiriyoruz. Güldük, şakalar yaptık, büyümemizle ilgili hikayeler anlattık ve yedik. Tanrım, ne yedik ama.

Porsiyonlar çok büyük değil, çok şükür ama yine de elmalı tarçınlı churro, çubukta çilekli cheesecake, chili dog, soğan halkası kulesi ve derin yağda kızartılmış peynir dilimi, evet, doğru okudunuz, zor yürüyorum.

Yavaşça, pırıl pırıl aydınlatılmış bir çardağın altındaki banka doğru yürüyorum. Nehre bakıyor ve nehre bakarken gülümsüyorum, midem ve kalbim eşit derecede dolu. Wesley yanıma oturuyor ve beni kendisine daha yakın tutmak için kolunu belime doluyor.

Gözlerim içgüdüsel olarak etrafa bakıyor.

"Dikkatli olmamız gerekmez mi?" diye soruyorum.

Başını sallar ve gülümser. "Ben bizi korurum. Merak etmeyin."

Nasıl olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama belki de bilmememin daha iyi olacağına karar veriyorum. Kadınların Brethren'deki işlerin dışında bırakılmasının iyi tarafını görmeye başlıyorum. Çok daha az stresli.

"Bugün için teşekkür ederim," diye gülümsedim. "Çok eğlenceliydi." "Geldiğiniz için teşekkürler."

Sahte bir endişeyle gülümsememi bırakıyorum.

"Başka seçeneğim yoktu. Arabayı sen kullanıyordun."

Sırıtarak başını sallıyor ve eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dudaklarını çektiğinde mavi gözleri adeta parıltıyor, sarı saçları birkaç iri kar tanesini tutuyor.

Parmakları benimkilerle iç içe geçerken aniden bakışları biraz daha ciddileşiyor.

"İlişkimizin alışılmadık olduğunu biliyorum ve belli ki her biriyle benimle olduğundan farklı bir yerdesin ve umurumda değil, ama ben... seni seviyorum," diyor ve kalbimi bir takla atmaya, ters takla atmaya ve aynı anda göğsümden fırlamaya zorluyor.

"İlk gördüğüm andan beri seviyorum. Seninle geçirdiğim her gün, bu aşk daha da büyüdü; tek gördüğüm sensin, tek nefes aldığım sensin. Sen benim tüm dünyamsın. Senden başka hiçbir şeyin önemi yok ve umarım

Hayatımızın geri kalanı boyunca her gün bunu kanıtlamama izin vereceksin çünkü sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Kısa bir nefes alıyor ve gözleri tekrar bana dönerken başını sallıyor.

"Hatalar yaptım, hem de büyük hatalar. Ama geçmişimdeki tüm hatalara ve gelecekte yapacağım tüm hatalara rağmen seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Ona bakarken sertçe yutkunuyorum. Benim de aynı şekilde hissetmem delilik mi? Şimdiden mi? Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz ve kalbimin bir parçasını tutan dört kişi daha varken şimdiden bu adama sırılsıklam aşığım. Evet, kesinlikle, evet.

"Ben de seni seviyorum, Wes. Seni farkına bile varmadığım kadar uzun zamandır seviyorum. Dudakların dudaklarıma dokunduğu anda, bulmacanın eksik parçasının sen olduğunu anladım. Sen tam önümde durana kadar eksik olduğunu fark etmediğim parça ve her şey çok açıktı. Senin her zaman burada olman gerekiyordu."

"Ve her zaman öyle olacağım," diyor yüzümü kavrayıp beni tatlı ve şefkatli bir öpücük için kendine çekerken.

Onun içinde eriyorum, tembelce dakikalarımı, belki de saatlerimi onun içinde kaybolmakla harcıyorum. Onunla geçirdiğim zaman asla boşa gitmiyor.

Wesley'nin ve benim yemek kamyonu randevumuzun üzerinden üç gün geçti ve dürüst olmak gerekirse iştahımı yeni yeni geri kazanıyorum. Akşam yemeğinde küçük bir tavuk salatası yiyebildim ama hepsi bu kadar. Şu anda elimdeki görevden başka bir şey düşünecek zamanım yok.

Her şeyi bir araya getirmek için yeterli zamanım olsun diye sabahın dördünde uyandım. Ronan giyinmiş ve güne hazır bir şekilde içeri girdiğinde pastanın son kremasını da bitirmek üzereydim. Bu sırada üzerimde uyku şortum, , saçlarım dağınık bir topuz ve yanağımda bir kek hamuru izi var.

Ronan oturma odasını ve mutfağı tararken gözleri büyür. Bütün balonları helyumla şişirmek otuz beş dakikamı aldı.

Garajdaki tanklar. Hatta utanç verici bir şekilde, şu anda duvara yapıştırılmış olan mutlu yıllar pankartını ve ardından bu Alman çikolatalı pastayı bir araya getirmek için daha da uzun bir süre... Bundan bahsetmeyelim bile. Asher'ın şimdiye kadar yaptığım en sorunlu pastalardan birini neden sevmek zorunda olduğu beni aşıyor. Yine de dünya çapında bir fırıncı sayılmam ama en azından denedim!

Ronan bana bakıyor, odayı geçerken yüzünde tatlı gülümseme beliriyor.

"Bebeğim, ne zamandır ayaktasın?"

Saate bakıyorum ve yüzümü
buruşturuyorum.

"Üç saat."

Başını sallıyor. "Hepsi Asher'ın doğum günü için mi?"

Omuz silkiyorum. "Büyük bir gün. Bu gece töreni var ve bunun gerektireceği şeylerin pek de hoş olmayacağını tahmin edebiliyorum," diyorum yüzümü buruşturarak. "Sonra babasının evindeki partiye gidecek ve resmen üye olduğu için mutluymuş gibi davranacak. En azından birkaç balon patlatıp ona bir pasta yapabilirim diye düşündüm."

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırırken bana bakıyor.

"Gerçekten çok tatlısın, bunu biliyor musun?"

Ronan çenemi kaldırıp dudaklarımı dudaklarına götürürken mutfaktan ayak sesleri geliyor. Ronan'dan uzaklaşıyorum ve aldığım konfeti toplarından birini kapıp ona uzatıyorum. Ateş etmeye hazırlanırken, sadece Wesley olduğunu görüyorum. Teslim olmak için ellerini kaldırıyor ve ben de kutlama silahımı indiriyorum.

" oluyor?" diye soruyor.

"Bugün Ash'in doğum günü. Al," diyor Ronan Wesley'e bir top verirken, sonra da kendisi için bir tane daha alıyor.

Merdivenlerden bir çift ayak sesi daha geliyor. Bekle, iki tane. Çocuklara başımı sallarken heyecandan içim içime sığmıyor. Liam ve Asher odaya girmeden hemen önce nişan alıyorlar, ikisinin de yüzünde melankolik bir ifade var. Konfeti topları patlar patlamaz Liam'ın çökmüş ifadesi kayboluyor. Heyecandan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde etrafına bakınırken, Asher şaşkınlığını gizleyemiyor.

"Mutlu yıllar!" Topu yere bırakıp Asher'ın yanına koşmadan önce gülümsüyorum.

Konfetiler hâlâ etrafımızda uçuşuyor, Liam bir tanesini tutup havaya fırlattığında daha da fazlası patlıyor.

"Bunlar çok fena!" Gülüyor.

Kollarımı Asher'a doluyorum ve o da kollarını bana dolamadan önce bir an tereddüt ediyor.

"Doğum günün kutlu olsun bebeğim," diyorum tekrar, ona bakmak için uzaklaşırken gülümseyerek.

Beklediğim gibi gülümsemek ya da heyecanlanmak yerine kafası karışmış görünüyor. Gözleri balonlardan süslemelere ve son olarak da pastaya kadar odanın içinde dolaşıyor. Kafasını sallarken başı yana eğiliyor.

"Bütün bunlar da ne?" diye soruyor.

Kaşlarım birbirine düğümlenirken benim gülümsemem de duraksıyor.

"Bugün senin doğum günün... Özel bir şey yapmak istedim. mi? İstersen kaldırabilirim."

"Hayır," diye hemen sözünü kesti. "Bu mükemmel. Bu..." sözleri yarım kalıyor ve gözlerini kırıştırıp bana bakarken gözlerinde hafif bir parlaklık fark ediyorum. "Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey."

Buna gülümsüyorum ve yanağından öpüyorum. "Eğer bunun güzel olduğunu düşünüyorsan, doğum günün için sana ne aldığımı görene kadar bekle. Spoiler uyarısı, vücuduma takılan ve umarım dişlerinle çıkaracağın bir şey."

Bu onu gülümsetmiş gibi görünüyor. Başını sallarken kısa bir kıkırdama çıkarıyor ve dudaklarımı dudaklarına götürüyor, çekilmeden önce beni birkaç saniye orada tutuyor.

"Bu bir söz olsa iyi olur," diye neredeyse hırlıyor.

"Bundan emin olabilirsin." Liam heyecanla konuşmaya başladığında göz kırpiyorum.

"Ooo, doğum günüm için kocaman bir pasta alabilir miyim?! Her katında farklı bir lezzet?! Bir de şu balon kemerlerden. Çok sert görünüyorlar. Ve-"

"Sana ne verirsem onu alacaksın ve hoşuna gidecek," diyorum sertçe, bana aptalca bir sırıtış atarken ona sırtarak.

"Fineeee," diye mırıldanıyor ve neredeyse zıplayarak yanımıza gelip Asher'ın dudaklarına kocaman bir öpücük konduruyor. "Mutlu yıllar, bebeğim!"

"Bebek çocuk mu?" Asher öfkeyle sorar.

"Evet, Skyla'nın lakabı babygirl. Sen de babyboy'sun. Çok şirin, değil mi?" Liam soruyor.

"Çok sevimli," diye alay ediyor Asher, ama dudaklarındaki gülümsemeyi gizlemesine imkân yok.

"Pekâlâ, doğum günü çocuğu, bebek kız," diyor bana dönerek. "Sanırım küçük bir doğum günü üçlü aşkının vakti geldi, tabii siz beyler de katılmak istemezseniz?" Liam, Ronan ve Wesley'e soruyor.

Ronan etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor. "Skyla için çok şeye ama sanırım beni yeğenimin doğum günü üçlü aşk seansının dışında sayabilirsin." "Ooo, iyi bir noktaya değindin." Liam başını sallar. "Wesley? Asher'a ne kadar iyi sakso çekebilir misin?"

Asher ona kısık bir bakış atarken Wesley'den eğlenen bir kahkaha yükselir. Wesley ona doğru hamle yapar, Asher'a o kadar yaklaşır ki göğsü Asher'ın göğsüne değer.

"Bu kadar iğrenmiş gibi davranma. O kulübede ağzımı sikinin üzerinde sevdiğin bir anı hatırlıyorum," diyor başını yana eğerek.

"Aman Tanrım! Bunu neredeyse unuttuyordum," diye haykırıyor Liam. "Siktir, çok ateşliydi. İkinci raunt?"

Wesley'nin gözleri Asher'ınkilerden ayrılmıyor, dilini dudaklarında gezdirirken onunla açıkça dalga geçiyor.

"Hayır, ikinize de oğlunuzu şımartırken iyi eğlenceler. Belki sadece yol için bir öpücük," diyor Wesley Asher'ın başının arkasından tutup dudaklarını kendi dudaklarına bastırırken. Asher tüm bu süre boyunca direnir ama bu Wesley'nin dilini Asher'ınkine sürmesine ve Asher'ın kendini tutmasını sağlamaya çalışmasına engel olmaz.

Wesley sonunda uzaklaştığında, dişlerini bir kez daha dudağına gömüyor ve sırtlıyor.

"Onu buradan götürün, benim hoşuma gitmeyecek kadar huysuz."

Liam parmaklarını Asher'ın parmaklarına dolayarak onu mutfaktan çıkarıp merdivenlerden yukarı sürüklerken, "Zevkle," diyor.

Asher bana uzanıyor ve ben de Ronan'ın şu anda Wesley'e attığı kıskanç bakışa gülerek onlarla birlikte gidiyorum. Dürüst olalım, Wesley bunu %10 Asher'ı, %90 Ronan'ı sikmek için yaptı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Asher

Skyla ve Liam'la üçlü seks yaptıktan sonra hepimiz duşa girdik ve gün için temizlendik. Seks harikaydı ve dikkatimi biraz dağıttı ama bu gecenin getireceklerini hatırlayınca moralim hızla bozuldu.

Bu gece ne olacağından tam olarak emin değilim, belki de beni en çok korkutan şey budur. Haftalardır Ronan'ın peşindeyim ve bana en fazla verdiği cevap 'herkes için farklıdır' oldu. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Günü evde geçiriyoruz, mümkün olan tüm zamanı birlikte geçiriyoruz, çünkü bu evden ayrıldıktan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyorum. Skyla Vincent'la saatlerce telefonda konuştu, sanırım şu anda Avrupa'da ve birkaç hafta eve dönmeyecek. Ona söyleyeceği tek şey buydu. Gözyaşlarıyla savaşmaya çalıştı ama duymak istediğinin bu olmadığı belliydi.

Griggs'le diğerlerine benzemeyen bir bağı var. Daha güçlü ya da önemli olduğundan değil, sadece daha eşsiz. Birlikte olduklarında, karşılıklı bağımlılık gibi bir şey oluyor. Sanki sonunda ikisi de nefes alabiliyor, sanki sadece birbirlerine sağlayabilecekleri bir rahatlık var ve kızımın bu kadar dağılmış olması kalbimi acıtıyor.

Ronan bize geç bir kahvaltı hazırlayacak kadar nazikti ve benim ayrılma vaktim gelmeden önce erken bir akşam yemeği sipariş ettik. Diğerleri bu akşam Putnam Malikanesi'nde benim göreve başlama partimde buluşacak.

Oh, .

Yavaşça arabaya doğru ilerliyorum, üzerimde bir kot pantolon ve koyu gri bir henley var. Ronan tünellerde indüksiyon için cüppelerimin olacağını söylemişti. Arabaya bindiğimde bacaklarım titriyordu. Elimde değil; odaklanacak bir şeye ihtiyacım var. Pencereden dışarı bakarken dizimi tekrar tekrar zıplatıyorum, vücudumun geri kalanını sert ve hareketsiz tutuyorum.

"Hey," diyor Ronan, gözlerimi ona çevirmeye zorlayarak. "Her şey yoluna girecek. Sessiz kal, itaatkâr ol ve ilişkini kes. Her şey bitecek ve bundan sonrası sorunsuz olacak."

"Görevin neydi?" diye sordum.

Ronan başını sallarken yüzünü buruşturuyor.

"Ronan, lütfen," diye yalvarıyorum. "Şu anda kafamdan geçen çok boktan şeyler var. En azından kendimi zihinsel olarak hazırlayabileceğim bir şey ver bana."

Boğazını temizliyor, gözlerini kırıştırarak kapatırken sertçe burnunu çekiyor. Gözlerini açtığı anda, konuşurken yüz hatlarını boş bir maske kaplıyor.

"Bir üyenin kızı erkek arkadaşıyla yakalandı. Adam kızın üstüne falan çıkıyordu. Seks yapmamışlardı ama babası çok öfkeliydi. Ona ceza vermek benim işimdi."

Dikkatle dinliyorum, duymak için bekliyorum.

"Babası, eğer buna hazırsa, o zaman her şeye hazır olduğuna inanıyordu."

Oh, lanet olsun.

"O odada, herkesin önünde ona tecavüz etmek zorunda kaldım ve yeter diyene kadar durmama izin vermediler."

Gözlerini bir kez daha kapatıyor ve sesi sert çıkarken başını sallıyor.

"On beş yaşındaydı Ash," diyor sesi çatlayarak. "O geceyi düşünmediğim, aklımdan çıkmadığı tek bir gün bile yok. Çılgınlıkları ve yalvarışları."

Ronan başını daha hızlı sallarken içinden bir ürperti geçiyor.

"Kimsenin böyle olmasını istemezdim, asla. Umarım seninki böyle olmaz."

Amcamın yüzündeki utanç ve kalp kırıklığı ifadesini gördükçe midem bulanıyor. Ne tür iğrenç bir toplumun içine doğmuştuk? İçinde kalmamız için şantaj mı yaptılar? Yine de tek gerçek kaçışın ölüm olduğunu biliyoruz.

"Ben de," diye mırıldandım.

Ronan başını sallıyor ve yolun geri kalanını sessizlik içinde gidiyoruz. Kampüse varıp park ettiğimizde titremelerim şiddetlenmeye başlıyor. Tüm vücudum korkuyla sarsılmaya başlıyor. Bunu durduramamaktan nefret ediyorum. Ben bir sürtük değilim. Korkak değilim, ama hayatımda hiç bu kadar korkmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Hey," diyor Ronan arabayı kapatırken, elini sırtımda aşağı yukarı gezdirerek. İçime doğru kıvrılıyorum, nefes almaya çalışırken kontrolsüzce titriyorum.

"Sorun ," diyor. "Şimdi çıkar onu. Çıkar şunu."

Nefesim kesiliyor, bu araba çok küçük, çok boğucu geliyor. Dişlerimi sıkarak kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Gözlerimi kapatarak sakinleştirici şeyler düşünmeye çalışıyorum. Skyla'nın duştan yeni çıkmış saçlarının kokusunu, Liam'ın uykuya dalmadan hemen önce başını göğsüme yaslayışını, annemi düşünüyorum. Sarılmalarının eskiden nasıl hissettirdiğini, çok sıcak ve rahatlatıcı olduğunu.

Yavaşça titremem hafifliyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Derin nefes alıyorum, oturmadan önce aynı nefesi üflüyorum. Ronan ben otururken sırtımı sıvazlıyor ve bana endişeyle bakıyor.

"İyi misin?"

Başımı
salladım.

"Her ne yaptıysan, her ne düşünüyorsan, düşünmeye devam et. İyi olacaksın ve bu gece eve gidip bu lanet karmaşayı unutacağız, tamam mı?"

Arabasının kapısını açarken kabaca "Evet," diyorum.

Ben de aynısını yapıyorum ve birlikte kampüsün içinden eski kiliseye doğru yürüyoruz. Tünellere hayatımda yüz kereden fazla gitmişimdir, ama nedense bu gece daha önce hiç fark etmediğim şeyleri fark ediyorum. Kilisede asılı tablolar, arnavut kaldırımli yürüyüş yolu, birkaçının kırık ya da eksik olması ve tünellere giden geçidi açtığımızda uğursuz ışıklandırma. Daha önce hiç hissetmediğim bir önsezi hissi beni ele geçiriyor ama onu bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

İlk odadan hemen önce geçidin sonuna ulaştığımızda, elinde diğer tüm ihtiyaçların sahip olduğu gibi bordo iplikli bir cübbe tutan bir adam dışarı çıkıyor. Başını eğerek cübbeyi bana ve de soyunmaya başlarken başımla teşekkür ediyorum. Çırılçıplak kaldığımda cübbeyi üzerime geçiriyorum ve adam kıyafetlerimi alıp Ronan kapıyı çalarken gölgelerin arasında kayboluyor.

Yavaşça açılıyor ve içeri süzülüyoruz, imza atıyoruz ve girişimizin yanına kanlı parmak izimizi basıyoruz. İkinci kapı açıldığında, sesler anında

taşıyor. Yüzlerce yıl önce inşa edilmiş olmasına rağmen her odanın neredeyse ses geçirmez olması benim için şaşırtıcı.

İçeri adımımı atar atmaz tüm konuşmalar kesiliyor ve her çift göz bana odaklanıyor. Ronan duvarın kenarındaki yerini alırken ben odanın ortasına doğru yürüyorum, omuzlarım geride ve yüzüm ifadesiz. Burada toplantılarda olduğu gibi bir masa yok ve Skyla'yı burada tuttukları zamanki gibi bir taş levha da yok. Sanırım bu iyiye işaret.

Tüm Yaşlılar duvar boyunca ayakta duruyor, her biri kendi ailesinin ve bağ kardeşinin yanında. Babam bana doğru yaklaşıyor, elimi sıkmak için uzanırken gülümsüyor ve beni o kadar yabancı olduğum bir sarılma için kendine çekiyor ki tek yapabildiğim donup kalmak.

Geri çekildiğinde, odaya doğru gülümsüyor.

"Kardeşlerim, sadece benim için değil, hepimiz için ne kadar sevinçli bir gün. Yeni bir üye, yeni bir Yaşlı ve gelecekteki lideriniz, oğlum," gururla gülümsüyor, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir bakış.

Ben yüzümü soğukkanlı ve hareketsiz tutarken tüm başlar bana saygıyla eğiliyor.

"Asher Putnam, Kardeşler'e bağlılık yemini ediyor musun? Yollarımızı onurlandıracağına, uygulamalarımızı yerine getireceğine ve sırlarımızı koruyacağına yemin ediyor musun?" diye soruyor babam.

"Yemin ederim," diyorum içi boş bir şekilde.

"Fırsat verildiğinde düşmanımızı öldürmeye ve halkımızı güvende tutmaya yemin eder misin?" Devam ediyor.

"Yemin ederim."

"Görev ne olursa olsun, gerekli görüldüğünde tüm yasaları uygulayacağınıza yemin eder misiniz?"

Bu sefer midem bulanıyor ama yine de her zamanki gibi itaatkâr bir şekilde cevap veriyorum. "Yemin ederim."

Babam kapıdaki adama eliyle işaret etmeden önce başıyla onaylıyor. Kapının açıldığını duyuyorum ama tüm gözlerin üzerimde olduğunu bildiğimden babama bakmaya devam ediyorum. Birden boğuk çığlık sesleri odanın içinde çınlıyor. Bir kadının çığlıkları.

İsa.

Kıvrırcık kumral saçlı bir kadın ayaklarımın dibine atılmadan önce kapı kapanıyor, yüzüne beyaz bir tıkaç bağlanmış ve yüzünde siyah rimel izleri var. Bacaklarının etrafı kırmızıya boyanmış beyaz bir gecelik giyiyor. Bir kez daha doğrudan babama bakmadan önce ona hızlıca bir göz atıyorum.

"Bu *kadın*," diye tükürüyor babam, "Kardeşler için bir utanç kaynağı. Üç hamilelikten sonra Ingersoll ailesine bir varis vermeyi başaramadı ve bu yüzden kocası onu değersiz buldu."

Gözlerim cılız bir adam olan Jackson Ingersoll'a kayıyor. Karısına öfkeyle, tiksintiyle bakıyor. Gözlerindeki soğuk nefret iliklerime kadar ürpertiyor beni. Şaka yapıyorlar, değil mi? Belli ki kadın düşük yapıyor, görünüşe göre bu üçüncü ve kocası onu değersiz mi görüyor?

"Göreviniz basit. Kardeşini bu uygunsuz kadınla olan bağlarından kurtar. Onu özgür bırak ki, imrenilen soyunu devam ettirecek uygun bir eş bulabilsin," diyor babam.

Gözlerim Jackson'a, babama ve bu zavallı kadına kayıyor. Sözleri açık ve daha önce içimde yaşadığım korku on kat geri geldi ama belli etmiyorum. İzin veremem.

Konuşurken kabaca
yutkunuyorum. "Seçtiğin
yöntem?"

Hıçkırıkları odanın yankılanıyor, karnını sıkıca tutarken inliyor ve sızlanıyor.

Bana bakarken babamın yüzünde şeytani bir gülümseme
beliriyor. "Ellerin iş görür."

Ronan'ın önünde kenara çekilirken bir kez sertçe başımı sallıyorum. Gözlerim onunkilere takılıyor ve bana bakarken bakışlarında yıkımdan başka bir şey görülüyor. Ronan başsağlığı dilemek için başını sallayarak gözlerini kapatıyor. Ona ya da belki benim ahlakıma. Muhtemelen ikisine de.

Bu kadına bakarken kalbim göğsümde sıkışıyor. Anneme olan benzerliği tekinsiz. Belki de bu benim hasta ve çarpık zihnimin bana oynadığı bir oyundur. Gözleri aynı ela tonunda. Saçları bile benzer bir kahverengi renginde.

Bu berbat dünyaya doğmaktan başka hiçbir suçu olmayan bu talihsiz kadına bakarken içim içimi yiyor. Yanlış bir şey yapmadı ama bir değil üç kez evladını kaybetti ve şimdi kendi hatası olmadan hayatını kaybediyor. Ve bunu yapan kişi ben olmak zorundayım. Duygular beni içten dışa doğru boğuyor. Nefes alamıyorum, zar zor görebiliyorum. Belli etmemek için olağanüstü bir iş yapıyorum. Yavaşça onu yatırıyorum. göğsüne binerken ince, söğüt gibi uzuvlarını kolayca alt ediyorum.

Benimle savaşmaya çalışırken gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor, ama beni zar zor hareket ettiriyor. Bu onu savaşmaktan alıkoymuyor; o çok güçlü. Daha güçlü.

Muhtemelen bildiğinden, buradaki her erkeğin bildiğinden daha güçlü. Öte yandan, kocasının ona bakışı bana onun da bilebileceğini söylüyor. Zamansız ölümünde rol oynadığına şüphe olmayan bir başka faktör.

Yavaşça eğilip dudaklarımı kulağına bastırırken yüzümde yeterince ikna edici olduğunu umduğum bir alay ifadesi yaratıyorum.

"Özür dilerim. Gözlerini kapat."

Başımı tekrar kaldırdığımda, ellerim ince boğazını sararken şeytanı bile gururlandıracak bir gülümseme yaratıyorum. Ben sıkmadan önce boğuk bir inilti kaçarken gözleri kapanıyor. Gözlerini kapalı tutmak için elinden geleni yapıyor ama ben ellerimi olabildiğince sıkarak gözlerini ardına kadar açmaya zorluyorum. İçimde herhangi bir markanın yapabileceğinden daha derin yarıyorlar. Dehşete düşmüş bakışının zihnime kazındığını hissedebiliyorum, kendisini tüm kabuslarıma, şu andan sonsuzluğa kadar tüm düşüncelerime saklıyor.

Nefes almaya çalışarak soluk soluğa kalıyor ama ben sadece daha sıkı tutuyorum, tüm vücudum darbenin etkisiyle titremeye başlayana kadar onu boğuyorum. Yine de bir savaşçı gibi dayanıyor, o yalvaran ela gözleri derinlerde gömülü bir şeyi koparıyor. Korkunç bir şey.

Annemin benzer bir bakışa sahip olduğu, babamın ellerinin boğazına dolandığı pek çok anı yüzeye çıkıyor ve beni içten dışa doğru parçalıyor.

Daha fazla dayanamayacağım. Dayanamıyorum. Dayanamıyorum.

Gözlerimi sımsıkı yumarak çenemi sıkıyorum ve kollarımı sertçe sola doğru çekiyorum, boynunun kırılmasının keskin sesi odada yankılanıyor. Anında içindeki gerginlik kayboluyor, tüm vücudu gevşiyor ve başı kırık tarafa doğru yatıyor. Ellerimin titrediğini hissediyorum ve onları durdurmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, durmuyorlar.

Bu yüzden ayağa kalkıyorum, kendimi yavaşça yapmaya zorluyorum ki kendimi bu kadının bedeninden kurtarmak için çaresizmişim gibi görünmesin. Ama öyleyim.

Göğsümün kabardığını, nefes alış verişimin düzensizleştiğini fark etmiyorum, odadaki her erkeğin gözleriyle karşılaştığımda tam bir daire çiziyorum. Jackson'ın gözlerinde birkaç saniye oyalanıyorum, yüzünde kindar bir sırıtişla ölü karısına bakarken bakışlarım babama geliyor. Bir adım öne çıkarken yüzündeki o uğursuz gülümseme neredeyse ikiye ayrılıyor.

Cübbesinin cebinden küçük siyah bir kutu çıkarıyor ve bana göstermek için açıyor. Diğer tüm Elder yüzüklerinin karbon kopyası gibi, büyük kabartmalı 'B'

Latin harfleriyle çevrili.

Maleficus esse mori.

Cadılara ölüm.

Ama ben bu odada cadı falan görmüyorum. Tek gördüğüm egoist korkaklarla dolu bir oda ve onların yollarının nihai bedelini ödeyen masum bir kadın.

Her şeye rağmen yüzüğü kutudan çıkarıp pürüzsüz metali yüzük parmağıma geçiriyorum. Belli ki hiç alyansım olmamıştı ve ihtiyacım da yoktu. Hiçbir yaşlı takmaz. Bu daha önemli. Bu parmağımdan kalbime uzanan doğrudan bir damar, en gerçek aşkımın, en gerçek bağlılığımın her zaman Kardeşler'e olacağını gösteriyor.

Babam onaylarcasına başını sallıyor, tüm Yaşlılar o gece ormanda yaptıkları gibi ilahiler .

"Maleficus esse mori."

Hepsi birden durdu ve babam başını salladı. "Kardeşler'e hoş geldiniz."

Dušta bir saatten fazla durdum. Kimsenin istemeyeceği kadar uzun bir süre ama elimde değildi. Ellerimi yirmi iki kez keselemek zorunda kaldım ve o zaman bile çıkaramadım. Kandan daha kötü; ondan daha kalıcı. Bu ağır his ellerimin içine işledi ve mürekkep gibi siyah bir katran gibi, çıkarılamıyor.

Boğazını hâlâ ellerimde hissedebiliyorum, boynunun kırılma sesi sonsuza dek kulaklarımda yaşayacak. O gözler... o dehşet ve acı dolu bakışlar. Bu kesinlikle beni asla terk etmeyecek, asla.

Sonunda kendimi kaynar sudan çıkarabildiğimde, yanımda getirdiğim kıyafetleri giydim. Bu lanet partiye gitmeliyim. Ortaya çıkmalıyım. Yapmak istediğim tek şey lanet olası bir kayanın altına girip çürümek olsa bile.

Tıpkı onun gibi.

Başımı sallayarak tünellerden çıkıyorum ve Ronan'ı kilisenin dışında beni beklerken buluyorum. Omzuma vuruyor ve ben de dışarı çıkıyorum.

tutuyor, ilerlemeye devam ediyor. Ağır bir iç çekiş duyuyorum ama sessizce peşimden geliyor.

Arabaya bindiğimizde camdan dışarı bakıyorum, hiçbir şeye ve her şeye odaklanmıyorum. Ronan sürücü koltuğuna tırmanıyor, arabayı çalıştırıyor ve konuşurken yola çıkıyor.

"Seninle gurur duyuyorum."

Ona bakarken içimden acı bir kahkaha kopuyor.

"Gururlu mu? Benimle mi? Ne için?"

"Kendini iyi toparladın ve-"

"Hayır, yapmadım," diye bağırđım. "O odada darmadağın oldum. Şu anda da dağılıyorum. Bunu görmüyor olmanız, bunun olmadığı anlamına gelmez."

Ronan başını sallamadan önce bir an sessiz kalır.

"Bir gün büyük bir lider olacaksın Asher."

Ona gülmek istiyorum, bu onun düşündüğü bir iltifat değil.

"Diyorum ki," diye devam ediyor. "Kardeşler için iyi olacaksın, babandan daha iyi olacaksın. Sadakatinden dolayı acımasız olma yeteneğine sahipsin ama neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edebilecek ahlaki pusulaya da sahipsin. Babanda bu . Sen daha iyi olacaksın."

Ronan Salem'den geçerken içim biraz rahatlıyor. Babamın evine vardığımızda, kapıyı açmadan önce arabanın durmasını bile beklemiyorum. Mutfaktaki yan girişi kullanmaya karar veriyorum, böylece lanet olası karşılama komitesiyle uğraşmak zorunda kalmıyorum. Sadece Skyla'yı bulmam gerekiyor.

Kapıyı iter itmez agresif bir fısıltı kulaklarıma çarpıyor.

"Ya bu tavrını bırakırsın ya da bana yardım edersin," diyor bir kadın ve ben onun Calista Brenton, eski adıyla Calista Bartlett olduğunu anlıyorum. Maggie'nin annesi.

Parlak kızıl saçları tek ortak noktaları. Annesi o kadar çok bıçak altına yatmış ki vantrilok bebeğine benzemeye başlamış. Yine de kaşlarını çatmak için yüzünde yeterince hareket var.

Harry Brenton karısının yanında durmaktadır, Calista devam ederken yüzünde aynı şekilde bir çatıklık vardır.

"Harry'nin iş ortaklarından birinin oğluna saygısızlık etme cüretini mi gösteriyorsun? Sana bir eş bulduğumuz için bile şanslısın! Kendi haline bırakılsan bir ay içinde sokaklarda yaşıyor olurdun."

Maggie sıkılmış gibi omuz silkiyor.

"Bir ya da iki gece yatağında kalmama izin verecek nazik bir kadın bulabileceğime eminim."

Onun maskaralıkları karşısında kaşlarım havaya kalkıyor. Liam'ın ailesi de onun cinselliğinden nefret ediyor ama onları asla böyle kışkırtmıyor. Calista'nın gözlerinde öfke parıldıyor ve elini geri çekerek Maggie'nin suratına bir tokat atıyor. Maggie'nin kafası yana savruluyor ve ben kapıyı tamamen itiyorum.

"Bu kadar yeter!" Şak diye söyledim.

Calista ve Harry benim varlığımla irkiliyor, iyi birer ast gibi başlarını öne eğiyorlar.

Calista başını öne eğerken Harry, "Bay Putnam," diyor.

"Burada neler oluyor?" Maggie ile annesi ve üvey babasının arasına girerek soruyorum.

"Sadece küçük bir aile meselesi. Sizi rahatsız edecek şey değil. Tebrikler." Calista, kocası gece yarısı gizemli bir kalp krizi geçirdikten sonra Bridgette'in babasının güvenliğini sağladığından emin olduğum bir şekilde gülümsüyor.

"Endişeliyim. Karımın en iyi arkadaşına vurduğun için endişeliyim. Ona bir parmağını daha sürersen, satın alıp parasını ödediğin dudaklarını bile kıpırdatmadan seni iki metre yerin dibine gömdürürüm," diye hırladım.

Harry araya girmeden önce ben konuşurken Calista geri çekiliyor, irkiliyor.

"Bir daha olmayacak. Partinize bu çirkinliği getirdiğimiz için özür dileriz."

Gözlerimi ailesinden ayırmadan Maggie'ye kolumu uzatarak, "Öyle olmamasını sağla," diyorum.

Maggie'nin kolu benimkine dolanıyor ve mutfaktan çıkıyoruz, kolunu benden çektiğinde koridorda duruyoruz. Benden başka her yere bakıyor, uzun kollu kolları yeşil elbisesinin üzerinden geçiyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

"Sorun değil," diyorum karıma bakmak için dönerken.

Maggie'nin kolu kolumu yakalıyor ve beni bir saniyeliğine geride tutuyor. "Skyla'ya söyleme, tamam mı? Sadece endişelenir."

Başımı sallıyorum ve insanların arasına karışmaya başlarken onu tuttuğu yerden çekiyorum. Başkalarının işine burnumu sokmak benim doğamda yok. Skyla bana sorarsa ona asla yalan söylemem ama elimden gelse onu bir sarmalın içine sokmayacağım.

Onu yolun karşısında, Hutchinson ve büyükbabasıyla konuşurken görüyorum. Hiç vakit kaybetmeden odayı geçiyorum, onu buradan uzaklaştırmak ve lanet olası dünyayı unutmak için çaresizim.

Otuzuncu Bölüm

Skyla

Liam, Putnam Malikanesi'ne varır varmaz sürüklenerek götürüldü. Wesley de orta yaşlı bir adam ve karısıyla sohbet etmek için hemen onun peşinden gitti. Böylece geriye ben kaldım. Vincent'a bir mesaj daha atarken yanımdan bir ses geldi.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda tekerlekli sandalyede oturan beyaz saçlı yaşlı bir adamın bana gülümsediğini fark ediyorum.

"Merhaba." Gözlerim odayı tarayıp Asher'ı ararken kibarca gülümsüyorum, gerçi kim bilir ne zaman işi bitecek... her ne yapıyorsa.

Adam kendi kendine, "Tanrım, benzerlik gerçekten de esrarengiz," diye fısıldıyor.

Başımı yana çevirirken kaşlarımı çatıyorum.

"Pardon?"

"Annen, neden, sen neredeyse onun ikizisin."

Başımı salladım ve bir an gülümsedim.

"Özür dilerim, isminizi duyamadım."

"Çünkü onu sana ben vermedim," diyor keskin bir gülümseme ve başını hafifçe sallayarak.

Kısa bir kahkaha atıp elini bana uzatmadan önce kendi gülümsememin düştüğünü hissediyorum.

"Sadece takılıyorum, tatlım. Horris Hutchinson."

Elini tutuyorum, arkasına çatlamış bir dudak öpücüğü kondurmadan önce bir kez sıkıyorum.

İğrenç.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Skyla Putnam," diyorum, Asher'ın kendimi tanıtmak için onun adını kullandığını öğrenince ne kadar mutlu olacağını bilerek.

"Salem'deki herkes sizin kim olduğunuzu biliyor Bayan Putnam. Neredeyse ünlü sayılırsınız."

"Duyduğun her şeyin tamamen yalan olduğuna seni temin ederim," diye takılıyorum ve bir kahkaha daha atmasına neden oluyorum.

"Keskin , değil mi? , iyi bir kız mısın?"

Sorusu beni şaşırttı, gözlerimi kısarken gülümsemem şüpheye dönüştü.

"Sanırım bu sizin tanımınıza bağlı, ama ben öyle düşünmek istiyorum." Bunun üzerine düşünceli bir şekilde başını sallar.

"Güzel, annen gibi pis işlere bulaşamayacak kadar meşgulsün."

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Bana cevap vermiyor, onun yerine gözleri merakla üzerimde geziniyor, sonra gözleri yara izi olan avucuma takılıyor, Brethren ambleminin sonsuza dek üzerime kazınmış olduğu avucuma. Gözleri diğer elime kayıyor, muhtemelen o geceden kalma kesiğı arıyor.

"Söyle bana, kanaman siyah mıydı?" "Ne?" diye sordum.

"Siyah kanadın, değil mi? Tabii ki . Öyle olsaydı bir saniyeden fazla yaşamana izin vermezlerdi. Yine de... Büyüleyici."

"Bekle, siyah kanamanın herhangi bir şeyle ne ilgisi var? Bu imkansız. Kimsenin kanı siyah değildir."

Horris, "Ruhunu şeytana satmış olanlar dışında hiç kimse," diye karşı çıkıyor.

Yutkunmadan önce birkaç saniye boyunca ona bakarken kısık kalıyor.

"Diyorsun ki-"

"Hiçbir şey söylemiyorum, sadece sevgili bir kızla kıbarca sohbet ediyorum," diye araya giriyor.

"Hayır," diye hızlıca , derin bir nefes alıp verdim. "Annemin bir... cadı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tek bildiğim duyduklarım. Yıllardır söylentiler vardı, kimse kanıt sunamadı ama ölümü oldukça... uygun oldu."

"Uygun mu? Nasıl?"

"Şey," diyor, sesini alçaltırken sandalyesinde öne doğru oturuyor. "Onun öldüğü sıralarda Cadılar Meclisi'nin gücü artıyordu. Luther bir köstebek olduğunu biliyordu. Birkaç gün sonra annen öldü ve sen de gönderildin."

"Cadılar Meclisi mi?" Yankılanıyorum. "Bir grup cadı gibi ya da-"

"Büyükbaba! İşte buradasın. Her yerde seni arıyordum," diyor Andrew gözleri bana gelmeden önce.

Kendine özgü kırmızı yanakları ortaya çıkmadan önce yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Merhaba Skyla. Görüyorum ki büyükbabamla tanışmışsın."

Başımı salladım. "Merhaba Andrew.

"Bir süredir..." diyor tereddütle.

Bir süredir onun benim sapığım olduğunu düşünüyordum ve öyle olmadığını ancak Corwin'in onu silah zoruyla alıkoyduğunu ve izini kaybettirmek için onu ve ailesini ülkeden kaçırmaya zorladığını varsayarak anladık.

"Öyle," diye kabul ediyorum.

Bana bir adım daha yaklaşıyor, umutsuzca fısıldarken sesini alçaltıyor.

"Her şey için çok üzgünüm. Olanları duydum. Profesör Corwin'in sana o şekilde işkence ettiği gerçeğini. O gün otoparkta bana yaklaşan kişinin o olduğu gerçeğini de" diyor başını sallayarak.

Başımı sallayıp gülümsüyorum, taziyelerini takdir ediyorum ama daha çok büyükbabasının söyleyecekleriyle ilgileniyorum. Andrew'un etrafına bakmak için hareket ettiğimde bir kol arkamdan kayıyor, Asher başımın yan tarafına bir öpücük kondururken o temiz, tanıdık koku üzerime siniyor.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, kollarımı ona dolamadan önce gülümsüyorum. "İyi misin?" Kulağına fısıldıyorum.

"Hayır," diye içi boş bir şekilde cevap veriyor ve ben uzaklaşırken kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Gözlerinde bir boşluk var. Bana sıcak ya da olabildiğince sıcak bakıyor, ama gözle görülür bir şey var, korkunç bir şeyi gizleyen bir boşluk.

"Ne-"

Asher öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce, "Öp beni," diyor.

Ona kolayca gidiyorum, öpücüğü beni morartıyor, da ne yapabiliyorsa yapıyor. Acısının yükünü memnuniyetle taşıyacağım. Neye ihtiyacı varsa.

Uzaklaştığında, düzensiz bir nefes veriyor, bir sonraki anda kendini şişiriyor, omuzları geri çekiliyor ve yüzünde bir memnuniyet ifadesi beliriyor. Yine de bunun bir saçmalık olduğuna bahse girerim.

"Böldüğüm için özür dilerim beyler, eğer o sizin eşiniz olsaydı eminim anlayışla karşılardınız."

Horris, Asher'ın şakasına gülerken, Andrew bakışlarında bir parça kötülükle ona bakar. Gördün mü? Stalker titreşimleri. Sadece birazcık. Gerçekte benim adıma nazik davrandığını biliyorum. Andrew sadece başkalarının gördüklerini gördü, Asher'ın bana yaptığı korkunç şeyleri. Çocuklar ve Maggie dışında kimse onun bana karşı ne kadar iyi olduğunu bilmiyor. En azından şimdi.

"Tamamdan da öte. Tebrik ederim. Toplumumuza harika bir katkı sağlıyorsun." Horris, Asher'a başıyla selam verir. "Bayan Putnam, benim için büyük bir zevkti. Gel Andrew. Sanırım bu akşam için emekli olmak istiyorum."

"Bekle. Konuştuğumuz şey hakkında sana bazı sorular sorabilir miyim?" Gizlice söyledim.

Horris öne doğru eğilip başını sallarken nazikçe gülümsüyor.

"Yapmasak daha iyi. Partinin tadını çıkarın," diyor Andrew, işaret üzerine büyükbabasını partiden dışarı ve kapıya doğru itmeye başlarken.

"Bu da neydi şimdi?" Asher soruyor.

Ona dönüyorum, konuşurken kalbim sıkışıyor.

"İnsanların cadıların kanının siyah olduğunu düşündüğünü duydun mu?"

Asher beni sertçe sustururken kaşları hemen birbirine çarpıyor. Odanın etrafına bakmadan önce burada olmaz dercesine başını sallıyor. Etrafı taraması bittiğinde eğilip başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor.

"Burada olmaz. Evde konuşuruz."

Yavaşça başımı sallıyorum, birkaç kişi bize yaklaşp Asher'ı resmi üyeliği için tebrik ederken her zamankinden daha gerginim. Her tebrikte gülümsüyor, gece uzadıkça bu yüz ifadesini fark etmek daha da zorlaşıyor.

Sonra paylaşma bir garip ve Gergin an arasında benim baba, Christopher ve Asher, sadece yirmi dakika daha kalmamız gerekti ya da

Asher bize gideceğimizi söylemeden önce. Arabaya biniyoruz, Ronan sürüyor, ben ona dönüyorum.

Ona cadı meselesini sormak için ağzımı açtığımda, bir araya getirilmiş cephesinin çatlayıp parçalandığını ve yerini titreyen bir karmaşaya bıraktığını görüyorum. Başını ellerinin arasına alırken kolları titriyor ve nefes almakta zorlanıyor.

"Asher? Asher! oluyor? Konuş benimle," diye yalvarıyorum.

Bana uzanıyor, parçalanırken can simidiymişim gibi bana tutunuyor. Kocama ne oldu böyle?

"Tut onu Sky," diyor Ronan ön koltuktan.

Dediğini yapıyorum ve Asher kolayca yanıma geliyor, başını boynuma gömerken kollarını belime doluyor. Ağlamıyor ama güçlükle nefes alıp veriyor ve görünüşe göre toplayabildiği kadar güçle nefeslerini geri çekiyor.

"Sana ne yaptılar?" Saçlarını yüzünden çekerek usulca fısıldıyorum.

Başını sallıyor, acıdan sıırsıklam olmuş gözleri benimkilere geliyor. "Yapma.... ben...yapamam. Asla. Bu konuda konuşamam. Yapamam-"

"Şşş," diyorum, başını bana yaslamaya zorlayarak. "Sorun . Yapmak zorunda değilsin. Ben sana sahibim, tamam mı? Sana sahibim, seni seviyorum ve hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Bana daha da sokuluyor, dikiz aynasından bizi izleyen Ronan'ın yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor. Neyse ki eve dönmemiz uzun sürmüyor ve döndüğümüzde Ronan tüm kapıları bizim için açıyor.

Asher arabadan inip eve girmeyi başardı ama sadece birazcık. Bir zombi gibi evimize doğru ilerliyor, doğruca merdivenlere yöneliyor. Hızla onu takip ediyorum, yatak odasına girerken peşinden gidiyorum. Bizi takip eden Ronan'la endişeli bir bakış paylaşıyoruz, sonra bizi kapının eşiğinde bırakıp yumuşak bir sesle kapıyı kapatıyor ve odayı karanlığa boğuyor.

Gerçi şu anda ışığa gerek yok. Asher çoktan yatağına girmişken ve ben de hemen yanına kayarken olmaz. Tıpkı arabada yaptığı gibi bana doğru kıvrılıyor ve birlikte mükemmel bir sessizlik içinde öylece uzanıyoruz.

Otuz Birinci Bölüm

Skyla

Ertesi sabah uyandığımda Asher hâlâ bana sarılmış, Liam da arkadan ona sarılmıştı. İkisi de mışıl mışıl uyuyorlardı ve ikisini de uyandırmak istemediğim için olabildiğince sessiz bir şekilde yataktan çıktım. Kapıya ulaştığımda, telefonumu alıp kapıyı kapatırken ikisinin de hâlâ baygın olmasına şaşıyorum.

Arka bahçeye geçene kadar beklerim, umarım herkesten onları rahatsız etmeyecek kadar uzakta olurum. Onlar da beni rahatsız etmeyecek.

Bağlantı için bekleyip dururken sabah havasında kendine özgü facetime zil sesi yankılanıyor. Sonunda bağlantı kuruluyor, Steph'in panik içindeki yüzü telefonu dolduruyor.

"Sky? Her şey yolunda mı? Ne oldu?"

Ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermeye çalışmıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, öyle olduğundan pek emin değilim.

"Annem cadı mıydı?"

Konuşmadan önce sorum karşısında birkaç saniye şaşkın şaşkın bakıyor.

"Ne? Bir cadı mı? Hayır, tabii ki değil. Neden böyle düşündün ki?"

"Görünüşe göre, Salem'deki insanlar böyle düşünüyor ya da en azından şüpheleniyor. Horris Hutchinson da böyle düşünüyor."

Anlamaya başlamadan önce gözleri kısılır.

"Hutchinson ailesinin en büyük üyesi mi? Hâlâ hayatta mı?" "Ve tekmeliyor," diye cevap veriyorum. "Bana kanımın siyah olup olmadığını sordu."

Steph'in kaşları çatıldı. "Bunu neden sorsun ki? İsteseydin burada dikiliyor olmazdın. Özellikle de törenden sonra."

Verdiği cevap karşısında gözlerim yuvalarından fırladı. "Steph, kimsenin kanı siyah akmaz! Bu da ne böyle?"

Başını sallamadan önce ağzı açılıp kapanıyor.

"Büyürken bize öğretilen buydu, tatlım. Bize söylenen şey gerçektir. Brethren çocuklarına öğretilen ve inanmaları için çarpıtılan şeylere hayret edersin."

"Çok kapsamlı olduğuna eminim ama anneme tam olarak ne olduğunu bilmek istiyorum. Horris, annemin öldüğü sıralarda Meclis'in güçlenmeye başladığını söylemişti. Onlara yardım etti mi? Onlardan biri miydi? Bana bir şey söyle Steph. Sen Londra'da güvendedeyken, ben aslanın inindeyim ve tamamen güvenmem gereken tek kişiden bile doğru dürüst bir cevap alamıyorum."

Gözlerini kapatıyor, başını sallarken derin bir nefes alıyor.

"Annen bir cadı değildi Skyla. Güven bana. İkimiz de Kardeşlerin içinde doğduk ve büyüdük; soyumuz tarihin doğru tarafına kadar uzanıyor."

"Yani, o almış olabilir mi?" Meydan okuyorum.

"Yapmadı," diye tersliyor Steph. "Asla yapmazdı. Ölümü dünyamızdaki baskının yüksek olduğu bir döneme denk geldi ve şüphesiz bu baskının bir nedeniydi. Baban her zaman çabuk sinirlenen bir hıyardı, tıpkı Putnam gibi. Sana daha önce de söyledim, beni onlardan biri olmadığına ikna edemezsin."

Başımı sallıyorum, ona bakarken parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Neden tüm bunları benden sakladın? Bunca yıl?"

"Bu neyi değiştirirdi Sky? Henry'den ne kadar nefret edersen et, yine de onu görmek zorundasın. Hâlâ rolünü oynamak zorundasın. Gerçeği duyarsan hayatta kalmak için gerekenleri yapamayacağını biliyordum ve hayatta kalmak için sana ihtiyacım var. Sensiz yaşayamam."

Başımı sallıyorum, içimde hala bir şeyler ters gidiyor, sinirli bir nefes üflüyorum.

"Yani, bu kadar mı? Bana söyleyecek başka bir şey yok mu? Bildiğiniz başka bir şey yok mu?"

Üzgün bir şekilde başını sallıyor ve keşke ona inanabilseydim. Gerçekten inanmak isterdim. Belki de inanmıyorum çünkü her zaman açık ve dürüst olduğunu düşündüğüm bu kişi tarafından ihanete uğramış hissediyorum. Belki de duygusal olduğum ve tüm bunlardan bir anlam çıkarmak için çaresiz olduğum için yapmıyorum. Ya da belki de içten içe çok daha fazlası olması gerektiğini bildiğim için yapmıyorum.

ona. Annemin ölümüne, Kardeşler'e, bu sözde 'Cadılar Meclisi'ne, her ne ise.

Belli ki ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğim. Başımı bir kez daha sallayarak, parmağım aramayı sonlandırma düğmesine gidiyor.

Telefonu kapatırken "Gitmeliyim," diyorum.

"Bekle, Sky-" diye sesleniyor sinyal kesilince.

"Kimdi o?" Ronan soruyor, elinde iki kupayla arka verandaya çıkarken neredeyse sıçrayacağım.

Ağır bir nefes alıyorum ve sabahın soğuk havasının dağılmadan önce yolu göstermesini izliyorum. Ronan fincanlardan birini bana uzatıyor ve ben de mutlulukla alıyorum, dilimde elma ve tarçının rahatlatıcı lezzetini tadıyorum, bu sefer sakinleştiricileri tutuyorum.

"Steph," diye cevap veriyorum bir adım atarken. O da başını sallıyor.

"Her şey yolunda mı?"

Bir an cevap vermedim, zihnim düşünceler ve sorularla çılgına dönmüştü, sonra başımı kaldırıp ona baktım.

"Annemin bir cadı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ronan'ın yüzü birkaç saniye tepki vermiyor, sonra kaba bir şekilde cevap veriyor.

"Hayır."

Detay vermesini bekliyorum ama vermeyince öne doğru eğiliyorum.

"Hayır mı?"

"Neden öyle olduğunu düşünüyorsun?" diye sorar.

"Horris Hutchinson'ın dün gece söylediği bir şey. Sanki herkes onun öyle olduğunu düşünüyormuş gibi bir hava yarattı. Sanki insanlar benim ve Asher'in töreninde kanımın siyah akmasını bekliyorlarmış gibi." Burnumu kıvrarak söylüyorum.

Ronan başını sallarken sözlerine dikkat ediyor.

"Bazılarının teorileri vardı. Babam o zamanlar delirmişti, aramızda daha fazla cadı olmasını istiyordu. Yıllarca, sırf biraz tuhaf göründükleri için kadınları katletti. Duruşmalardan kaynaklanan histeri 1693'te ölmedi, gelişti."

"Yani annemi öldüren senin baban mıydı?"

Başı ileri geri hareket ediyor. "Emin değilim. Olay olduğunda şüphelendiğim kişi oydu ama yine de kendi kirli işlerini asla yapmazdı. Onun peşinden bir eleyici göndermiş olması daha muhtemel."

"Vincent'in ailesi gibi mi?" Ben soruyorum.

Bana acıyla yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

Hangisi daha kötü? Annenizin ölümünden babanızın, kayınpederinizin ya da erkek arkadaşınızın ailesinin sorumlu olması fikri mi? Sana bir spoiler vereyim, hepsi berbat.

"Annemin cadı olmadığından neden bu kadar eminsin?" Tekrar iterek soruyorum.

"Kızlık soyadı kitapta yok," diyor basitçe. "Kitap mı?

Ne kitabı?"

Söylememesi gereken bir şey söylediğini fark etmiş gibi çenesi geriliyor. Konuşmadan önce kendisiyle içsel bir savaş veriyor gibi görünmesini izliyorum.

"Thomas Putnam'ın günlüğü."

"Günlüğü mü vardı? Ve sen onu okudun mu?"

Başını sallıyor. "Bende var. İlk kayıt 1682'de yazılmış, son sayfa ise 1699'da, ölümünden birkaç gün önce."

"Neredeyse yirmi yıl boyunca aynı günlüğü mü tutmuş?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Günlük kayıtlar gibi bir şey değildi. Sadece en içten düşünceleri. Bu bir aile hazinesi. Christopher, babamın yaptığı gibi, onu neredeyse eline dikili tutuyor. Biz küçükken, babam golf kulübüne falan gittiğinde, Christopher ve ben ofisine girer ve onu okurduk. Ben çok daha küçüktüm, bu yüzden beni sıkardı ama Christopher tıpkı babam ve ondan önceki babası gibi bu kitaba takıntılı hale gelmişti. Kitabın tamamını hafızasında tuttuğundan hiç şüphem yok."

"ne var?" Ben soruyorum.

Ronan evi işaret etmeden önce arka bahçeye bakıyor. Onunla birlikte içeri giriyorum ve kapı kapandıktan sonra tekrar konuşmaya başlıyor.

"Kayıtların çoğu kişisel, ailesinden, aşık olduğu isimsiz bir kadından ve bunun gibi şeylerden bahsediyor. Ancak, 1692'deki duruşmalardan esas olarak kızı Ann sorumlu olduğunda, bunun dışında nadiren bir şeyler yazdı."

"Ne gibi?" Garip bir merak ve daha fazla bilgi için çaresizlikle soruyorum.

"Şüphelilerin listeleri ve arkasındaki gerekçeler. Yargılanıp beraat edenler, yargılanıp idam edilenler ve yargılanıp hükmü göremeden ölenler."

Burnum kırılıyor.

"Bu korkunç," diyorum başımı sallayarak. "Ve orada aile isimleri mi yazıyordu?"

Ronan başını sallar. "Hepsi idam edildi ya da Salem Köyü'nden sürüldü. Gerçi aslında hiç gitmediler."

"Cadılar Meclisi mi?" Sanırım.

Ronan merakla başını yana eğiyor.

"Cadılar Meclisi hakkında ne biliyorsun?"

"İsminden de anlaşılacağı üzere... hiçbir şey. Buraya geldiğimden beri hepinizin bahsettiği grup olduğunu tahmin ediyorum. Brethren'in sürekli savaştığı grup."

Aynı fikirde değil. Ama yine de inkar da etmiyor. "Daha fazlasını bilmek istiyorum," diyorum.

Ronan yüzünü buruşturur. "Yapmasan daha iyi olur. Yanlış insanlar kazı yaptığını öğrenirse, bu seni şüpheli gösterir. Hiç kuşkunuz olmasın, kardeşim babamdan bile daha fazla kandırılmış durumda. Eğer cadılarla ilgilendiğinden şüphelenirse ya da-"

"Cadılara karşı bir ilgim yok. Anneme ne olduğunu, birlikte yaşadığım bu ailelerin neler yapabileceğini öğrenmekle ilgileniyorum. Gerçeği ortaya çıkarmakla ilgileniyorum."

"Gerçek tamamen bir bakış açısı meselesidir," diyor Ronan şifreli bir şekilde.

Wesley mutfığa giriyor, yüzünde uykulu bir gülümseme var ama odadaki gerginliği hissedince hemen kayboluyor.

" oluyor?"

Ronan benim yerime konuşmadan önce ikimiz de birkaç saniye sessiz kaldık.

"Skyla Meclis hakkında sorular soruyor. Daha fazlasını bilmek istiyor."

Ronan devam ettiğinde Wesley çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Ve bence buna hakkı var."

"Ne?" diye ikimiz de aynı anda sorduk.

"Hepimiz tarihimizi öğrenmek zorundaydık; bu bize adeta dayatıldı. Size bu avantaj sağlanmadı. O yüzden bunu düzeltelim."

Başımı salladım, bu kadar kolay pes etmesine biraz şaşırdım.

"Giyin. Birazdan yola çıkacağız," diyor bana bakarken.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Kasabanın kütüphanesi."

Otuz İkinci Bölüm

Ronan

Ilead Skyla kütüphaneye doğru ilerliyor, Wesley de ön masaya geldiğimizde onun arkasından yaklaşıyor. Kütüphaneci bize gülümsüyor ama yüzünde tedirgin bir ifade belirmeden önce bana iki kez bakıyor. Cüzdanıma uzanıp birkaç yüz dolarlık banknot çıkarıyorum ve ona doğru uzatıyorum.

"Tam da öğle yemeği yemek üzereydin," diyorum.

Parayı yavaşça alıyor ve başını sallayarak çantasına yerleştiriyor.

"Elbette, Bay Putnam. Sizi gördüğüme sevindim."

Skyla bana bakarken başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum. Kütüphanede birkaç kişi var ama çoğu bizi görür görmez kaçıyor. Ailemin kasabada bu kadar olumsuz bir üne sahip olması utanç verici, ama insan mahremiyet ararken bunun yardımı oluyor.

Skyla'ya raflar arasında rehberlik ederek kasaba kayıtlarına geliyorum ve oradan sonrasını onun devralmasına izin veriyorum. Kitapları çekmeye başladığında gözleri kitapların üzerinde geziniyor. Wesley ayağa kalkıp kitapları ondan alıyor, o da güçlkle görebileceği kadar yükseğe yığıyor. Sonra tarihi romanlara geçiyoruz, o da *The Crucible*'in bir kopyasını alıyor.

Dürüst olmak gerekirse, kütüphanenin bunu burada bulundurduğuna inanmıyorum. Temelde propaganda olarak görülüyor. Salem kasabası halkını korkunç bir şekilde resmediyor ve anlatılanların doğruluk payı çok az. En azından Thomas Putnam'ın günlüğünden ve Brethren'in öğretilerinden yola çıkarak.

Oturmak için bir masa buluyoruz ve Skyla dalıyor, kitap üstüne kitap açıyor. Parmakları sayfalar arasında geziniyor, mümkün her bilgiyi sindirmeye çalışıyor. Wesley ve ben sabırla onu izliyoruz, ikimiz de

açıkça gergin, ama onu biraz daha rahat hissettirmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır. Sonunda kafasını kaldırına kadar en az bir saat geçer.

"Cadılıkla suçlananların sadece kadınlar olmadığını biliyor muydunuz? Bazı erkekler de suçlanıyordu," diyor Skyla okumakta olduğu kitaptan başını kaldırırken.

Başımı salladım. "Thomas'ın bakış açısına göre, bazı kocalar karıları tarafından büyücülüğe zorlanıyordu. Ne olursa olsun, onların bir tehdit olduğunu düşünüyordu."

"Belli ki genç ya da yaşlı herkesin bir tehdit olduğuna inanıyordu," diyor acı bir şekilde. "Yine de bana ikinizin de tüm bunlara inandığını söyleyemezsiniz, değil mi? Yani, benim bakış açım göre, canı sıkılan ve ilgi çekmek için 'cadı' diye ağlayan birkaç genç kızmış gibi geliyor. Yani, Tituba'yı gerçekten cadı olduğu için mi cadılıkla suçladılar, yoksa sadece farklı bir kültürden geldiği için mi?" diye alay ediyor.

Wesley konuşurken ben sessiz kalıyorum.

"Tarih her zaman grinin bir tonudur, değil mi? Elimizdeki tek şey geçmişten kesitler. Orada olmadığımız sürece ne olduğunu asla tam olarak bilemeyiz."

Skyla kaşlarını çatıyor.

"Sanırım, ama cadılara Brethren'in açıkça inandığı gibi inanmak? Büyüler, süpürgeler üzerinde uçmak ve siyah kan akıtmak gibi." Başını sallıyor. "Sana da biraz abartılı gelmiyor mu?"

Başımı salladım. "Haksız değilsin. Wes'in dediği gibi, geçmişin yoruma açık olduğunu düşünüyorum. Bilgi toplamak için elimizden geleni yapmalı ve en iyi eğitilmiş tahminimizi yapmalıyız."

Skyla bir iki dakika aramıza bakıyor ve başını sallıyor.

"Özür dilerim, neden birdenbire bu kadar takıntılı oldum bilmiyorum. Sanırım Hutchinson dün gece beni gerdi. Anneme ne olduğunu, son anlarını nasıl geçirdiğini bilmemekten nefret ediyorum. Onun hakkında iyi ya da kötü küçük bir bilgi verdiğinde, daha fazlasını öğrenmek istedim."

"Sizi daha fazla için üzgünüm," diyorum.

Üzüntüyle gülümsüyor ve omuz silkererek kitaplarını toplamaya başlıyor. Wesley ve ben de geri kalanları alıp birlikte kaldırmaya başladık. Kolu uzanıyor, kitabı yerine koymaya çalışırken Wesley kitabı ondan kapıyor ve yerine yerleştiriyor.

"Teşekkürler," diye gülümsüyor yüzünü ona dönerken.

Onu yavaşça kitaplığa yaslıyor, parmağı çenesinin altına gelirken yüzünde bir sırıtma beliriyor.

"Sorun değil."

Wesley bir an duraksar, eğilip dudaklarını onunkilere bastırmadan önce iki tarafa da bakar. Kız şaşkınlıkla yumuşak bir ses çıkarır ama dokunuşa kolayca kapılır. Öpüşmeleri daha da hararetlenirken kolları adamın boynuna dolanır.

Bugün Skyla ekose bir etek, koyu renk tayt ve beyaz bir kazak giyiyor. Ya da en azından öyleydi. Wesley'nin elleri vücudunda aşağıya, kalçalarının arasına doğru ilerlerken, sessiz kütüphanenin içinden keskin bir yırtılma sesi geliyor. Kütüphanecinin henüz geri dönmediğinden emin olmak için başımı çeviriyorum. Birkaç bölüm ötede birkaç üniversite öğrencisi gördüğümü biliyorum. Her an bu tarafa gelebilirler ama bu onları durduracak gibi görünmüyor.

Arkamı dönüp etrafı kolaçan etmemle Wesley'nin Skyla'nın taytında bir delik açması ve sikini amına sokması bir oldu. Sağ bacağını kaldırdı, daha iyi erişim sağlamak için yukarı kaldırdı ve onu kitaplığa yaslayarak sikmeye başladı. İtişlerinin birkaç kitap düşüyor ama bu onu durdurmuyor.

Ağzı açık kalıyor, bana bakarken başı yana düşüyor. O gözler adeta beni çağırıyor ve ben ne yaptığımı anlamadan ona doğru geliyorum. Elim yanağının kenarına geliyor, ağzımı onunkine yapıştırırken başını çevirmesini sağlıyor. Ağzıma karşı memnuniyetini mırıldanıyor, dudaklarına fısıldamadan önce dilim onunkini okşuyor.

"Wesley'nin seni herkesin içinde becermesine izin veren kötü bir kızsın," dedim.

"O iyi küçük sürtük, değil ufaklık?" Wesley ukala bir fısıltıyla söylüyor.

Ben Wesley'e bakıp başımı sallarken Skyla başını sallıyor, yüzü tavana dönüyor.

"Bu akıllıca değil," diyorum ona

usulca. "Hayır," diye onaylıyor.

"Ama eğlenceli."

Wesley'nin boştaki eli bana doğru uzanıyor ve kot pantolonumun üzerinden zaten sert olan sikimi avuçluyor. Bu his karşısında içimden geçen iniltiyi bastırıyorum ama o beni daha fazla kaldırmaya kararlı görünüyor. Eli bana karşı aşağı yukarı hareket ediyor ve sikimi pantolonuma karşı rahatsız edici bir şekilde germeye zorluyor.

Skyla'nın içine girmeyi hiç bırakmıyor ama gözleri de benimkilerden hiç ayrılmıyor. Parmakları dikkatlice kemerime gidiyor ve yavaşça çözüyor. Kalbim

göğsümden atıyor, varlığımın her zerresi son derece gergin. Yine de onu durdurmuyorum. Kendime bunun Skyla'nın hoşuna gittiği için olduğunu söylüyorum ve bu mantığa, bundan sonra olabilecekleri kabullenmemi sağlayacak kadar sıkı sarılıyorum.

Kemerimi çözdükten ve kotumun düğmelerini açtıktan sonra, eli boxerımın içine kayıyor ve sikimi kavırıyor. Eli çok sıcak, çok sert. Beni okşamaya başladığında bir iniltiyi bastırırken elinin içinde zonkluyorum. Mavi gözleri çok yoğun, çok fazla istekle dolu. Bu beni nasıl işleyeceğimi bilmediğim, birbiriyle savaşılan duygularla dolduruyor. Neyse ki Skyla konuşmadan önce bunu yapmama gerek kalmıyor.

"Ona dokunuyor musun?" diye fısıldıyor ve ardından çok yüksek bir inilti çıkarıyor.

Wesley onu daha hızlı sikmeye başladığında elimle ağzına vurarak onu susturuyorum. O da benim sikimi biraz daha hızlı sarsıyor ve ben de kalçalarımı yavaşça onunla birlikte itiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor alçak sesle. "Çok iyi hissediyorsun," diyor, gözleri bana gelmeden önce Skyla'nın üzerinde. "İkiniz de."

Bu, Skyla'dan bir inilti daha çıkarıyor ve elim sessiz kalmasına yardım ediyor. Wesley bana öyle dikkatle bakıyor ki, gözlerimi nasıl bilemiyorum. Göğüslerimiz neredeyse birbirine değene, aramızda özel küçük bir üçgen oluşana kadar beni daha da yakınına çekiyor. Elimi Skyla'nın ağzından çekiyorum ve o da öne doğru eğilip birkaç saniye onunla öpüştükten sonra kesik kesik nefeslerle bana dönüyor.

"Öp beni?" diye soruyor.

Bu istek karşısında midem bulanıyor ve tereddüt ediyorum. Gözlerim dudaklarına kayıyor, daha önce tattığım dudaklarına. Bir kere. O kulübede asla olacağını düşünmediğim pek çok şey oldu. Kendi kendime o anın sıcaklığıyla bir daha asla olmayacağına yemin pek çok şey. Şimdi o burada, o kurallardan birini yıkmamı istiyor ve bir an için, lanet olsun, bunu düşünüyorum.

Pembe dudakları ıslak ve dolgun, alt dudağında Skyla'dan kalma küçük diş girintileri onları daha da cazip kılıyor. Yine de bir öpücük... çok kişisel, çok ifşa edici hissettiriyor. En iyi arkadaşım yıllardır bana sakso çekiyor ve işler hiç garipleşmedi. Bu bir zevkti, bir rahatlamaydı ve şimdiye kadar tanıdığım tüm kadınlardan daha iyi sakso çekiyordu, bu yüzden acıtmadı.

Wesley aklımı okuyabiliyor gibi görünüyor ya da en azından onu öpmeyeceğime karar verdiğim anda bunu anlayabiliyor. O da arkasını dönüyor, eli düşüyor.

Skyla'nın yüzünü kavrarken sikimden uzaklaşıyor. Temasın kesilmesiyle sikim seğiriyor, içimdeki her içgüdü onları izlerken sikimi tutup sarsmaya başlamak için çığlık atıyor. Nasıl yapmayayım? Birlikte çok ateşliler.

Neyse ki buna gerek yok. Wesley uçurumun kenarına düşüyor, Skyla'nın içine girip çıkarken orgazmı şaşırtıcı derecede sessiz bir şekilde onu parçalıyor. İşi biter bitmez, bana yer açmak için kenara çekilerek ondan ayrılıyor. Memnuniyetle.

"Merhaba bebeğim," diye gülümsüyorum, sikimi tutup onun ıslak amına doğru hizalıyorum.

"Merhaba." İçeri doğru ittiğimde gülümsüyor, başımı omzuna yaslayıp ısırdığımda yüzü zevkle buruşuyor çünkü lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.

O kadar sıkı, kadar ıslak ki, ıslak olanın sadece kendisi değil, Wesley'nin dölleri olduğunu bilmek beni daha da tahrik ediyor. Her itiş, onu daha da derine itiyor ve bununla ilgili bir şey beni teşvik ediyor.

"İşte böyle, Ro," diye yumuşakça teşvik ediyor Wesley. "Döllerimi kızımızın derinliklerine boşalt. Onu bizim için güzelce hamile bırak."

Sözlerine homurdanıyorum, bunu yaparken kalçalarımı agresif bir şekilde sıkıyorum. "Çok iyi," diye inliyor Skyla.

"Neredeyse... orada."

"Biraz itmeye ihtiyacın var mı?" Wesley dizlerinin üzerine çökmeden önce sorar.

Skyla ve ben onu hissetmeden önce merakla izliyoruz. Bir an için görüşüm bulanıklaşıyor ve bayılıyorum. Wesley'nin ağzının Skyla'yı becerdiğim yere bitişik olmasının nasıl bir his olduğunu tarif etmenin tek yolu bu. Dili, sikimle buluşmak için aşağı inmeden önce klitorisinin üzerinde dönüyor. İtişlerimi bilerek yavaşlatıyorum, Wesley'nin dilinin sikimin kenarı boyunca sürüklenişini izlerken aşağı bakıyorum. Ben tekrar içine girdiğimde gözlerini açıyor ve bana hızlıca göz kırparak yeni bir tutkunun beni ele geçirmesine neden oluyor.

"Daha fazla," diye yalvarır Skyla, Wesley de memnuniyetle kabul eder.

Ben onu çiğ çiğ sikerken, dili ona karşı fiske atmaya, onu bütünüyle yutmaya başlıyor. Hatta dili sikim boyunca kayarak benimle aynı anda içine giriyor. Hareketlerimi kekeleyemeye zorluyor ve gözlerimi kapatıyorum, o yaparken nefesimin altında küfrediyorum.

Skyla'nın amının titremeye başladığını hissediyorum ve ben de onunla birlikteyim. Orgazmımın dalgası bizi birlikte vurmadan önce onu içine iterken hızım acilleşiyor. Spermlerimin duvarlarının içini kaplamaya başladığını hissediyorum ve Wesley tam orada, neredeyse vahşi bir şekilde onun içini yalamaya çalışıyor. Sanki tatmak için yanıp tutuşuyor.

Ben daha düşünemedim, sikimi onunkinden çekip çıkarıyorum, dönüp Wesley'nin boğazına sokuyorum. Döllerimden bir ip dilinin üzerine sıçrarken gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Ağzını etrafımda kapatıyor, orgazmımın sonunu çıkarırken başını sallıyor. Elim aşağı iniyor, saçlarını karıştırıyor çünkü lanet olsun, ağzını sonsuza dek üzerimde tutmak istiyorum.

Yine de başka planları var. aldığı kadar hızlı bir şekilde serbest bırakıyor ve dikkatini Skyla'ya çevirerek ağzını onun amına kilitliyor. Tadını almak için yanıp tutuşuyormuşçasına dili amcığının içinde dönüyor ve yalıyor. Kadın, o ve ben bir araya gelip öyle bir karışım oluşturuyoruz ki, eğer inlemeleri bir şey ifade ediyorsa, hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi geliyor.

Geri çekildiğinde dizlerinin üzerinden bize bakıyor, çenesinden aşağı küçük bir sperm damlası düşüyor. İçgüdüsel olarak uzanıyorum, başparmağımı ağzına sokmadan önce başparmağımla topluyorum. Ağzı şaşkınlıkla açılıyor ama etrafımda dönüyor, dili parmağımın etrafında öyle bir dönüyor ki sikim sertleşiyor.

"Aferin oğlum," diye .

Otuz Üçüncü Bölüm

Skyla

Asher balon kemerle boğuşmayı denerken ve başaramazken, " Aptal, lanet olası bok parçası," diye homurdanıyor.

Liam'ın beş katlı pastasını bitirirken başımı sallayarak mutfağın karşısından ona bakıyorum. İsteği üzerine her katta farklı bir lezzet vardı. Flamalarımız, konfeti toplarımız ve kocaman bir balon kemerimiz var. En azından Asher montajı bitirirse yapacağız.

"Neden bu kadar bakımlı olmak zorunda ki?" Ben kıkırdarken Asher homurdanıyor ve ona doğru ilerliyor.

"Çünkü öyle olmasaydı Liam olmazdı ve sen de onu bu yüzden seviyorsun," diyorum ona elimi uzatıp her iki tarafı da bağlayabilmesi için tabanı sabitlemesine yardım ederken.

Mavi Liam'ın en sevdiği renk olduğu için balon kemerini mavi, beyaz ve siyah balonların bir karışımından oluşturdum. Ayrıca pastasının her katmanının kremasını farklı bir tonda yaptım. En koyudan en açığa doğru. Söylemeliyim ki, buradaki tüm doğum günlerinde, kısa sürede o kadar da kötü olmayan bir pastacı olacağım.

"Bu bok için onu biraz daha az seviyorum," diye homurdanıyor, biz geri çekilip yaptığımız işe hayran kalmadan önce.

Asher'a beşlik çakmak için elimi uzatıyorum ve o da isteksizce beni yarı yolda karşılıyor.

"Pekâlâ! Hadi gidip doğum günü çocuğunu uyandıralım." Gülümsüyorum.

Asher başını sallıyor, gözlerinde bir parça hüznün var. Havayı bozmak istemediğim için sormuyorum ama bu geceyle mi ilgili diye düşünmeden edemiyorum. Asher'ın iki hafta önce kendi doğum gününde yaşadıkları hakkında. O hâlâ

bana ne olduğunu anlatmadı, kimseye anlatmadı. Bu konuda asla konuşmak istemediğini söylüyor ve her ne kadar burnumu sokmak ve zorla iyileşmesine yardımcı olmak istesem de, bunun doğru olmadığını biliyorum. Bunun yerine ona uygun gördüğü şekilde destek oluyorum ki bu da son zamanlarda bol bol oral seks yapmak oldu. Eğer şeytanlarını biraz ya da çok oralla kovalamak istiyorsa, öyle olsun.

Asher'ın yatak odasına girdiğimizde Liam'ı yüzüstü yatmış, usulca horlarken buluyoruz. Başımı sallayıp gülümsüyorum ve Asher'ın da ona aynı şekilde hayranlıkla gülümsediğini görüyorum. Kendisi yatağın diğer tarafına geçerken benim de yanına gitmemi işaret ediyor. İkimiz birlikte dikkatlice yatağa kayıyoruz, Asher onun arkasına geçip boynunu öpücüklerle boğmaya başlıyor.

Liam uykusunda inliyor, yanına kaymam ve dudaklarını dudaklarımla yakalamam için yeterince yan dönüyor. Onu uyandırmak için tek gereken buydu. Dudaklarının bana karşı hareket etmeye başladığını hissediyorum, bir inilti daha çıkmadan önce gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor bana karşı. "Uyanmak için ne güzel bir yol," diye kıkırdarken başını Asher'a çeviriyor, elini boynuna doluyor ve dudaklarını ona yaklaştırıyor.

Elimde değil, onları izlerken amım zonklıyor. Kocam ve erkek arkadaşım, mutlu ve sınırsız bir şekilde birlikteler. Sanki beni duyabiliyorlarmış gibi, ikisi de aç bakışlarını bana dikerek ayrılıyorlar. Bana ilk ulaşan Liam oluyor.

"Seni özledim," diye inliyor Liam boynuma doğru. Kıkırdıyorum. "Dün gece seviştik bebeğim."

"Biliyorum. Çok zaman oldu," diye .

Liam bana karşı keskin bir nefes alıyor ve inlerken gözlerini benimkilere dikeyyor. Ona doğru baktığımda, arkasında Asher'ın bir parmağını yavaşça Liam'ın içine soktuğunu görüyorum.

"Ne istersen senindir," diye mırıldanıyor Asher, Liam'ın boynuna bir öpücük daha kondurmadan önce dudaklarını birkaç saniye orada dinlendiriyor.

"Sadece ikinize ihtiyacım var, ancak size sahip olabilirim," diye inliyor Liam.

"Mmm, mükemmel bir fikrim var," diyor parmağını çekerken ve beni öpmeye devam ederken Liam'dan üzgün bir inilti alıyor.

Asher yataktan yuvarlanıyor ve geri dönmeye önce yan çekmecelerden birini karıştırıyor.

"Sky... sence hazır mısın?"

Liam'dan ayrılıp Asher'a bakıyorum ve şok içinde ağzım açık kalıyor. Asher bir elinde bir şişe kayganlaştırıcı, diğerinde de bir çeşit koşum takımına bağlı bir dildo tutuyor.

"Bu bir-"

"Kemerini ?" Liam benim için bitiriyor.

Asher şeytani bir şekilde başını sallıyor ve yaramaz, iyi bir eğlenceden başka bir şey vaat etmiyor.

"Sence hazır mısın prenses?" Asher tekrar soruyor.

Ben endişeyle omuz silerken gözlerim Liam'a kayıyor.

"Bu senin istediğin bir şey mi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye ağzından geçiriyor, rekor bir sürede ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlanıyor, kıcını dışarı çıkarırken sırtını kamburlaştırıyor. "Becer beni, bebek kız."

Asher beni karşıladığında Liam'ın arkasına geçerken heyecandan içim içime sığmıyor. Askıyı takmama yardım ediyor, ben hazır olana kadar kayışları gerektiği gibi bağlayıp ayarlıyor. Sonra kayganlaştırıcıyı alıyor, kapağını açıyor ve Liam'ın kıcına biraz fişkırtıyor. Soğuk sıvıyla sarsılıyor ama bir şey söylemiyor. Sonra Asher eline biraz daha fişkırtıyor ve özellikle bana bakmadan önce dildonun ucunu köpürtüyor.

"İyi misin?"

Ellerimle ne yapacağımdan emin olamadan aşağı bakarken başımı sallıyorum. "Kalçalarını tut," diye cesaretlendiriyor Asher.

Dediğini yapıyorum, yapay penisin ucunu Liam'ın kıcına dayamadan önce bana yaptıkları gibi iki kalçamı da tutuyorum.

"İşte böyle," diyor Asher. "Güzel ve yavaş. Liam iyi bir çocuk olacak ve sana açılacak, öyle değil mi?" diye soruyor Liam'ın boynunu sertçe kavrarken.

"Evet," diye başını sallıyor ve Asher ondan ayrılmadan önce onu acımasız bir öpücükle ödüllendiriyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor sıkılmış dişlerinin arasından, uyarılmışlığı onu her nasılsa normalden daha ateşli yapan filtresiz bir saldırganlığa dönüşüyor.

İlk başta biraz direnç var, ama kalçalarımı ileri ittiğimde, yapay penis içeri kayıyor ve Liam'dan bir inilti çıkıyor.

"İşte orada," diyor Asher sikini okşamaya başlarken. Liam'ın içine tamamen oturana kadar itmeye devam ederken, "Ne kadar iyi bir kızsın," diye övüyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor.

Asher, "Şimdi tekrar içeri itmeden önce neredeyse sonuna kadar dışarı çıkar," diye yönlendiriyor.

Başımı sallıyorum, dediğini yapıyorum. Bu sefer içeri ittiğimde neredeyse hiç direnç yok ve Liam'ın çıkardığı inilti beni bunu tekrar tekrar yapmaya heveslendiriyor.

"Bekle," diyor Asher benimle yapay penis arasına uzanırken, içime itmeden önce bir parçasını aşağı çekiyor.

Liam'ın içine girdiğimde oyuncağın da benim içime girdiğini fark ederek nefes nefese kalıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum. "Bu da ne böyle?"

"Senin için de bir dildo, prenses. Seni dışarıda bırakacağımı düşünmedin, değil mi?"

"İyi hissediyor musun bebeğim?" Liam ben içine girerken nefesini tuttu. "Evet, sen?" İnliyorum.

"Çok iyi," diye homurdanıyor yastığa doğru.

Bir ritim yakalamaya başlıyorum ve kendimi daha fazlasını arzularken buluyorum. Onun için, benim için. Sadece daha fazlasını. İtişlerim daha aceleci ve agresif hale geliyor, ikimizden de zevk çılgınlıkları üzerine çılgılık atıyor.

"Hassiktir! İkiniz de çok güzelsiniz. Karımın seni sikmesi hoşuna gidiyor mu bebeğim?" Asher elini Liam'ın omurgasında gezdirerek soruyor, Liam'ın tüyleri diken diken oluyor.

"Evet," diye inliyor.

"O emerken ben de senin sikini emsem daha mı çok hoşuna giderdi?" Başını yana salladı, hevesle başını salladı.

Asher, Liam'ın yan tarafına dokunurken esprili bir kıkırdama çıkarıyor.

"Bir saniye otur."

Liam neredeyse ikimizi de geriye doğru fırlatıyor ama bir şekilde ona tutunmayı başarıyorum. Kollarım ona sarılmış, vücutlarımız aynı hizaya gelmişken o dönüp benimle öpüşmeye başlıyor. Asher yatağa tırmanırken dudakları çok yumuşak, dili çok çevik bir şekilde benimkini okşuyor. Sadece, yan tarafa tırmanmıyor. Onun yerine, kendi pantolonunu indirirken Liam'ın dizlerinin hemen altına sırt üstü uzanıyor.

Aleti serbest kalıyor ve Asher konuşmadan önce eliyle bir iki kez okşuyor.

"Ben seninkinde boğulurken gel benimkinde boğul."

Liam hevesle ona doğru gidiyor, Asher onun etrafını sararken Liam'ın ağzı da Asher'inkinin etrafını sarıyor. Bacaklarımı biraz daha açıp Liam'ın kalçalarını tekrar kavradığımda ikisi de boğuk bir inilti çıkarıyor. İtişlerimi yavaşlatıyorum, birbirlerini düzgün bir şekilde çalıştırmaları için onlara zaman tanıyorum.

Yine de oral sekslerinin özensiz ve aceleci hale gelmesi uzun sürmüyor. Kendi orgazmımı koalamaya başladığımda kalçalarım itmeye başlıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir güç içimde gümbürdüyor. Bu pozisyonu, bu hakimiyet seviyesini daha önce hiç deneyimlememiştim. Canlandırıcı, erkek arkadaşımı sadece benim için ahlaksız bir karmaşaya dönüştürüyor. Başka bir şeyi nasıl yapmak isteyeceğimi bilmiyorum çünkü bu tam burada bağımlılık yapıyor.

"Bu iyi hissettirdi mi? Ben götündeyken Ash'in sikini emmesi hoşuna gidiyor mu?" Liam'a söyledim.

Başını sallıyor ve ben onu daha derinden sikerken kıcını içimde oynatıyor.

"Peki ya sen Ash? Erkek arkadaşınla altmış dokuz gibi mi?" Ben soruyorum. Teknik olarak etiketleme yapmıyorlar, yani burada sınırları zorluyor olabilirim, ama kendime engel olamıyorum. Asher bir an için Liam'ın sikini ağzından çekip çıkarıyor ve neredeyse hırlıyor.

"Kahretsin, evet biliyorum. En iyi erkek arkadaşına sahibiz, prenses."

"Gerçekten öyle." Asher onu tekrar ağzına alıp derin derin boğazlarken inlerken ben de aynı fikirdeyim.

Hep birlikte hareket ediyoruz, ten tene, tükürük damlıyor, sik salya akıtıyor. Bu odanın sesleri kesinlikle iğrenç ve yine de çok lezzetli.

Liam'ı daha sert ve daha hızlı beceriyorum, amım içimdeki küçük yapay penisin etrafında nabız atmaya başladığında çok yakın olduğunu bildiğim yüksekliğin peşinden gidiyorum. Birkaç itiş daha ve bu beni uçurumun kenarına gönderiyor. Liam, Asher'ın sikinin etrafında inleyip hemen arkamdan gelirken, ben sızlanıp çığlık atıyorum. Sadece Liam'ın tadı Asher için yeterli olmuş olmalı, çünkü onun inlemeleri de yankılanıyor, hem o hem de Liam birbirlerini serbest bırakana kadar birbirlerinin döllerini içiyorlar, birkaç saniye boyunca duyabileceğiniz tek şey düzensiz nefesler oluyor.

Yavaşça birbirimizden ayrıлып sessizce yatağa uzanıyoruz. İlk konuşan Liam oluyor, dönüp Asher'a ve bana arsız bir sırtışla bakıyor.

"Mutlu yıllar bana."

Otuz Dördüncü Bölüm

Liam

Skyla ve Asher'la geçirdiğimiz muhteşem sabahın, beş katlı pastanın ve lanet olası balon kemerinin ardından günün geri kalanının bunu karşılamasına imkân yoktu. Tüm güzel şeylerin bir sonu olmalı ve tüm bu iç karartıcı saçmalıklar. Şimdi, birkaç hafta önce olduğu gibi, diğerleri bu akşamki parti için hazırlanıyorlar, ancak bu sefer onur konuğu benim. Ve daha az heyecanlanamazdım.

Kampüse giden yol sessizdi. Ronan konuşmaya çalışmadı ve I. Denesem bile ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu gece beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok, sadece bundan sonra asla eskisi gibi olmayacağımdan eminim. Eğer Ash'in söyledikleri doğruysa tabii.

Doğum gününden beri rol yapmaya, iyi bir gösteri sergilemeye çalıştı. Onu gölgeleyen, rüyalarına musallat olan, zihnindeki her boşluğu tekeline alan bir şey var. Ağır ve karanlık ve lanet olsun, kimsenin girmesine izin vermiyor.

Hazırlanmama yardımcı olması için töreninde neler olduğunu anlatması için ona yalvardım ve o da bir daha asla sormamam için bana yalvardı. Bana bakışı beni ikiye böldü ve onun için bıraktım. Söylemem yeterli, çok korkuyorum.

Kampüsteki yürüyüş aynı anda hem uzun hem de hızlıydı. Bir bulanıklık gibi, gözlerimi kırıştırdım ve bir şekilde kendimi toplantı odasının kapısında beklerken buldum, üzerimde bordo bornoz ve parmağım kayıt kağıdından yeni çekilmişti. Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve kapıdaki adama başımı sallamadan önce bir kez daha derin bir nefes veriyorum. O da bana başıyla selam verip kapıyı iterek açıyor ve odayı gösteriyor.

Odanın ortasında bir masa var, toplantılar için kullandıklarına ya da Asher ve Skyla'nın seremonisi sırasında kullanılan taş masaya benzemiyor. Bu farklı, endüstriyel, neredeyse tıbbi, ucunda siyah katlanmış bir bez .

Gözlerim odada dolaşıyor, en yeni Elder Asher da dahil olmak üzere her Elder'ın gözleriyle buluşuyor. Gözlerim babama takılıyor ve o da sanki doğrul der gibi çenesini kaldırıyor. O piçten ne kadar nefret etsem de içgüdüsel olarak bunu yapıyorum. Sonunda gözlerim Asher'ın babasına takılıyor ve Ronan onun arkasında durmak için hareket ederken bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Hoş geldiniz. Bu kutsal odada bu kadar kısa bir süre içinde yeniden bir araya gelmek bizim için ne kadar sevinçli bir gün. Yeni üyeler, yeni kardeşler kazanmak bize ancak Tanrı tarafından verilebilecek bir armağandır."

Christopher bana dönerken odada toplu bir baş sallama dalgası yayılıyor.

"Liam Walcott, Kardeşler'e bağlılık yemini ediyor musun? Yemin ediyor musun?"

Yollarımızı onurlandırmaya, uygulamalarımızı yerine getirmeye ve sırlarımızı korumaya yemin eder misiniz?" diye soruyor.

"Yemin ederim," diye başımı salladım.

"Fırsat verildiğinde düşmanımızı öldürmeye ve halkımızı güvende tutmaya yemin ediyor musunuz?" diye devam ediyor.

"Yemin ederim."

"Görev ne olursa olsun, gerekli görüldüğünde tüm yasaları uygulayacağınıza yemin eder misiniz?"

İçimi korku kaplıyor. Bu ses hiç hoşuma gitmedi, hem de hiç. Kahretsin, Tanrım, eğer oradaysan, lütfen bunu atlatmama yardım et. Bir şey yapacağım... her şeyi. Sadece... yardım et.

"Yemin ederim," diye tereddütle cevap veriyorum.

Christopher'ın ağzı, gecikmemden hoşlanmamış gibi buruşuyor ve ben de hızlı bir bakış atarak babamın onun ifadesini yansıttığını görüyorum.

Kahretsin.

Tereddüt etmeme rağmen Christopher bunu affetmiş görünüyor çünkü kapının bu tarafındaki adama başını sallayarak açmasını emrediyor. Açtığında, bir adam elinde bir kadınla içeri girdi. Topal bir kadın. Adam kadını masanın üzerine yatırıyor ve bileklerini masanın altında birbirine bağlamaya başlıyor. Sırada bacakları var, beyaz geceliğinin yukarı kalkmasına ve birkaç İhtiyarın takdirle öne eğilmesine neden oluyor.

Çok iğrenç.

Başı yana doğru eğilirken gözleri buğulanıyor. Uzun siyah saçları neredeyse kalçalarına kadar uzanıyor ve dağınık bukleler bir şeye bulanmış gibi görünüyor. Kokusuna bakarak bunun kustumuk olduğunu söyleyebilirim.

"İşte! Bir cadı!" Christopher tıslayarak odada bir kargaşaya neden olur.

Kadının gözleri hareket edemiyor, sanki kendi vücudunun içinde hapsolmuş gibi. Bu bir cadı mı? Ebeveynlerimizin, Büyüklerimizin bunca yıldır bizi uyardığı şey bu mu?

"Kötü biriydi. Onu seçtiklerinde bizimkilerden bazılarına zor anlar yaşattı, bu yüzden endişelenmeyin," diyor Christopher sertleşmiş gözleri ona gelmeden önce odadakilere. "Zapt edildi."

Bu çok açık. Sanki günlerdir seruma bağlıymış gibi görünüyor. Durumuna bakılırsa, daha uzun süre tutulabilirdi. Burada çok sayıda hücre olduğunu herkes kadar iyi biliyorum ve bana her zaman çılgınlıkları duymuyormuş gibi davranmam söylendi. Nasıl görmezden gelebilirsin ki?

Christopher'ın eli siyah beze gidiyor ve onu açarak yaldızla sarılmış bir hançer gösteriyor. Önce sapını bana uzatıyor, ben de yavaşça alıyorum, ona bakmadan önce aşağıya bakıyorum. Sırada ne olduğunu biliyorum ve lanet olsun, hazır değilim.

"Liam, bu kadın cadılıktan hüküm giydi, Kardeşler olarak bundan sonra ne yapacağız?"

"Ölüm," diye boş boş cevap veriyorum. "Cadılara ölüm."

"Maleficis esse mori," oda ilahi söylüyor.

Christopher ona eliyle işaret ederken başıyla onaylıyor.

"Kalbini sök ve bir ısırık al! Korkmadığını göstermek için kötülere ziyafet çek!"

Yüzümün solduğunu hissediyorum, herkesin bunu görebileceğini biliyorum ama umurumda değil. Ne ziyafeti? Onun kalbini kesip *yememi* mi istiyor? Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Tüm oda beklentiyle bana bakıyor ama ben hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum.

"Oğlum," diye bir ses duyuldu odanın köşesinden.

Başımı çevirdiğimde babamın gözlerinde kötülükle bana baktığını görüyorum. Başka bir şey söylemiyor ama niyeti çok açık. Bunu şimdi yap. Beni utandırma. Kendini utandırma. Walcott isminin hakkını ver.

Uyuşturulmuş kadına d6nerek, ona doğru titrek bir adım atıyorum ve sonra g6ęsünün yanına gelmeden 6nce bir adım daha . Titreyen ellerimle geceliğine uzanıp 6n6n6 yırtarak açıyorum.

G6ęsleri serbest kalıyor ve birkaç adam takdirle bağırırken g6ęslerinin morluklar ve morluklarla dolu olduğunu fark ediyorum. Elimde olmadan arkamı d6nuyorum, midem tiksintiyle doluyor. Cadı ya da değil... Bu yanlış. Son zamanlarda neler yaşadığını hayal etmek bile... ne kadar uzun olursa olsun d6ř6n6lemez. Eğer bu Skyla olsaydı, eğer bu benim annem olsaydı... Ben...

"Sorun mu yaşıyorsun kardeşim?" Christopher soruyor, ses tonunda ağır bir hoşnutsuzluk var.

Ona bakıyorum, dolmaya başlarken g6zlerim yanıyor. "Halkımızı koruyabilecek kapasitede değil misin?"

Asher bana paniklemiş bir bakış fırlatırken ne diyeceğimi bilemediğimden konuşmuyorum. Bir şeyler yapmam için bana yalvarıyor ama yapamıyorum. Donup kaldım, ellerimi ya da ağzımı hareket ettirmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ikisi de yerlerine yapışmış durumda.

Christopher'ın g6zlerinde 6fke alevleniyor, k66ms6yor, kafama silah dayarken benimle burun buruna geliyor. Başını yana çevirip alay ederken elinin altında titriyorum.

"D6nyayı k6t6l6kten arındırmak gibi basit bir şeyi yapamıyorsanız, o zaman Kardeşler'de yeriniz yok demektir. şimdi bağlılığınızı seçin. şİMDİ!" diye g6rl6yor, emniyetin kapatılma sesi sessiz odada yankılanıyor.

"Ben," diye titreyerek nefes alıyorum, kesik kesik bir nefes 6fl6yorum. "Yapacağım. Yapabilirim," diyorum bu sefer biraz daha rahat bir şekilde.

Christopher yarım adım geri çekilmeden 6nce kısık g6zlerle beni izliyor ve devam etmemi işaret ederken silahını yanına indiriyor. Başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Reddetmemin kendi 6l6m belgemi imzalamak olduğunu biliyorum ve Tanrı yardımcım olsun, ne kadar bencilce ve iğrenç olsa da yaşamayı seçiyorum. Skyla'yı seçiyorum, Asher'ı seçiyorum. Kendimi seçiyorum.

Hançer g6ęs6ne saplanıyor ve ağır bir şekilde uyuşturulmuş olmasına rağmen onu eğilmeye zorluyor. Birkaç adam 6ne çıkıp onu yere yatırmaya yardım ederken, ben bıçağı g6ęs6nde gezdirmeye devam ederken t6yler 6rpertici bir çığlık atıyor. Kalbine doğru ilerlemeye çalışırken et, kemik ve kas parçalarını kesip biiyorum. Dakikalar içinde g6ęs6n6n tamamını yarıp atım, v6cut boşluğundan parlak kırmızı bir kan nehri akıyordu. Cadıların siyah kanaması buraya kadarmış.

Kalbini avucumun içine aldım. Vücudu kasılmaya başladığında ağzından cızırtılı bir ses çıkıyor. Sıcak, ıslak organ elimde kayıyor, onu kesip çıkarmaya başladığımda içimde safra yükseliyor. Kan yüzüme fişkırıyor, sonra da odanın diğer sıcıyor. Bu yüzden arkamdan bir kargaşa sesi geliyor ama onlara odaklanmıyorum, sahip olduğum her şeyle elimdeki göreve odaklanıyorum.

Son damarı kesip kaygan kütleyi serbest bıraktığımda, odaya dönüp Yaşlılar kutlama için kükrerken onu zaferle havaya kaldırıyorum. Bu, ev sahibi takımın gol attığı bir futbol maçına benzer bir ses. Beni alkışlarken her bir Elder'ın yüzünde farklı vahşet ifadeleri beliriyor. Ingersoll vahşi ısırma hareketlerini taklit ederken düpedüz vahşi görünüyor. Beni teşvik ediyor.

Kan kaybeden kadına bakmıyorum, o artık yok, bunu hak edip etmediğini... asla söyleyemeyeceğim. Bunun yerine kalbi ağzıma götürüp ısırabildiğim en küçük parçayı koparıyorum ve başımı kaldırıyorum, organdan yüzüme kan sızıyor.

Christopher kalbi benden alıp kudurmuşçasına başını sallarken dişlerini geçiriyor, sonra Henry Parris'e veriyor, o da aynısını yapıyor ve bu böyle devam ediyor. Asher ve Ronan bile bir ısırık alıyor, ancak yüzlerini tiksintiyle buruşturarak çabucak yutuyorlar.

Bu muhtemelen akıllıca bir hareketti. Hâlâ sakızlı dokuyu çiğniyorum, tadı damağımın derinliklerine doğru ilerliyor. Aman Tanrım. Tüm irademle, ezilmiş kalp parçasını zorla yuttum, bunu yaparken midem şiddetle dönüyordu. Midemin kabardığını ve onu geri itmeye çalıştığımı hissediyorum, ama boğazım temizlenene kadar nefes alarak kalmasını istiyorum.

Christopher bir yüzük çıkarıp parmağıma takıyor, ardından kolumdan tutup tıpkı bir dövüşün galibi gibi havaya kaldırıyor. Tekerlekli sandalyesindeki Horris Hutchinson dışında herkes ayağa kalkmış, etrafımı sarmış, her taraftan tebrik tokatları yağıyor. Kana susamışlıkları gerçekten de sınır tanımıyor. Bırakın hepsini, tek bir Elder'ın bile bu şekilde davrandığını hiç görmemiştim. Kendi babam bile yanıma geliyor ve beni sarsarken kanlı yanaklarımı avuçluyor.

"Seninle çok gurur duyuyorum!" Gülümsedi, gerçekten gülümsedi. Bu adamın hayatında bir gün bile gülümsediğini görmedim. Ve benimle gurur mu duyuyor? Ne için? Öldürdüğüm için.

Dürüst olalım, cadı olan ya da olmayan bir kadını? Kalbini söküp tüm bu hasta heriflerle birlikte yediği için mi?

Şoktan uyuşmuş durumdayım ve neyse ki herkes odadan çıkmaya başlıyor, şüphesiz parti için temizlenmeye gidiyorlar. Ronan içeri dalıyor, beni kolumdan tuttuğu gibi odadan dışarı çekiyor, Asher da peşimizden geliyor. Bizi daha önce hiç girmedığım bir odaya itmeden önce bir süre yürüyoruz. İçinde duşakabin, derin bir küvet, lavabo ve tuvalet olan bir banyo.

Ronan hızla duşun suyunu açıyor ve ben de uyuşuk bir şekilde ona doğru yürüyorum. Asher kuşağımı çözüyor ama ben ona uzanmıyorum, onun yerine yere düşmesine izin veriyorum. Suyu girdiğimde soğuk geliyor. Suyun sesini çalışıyorum ama yine de hiçbir şey hissetmiyorum. Daha sıcak ve daha sıcak, deniyorum, ama hiçbir şey geçmiyor.

Asher'ın elinin sırtıma geldiğini hissediyorum ve sadece o tek dokunuşla yere yığılıyorum. Top gibi kıvrılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlarken bedenim fayans zemine çarpıyor. Asher bornozunu kenara fırlatıyor ve beni kollarının arasına alırken yanımda yere atlıyor. Hızla ona yaklaşıyorum, ona sarılırken hıçkırık üstüne hıçkırık döküyorum. Beni usulca susturuyor, bizi sallarken alnımdan tekrar tekrar öpüyor.

"Her şey . Her şey yolunda. Güvendesin, bebeğim. Güvendesin."

"O değil," diye boğuluyorum. "O öldü. Onu ben öldürdüm!" Acınası bir hıçkırık daha içimi parçalamadan önce törpüledim.

Asher yanaklarımı kavırıyor, gözlerimin içine bakarken beni sıkıca tutuyor.

"Sen bir seçim yaptın. Ne olursa olsun ölecekti, Kardeşler onu görür görmez işi bitmişti. Bu gece yaşamak ya da ölmek gibi bir seçeneğin vardı, yaşamayı . Kalmayı seçtin. Skyla için kaldın, benim için kaldın. Doğru olanı yaptın, beni duyuyor musun?" diye sorar.

Konuşmuyorum ve elini geri çekerek yüzüme bir tokat atıyor. "Beni duyuyor musun? Doğru seçim her zaman kendini korumaktır.

Güvende olmak, kendini benimle tutmak için. Bir saniye bile kendini suçlu hissetme, tamam mı? Az kalsın seni orada kaybediyordum, Skyla az kalsın seni kaybediyordu. Bunu hissedebiliyordum, neredeyse görebiliyordum ve-"

Asher dudağını ısırıp başını sallarken sesi bir an için titriyor. "Bunu bana bir daha asla yapma, tamam mı? Beni asla zorlama

Tekrar kafana silah dayandığına şahit olmak mı Liam? Bundan sağ çıkamayız.

I

."

Başını sallayıp bana eskisinden sıkı sarılırken sözleri kesiliyor, omuzları sessizce titrerken bizi hızla sallıyor. Gözyaşlarımı hissediyorum

kurumaya başlıyor ve gözlerim Ronan'ın bakışlarındaki kırıklıkla beni izlediğini görüyor. Başını kederle sallıyor, sanki bir şeyleri düzeltebilmeyi, bizi koruyabilmeyi diliyor. Daha önce bunu hep yapabildi, bebekliğimizden beri bizi hep kolladı ama şimdi... bu... bu kimsenin beni hazırlayamayacağı, kimsenin beni koruyamayacağı bir şey.

Asher'a bakarak başını kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımızı birbirine yapıştırıyorum. Kımıldamıyor ama yine de kımıldamasına ihtiyacım yok. Sadece bir şeyler hissetmeye ihtiyacım var... herhangi bir şey. Böylece, buz gibi suyun altında oturup, dakikalarca, saatlerce, her neyse, ağızlarımız birbirine yapışmış bir şekilde hissetmeye, başa çıkmaya ve sonra da bu geceyi içimize atmaya çalışıyoruz.

Otuz Beşinci Bölüm

Skyla

Wesley ve ben bazı tanıdıklarıyla sohbet ediyorduk, tabii ki uygun bir mesafeyi koruyarak, Liam'ın ailesini gördüğümde. Daha doğrusu annesini. Beyazlar giymiş, odanın içinde süzülüyordu.

Beni gördüğü anda anlıyorum çünkü yönünü değiştirip doğrudan bana doğru geliyor. Bu beni hemen geriyor. Onunla daha önce hiç konuşmamıştım ama Liam'ın çocukluğundan bazı kötü hikâyeler duymuştum. Kabul ediyorum, bu hikayelerin çoğu Liam'ın babasından kaynaklanıyordu, ama annesi de kocası onu haddini aştığı için döverken boş boş oturuyordu, bu yüzden bana göre Liam da suçlu.

Yine de iyi bir izlenim bırakmak istediğim için cazibemi kullanıyorum ve bize yaklaşırken ona sıcak bir gülümseme veriyorum.

"Skyla, hayatım. Sonunda seninle tanışmak bir zevk," diyor ve beni öpücüklerle boğuyor.

Gülümseyip başımı sallarken yanaklarından öpüyorum.

"Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Walcott. Liam bana sizden çok bahsetti."

Kaşları alnına doğru fırlıyor, yani iğnelerinin izin verdiği kadar yukarıya.

"Sen ve oğlum sık sık konuşur musunuz? Aile hakkında konuşacak kadar sık mı?"

Fiziksel olarak gözlerimin açıldığını hissediyorum ve her şeyi gelişigüzel oynamaya karar vermeden önce cevap vermeye çalışırken kendimi tekmeliyorum. Yumuşak bir gülümsemeyle başımı sallayarak devam ediyorum.

"O kocamın en iyi arkadaşı. Her zaman ."

"Ah, ha," diyor, gözleri beni kuşkuyla tarıyor. "Birbirimizi daha yakından tanımalıyız, belki de tüm gözlerin benim ve ailemin üzerinde olduğu bir gecede değil. Tahmin edebileceğin gibi yapacak bir sürü geyik var," diye mırıldanıyor ve ben de onunla birlikte gülmek için içimde bir şeyler bulmakta zorlanıyorum.

Bu gece onunla mı ilgili? Ailesi mi? Sadece Liam değil mi? Nasıl bu kadar hayalperest olabilir bilmiyorum, ya da belki de kafasını kuma gömmüştür ama dürüst olmak gerekirse, Elders'a katılmak herkesin düşündüğü gibi bir onur değil. Daha çok resmi olarak kaderini mühürlemek gibi. Son nefesinize kadar Kardeşlere hizmet edeceğinizi garanti ediyorsunuz. Şahsen bir kutlamadan çok yas tutmaya ihtiyaç varmış gibi geliyor.

"Yarın brunch yapalım mı? Şehir kulübünde. Onlara masamızı öğlene kadar hazır etmelerini söylerim," diyor ve bir anne tavuk sürüsünün yanına yerleşmeden önce uğradığı her sohbe girip çıkarak uzaklaşıyor. Ya da en azından ben köşedeki dedikoducu anne grubuna böyle diyorum. Gözleri her bir kişinin üzerinde yavaşça, metodik bir şekilde geziniyor, gözlerinde saf yargıdan başka bir şey yok.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra bazı yaşlı adamların odaya girmeye başladığını görüyorum. Babam ve Christopher en son girenlerden ikisi. İkisi de benimle göz teması kuruyor ve başlarını sallıyorlar, babam gülümseyecek kadar ileri gidiyor. Bana. Nedenini bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil. Bu manzara bile tek başına sinir bozucu.

Gözlerim adamları aramak için odayı taramaya devam ediyor, ama elim boş dönüyorum.

"Yakında burada olacaklar. Rahatla," diyor Wesley bana yumuşak bir sesle.

Şu anda bizi kimin izliyor olabileceğinden emin olmadığım için onunla göz teması kurmuyorum.

"Deniyorum. Neler olduğunu bilmeden rahatlamak çok zor." Wesley içkisini ağzına götürürken başını sallar.

"İyi olacaklar."

"Neden gitmek zorunda kalmadın?"

diye sordum. "Hm?"

"Bu gece. Ya da Asher'ın töreninin olduğu gece. Sen teknik olarak bir Yaşlısın, değil mi?"

Wesley omuz silkiyor. "Babam aile için Elder koltuğunu elinde tutuyor."

Kaşlarını birbirine çatıldı. "Doğru, ama Ronan Christopher'ın koltuğunu korumasına rağmen yine de gitmek zorunda. Her toplantıya ve törene katılır.

"Yani,

neden zorunda değilsin?"

Birkaç dakika duraksıyor, sonunda konuşmadan önce dili alt dudağında geziniyor.

"Christopher ve benim bir anlaşmamız var."

Ona bakarken yüzüm allak bullak oldu.

"Anlayış mı? Ne olabilir-"

"Bırak onu Sky," diyor çabucak. "Lütfen," diye , bu sefer daha yumuşak.

İstemeye istemeye başımı sallıyorum, bunu bırakmaya niyetli olduğum için değil, yeri ve zamanı olmadığı için yapıyorum.

Liam, Asher ve Ronan birlikte içeri girdiklerinde göğsüm rahatlıyor. Bu rahatlama Liam'ın gözlerindeki bakışı gördüğümde buruşuyor ve ölüyor. Yüzü gülüyor, her zamanki gibi parlak ve bulaşıcı, ama o gözler. Herkesi odadaki en önemli kişi gibi hissettiren tatlı yeşil gözleri donuk, cansız, neredeyse siyah.

Kendimi vazgeçiremeden odayı geçiyorum, tek yapmak istediğim Liam'ı nazikçe kucaklamak ve ne yapabileceğimi sormakken kendimi önce Asher'a sarılmaya zorluyorum.

Asher beni mutlulukla kabul ediyor, kulağıma fısıldamadan önce bana beklediğimden birkaç saniye daha uzun süre tutunuyor.

"Sana ihtiyacı var."

Asher'ın omzuna yaslanıp başımı sallıyorum ve etrafımızdaki insanlara gösteri yaparken Liam'a gülümsüyorum.

"Tebrikler!" Sırıtiyorum, onu sıkıca kendime çekiyorum. "İyi misin, bebeğim?" Kulağına fısıldıyorum.

Uzaklaşırken başını sallıyor, yüzünde aynı gülümseme var ama gözlerindeki acı neredeyse iki katına çıkmış.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor. "Partinin tadını çıkarın," diyor annesi gibi etrafta dolaşmaya başlarken.

Hepimiz gözlerimizi Liam'dan ayırmazken Asher ve Ronan da benimle birlikte geride duruyor. "O iyi mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorlar

hep bir ağızdan. Başımı

salladım. "O iyi olacak mı?"

Ronan bana bakmadan önce ikisi de tereddüt ediyor, hayal kırıklığına uğramış bir baş hareketiyle omuzlarını silkiyor. Bu arada Asher gözlerini Liam'dan ayırmıyor, sanki ayıramıyor. Sanki korkuyormuş gibi. Benim tatlı golden retriever oğluma ne oldu böyle?

Liam partide Asher'dan daha uzun süre kalıyor, hem de çok daha uzun. Partide iki saati geride bıraktık ve şu anda babasına ve bazı arkadaşlarına son derece hareketli bir hikaye anlatıyor. Asher, Wesley, Ronan ve ben çok açık bir şekilde gitmek istiyoruz ama Liam partinin adeta can damarı. En azından öyle görünüyor.

Maggie yanıma gelip omzunu omzuma çarpıyor ve ben de Liam'ı bir kez daha izlemek için dönmeden önce gülümsüyorum.

"O iyi mi?" diye soruyor.

Hepimiz "Hayır," diye cevap veriyoruz.

Başını sallıyor. "Kötü görünüyor. Biraz fazla mutlu."

Gözlerim sağa doğru hareket ediyor ve nutkum tutuluyor. Liam'ın annesi Maryia'yı neredeyse ona doğru itiyor, tamam pratik olarak değil ama kelimenin tam anlamıyla. Bir adım kadar yaklaştıklarında onu sertçe itiyor. Maryia tökezleyerek Liam'ın omzuna çarpıyor ve Liam tam zamanında dönerek Maryia'yı yakalıyor ve ona nazik bir gülümseme ile başını sallıyor. Annesinin yüzündeki ifadeyi görüyorum. Birkaç adım geride duran ailesinin yüzündeki ifadeyi görüyorum. Planları resmen koku bırakıyor.

"Tanrım," diye alay ediyor Maggie. "Tabii ki benim kız arkadaşım senin erkek arkadaşına ayarlanıyor," diye mırıldanıyor nefes nefese.

"Olanın bu olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Demek istediğim, bu tür partilerde pek çok erkekle tanıştırıldın ve nişanlı değilsin," diye savunuyorum.

Kıkırdıyor. "Çünkü ben çekilmez bir kaltağım. Kasıtlı olarak öyle. Mads... tatlı ve çekici olmaktan başka bir şey yapamıyorum. O böyle biri, Liam da böyle. Dürüst olmak gerekirse, dışarıdan bakan birinin bakış açısına göre, birbirleri için mükemmeller."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum ve Maggie bir kez daha omzuma vuruyor.

"Sakin ol, ondan hoşlanmıyorum. Az önce banyoda dilimin üzerine boşaldı, sonra da kendi isteğiyle ben yıldızları görene kadar amımı yaladı. Güven bana, o tam bir gey." Maggie ona hayranlık ve açlık dolu gözlerle bakarken kıkırdıyor.

Maryia'nın rahatlamak için bir adım geri çekildiğini ve Liam'ın annesinin onu bir kez daha göğsüne bastırdığını görmeden önce onun sözleri beni biraz rahatlatıyor. Liam onu tekrar yakalıyor ama bu sefer elini Maryia'nın beline ve kulağına bir şeyler fısıldarken ona sarılıyor. Maryia tatlı bir gülümsemeyle başını sallıyor ve Liam'ın dokunuşuna daha da gömülüyor. Maryia'dan hoşlanıyorum, gerçekten. Çok tatlı ve Maggie için iyi birine benziyor. Ama kendini erkeğimin her yerine sürtmeyi bırakmazsa, lanet olası bir sorunumuz olacak.

"Sakin ol kızım," diye takılıyor Wesley. "Pençelerin görünüyor."

"Hayır, değil," diyerek kaşlarını kaldırmasına neden oluyorum. "Hadi," diyor Asher. Hadi yürüyüşe çıkalım."

Bana kolunu uzatıyor ve yere gitmek istemesem de kolunu tutuyorum, insan kalabalığının arasında ilerlemeye başlarken kolumu onunkine doluyorum. Yeni bir şarkı başlıyor ve aralarında Liam ve Maryia'nın da bulunduğu düzinelerce insan dans pistine koşuyor. Midem bulanıyor ve Asher kolumu hızla çekerek beni başka tarafa bakmaya zorluyor.

Gözlerim odanın içinde dolaşüyor, Asher'a dönmeden önce Christopher'ın ofisinde duruyor.

"Baban günlük tutuyor mu? Thomasın tuttuğu gibi mi?" Asher kaşlarını çatıyor. "Thomas mı? Thomas Putnam mı?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. Ronan bunu biliyordu. Asher bilmiyor mu?

"Evet, Ronan bana bir günlük tuttuğunu söyledi. O ve Christopher çocukken onu okurlarmış. Güya babanın en değerli eşyasıymış."

Asher'ın yüzünün düşünceli bir ifadeye bürünmesini izliyorum.

"Siyah, deri? Önünde Brethren B damgası olan?" "Emin misin?" Ofisin önünden geçerken her ihtimale karşı başımı salladım.

"Evet, onu masasında saklıyor. Yanına yaklaşmama asla izin vermiyor ama onu her zaman durmadan okurken buluyorum. Şimdi daha mantıklı geliyor." Başını salladı.

Zihnim dolaşmadan edemiyor. Onun masası mı? Sadece üç metre ötedeki masa mı? Ve daha da uzaklaşıyor.

Kütüphane bana o kadar da yardımcı olmadı, ama yine de ne aradığımdan pek emin değilim. Elbette, bana bu kasaba ve davalar hakkında tüm kesik ve kuru tarihi gerçekleri verdi, ama başka bir şey var, eksik bir şey. Bunu hissedebiliyorum ve cevaplar için çaresizim.

"Aslında tuvalete gideceğim," diye gülümsüyorum.

Asher'ın gözleri bana dikildi. "Sen iyi misin? Seninle gelmemi ister misin?"

Tuvaletlere doğru ilerlerken başımı sallıyorum. Evet, çoğul, çünkü elbette bu büyüklükte bir malikânenin sadece alt katında üç tuvalete ihtiyacı var.

"Ben iyiyim. Sadece nefes almaya ihtiyacım var." Asher

başıyla bana sempatik bir selam veriyor.

"Ben burada bekleyeceğim."

"Hayır," diyorum sakın ve rahat görünmeye çalışarak. "Git biraz gevezelik et ya da ne yapman gerekiyorsa yap ki buradan defolup gidelim. Liam olsun ya da olmasın, artık burada olmak istemiyorum."

Alaycı bir homurtu çıkarıyor ve başını sallıyor. "Anlaştık."

Asher dönüp geldiğimiz yöne doğru ilerliyor, insanların arasına girip çıkıyor. Mutfğa girmeden önce onun tamamen gözden kaybolmasını bekliyorum. Orada değilmişim gibi davranan birkaç garson var ama Christopher'ın ofisine giden ve daha önce fark ettiğim hizmetçi girişini tercih ederek onları görmezden geliyorum. Beni doğru duydunuz, bir ofis için hizmetçi girişi. Ne kadar iğrenç olabilirsin?

"Affedersiniz? Sanırım Bayan Walcott biraz yardıma ihtiyacı var. Daha fazla ordövr dağıtılmasını istedi."

İki garson hemen dikkat kesiliyor, tepsileri kapıp mutfaktan aceleyle çıkıyorlar ve bana ofise girmek için mükemmel bir fırsat veriyorlar. Dürüst olmak gerekirse, kilidin açık olmasına şaşırdım. Ayrıca kim bir partinin ortasında Christopher Putnam'ın ofisine gizlice girecek kadar aptal olabilir ki? Görünüşe göre, bu kız.

Ofise adım attığımda, baş döndürücü viski ve puro kokusu duyularıma nüfuz ediyor. Masasına çıkmadan önce etrafıma dikkatlice bakıyorum. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum, teknik olarak yanlış bir şey yapmadım. Henüz yapmadım.

İlk çekmeceyi açarken ellerim titriyor, birkaç gümüş kalem ve kâğıttan başka bir şey bulamıyorum. Sonraki çekmecede daha fazla evrak. Son çekmecede de aynı şey. Tam pes etmek üzereydim ki, çekmecenin dibindeki bir kağıt ağırlığının, çekmeceyi tamamen çekip çıkardığımda sallandığını fark ettim. Merakla uzanıp onu kaldırıyorum ve çekmecenin altını test ediyorum. Biraz sallanıyor ve yukarı kaldırdığımda, işte orada.

Tıpkı Asher'ın tarif ettiği gibi. Siyah, deri, üzerinde oyulmuş bir B harfi var ve çok eski görünüyor. Yani, kelimenin tam anlamıyla üç yüz yıldan daha eski. Bırakın bu durumda olmasını, hâlâ bir arada olmasına bile şaşırdım.

Çılgınca bir nedenden ötürü elimi uzatıyorum, parmaklarım sayfaları karıştırmaya başladığında elime alıyorum. Sayfalar özenle yazılmış el yazısıyla dolu ve her santimetrekarelik alanı kaplıyor. İlk fark ettiğim tarih 2 Kasım 1692. Sonraki ise 5 Kasım 1692. Bu şeyin bu kadar şişman olmasına şaşmamalı. Haftada birkaç kez yazıyormuş. Muhtemelen daha fazla, yirmi yıl boyunca.

Mavi elbiseme baktığımda, balo elbisesiyle birlikte korse giymeye karar verdiğim için şükrediyorum. Günlüğü elime alıp eteğimin altından geçiriyorum ve aşağıya bakmadan önce korsemın hemen altına sıkıştırıyorum. Hafif bir şişkinlik görünüyor, ben de bir avuç tül alıp önüme seriyorum ve mükemmel bir şekilde kamufle ediyorum. Bu çok aptalca, ama kendimi bundan vazgeçiremeden, hizmetçinin girişinden geri kayıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Partide ilerlerken kalbim göğsümde çarpıyor, neredeyse herkesin gözlerini yakalıyorum. Bunun benim paranoyam olduğunu biliyorum ama sanki hepsi beni izliyor, korkunç bir şey yaptığımı biliyorlarmış gibi geliyor. Kimse beni durdurmadığı için şükrediyorum.

Çocukların yanına döndüğümde Liam'ın da onlara katıldığını, Maryia'nın hâlâ onun kolunda olduğunu ve Maggie'nin de rahatça onun yanına sokulduğunu fark ediyorum. Gruba tekrar katıldığımda tüm gözler bana çevriliyor.

"İyi misin?" Asher soruyor, açık bir şekilde kapalı tavrımı anlıyor.

Başımı sallıyorum ve bana inanmıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Artık eve gitmek istiyorum."

Asher başıyla onaylıyor ve Ronan ile Wesley birlikte hareket ederek kapıya yöneliyorlar, ben durup Liam'a bakıyorum. Bakışlarımla buluşmadan önce Maryia'ya başını sallıyor.

"Önce Maryia'yı eve götürmeliyim." Tabii ki öyle.

"Onu yakaladım," diyor Maggie gülerek sesini alçaltmadan önce. "Yani, kelimenin tam anlamıyla kız arkadaşımın her yerinde sen varsın, kardeşim."

Liam, Maryia'ya özür dileyen bir bakış atmadan önce sıkıştığı dişlerinin arasından, "Sanki başka seçeneğim varmış gibi," diye homurdandı. "Özür dilerim, alınma."

Başını iki yana sallar. "Kimse almadı. Benim için...

konusulduğunu biliyorsun." Maggie bu kez biraz daha yüksek sesle gülerek başını sallar. "İşte bu kesinlikle am kırbacı yemenin bir yolu."

Maryia'nın ağzı öfkeyle açık kalıyor ama Maggie ona alaycı bir gülümseme verince kızarıp omuzlarını silkiyor.

Liam, Maryia'yı partiden dışarı çıkarırken, "En azından onu ailemiz için eve götürüyordum gibi görünmesini sağlayayım," diyor.

Asher birkaç adım ötede bizi beklerken Maggie ve ben kollarımızı birbirine doluyoruz. Elimden geldiğince dikkatli hareket ediyorum, Christopher ve babam bizimle kesişirken aldığım her nefeste günlüğün hareket ettiğini hissediyorum.

"Siz çocuklar kapalı mısınız?" Christopher neredeyse neşeli bir şekilde soruyor. Bugün babamla aralarında ne var böyle?

"Öyleyiz. Skyla kendini iyi hissetmiyor ve yarın sınıfta önemli bir sunumum var," diye yanıtlıyor Asher.

Christopher başını sallar. "İyi adam. Umarım yakında kendini daha iyi hissedersin" diyor ve eğilip yanağıma uzun bir öpücük konduruyor.

Korku kemiriyor. Şu anda vücudumda sakladığım şey onun en değerli eşyası. Bende olduğunu biliyor mu? Hissedebiliyor mu? Bu çok saçma, tabii ki hayır. Yine de Kardeşler sürprizlerden başka bir şeyle dolu değil.

Uzaklaştığında bakışlarında şüphe yok, sadece beni her zaman izlediği o ürpertici yol var. Babam eğilip diğer yanağıma da aynı şekilde bir öpücük kondurduktan sonra bize başlarıyla selam veriyorlar ve garip, küçük, kült bir ikili gibi tek bir yana dönüyorlar.

Maggie'nin yürümeyi bıraktığını hissettiğimde Asher dönüp bize yol gösteriyor. Gözleri bomba gibi kırmızı bir elbise giymiş, siyah saçları kıkına kadar inen bir kadına takılıyor. O saçları nerede görsem tanırım ve o parlak mavi gözler bize, daha doğrusu Maggie'ye dikildiğinde, gerginliği buradan hissedebiliyorum.

Beyaz saçlı yaşlı bir adam kolunu ona dolamış, eli tehlikeli bir şekilde kıkına doğru iniyor. Bridgette bundan rahatsız görünüyor ama aynı zamanda bu pozisyonda milyonlarca kez bulunmuş gibi. Konuşmaya dönerken Maggie'ye üzgün bir omuz silkme hareketi yapıyor.

"Mags?" Dikkatlice sordum.

Cevap vermiyor, Bridgette dışında kimseyi gördüğünü ya da duyduğunu sanmıyorum. Bridgette ve o adam.

"Maggie?" Tekrar soruyorum, bakışlarını bana çevirmeye zorluyorum. "İyi misin?"

Bir an gözlerini kapatıp başını salladıktan sonra tekrar bana bakıyor ve sahte bir gülümseme takınıyor.

"Ben harikayım. Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Hadi gidelim."

Günlüğün biraz daha kaydığını hissedene kadar bir an tereddüt ediyorum. Arkadaşımı Asher'ın arabasının güvenliğinden ya da belki facetime'dan teselli edebilirim. I

Hemen eve gitmem gerektiğini biliyorum ve Maggie'nin bu konuda konuşmak istemediğini de biliyorum, bu yüzden o küçük ana bir iğne koyacağız çünkü birbirlerine bakışları... *eski bir sevgiliye* böyle bakılmaz.

Tüm arabalarımız valenin önüne yanaşıyor ve biz de içeri doluşmaya başlıyoruz, ancak Maggie ve Liam, Ronan'la arabaya atlamadan önce Maryia'yı kaçak malmış gibi temiz bir şekilde değiştiriyorlar ve yola çıkıyorlar. Asher, Wesley ve ben hemen arkalarındayız ve Maggie'nin arabası en son ayrılan araba oluyor.

Yol boyunca elimi günlüğün altına dayıyorum ve eve vardığımızda Liam odasına yönelip kapısını büyük bir gürültüyle kapatıyor. Endişe içinde Asher'a bakıyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Bırakın işlesin."

"Ne süreci?" Ben soruyorum.

Konuşmadan önce bir an tereddüt ediyor.

"Eğer isterse, hazırsa sana söyleyecektir."

Kaşlarımı çatıyorum ama elbisemin önünü, daha doğrusu günlüğümü biraz daha sıkı kavrayıp merdivenleri çıkarken başımı sallıyorum. Odama döndüğümde hiçbirisi bir şey söylemiyor ve buna minnettarım çünkü kapıyı hızla kilitliyorum, günlüğü çıkarıyorum ve her bir sayfayı yutmaya başlıyorum.

Otuz Altıncı Bölüm

Vincent

Gün doğumundan bir saat kadar önce Salem'e döndüm ve doğruca Skyla'nın evine gittim. Kıyafetlerimi değiştirmek için mülklerimden birinde durmadım bile. On sekiz yaşına basar basmaz dünyanın her yerinde mülkler satın almaya başladım. Bazıları benim adıma... çoğu değil. Sanki isteyerek kampüste kalacakmışım gibi.

Yine de onu görmem gerek. Etim vücudumdan ayrılacakmış gibi hissediyorum. İki hafta... İki yıl da olabilirdi. Ondan bir daha bu kadar uzun süre ayrı kalmayı reddediyorum. Bir dahaki sefere, o da benimle geliyor. Bu konuda kimin ne dediği umurumda değil.

Yurtdışına araştırmak için gönderildiğim birkaç ilgili kişi vardı. Zamanımın çoğunu Monako, Fransa ve iki gün de İspanya'da geçirdim. Tüm ilgi noktaları günler önce ortadan kaldırılmıştı, ancak Christopher önce sıcaklığın azalması için beni yerimde kalmaya zorladı. Beni Salem'de istememesinden başka bir anlamı yoktu. Ki bu hiç hoşuma gitmedi. Hesapçı orospu çocuğu bir şeylerin peşinde olmalı.

Tüm bunları bir nefeste unutuyorum. Sirenimi görür görmez her şey uçup gidiyor. Her zamanki gibi balkon kapısından gizlice giriyorum, gerçi teknik olarak ön kapının anahtarını da kullanabilirim. Böylesi daha iyi. İlk görmek istediğim kişi o, alt katta ellerini pantolonunun içine sokmuş bir herif değil.

Ağır ağır uyuyor, göğsü yavaşça inip kalkıyor, nefes alıp vermesi neredeyse hiç yok. Yalnız olmasına şaşırdım. Diğer dört kişiyle birlikte

erkek arkadaşları, onunla yalnız zaman geçirmek nadirdir ve onun yalnız uyuması? Soyu tükenmiş bir kavram, ya da ben öyle sanıyordum.

Göz kapakları titrerken ona sarılıyorum, o rüya görürken ellerimle saçlarını hafifçe okşuyorum. Umarım güzel bir rüyadır. Suyun içinde olduğu, ne kadar zamandır içinde olduğu ve çıkacağına dair hiçbir işaret olmadığı bir rüya. Umarım rüyalarında ben oradayımdır, her zaman elinin altındayım. Umarım Salem'den sonsuza dek uzaklaşırız ve umarım Kardeşler onun ellerinde gerçek bir kraliçe gibi cayır cayır yanar.

Parmaklarımı bilerek yüzüne biraz yaklaşıyorum ve onu uyandırıyorum. O parlak yeşil gözbebekleri, içlerinde tanıma titreşimleri belirmeden ve yumuşamadan önce bana alarmla dolu bir şekilde parlıyor.

"Vincent?" diye fısıldıyor usulca.

Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ederken başımı sallıyorum. Üstüme çıkmadan önce hareketimi bitirme şansım olmadı. Çılgınca öpücükler yüzüme ve boynuma yayılmadan önce ağzını benimkine bastırıyor. Kalçalarımı kaldırıp taş gibi sert sikimi kalçasına sürttüğümde yumuşak bir inilti çıkararak onun dokunuşuna doğru eğildim. Onu burada yatarken ilk gördüğümünden beri sertleşmişim ve ona dokunmak bu sorunu daha da kötüleştirdi.

Şortunun bel bandını tutuyor, aşağı kaydırıyor ve kot pantolonumu tuttuğu gibi bacaklarından çıkarıyor, düğmelerini açmaya başlıyor.

"Seni çok özledim," diye sızlanıyor. "Sana ihtiyacım var." "Tamamen seninim," diyorum direksiyonu ona bırakırken.

Eli pantolonumun içine kayıyor ve sikimi çıkarıyor. Nefesi hafifçe kesiliyor ve sürprizini bulduğunu anlıyorum.

"Ne-"

"Beğendin mi?" Ben soruyorum.

Gözleri huşu içinde sikime bakıyor. Etrafına bir sirenin karmaşık tasarımı sarılmış, tabana kadar uzanan kuyruğa adı yazılmış.

"Benim için sikine dövme mi yaptırdın?" diye soruyor, sersemlemiş görünüyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. Neden şaşırdığından emin değilim. Sanki bu dünyada onun için yapamayacağım bir şey varmış gibi. Eğer yüzüne bir gülümseme getireceğini düşünseydim, adama lanet olası kalbimi kestirir ve üzerine onun adını dövme yaptırırdım.

"Tabii ki. O senin."

Kaşlarını çatıyor ve inanamayarak başını sallıyor. "Ben sadece... bu acıtmadı mı?" "Hayır."

Evet, orospu çocuğu gibi. Yine de bunu bilmesini istemiyorum. Üzgün ve sempatik olur ve bu anın bununla ilgili olmaması gerekiyor.

Bana tekrar baktığında kaşları çatılmıştı ama yerini gözyaşlarıyla dolup taşan iki parlak göz almıştı.

"Bu neden birinin benim için yaptığı en tatlı şey?" diye soruyor boğuk bir hıçkırıkla.

"Şşşt," diye susturuyorum. "Ağlama, siren. Sadece buraya gel. Gel de sikine bin."

Bana bakıyor ve başını sallıyor, yavaşça kendini aşağıya bırakmadan önce bana sarılıyor. Oturduğunda, ikimiz de bir inilti çıkardık. Lanet olsun, bunu özlemişim. Onu özledim. Bu şeyi aldığımdan beri mastürbasyon bile yapamadım, iyileşmesine izin vermeye çalıştım. Bunu yapmak için mükemmel bir zaman olduğumu biliyordum, çünkü bir daha asla iki haftadan fazla bir süre sirenime sahip olmadan gidemeyecektim.

Yukarı kalkarken, aşağı baktığını, ıslak amına girip çıkmamı izlediğini görüyorum. Başını geriye atıyor ve haykırıyor.

"Aman Tanrım. Bu çok ateşli."

"Evet, öylesin, siren. Beni özlediğin gibi sık beni."

Kalçaları dönmeye başlıyor ve onu yönlendirmeye yardım ederken ona sıkıca tutunuyorum. Elinin geriye uzandığını, masaj yapmaya başlarken taşaklarımı kavradığını hissediyorum. Bu hisle içimden bir zevk şoku daha geçiyor ve bunu telafi etmek için daha sert itmeye başlıyorum.

"Siktir," diye homurdandım.

"İyi miyim?" diye soruyor, sanki aptal bir kızın sorması gerekiyormuş gibi.

"Nefes almaktan daha fazlasını yapıyorsun, siren. Eskiden seni ne kadar çok izlediğimi biliyor musun? Seni gördüğümde ne kadar sık otuz bir çektiğimi?"

İtişleri yavaşladıkça burnunu kıvrıyor. "Mesela bir köşede dur ve sikini okşa." "Sikeyim evet," diye kabul ediyorum.

Adımları devam ederken başını sallıyor.

"Benim neyim var böyle, neden bunu bu kadar seksi buluyorum?"

"Çünkü sen benim için yaratılmışsın," diyorum kıcının yanağına şaplak atıp onu daha hızlı gitmeye teşvik ederken.

Bana hemen itaat ediyor, üzerimde o kadar hızlı zıplıyor ki göğüsleri birbirine çarpmaya başlıyor. Dövmeli ellerimi kaldırıp uyku tişörtünü yukarı kaldırıyorum ve

Odanın diğerk tarafına fırlatmadan önce başının üzerinden geçirdim. Ellerim göğüslerini örtüyor, başparmaklarım meme uçlarıyla oynarken sıkıyorum.

Benim için anında sertleşiyorlar, pembenin en tatlı tonu ve onu kendime doğru çekerek meme uçlarından birini ağzıma sürüklüyorum. Dilim sertleşmiş tepenin etrafında dönüyor ve Skyla karşılık olarak inliyor.

"Daha fazla," diye yalvarıyor.

Ona anında itaat ediyorum, her zaman da edeceğim.

Ağzım diğerk meme ucuna gidiyor, ben parmaklarımla diğerkini çekiştirmeye devam ederken onu emiyor ve ısırıyor. Benim için çok esnek, çok istekli ve zevkiyle birlikte biraz acıdan hoşlandığı gerçeği? Bu onu benim için mükemmel yapıyor.

"Kes beni, Vincent," diye inliyor.

Gözlerim onunkilerle buluşuyor, o inlerken ağzım hala onun etrafında kilitli.

"Kullan beni, kanat beni. Sadece senin bildiğin gibi boşalmamı sağla."

Ellerimden biri kotuma düşüyor, her zaman yanımda taşıdığım sustalıyı bulmaya çalışırken el yordamıyla onu çıkarıyorum. Temizlediğimden beri kullanmadım, bu yüzden onun üzerinde kullanmak güvenli. Ve bana bu kadar güzel yalvarırken, hayırdan başka ne diyebilirim ki?

"Nereye?" Ben soruyorum.

"Nereye istersen. Beni işaretle, senin olayım."

"Sen her zaman benimdin, siren. Her zaman."

Sol uyluğunun üst kısmındaki küçük bir yarıktan başlıyorum. Bıçağın ucunu etli derisine sürttüğümde nefesini tutmuş bir şekilde orada otururken hamleleri durdu. Acı çekiyormuş gibi dişlerini dudağına gömüyor ama gözlerindeki şehvet sarhoşu bakış bana onun da en az benim kadar acı çekmeye bağımlı olduğunu söylüyor.

Durup diğerk uyluğa geçmeden önce bıçağımın izinde ince kırmızı bir çizgi oluşuyor. Hareketi tekrarlıyorum ve bu sefer boğuk bir çığlık atıyor. Gözlerim uyarırcasına ona bakıyor. İhtiyacı olursa duracağım ama bu güven ve itaat eylemi yüzünden sikim onun içinde zonkluyor. Beni boşalmaya hazırlıyor ve çok sert.

Bıçağı kenara fırlattığımda kalçalarından ikiz kan izleri akmaya başladı. Onunla oynamaktan kendimi alamıyorum. Parmaklarım kanı onun mükemmel kremi kalçalarına bulaştırıyor, kusursuz tenini o koyu, mürekkep kırmızısıyla bozuyor. Parmaklarım, uçları tamamen kaplanana kadar daha fazla sürtünüyor. Onları ağzımın içine çekiyorum, itmeye başlarken onun tadının tadını çıkarıyorum.

İnliyor ama zıplamaya başlıyor, gözleri üzerimde beni yakından izliyor. Parmaklarımı emip temizledikten sonra elimi tutuyor, ıslanan diğer bacağıma sürüyor, parmaklarımı tekrar ağzıma sokmadan önce her yerine bir kez daha kan bulaştırıyor.

Parmaklarımın etrafında inlemekten kendimi alamıyorum, onun tadı ikinci seferde neredeyse daha iyi. Sikime binerken inliyor ve sızlanıyor, ben parmaklarımı yalayarak temizlerken amı titriyor.

"Çok hastasın," diye inliyor. "Sen de öylesin, siren," diye karşılık veriyorum.

"Kahretsin, evet, öyleyim. Tekrar yap, sevdiğin gibi kanımla oyna," diye ağlıyor.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum, avuçlarımın tamamının ıslandığını hissettiğimde gerçekten şaşıyorum. Olması gerekenden daha fazla kanıyor, muhtemelen üstte olan o olduğu için bacaklarını esnetiyor. Bir anda bizi ters çeviriyorum, bir bacağını omzumun üzerinden kaldırıp onu çiğ ve derin bir şekilde becerirken onu sırtına sabitliyorum.

Elim ağzını kapatmaya geldiğinde gözleri başının arkasına yuvarlanıyor ve onu yatağa sabitliyorum.

"İstedüğün bu mu, siren? Erkeğin tarafından sertçe becerilmek ister misin? Kana bulanmış ve çok azgın?" Elimi boğazına götürürken soruyorum.

Kanlı bir el izi yüzünü kaplıyor. Benim kanlı el izim. Benim hakkımda ne söylediği umurumda değil, gördüğüm en güzel şey bu. Tereddütle dilini dışarı çıkarıyor ve kanlı dudağında gezdiriyor. Dilini geri çekiyor, tekrar çıkarmadan önce kendini tadıyor.

Hevesle parmağımı ağzına onu parmağımdaki kanı emmeye zorluyorum. Dili parmağımın etrafını sarar sarmaz, tek yapabildiğim bu oluyor. Kendimi kaybediyorum, görüşümü kaybediyorum, aklımı kaybediyorum. Uçurumun kenarından düşerken her şeyimi kaybediyorum, döllerim onu sular altında bırakırken salıverilmemi kükrüyorum.

Amcığı etrafında titreşiyor, boşalmadan önce sıkıca sıkıyor. İnlemeleri o kadar yüksek ki, parmağımın etrafında bile duvarları sarsıyor gibi görünüyor. İnleyip bana sürtünürken, vücudu yenilgiyle çökmeden önce orgazmının her zerresini sağarken, benimki de hemen yanında, aceleyle ve çaresizce pantolonunu indiriyor.

Ayağa kalkmak için kendimi zorlamadan önce birkaç saniye öylece yattık, onu kollarıma aldım ve banyoya taşıdım. Duşu başlatıyorum ve bizi suyun henüz bize ulaşamayacağı bir banka taşıyorum. Orada oturup ona birkaç saniye sarılıyorum, iç çekerken omzuna yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Seni gerçekten özledim."

Ona bir öpücük daha kondururken saçlarının bir kısmını boynundan uzaklaştırıyor ve tenine doğru mırıldanıyorum.

"Sensiz bir gün daha acı çekmek zorunda kalsaydım, seve seve kendimi öldürürdüm."

Dönüp bana bakıyor, gözlerinde hayal kırıklığı var. "Böyle şaka yapma."

"Şaka yapmıyorum. Senden uzakta olmak... şimdiye kadar katlandığım en kötü işkencelerden biriydi."

"Neden bu kadar uzun süre yoktun?"

Keşke size söyleyebilseydim, hala o parçayı kendim anlamaya çalışıyorum.

"İşle ilgili şeyler. Neden yalnız uyuyorsun? Birini mi öldürmem gerekiyor?"

Üzüntüyle gülümsüyor ve muhtemelen şaka yaptığımı düşünerek başını sallıyor. Oysa daha ciddi olamazdım. Kim olduğu umurumda değil. Eğer biri sirenimi rahatsız ederse, memnuniyetle boğazını keser ve kesik başını sirenimin ayaklarının dibinde bir ödül gibi sunarım.

"Liam'ın indüksiyonu dün geceydi ve... o iyi değil."

Başımı sallıyorum. Sanmıyorum. Asher'inkini zaten duymuştum. Bunu yapabilmesine ben bile şaşırdım. Liam gibi yumuşak biri değil ama benim gibi duyarsız bir katil de değil.

Liam ise... o da olabildiğince yumuşak. Bu hayat için yaratılmamış, ya da en azından, gerekenlere sahip değil. Hâlâ nefes alıyor, belli ki onu hafife almışım. Muhtemelen bir daha asla iyi olamayacak. Mesele de bu zaten. Eğer Kardeşler için öldürürseniz, bu sizi boyun eğdirmek ve itaatkâr kılmak için en büyük mühimmattır. Yerinizden bir adım atarsanız, peşinizden bir yok edici göndermezlerse, işlediğiniz suçlar için polis gönderirler. Şantajın en iyisi.

"Peki ya diğerleri?" diye sordum.

Bir an duraksıyor ve bu beni geriyor, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Yorgundum, Liam için üzülüyordum. Sadece yalnız kalmak istedim."

Gözlerimi şüpheyle kısıyorum, söyleyeceklerine bir saniye bile inanmıyorum ama beni kandırdığına inanmasına izin veriyorum. Şimdilik.

"Peki ya şimdi?" Ben soruyorum.

Gülümsüyor, başını omzuma yaslıyor. "Şimdi, beni asla bırakmanı istemiyorum."

"Asla yapmayacağım, siren."

Otuz Yedinci Bölüm

Skyla

Duştan sonra Vincent ve ben birkaç saat daha uyumak için yatağa geri döndük. Güneş ışığı balkon kapısından içeri süzülürken gözlerim açılıyor, Vincent ilk kez yanımda uyuyor. Yataktan kayarak çıkarken ona gülümsüyorum, yaparken yüzüm buruşuyor. Kalçalarım ağrıyor... hem de çok. Vincent kesiklerimle çok tatlı ve sabırlı bir şekilde ilgilendi ama yine de donuk, keskin bir acı var ve ısrarcı. Buna değer.

Yatak odasından çıkarken üzerime dikkatlice bol bir eşofman altı ve atlet giyiyorum. Ayaklarım beni yarım saniyeliğine merdivenlere doğru götürüyor, sonra koridora bakıyorum, Liam'ın kapısı adeta beni çağırıyor. Dönüp ona doğru yöneliyorum, umarım bir arkadaşsa hazırdır.

Liam üzgün olduğu için dün gece yalnız uyuduğum doğru. Ayrıca yalnız uyudum çünkü sabahın ikisine kadar Thomas Putnam'ın günlüğünü okudum. Açıkçası bitiremedim ama şu anda cadı mahkemeleri sırasındaki kayıtları okuyorum. Kızı Ann'in açıklanamayan nöbetler geçirdiği ve 'cadı' diye ağıladığı noktaya kadar geldim. Sadece tarih kitaplarından bile işlerin hızla kötüye gideceğini biliyorum.

Günlüğü yatağımın altındaki gevşek döşeme tahtasının altına sakladım. Dürüst olmak gerekirse, Vincent onu bulursa hiç şaşırmam. Bu onun özellikle iyi olduğu bir şey gibi görünüyor. Sadece zahmet etmeyeceğini, bu sabah bir şey fark etmemiş olacağını umuyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Vincent'tan bahsediyoruz.

Ayaklarım Liam'ın kapısının önünde duraklıyor ve nedense bir gerginlik dalgası sarıyor. Belki de Liam'ın beni istemeyeceğinden endişeleniyorum.

Beni görecek, beni kovacak. Belki de artık onun en sevdiği kişi değilimdir; belki de ihtiyacı olan ben değilimdir.

Yine de denemek zorundayım. Elim kapı kolunun duruyor ve çevirdiğimde kilidin açık olduğunu görünce şaşıyorum. Yavaşça karanlık odaya giriyorum. Perdeler çekilmiş, Liam'ın hareketsiz bedeni yatakta uzanırken tüm ışıklar kapalı. Genelde yumuşak olan horlaması duyulmuyor ve konuştuğunda kaşlarımı çatıyorum.

"Ne istiyorsun Sky?"

Sesi çok boş, çok çıplak. Normalde taşıdığı duygu ve şakacı tondan yoksun. Tereddütle odayı geçiyorum, konuşurken onun yanına geliyorum.

"Sadece seni kontrol etmek istedim. Nasıl hissediyorsun?"

"Ölüm gibi," diye mırıldanıyor yastığına karşı, bana bakmıyor ya da konuşurken hareket bile etmiyor.

Endişeyle, daha iyi düşünmeden önce ona uzandım. Bunun yerine, orada garip bir şekilde durmayı tercih ettim çünkü ne yapabilirim... nasıl yardım edebilirim?

"Seni yalnız bırakayım mı?" Ben soruyorum.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra derin bir iç çekip battaniyeleri kaldırarak davet ediyor. Bu jesti memnuniyetle kabul ediyorum ve yüzüm ona dönük olacak şekilde yan yatarak onun yanına uzanıyorum. Birkaç dakika boyunca birbirimize bakıyoruz, sadece birbirimizi izliyoruz. Eğer bütün gün bunu yapmak zorundaysak, yapacağımız şey bu.

Tek bir damla gözyaşının gözünden süzülüp yüzüne, burnuna ve diğer yanağına süzöldükten sonra yastığına çarpışını izliyorum. Elimi kaldırıp gözyaşını fırçalarken kalbim acıyor.

"Bebeğim," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Sana ne yaptılar?"

Konuşmuyor, onun yerine sadece yutkunuyor. Sesi gelmeden önce bir dakika kadar daha öyle kalıyoruz, şimdiye kadar duyduğum en yumuşak fısıltı.

"Birini öldürdüm."

Oh, benim zavallı tatlı oğlum. Aramızdaki mesafeyi kapatarak kollarımı ona doluyorum, onu usulca sustururken göğsüme gömüyorum, o devam ederken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Bir kadın... Ben... Ben onu öldürdüm. Vahşice," diyor vücudu titrerken.

Kolları beni sararken ona daha sıkı sarılıyorum ve o dağılıyor. Hıçkırıklar onu parçalara ayırırken vücudu sarsılıyor, ağlama sesi kalbimi parçalara ayırıyor.

"Bu senin hatan değil Liam. Hayatta kalmak için elinden geleni yapıyordun," diye fısıldıyorum ona. "Sen çok naziksin, çok sevgi dolusun. Bu sen değildin. Olman gereken kişi buydu, değil mi?"

Başını sallamadan önce birkaç saniye daha ağlıyor.

"Reddetmeye alıştım. Yapamazdım... Yaşadığı onca şeyden sonra yapamazdım. Sonra..." Bir sonraki kısmı söylememesi gerektiğini biliyormuş gibi duraklıyor.

"Christopher bana silah çekti, ya ben ya o dedi ve ben de lanet bir korkak gibi hayatımın onunkinden daha deęerli olduęunu dūřundum."

"Hayır," dedim.

"Evet," diye tersledi. "Ben de aynen öyle yaptım, çünkü o anda tek dūřünebildiğim sendin. Ben lrsem senin ne kadar acı çekeceğini, Ash'in ne kadar acı çekeceğini dūřundum. Bana doęru řeyi yapmam için bir seçenek sunuldu ve ben ikiniz yüzünden bu seçeneęi kullanmadım."

O devam ederken suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Ve kendimden nefret çünkü şansım olsa yine aynı seçimi yapardım."

Kalbim aynı anda hem ağrıyor hem de yükseliyor. Başımı onunkine yaslariken alnına bir öpücük konduruyorum.

"Ne olursa olsun onun yaşamasına izin verecek değil ya." Mantıklı olmaya çalışıyorum.

Başını iki yana sallar. "Mesele bu değil. Eğer olsaydı, bunun bir önemi olmazdı."

Başımı sallarken bir süre sessiz kalıyorum.

"Teşekkür edersem beni kötü bir insan mı yapar?" Alay ediyor ama ben devam ederken bir şey söylemiyor.

"Seni kaybetme cehennemini bana yaşatmadığın için teşekkür ederim. Asher'a da aynısını yaşatmadığın için teşekkür ederim. Hayatımın aşklarından birini teslim etmediğin için teşekkür ederim. Benim için bencil olduğun için teşekkür ederim."

Konuşurken nefesleri derin ama bu kez daha lcl.

"Bununla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum... bu suçluluk duygusuyla. Bu acıyla. Ben... Ben onun gözlerini, yüzünü görüyorum. Gözümü kırptıgımda bile, o orada."

Anladığımı başımla onaylıyorum, ancak onun yaşadıklarını yaşamadan gerçekten anlayamam.

"Nasıl yapılacağını öğreneceksin ve biz de bu süreçte sana yardımcı olmak için yanında olacağız. Hepimiz."

Beni daha sıkı tutarken başını sallıyor, ağır bir uykuya dalmadan önce başını içime gömüyor. Birkaç saat boyunca orada yattım, parmaklarımı

saçlarını okşuyor, fısıldayarak onu ne kadar çok sevdiğimi söylüyorum ve o derin bir uykuya dalıyor.

Duvardaki saate bakıyorum ve Liam'ın annesiyle brunch'a zamanında yetişmek istiyorsam hemen kalkmam gerektiğine karar veriyorum. Bu işe nasıl bulaştım bilmiyorum ama işte buradayım.

Dikkatlice yataktan kayıyorum, odadan çıkarken Liam'ın kıpırdamamasına bile şükrediyorum, kapıyı yumuşak bir çıtırtıyla kapatıyorum. Parmak uçlarımda yatak odama doğru ilerlerken boş buluyorum. Vincent çoktan kalkmış olmalı.

Dolabıma doğru ilerleyerek balıkçı yaka bir kazak elbise ve diz üstü çizmelerle bir çift tayt seçiyorum. Liam'ın annesi kesinlikle yargılayıcı biri, bu yüzden en iyi şekilde görünmek bir öncelik olmalı. Yine de benden hoşlanıp hoşlanmaması gerçekten önemli mi? Resmen erkek arkadaşımı en iyi arkadaşımın kız arkadaşıyla evlendirmeye çalışıyor.

Yine de iyi bir izlenim bırakmak istiyorum çünkü belki bir gün her şey açıklığa kavuşabilir ve o gün geldiğinde erkek arkadaşımın annesinin benden nefret etmesini istemiyorum.

Saçlarımı düzleştiriyorum, nötr tutarak hatırı sayılır miktarda makyaj yapıyorum, sonra tasarım güneş gözlüklerimi alıp yatak odasının kapısından çıkıyorum ve doğruca Vincent'a koşuyorum.

"Oh, işte buradasın."

"Böyle görünerek nereye gidiyorsun?" Vincent gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek soruyor.

"Sanırım söylemek istediğin şey, 'Vay canına Skyla. Bu sabah çok güzel görünüyorsun.'"

Etkilenmemiş bir kaş kaldırıyor.

"Vay canına, Skyla. Her sabah çok güzel görünüyorsun. Şimdi nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Şehir kulübünde. Liam'ın annesi beni brunch'a davet etti, yani onunla brunch'a gitmemi söyledi."

Vincent kaşlarını çattı. "Ben de geliyorum."

Ciddi olduğunu anlamadan önce buna güldüm.

"Yapamazsın."

"Evet, yapabilirim."

"Hayır, bizimle brunch yapmak için kendini davet edemezsin,

Vincent." Mantıksız davranıyormuşum gibi gözlerini deviriyor.

"Ben birkaç masa ötede oturacağım, merak etme. Sen yine de kuzeydoğunun kötü kalpli fahişesini tavlamaaya çalışabilirsin."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

Gülüyor, gerçekten gülüyor. Vincent asla gülmez. Başını salladığında aniden tüm sinirlerim geriliyor.

"O aslında Yaşlılar'dan geriye kalan tek aile reisi... senin dışında. Bu sorunuzu yanıtlıyor mu?" Maalesef, evet.

Çok güzel.

Liam ondan hep övgüyle bahseder. Şimdi düşündüm de, övmek tam olarak kullanacağım kelime değil. Daha çok babasından nefret ettiği gibi ondan nefret etmiyor, bu yüzden sanırım onun iyi bir insan olduğunu varsaydım. Sanırım benim hatam.

"Tamam. Ama şimdi gidiyoruz ve arabayı sen kullanacaksın," diyorum yanından geçerken.

"Senin için her şeyi yaparım, efendim."

Çocuklarla vedalaşmaya çalıştım ama hiçbiri aşağıda değildi. Güne başlamak için çoktan çıktılar mı yoksa uyudular mı bilmiyorum. Onları sonra ararım. Şimdilik, her zamanki gibi güvensiz hissederek Salem's Country Club'a doğru yürüyorum. Gerçi hissetmemeliyim, sosyetik üstünlük benim uzmanlık alanım. Londra'da yatılı okul eğitimi insana bir iki şey öğretiyor. Bir de Henry Parris'in baban olması.

Hostes bana gülümsüyor ve ben daha ona kendi adımı ya da Liam'ın annesinin adını söyleyemeden beni restorana yönlendiriyor. Sanırım artık ona-

"Alison," diye kibar bir gülümsemeyle selamlıyorum.

"Ah, Skyla." Sandalyesinden kalkarken gülümsüyor ve bir kez daha yerine oturmadan önce bana havadan öpücükler veriyor.

"Bana katıldığınız için teşekkür ederim," diyor kahvesinden bir yudum alırken. "Davetiniz için teşekkür ederim." Garson içeri girerken gülümsüyorum.

"Merhaba hanımlar, benim adım Cara, size hizmet edeceğim. Size bir şey getireyim mi? Kahve, çay, mimoza?" diye sordu.

"Sade bir kahve istiyorum. Teşekkür ." Gülümsedim ve başımı salladım.

Alison ses çıkarınca başını sallayarak uzaklaşıyor ve mutfağa geri dönüyor.
"Yetiştirilme tarzınıza bakarak çayı seçeceğinizi düşünmüştüm."

Bu klişeye gülümsüyorum. Evet, Londra'da yaşayan pek çok insan çay içiyor ama bu bir zorunluluk değil. Steph ve ben her zaman kahveyi tercih ettik zaten.

"Ben her zaman kahveyi tercih etmişimdir," diyorum, hıçkırıyor ama bir şey söylemiyor.

Servis elemanı kahvemi getirip siparişlerimizi alırken gülümsemem yavaşça azalıyor. Ben yarım sandviç ve bir kase çorbaya karar verirken o da Sezar salata alıyor, sossuz, krutonsuz ve peynirsiz....so, marul.

"Kocalarımıza her zaman iyi görünmek zorundayız, değil mi?" diye kaşlarını kaldırarak soruyor, iğneleme çok açık.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Asher'ın kesinlikle bir şikayeti yok, çok şükür." Geri atıyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor, plastik gülümsemesi bozulmadan başını sallıyor. "Eminim değildir."

Ben bozmaya çalışmadan önce garip bir sessizlik çöküyor. "Peki, ne iş yapıyorsun?"

Komikmişim gibi küçümseyici bir kahkaha atıyor.

"Tatlı kızım, ben çalışmıyorum. Bırakın bir Elder'ın eşini, Kardeşlerin hiçbir çalışmaz."

"Oh, emin değildim." Yine garip bir sessizlik.

"Peki, vaktini nasıl geçirmeyi seviyorsun?" Tekrar soruyorum.

Kahvesinden bir yudum alıyor ve konuşurken masaya bırakıyor.

"Kardeşler için pek çok parti, gala, etkinlik düzenliyorum. Hepsi benim işim. Christopher bana kartını uzatıyor ve güzel görünmesini sağla diyor" diye övünüyor.

Christopher'ın uşağı olmak, zamanını geçirdiği en heyecan verici şey olduğu için onun adına neredeyse üzülüyorum. Sanırım o mutluydu, önemli olan da bu.

"Katıldığım partilerden anladığım kadarıyla harika bir iş çıkarmışsınız."

Yemeklerimiz önümüze konurken başıyla teşekkür ediyor. Başını sallamadan önce benimkine kalorileri sayıyormuş gibi tiksintili bir bakış atıyor.

"Sanırım odadaki fili ele alsak iyi olacak," diyor çatalına birkaç parça marul koyarken.

"Fil mi?" Ben soruyorum.

"Oğlumla yatıyorsun."

Isırığını alıp yutmadan önce yavaşça çiğnerken gözlerim açılıyor. "Tatlı kız, gerçekten ikinizin kurnaz olduğunu düşünmedin, değil mi?"

Sen?" Alison gülüyor. "I-
"

"Sorum şu ki, kocanız ne düşünecek?" diye soruyor, gülümsemesinde bir parça kötü niyet var.

Bana şantaj yapmaya mı çalışıyor? Ne için? Ona ne teklif edebilirim ki? İyi davranmanın bittiğine karar vererek dik oturuyorum, gülümsememi bırakıyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Yüzümde küçümseyici bir gülümseme kıvrılırken ona babamın gurur duyacağı bir bakış atıyorum.

"Kocam Liam ve benden haberdar." Başını

sallarken dudakları büzüldü. "Ah, görüyorum ki onlar şu Bond Kardeşler'den." "Affedersiniz?"

Ben soruyorum.

"Kadınlarını paylaşanlar. Ortadan kaybolan değersiz bir çöpten başka bir şey olmayana kadar onları kullanan ve istismar edenler. Dikkatli ol kızım, bu gidişle günlerin kesinlikle sayılı."

Artık tatlı kız değil, sadece kız. Tamam o zaman.

"Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?"

Dalga geçiyorum.

Elini reddedici bir şekilde sallıyor. "Pek sayılmaz."

Çatalı tabağına çarparak birkaç lokantacının dikkatini çekiyor ama öne doğru eğilip ses tonunu alçaltarak onlara aldırmıyor.

"Görünüşe göre kocam sizinkinin aksine bana değer veriyor. Etrafına bir bak, kaç tane Elder'ın karısı var? Sadece bir tane, ben. Bunun nedenini biliyor musun? Kocamı memnun ediyorum ve lanet çenemi kapalı tutuyorum. Yüzümde bir gülümsemeyle Kardeşler için yaşıyor ve nefes alıyorum. Bunun en güçlü olanın hayatta kalma oyunu olmadığını söyleyen herkes çoktan kaybetti. Ben hariç hepsi kaybetti."

"Ve ben," diyorum, sandalyemde daha uzun otururken omuzlarımı biraz daha geriye itiyorum.

Bana gözlerini deviriyor ve başını sallıyor.

"Bu gidişle uzun sürmeyecek. Üç aydan daha az bir süredir eşsin ve kocan şimdiden seni sıradan bir kadın gibi açık artırımla satıyor."

sokak fahişesi. İki ay içinde ölmüş ve unutulmuş olacaksın."

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, bu garanti."

Başımı sallamadan önce birkaç saniye ona bakıyorum.

"Beni neden buraya davet ettiniz? Beni tehdit etmek için mi? Bana şantaj yapmak için falan mı?"

"Seni eğitmek için davet ettim," diyor başını sallarken, o soluk yeşil gözler, Liam'ın gözleri bana geri dönerken sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor. "Ve seni uyarmak için. Çabucak hizaya gelerseniz hayatta kalabilirsiniz. Bu yolda devam edersen-"

"Bir daha asla bulunmayacağımdan emin olacak mısınız?" Sanırım.

Bir omzunu kaldırırken yüzüne kötü niyetli bir gülümseme yayılıyor.

"Bu işi kocanıza bırakacağım. Görünüşe göre, kötü bir ölüm konusunda oldukça yetenekli."

Kaşları çatıldı. Kabul töreni için de birini öldürmesi mi gerekiyordu? Bunu nereden biliyor? İçimden bir ses kocasının bunu ona söylememesi gerektiğini söylüyor, bırakın başkalarına söylemesini. İçgüdülerime göre hareket ediyorum.

"Kayınpederimle konuşmam gerekecek, Christopher'ı bilirsin," diye aptalmışım gibi gülümsüyorum. "Eminim büyüklerinden birinin yastık sohbeti sırasında endüksiyon sırlarını dökmekle kalmayıp, karısının da bu tür şeyleri karışık bir ortamda tekrarladığını öğrenince çok etkilenecektir," diyorum etrafımızdaki insanlara dramatik bakışlar atarken.

Öfke yüzünü ele geçirmeden önce gözle görülür bir şekilde soluyor. Bu konuşmadan ve şirketten çok sıkıldım, bu yüzden ayağa kalktım ve peçetemi dokunulmamış yemeğimin üzerine attım.

"İlk kimin öleceğini göreceğiz sanırım," diyorum uzaklaşmak için dönerken.

Beni yerinde tutarken keskin tırnakları bileğime batıyor. Zayıflık göstermemek için elimden geleni yapıyorum ama sanki beni Vincent'ın bıçağının kesebileceğinden daha fazla kesiyormuş gibi hissediyorum.

"Oğlumdan uzak dur! Yakında evlenecek ve sen onun nişanlısını kaçıracaksın!"

Başımı ona doğru sallayarak alay ediyorum.

"Onu kovalamak mı? Bizimle yatmasını tercih ederken bunu neden yapayım ki?" Yalan söylüyorum, elimi onun avuçlarından kurtarıyorum ve restorandan dışarı çıkıyorum.

Öfkelendiğini hissedebiliyorum ama olay çıkarmaya cesaret edemiyor. Onu bu kadar güzel tehdit etmişken olmaz. Dürüst olmak gerekirse, bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama kendimle gurur duyuyorum.

"Ne oldu?" Vincent hızla yanıma gelip ön kapıyı açarak dışarı çıkarken soruyor.

"Bana aylar içinde öleceğimi söyledi ve ben de ona oğluyla Maryia'yı birlikte becereceğimi söyledim."

"Ne?" diye tersliyor.

Başımı salladım. "Hadi gidelim. Eve gittiğimizde herkese anlatırım."

Vincent biletini valeye uzatıyor ama vücudu dönmüş, restorana bakıyor. Alison Walcott'u öldürmenin tüm yollarını düşünürken vücudunun titreştiğini hissedebiliyorum. Yine de buna değmez. Görünüşe göre diğer tüm kadınların aksine, kocası onu öldürmediği için kendini üstün gören kandırılmış bir kadın. Belki Steph haklıydı. Belki de annemi öldüren babamdır. Elders arasında bir model gibi görünüyor. Evlen, bebeğin olsun, karını öldür.

Eğer yaptıysa, onun yaptığıının on katını yapmasını sağlayacağım. Onun intikamını alma arzusu eve dönüş yolunda damarlarımda dolaşıyor ve oraya varana kadar öfkeyle titremeye devam .

Otuz Sekizinci Bölüm

Skyla

Eve dönerken Vincent Ronan ve Wesley'i aradı. Asher çoktan eve gelmişti ve Liam'ın odasından çıkmasını sağladı. Kanepede Liam'ın yanında oturuyorum, Vincent diğer yanımda, Asher karşımdaki sehpa da oturuyor, Ronan ve Wesley de yanımda duruyorlar.

"Ne dedi?" Liam hırlıyor.

Hüzünlü bir gülümsemeyle
başımı sallıyorum.

"Üzgünüm, bebeğim. Benden hoşlandığını sanmıyorum."

"Sikimde bile değil. Kim olduğunu sanıyor da seni tehdit ediyor?

Ve ben nişanlı değilim. Bunu biliyorsun, değil mi
bebeğim?" "Elbette." Başımı salladım.

"Eğer istersen. Nişanlılardan kurtulma konusunda bir hüner kazandım."
Vincent omuz silkiyor ve Ronan yüzünü buruştururken ben de ona bir bakış atıyorum.

Annie'nin korkunç olmasına rağmen, bunun için suçluluk duyduğunu biliyorum. Ne de olsa o Madison'ın küçük kız kardeşiydi. Aile şimdi her iki kızını da kaybetti ve benim tatlı ayıcığım Ronan, her iki ölümün de kendisiyle bir ilgisi olmasından nefret ediyor.

Vincent'a "Hiç yardımcı olmuyor," dedim. "Maggie seni asla affetmez. Ben de seni asla affetmem."

Vincent gözlerini devirir. "Senin ya da Bartlett'in mutluluğu arasında hangisini seçeceğimi gerçekten sormak zorunda mısın?"

"Liam ve Maryia en kötü şey olmayabilir," diye araya giriyor Asher. "Bir noktada evlenmek ve bir varis üretmek zorunda kalacak. Eğer bu Maryia ise, sen

Erkekler halkın gözü önünde birlikte olabilirler ve kapalı kapılar ardında o Maggie ile olabilir, sen de bizimle olabilirsin."

Asher bizi öyle basit, öyle kolay anlatıyor ki. Bu benim kalbimi ısıtıyor ve görünüşe göre Liam'inkini de. Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldığını görüyorum, bu onun kabul töreninden beri gördüğüm ilk gülümseme.

"Dahası da var," diye itiraf ediyorum. Asher'a, "Öldürmek için bir yetenek ya da öyle bir şey geliştirdiğini söyledi," diyorum. "Sanırım senin indüksiyonundan bahsediyordu."

Asher'ın yüzü taşa döner.

"Bunu nereden biliyor?" "Liam'ın babası olduğunu varsayıyorum?"

Sanırım.

Ronan, "Yaşlıların uygulamalarını asla paylaşmamaları gerekir... asla," diyor.

Başımı salladım. "Anladım, bu yüzden onu tehdit ettim. Christopher'a kocasının ve kendisinin ne kadar koca ağızlı olduğunu anlatacağımı söyledim."

Başımı sallarken Liam'a dönüyorum.

"Açıkkçası yapmayacağım. Onlarla ilişkinizin gergin olduğunu biliyorum ama-"

"Siktir et onları," diyor Liam, sözümü keserek.

Çenesi sıkılaştınca şaşkınlıkla başımı yana çeviriyorum.

"Babam cehennemde yansın da umurumda değil. Annemin.... bundan daha iyi olduğunu sanırdım. Brethren'de geçirdiği yıllar onu değiştirdi."

Gözlerini kapatıyor ve yeni bir ateş oluşurken başını sallıyor. "Eğer iş sana ya da ona kalırsa, seni seçeceğim."

"Benimle ailen arasında seçim yapmanı istemiyorum Liam," diyorum.

Gözleri Ronan, Wesley ve hatta Vincent'tan önce Asher'a kayarken, "Sizler benim ailemsiniz, ," diyor.

Yüzümü kavrayıp dudaklarını değiştirirken hüznle gülümsüyorum. Ayağa kalkmadan önce beni birkaç saniye orada tutuyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Annemle aramı düzeltmek için. Sizden özür dileyecek ve eğer bir daha çizgiyi aşarsa Vincent'ın onu kesmesine izin vereceğim."

Vincent bunun üzerine canlanır, kana susamışlık vaadi onu her somurtkan ruh halinden uyandırır.

Liam gitmeden önce Asher'ın ağzına hızlı bir öpücük Vincent, "Yeri ve zamanı söyle," diye sesleniyor.

Wesley başını sallarken ağır bir iç çeker.

"Bir içkiye ihtiyacım var. Başka isteyen var mı?"

Hepimizin eli havaya kalkıyor ve o da başını sallayarak mutfağa gidip kokteylleri karıştırmaya başlıyor.

Hayatımda içtiğim en sert üç içkiden sonra bir süre yatağıma uzanmaya karar verdim. Wesley elma şarabı, brendi ve karameli karıştırdı ve üzerine krem şanti ekledi... Söylemem yeterli, kafam biraz daha iyi oldu. Kırk beş dakikadan biraz fazla uyudum ve uyandığımda çok halsizdim.

Gerçekten kalkıp günümde ne yapmam gerekiyorsa onu yapmak istemiyorum. Onun yerine yatağımda kalıyorum. Ta ki Thomas'ın günlüğü aklıma gelene kadar. Kendimi yukarı iterek yatağın altına giriyorum, gevşek döşeme tahtasını kaldırıp tam olarak bıraktığım yerde buluyorum.

Sayfaları açarken parşömen ve mürekkebin küflü kokusu burnuma doluyor. Bir sonraki girişi bulurken dikkatlice karıştırıyorum.

10 Haziran 1692

Bridgete Bishop sabahın erken saatlerinde öldürüldü. Kötülüğün öldürülmesiyle, Tanrı Salem kasabasına olumlu bir şekilde baktı. Dünya artık kötülüklerinden arındığı için, Tanrı'nın görkeminin ve müreffeh bir gelecek vaadinin tadını çıkaracağız. Kötülüğün karanlığıyla tüketilen her erkek, kadın ya da çocuğun da öldürüleceği ve böylece Tanrı'nın kutsallığına daha fazla yer açılacağı haberi aceleyle yayılsın.

Lanet olsun, masum insanların ölümünü kutlama şekilleri.... iğrençti. Sanki bu Tanrı'nın isteğiymiş gibi davrandılar. Sanki Tanrı onlarla gurur duyacakmış gibi. O zamanlar ne tür bir İncil'e referans verdiklerinden emin değilim, ancak incelediklerime göre, bu akla yatkın değil.

Parmağım sayfanın dikişi boyunca ilerliyor ve küçük bir yırtık fark ediyorum. Tekrar tekrar üzerinden geçerken kaşlarım çatılıyor. Sanki... bir sayfa eksik gibi. Dikişi incelediğimde, aslında birkaç tane olduğunu tahmin ediyorum. Bir önceki sayfaya geçiyorum ve tarihin 6 Mart 1692 olduğunu fark ediyorum, yani bir üç ay önce? Geriye ve ileriye doğru çevirince Thomas'ın

Denemeler sırasında neredeyse her gün bu şeye yazıyordum. Peki neden üç aylık boşluk?

"Ne yapıyorsun?" Ronan kapı aralığından sertçe sorar.

Sesi üzerine sıçrayıp günlüğü saklamaya çalışıyorum ama artık çok geç. Bir anda odayı geçiyor, günlüğü benden alırken bir eliyle de benimkini kavıyor. Gözleri günlüğün üzerinde geziniyor ve farkına varınca gözleri açılıyor.

"Bu ne lan! SKYLA! Delirdin mi sen?" diye kükrer.

Altına siniyorum. Bana karşı hiç sesini yükseltmedi, hiç bağırmadı. Gözlerindeki bakış da yeni bir bakış. Filtrelenmemiş bir öfke, beni iliklerime kadar ürperten çılgın bir bakış. Merdivenlerden birkaç çift ayak sesi yükseliyor ve Vincent, Asher ve Wesley hep birlikte Ronan'ı benden uzaklaştırıyorlar.

Asher yanıma geliyor ve amcasıyla yüzleşmeden önce çürük ya da başka bir şey bulmayı umuyormuş gibi kolumu inceliyor.

"Senin derdin ne lan?" diye hırlıyor.

"BU BENİM LANET OLASI SORUNUM!" Ronan elindeki günlüğü sallarken öfkeden kudurur.

Asher gözlerini açmadan önce bir an için ona bakıyor. Vincent konuştuğunda Wesley gibi onun bakışları da şaşkınlıkla benimkilere kayıyor.

"Bu da ne?" diye tersliyor.

"Bu," diyor Ronan odadakilere hitap ederken. "Thomas Putnam'ın günlüğü. Ailemin en değerli varlığı, kardeşimin en değerli varlığı. Bunu nasıl aldın?"

Başımı eğdiğimde tüm gözler bana çevriliyor. "Buldum," diye mırıldandım.

Ronan başını sallarken hiç de ona benzemeyen mizahsız bir kahkaha atıyor.

"Buldun mu? Nerede? Üzerinde mi? Çünkü her zaman orada kalır."

"Masasındaydı... gizli bir bölmenin altındaydı."

Ronan başını gökyüzüne doğru kaldırırken Asher başını sallıyor ve Wesley yüzünü buruşturur.

"Ne kadar sürecek?" diye sorar.

"Ne ne kadar?" Ben soruyorum.

Çılgın gözleri bir kez daha bana dönüyor, belli ki gözlerinde sabır yok. "Ne zamandır sende? Ne zaman aldın? Ne zamandır benim Kardeşim zaten şüphesiz onu arıyordu?"

Sanırım ne zaman kaybolduğunu fark edeceğini düşünmemiştim, gerçi muhtemelen düşünmeliydim.

"Dün gece. Partide. Asher'a tuvalete gideceğimi söyledim ama... mutfak girişinden gizlice ofisine girdim."

Başını sallarken Asher'ın yüzünde incinmiş bir ifade beliriyor.

"Ne düşünüyordun prenses?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve iç çekiyorum. "Her şey hakkında cevaplar istiyordum. Tarih kitaplarındaki şeyler Brethren'in uygulamalarına uymuyor."

"Hayır, lanet olsun. Çünkü onlar tarihin dışına çıkmazlar, siren. Bu lanet olası bir tarikat," diyor Vincent.

Wesley, Ronan ve Asher, "Öyle değil," diye savunuyorlar.

Acı acı güler ve başını sallar. "Tabii, her neyse. Kendinizi kandırın."

"Ne tür cevaplar bulmayı umuyordun ufaklık?" Wesley araya girer.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Annem ve ailesiyle ilgili bir şey belki?"

"Yine mi bu?" Ronan oflayıp pufluyor. "Horris Hutchinson, Skyla'nın annesinin bir cadı olduğu söylentisinden bahsetti, bu yüzden öldürüldü."

Yüzlerinden anlayış geçiyor ve hepsi mantıklı bir şekilde başını sallıyor.

"Hepiniz bu söylentiye biliyordunuz ve bana söylemediniz mi?"

"Sana söyleyecek ne var prenses? Bu saçmalık, tıpkı Kardeşler'deki söylentilerin yarısı gibi."

"Diğer yarısı ise gerçek," diye belirtiyorum. "Ben sadece her şeyi anlamlandırmak istedim. Onun ölümüyle ilgili bazı cevaplar almak istedim. Ben sadece... Bilmiyorum. Kendimi çok yetersiz hissediyorum. Hiçbir zaman tam olarak inceleme fırsatı bulamadığım bir tahtada bir piyonum."

Ronan öfkeyle oflarken günlüğü yumruklarının arasında sallayarak, "Cevaplarını almanın yolu bu değil," diyor. "Bunu geri vereceğim ve umarım kardeşim kayıp olduğunu çoktan anlamamıştır," diyor.

Wesley, "Destek için ben de seninle geleceğim," dedi. "Gerekirse saçma sapan bir hikâye uydururuz."

"Onun aptallığı yüzünden şeyler yapmak zorunda kalacağız," diye bağırarak odadan çıkan Ronan, ön kapı açılıp çarparak kapanırken ayakları merdivenlerden aşağı gürleyerek iniyor.

Çarpma sesiyle irkiliyorum ve Wesley yanıma eğilerek elini dizime sürüyor.

"Sana kızgın değil, . Senin için korkuyor. Bunu .
Başka bir şey aldın mı?"

Başımı salladım.

"Pekâlâ. Sıkı durun. Elimizden geldiğince çabuk döneceğiz," diyor.

Başımı sallıyorum ve o da çenemi tutup hafifçe sıkarak alnıma bir öpücük konduruyor.

"Aferin kızıma."

Bununla birlikte Ronan'ın peşinden gidiyor, bu kapı çarpması çok daha az agresif. Vincent, Asher ve ben birkaç saniye sessizce oturuyoruz ve sonunda Asher'a bir bakış atıyorum ve onun yere baktığını görüyorum.

Ayağa kalkarken "Hadi biraz ," diyor. "Nereye?"
diye soruyorum.

Asher bana dönmeden önce Vincent'a baktı.

"Salem Cadı Müzesi'ne."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Wesley

Ronan iki eli direksiyonda araba kullanıyor. Daha çok iki eli direksiyonda boğuluyor gibi. Çok kızgın ama onu herkesten iyi tanıyorum ve şu anda sadece maske taktığını biliyorum. Skyla'ya kızgın değil. Aslında, küçük bir parçasının bunu neden yaptığını anladığını biliyorum. Ne kadar aptalca olursa olsun.

"Her şey girecek Ro," diyorum sakince, o başını sallarken.

"Öyle mi? Kardeşimin mülküne davetsiz olarak gizlice girmenin, güvenlik kameralarını ve personelini atlatmanın, eve girmenin ve günlüğü Skyla'nın bulunduğu yere tek bir kırmızı bayrak bile çıkarmadan kaydırmanın bir yolunu buldun mu?"

Birkaç saniye sessiz kalıyorum çünkü hayır, gerçekten değil. Tek umudum onun evde olmaması, bu da güvenlik ekibinin evde olmayacağı anlamına geliyor. Beslemeye gelince, bu en kolay kısımlardan biri.

Parmaklarım telefonumu tıklamaya başlıyor ve ben de kolaylıkla onun yayınına giriyorum. Yayının küçük bir bölümünü kaydetmem ve sonsuz bir döngüde oynatmam sadece saniyelerimi alıyor. Ya da en azından güvenlik ekibine haber vermeden önce dokuz buçuk dakika sürecektir bir döngü.

"Garaj yoluna varır varmaz beslemeyi ve hareket sensörlerini keseceğim. Tekrar açmam gerekene kadar yaklaşık dokuz dakika otuz iki saniyemiz olacak."

Ronan bir kez yola dönmeden önce bana bakarken kaşlarını çatıyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ronan Putnam Malikânesi'ne yaklaşırken, "Çünkü yakın zamanda sistemini yükselten benim," diyorum.

Beslemeyi çoktan taradım ve neyse ki sadece hizmetçi burada. şu anda çamaşır odasında çamaşırları katlıyor, bu da bize yeterince kesintisiz zaman bırakacaktır. Sanırım.

Ronan gaza basmadan önce "Üç, iki, bir," diyorum.

Araba havalanıyor, ön keskin bir şekilde durmadan önce uzun araba yolundan aşağı süzölüyor. İkimiz de arabadan fırlıyoruz, merdivenlerden yukarı çıkmadan önce daha sessiz bir seçenek olarak kapıları açık bırakmayı tercih ediyoruz. Hayatınız söz konusu olduğunda, benim cüssemde bir adam için bile ne kadar hafif olabileceğinizi öğrettiği için orduya içten içe teşekkür ediyorum.

Hizmetçi sağ olsun, kapı zaten kilitli değil ve evin içine sızmak neredeyse hiç çaba gerektirmiyor. Ronan ve ben bir ekip olarak çalışıyoruz, ilerlemeden önce gözlerimiz tüm çevreyi tarıyor. Temiz olduğumuzda aceleyle ilerliyor, ben peşindeyken Christopher'ın ofisine giriyor. Çekmeceleri ardı ardına çekmeye başlıyor, hepsinin altı boş çıkıyor, ta ki bir tanesine gelene kadar.

"Anladım," diye mırıldandı sahte tabanı kaldırırken. Ronan günlüğü oraya koyar ve kaşlarını çatarak duraklar.

"Ne-

Bir fotoğrafı kaldırmadan önce birkaç kâğıt parçasını karıştırdığını görmek için ona bakıyorum. Görmem için çeviriyor ve gördüğüm manzara midemi bulandırıyor. Christopher ve Henry tamamen çıplak, elleri bağlı bir kadını beceriyorlar. Kadının elleri yatağa bağlı, gözyaşları yüzünden akarken ağzı Henry'nin sikiyle dolu. Gerçi şaşırtıcı olan kısım bu değil. şok edici olan, bunun herhangi bir kadın olmaması. Bu Stephanie ve görünüşlerine bakılırsa, bahse girerim bu sadece Stephanie'nin şehirde olduğu haftalar öncesine ait.

Ronan tekrar içeri uzanır ve neredeyse aynı olan başka bir fotoğraf çıkarır. Bu kez bağlı olan Stephanie değil, Giselle Parris. Skyl'a ya tıpatıp benziyor ama fotoğrafın Stephanie'ninkinden çok daha eski olduğu açık.

Ronan çekmecenin içindeki kâğıtları karıştırmaya devam ederken tüm kadrağı duruyor. Çıkardığı son fotoğraf beklediğim gibi cinsel bir fotoğraf değil. Onun yerine, Skyl'a yurt odasında uyurken başında duran Corwin'in fotoğrafı. Ronan fotoğrafın arkasını çeviriyor ve fotoğrafın arkasına keskin kalemle yazılmış bir tarih görüyor. 14 Ekim.

Ne oluyor lan?

Yani Christopher Corwin'i herkesten önce biliyordu. Ne yaptığını biliyordu ve onu durdurmadı, müdahale etmedi. Bunun beni neden şaşırttığından emin değilim, belki de kafası karışmış ve şaşırmış görüldüğü içindir. Sanırım bu onun ne kadar iğrenç bir piç olduğunun kanıtı ve eğer diğer resimler de bir şey ifade ediyorsa, o da lanet bir tecavüzcü.

Saate bakıyorum, gözlerim dönüyor. Bir dakika kaldı.

"Şimdi!" Kendimi açıklamak zorunda kalmadan kapıdan dışarı bakıp ön girişe doğru hızla ilerliyorum.

Ronan' kâğıtları hışırdattığını, sahte tabanı yerine yerleştirdiğini ve kapıdan çıkmadan önce dolabı kapattığını duyuyorum. Arabaya ilk ben varıyorum, arabayı çalıştırıp yola çıkarken açık kapıdan içeri kayıyorum. Ronan tam zamanında arabaya atlıyor ve ben garaj yolunda hızla ilerlerken kapısını çarparak kapatıyor. Telefonumdaki saat yavaş yavaş geri sayıyor. Yirmi dokuz, yirmi sekiz, yirmi yedi.

Ellerim direksiyonu kavıyor, aracı olabildiğince uzağa ve hızlı itiyorum. Sadece Christopher'ın çevresinden çıkmam gerekiyor, sonra kurtulacağız. Direksiyonu sertçe sağa kırıyorum, komşunun evine yaklaşıp kadar yolda hızlanıyorum. İyi bir önlem olarak, durmak için çılgılık atmadan önce bir ev daha sürüyorum, telefonumu kapıyorum ve Christopher'ın yayını gösteren ekranı açıyorum.

Canlı yayına devam ederken parmağım neredeyse ekranıma çarpıyor ve iki saniye sonra alarmım çalıyor. Gülmeye başlamadan önce Ronan ve ben aynı anda düzensiz bir nefes alıyoruz. Neşe dolu değil, titrek adrenalin yüklü kahkahalar çünkü bedenlerimiz bu anı başka nasıl işleyeceğini bilmiyor. Başımı sallıyorum ve arabayı bir kez daha çalıştırıp buradan siktir olup gidiyorum.

Arabayı sürerken konuşmuyoruz ve Ronan eve değil de Peabody'deki evime döndüğümde beni sorgulamıyor. Gerginim ve sadece gözlerin üzerimizde olmayacağını bildiğim bir yere gitmek istiyorum.

Mütevazı görünen evin önüne geldiğimizde, kapının şifresini giriyorum. Ferforje demir kapı açılarak içeri girmemize izin veriyor. Mütevazı bir ev olması, güvenliğini ciddiye almadığım anlamına gelmiyor.

Ronan'la birlikte park ettikten sonra arabadan inip evin içine doğru ilerliyoruz. Kapı kapanır kapanmaz Ronan konuşuyor.

"Bütün bunlar da neydi?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Sanırım Stephanie'nin neden bir gecede ortadan kaybolduğunu biliyoruz. Neden hiçbir şey söylemedi?"

"Kime?" Ronan karşı çıkıyor. "Bana mı? Tecavüzcüsünün kardeşine mi? Asher'a mı? Tecavüzcüsünün oğluna mı? Hayatı boyunca bu boktan dünyadan korumaya çalıştığı yeğenine mi?"

Hepsi adil noktalar.

"Bu da neyin nesi? Giselle ile geçirdikleri zamanlardan bir anıyı mı canlandırıyorlardı?" Merak ediyorum.

Ronan başını sallar. "Onun gibi bir şey. Christopher ona açıkça aşıktı, hem de hiç belli etmek istemediği kadar."

"O zaman neden onu öldürttün? Çünkü kardeşin ya da Parris değilmiş gibi davranmayalım bile."

Omuzlarını silkiyor. "Kadınların her zaman kaybolmasının tek nedeni, kontrol."

Alay ediyorum ve yere bakarken başımı sallıyorum.

"Ve Corwin'i başından beri biliyordu, bu da neyin nesi?"

Başını sallarken Ronan'ın yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade belirir. "Bunun peşini bırakamam. I..."

Bana tekrar bakmadan önce tiksinti dolu bir alaycılıkla gözlerini kapatarak konuşmasını sonlandırıyor.

"Onu öldüreceğim, Wes."

Başımı salladım.

"Biliyorum-"

"Hayır," diyor Ronan, konuşurken kelimelerinde karanlık bir tını var. "Ciddiyim. Sonsuza dek onun altında yaşayamayız. Onu öldüreceğim ya da denerken öleceğim."

Elimi omzuna vurup dayanışma içinde başımı sallıyorum. "Seninleyim kardeşim. Sonuna kadar."

Başını sallıyor, sert duruşu biraz titriyor. Öfkeden mi, olacakların korkusundan mı, yoksa ikisi arasında bir şeyden mi emin değilim. Onu kendime çektim. Sırtını cesaretlendirici bir şekilde sıvazlarken kollarımı ona doluyorum. Geriliyor ve rahatlamasını bekliyorum ama rahatlamıyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakarken geri çekiliyorum. "Sorun nedir?"

"Ne?" diye soruyor kayıtsızca.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve başımı sallamadan önce açıklamasını bekliyorum. "Sana sarılmama izin yok mu? Seni rahatlatmama?"

Ronan ellerini pantolonunun içine sokarak bu durumu geçiştirmeye çalışır.

"Senin gibi bir 'teselli' havasında değilim, Wes." Bunun üzerine yüzümü buruşturdum.

" ne lan? Sana asıldığımı mı sandın?"

"Ne zaman ? Ne zaman evde olsam, beni izliyorsun. Kız arkadaşımla birlikteyken-"

"Kız arkadaşımız," diye düzeltiyorum.

"Her zaman bana yaklaşıyorsun, benimle bir şeyler başlatıyorsun," diye devam ediyor. "Üzgünüm, henüz bir şikayet duymadım," diye karşılık veriyorum. "Aslında, tek duyduğum

Ben 'başlattığımda' dudaklarından inilti dökülüyor." Başını sallarken Ronan'ın gözlerinde bir şey parlıyor.

"İşler çok gerginleşiyor, seni yönlendirmek istemiyorum. Birlikte takılmayı bıraksak iyi olur. Sadece Skyla'ya odaklan," diyor.

Başımı merakla yana eğip ona doğru bir adım atıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, hızlı bir geri adım atıyor. Sonra bir tane daha ve bir tane daha, ta ki onu duvara yapıştırana kadar. O bir korkak değil, hiçbir şeyden geri adım atmaz ama şu anda benden kaçmaya kararlı görünüyor. İlginç.

Elimi yavaşça kalçasına koyuyorum, gömleğinin altından geçirirken nefesinin hafifçe sıkışmasına dikkat ediyorum, boğazına ulaşana kadar parmaklarımı dalgali karın kaslarında gezdiriyorum. Sıkıca kavriyorum, ağzımı onunkinden sadece birkaç santim uzakta tutarken onu yerinde tutuyorum.

"Sanırım işler *senin* için fazla yoğunlaşıyor. Hiç yönlendirilmedim, hiç bir şey beklemedim. Ro, beni yıllarca kirli küçük gizli horoz emici olarak kullandın ve umursamadım. Lanet olsun, Madi'yi benimle aldattın... sık sık," diyorum, bunun sinirime dokunacağını bilerek.

Beni itiyor ama diğer elimi kaldırıp omzunu sabitliyorum.

"Yapma," diyor. "Sadece...yapma."

"Hayır, bilmiyorsun," diyorum. "Ben her zaman skoru biliyordum. Cinsellik konusunda her zaman senden çok daha rahat davrandım ve bunda yanlış bir şey yok. Sana umutsuzca aşık olan, her fırsatta seni baştan çıkaran bir tür yozlaşmışmışım gibi davranma," diyerek boğazını biraz daha sıkıyorum.

Dişlerini sıkıyor, sesi gergin çıkıyor.

" ya şimdi? Beni baştan çıkarmadığını mı ?"

"Bilmiyorum," diyorum hafif bir alaycılıkla. "Bence sadece sakin sertleşirse baştan çıkarıcı olur. Senin sakin sert mi, Ro?"

Burnundan keskin bir nefes alıyor ama konuşmuyor, ben de biraz araştırma yapıyorum. Kendimi ona doğru bastırıyorum, pantolonlarımız birbirine sürtünüyor, sikim milisaniyeler içinde çelik borusunu buluyor. Ben sikimi onunkine sürttüğümde gözleri kapanıyor, yüzünde bir yenilgi ifadesi beliriyor.

"Bunu açıklamak ister misin?" Kulağına doğru homurdandım.

Konuşmuyor, bu yüzden ona tekrar ve tekrar sürtünüyorum, sonunda ondan boğuk bir inilti çıkarıyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor.

"Neden karşı koyuyorsun, Ro? Sadece... olamaz mıyız? Ne dediğimiz kimin umurunda. Beklenti yok, kural yok. Skyla için sorun olmadığı sürece, neden birbirimizi tamamen keşfedemiyoruz?"

Ağır nefes alıp verişini birkaç saniye boyunca evdeki tek ses oluyor.

"Senden korkuyorum Wes," diye itiraf ediyor.

Aletimi bir kez daha onunkine doğru iterken sırtımdan edemiyorum, konuşurken dudaklarımı onunkinin üzerinde gezdirirken bu sefer uzaklaşıyorum.

"Öyle olmalısın. Seni mahvedeceğim."

Bir sonraki nefeste dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, beni itmesine fırsat vermiyorum. Eğer istiyorsa, önce benimle yüzleşmeli. Dilinin ağzımın içine kayma şekli bana gerçekten istediği şeyin bu olmadığını söylüyor, ki itiraf edeceğim, beni çok sersemletiyor çünkü Ronan'ı söyleyebileceğimden daha uzun süredir istiyorum.

Hayranlık olarak başladı. Sonra bir erkeğin sikini emmesinin farklı bir his olup olmadığını öğrenmek istediği sarhoş bir gece geçirdik. O ve Madi bu noktada bir yıl kadar çıkıyorlardı ve o fındık sonrası netlik vurur vurmaz, o kadar suçlu hissetti ki bir hafta boyunca benden kaçındı. Yine de yedinci günde, zil zurna sarhoş bir halde evime geldi ve onu tekrar emmem için bana yalvardı. Ben de yaptım. Sonra ertesi gün, ertesi gün ve bir sonraki gün.

Bir süredir o kadar sık takılıyorduk ki Madi'yle randevularını ekiyor ve benimle yatakta kalıyordu. Genellikle oral seks yapıyorduk ve sonra bir tane daha istemeden önce takılıyorduk. Asla daha fazlasını istemedim, ama onu reddetmedim de çünkü... lanet olsun, şuna bak.

Madi'ye ihanet ettiğimiz için kendimi kötü hissediyordum ama duramayacak kadar iyi geliyordu. Çok doğru geldi. Ama bu sefer durum farklı. Skyla, Ronan'ı biliyor, sanırım onun da beni istediğini biliyor ve bu işe çok hevesli.

Sanki daha mükemmel olamazmış gibi.

Dizlerimin üzerine çökmeye, Ronan'ın kalın sikinde boğulmaya hazırdım ki beni gafil avladı, pantolonumu çözerken kendi isteğiyle dizlerinin üzerine çöktü. Sikimi ağzına yeterince hızlı alamıyormuş gibi çırpınıyor ve aldığı anda ikimiz de zevkle inliyoruz.

"Beni emmeyi seviyor musun?" Ağzına sokmaya başlarken ona soruyorum. Başını sallamadan önce bir an tereddüt ediyor.

"Tabii ki biliyorsun. Siktir, Ro. Neden bizimle savaşımaya devam ediyorsun? Ne kadar iyi olduğumuzu görmüyor musun?"

Başını sallıyor, sikimi boğazına kadar emiyor.

"Siktir," diye ürperiyorum. "Seni istiyorum. Seni çok kötü istiyorum. Yıllardır düşündüğüm tek şey bu."

Ronan bana bakarken salya sümük bir sesle beni bırakıyor.

"Ne istiyorsun Wes?"

Gözlerim onunkilerle buluşuyor, ne demek istediğim açık. Başını bir kez sallamadan önce sertçe yutkunuyor. O konuşurken şaşkınlıkla başımı çeviriyorum.

"Buraya gel."

Yere doğru kayıyorum ve Ronan parke zemine karşı vücudumu kendi vücuduyla örtüyor. Pantolonunu indiriyor, çıplak siklerimiz birbirine sürtünürken pantolonunu aşağı itiyor. Elinin sikini kavradığını hissediyorum, serbest bırakmadan önce kasıtlı olarak uzunluğumda yukarı ve aşağı sürüklüyor.

Devam etmesi için yalvarmak üzereyken elleri pantolonuma geliyor, pantolonumu tamamen indiriyor, bacaklarımı yukarı iterken ayakkabılarım da onlarla birlikte çıkıyor. Ne kadar çabuk kabul ettiğine, ne kadar istekli olduğuna şaşırdım. Büyük miktarda tükürük topluyor ve doğrudan kık deliğime damlatıyor. Elinin içine tekrar yapıyor, bana doğru hizalanırken ucunu kapatıyor.

"Ön sevişme için zaman yok, bu ," diye uyarıyor.

"Biraz acıya bayılırım," diye kışkırtıyorum.

Ronan bu meydan okumaya karşı koyuyor, kalçalarını keskin bir şekilde iterek içime giriyor ve görüşümde yıldızlar dans ediyor.

"Tanrım," diye boğuluyor çekilirken ve tekrar içime iterken.

Bu şehvetli bir sevişme değil. Romantik bir an değil. Hayır, bu yılların biriktirdiği bir gerilim. Bu, parke zemin üzerinde, kirli ve sert, tam da sevdiğim gibi bir sevişme.

Siki lanet olası bir çekiç gibi kıcıma girip çıkıyor ve ben de onun ritmine uymak için sikimi sarsmaya başlıyorum. Gözleri aşağı kayarken, inlerken beni izliyorum.

"Siktir! Babam kendine dokunmanı görmekten hoşlanıyor."

"Oh, şimdi de babam mı oldun?" Sırıtiyorum.

Ronan beni şaşırtarak kığımın yan tarafına sertçe vurdu ve beni onun etrafında gerilmeye zorladı.

"Kahretsin, evet, öyleyim. Şimdi iyi bir çocuk ol ve babanın sikini al."

Sikim sarsıldı. Lanet olsun. Sanırım bu baba sapkınlığına kapıldım. Elleri kalçalarımın geliyor, kendini daha da derine sokmaya zorluyor. Bu tam bir cennet, düşündüğüm her şey ve daha fazlası. O tam bir hayvan ve ben bunun her saniyesine bayılıyorum. Dakikalar birbirine karışıyor, bu şehvet dolu pus o kadar uzun sürüyor ki ne kadar zamandır içimde olduğunu bile söyleyemiyorum. Tek söyleyebileceğim asla durmasını istemediğim.

"Siktir, baba," diye inliyorum.

"Evet," diye homurdanıyor. "Baban için haykır. Üzerime boşalırken adımı haykırdığını duymak istiyorum."

"Üzerine boşalmamı mı ?" Nefes nefese kaldım.

"Kahretsin, evet, istiyorum. Babanı dölleriyle boya, bebeğim."

Bunun üzerine spazm geçiriyorum, ondan gelen sert bir beni şaşırtıyor ve gözümü bile kırpamadan kaybediyorum. Döllerimin kalın ipleri Ronan'ın gömleğini boyuyor ve ben onun her yerine boşalırken beni daha sert ve daha hızlı sikiyor.

"Fuckkkk," diye inliyor siki içimde zonklamadan önce ve dağılıyor.

Sarsıntılı ve dengesiz itişler yapıyor ve bu sırada inliyor. Yemin ederim, orgazmı otuz saniyeden fazla sürüyor ve bu hayatımda gördüğüm en tatmin edici ve seksi şey.

Sonunda bittiğinde bana doğru yığılıyor, vücudu benimkine yapışmış, siki hala içimde. Birkaç saniye öylece yattık, sadece nefes alıyor ve orgazm sonrası mutluluğun tadını çıkarıyorduk.

"Sky'a söylemeliyiz," diye mırıldanıyor Ronan omzuma doğru. Başımı sallıyorum ve başına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde dışarıdan tepki vermiyor. Çekip gitmiyor ve kaçmıyor. Güzelmiş.

"Tabii ki var ve bunu kaçırdığı için çok kızacak," diye gülümsüyorum.

Ronan başını sallarken sert bir kıkırdama duyuluyor, evimin zemininde rahat bir sessizlik ve tam bir serbestlik içinde uzanmaya devam ederken usulca iç çekiyor.

Kırkınıc Bölüm

Skyla

Vincent ve ben arka koltukta otururken Asher arabayı kullanıyor. Salem Şehir merkezini pek fazla keŐfetmedim. AlıŐveriŐe ıktım ve birkaç restorana gittim, ama çok kapsamlı bir Şey değil ve kesinlikle Şehrin tarihi tarafına gitmedim.

Asher caddeye park ediyor ama ben gideceğimiz yeri Şimdiden görebiliyorum. nnde Salem Cadı Müzesi yazan büyük bir tabela asılı. Bir müzeden çok eski bir kiliseye benzeyen büyük bir tuğla bina. Hepimiz arabadan iniyoruz ve Vincent'ın telefonu çaldığında girişe doğru yürümeye başlıyoruz. Telefona bakarken küfrediyor ve bir özür diğer yöne doğru yürüyor.

"Görünüşe göre sadece sen ve ben varız prenses," diyor Asher parmaklarını benimkilere geçirirken.

Binaya girerken ona zayıf bir gülümseme verip başımı sallıyorum. Anında, genellikle eski binalarda bulunan bayat koku etrafımı sarıyor. Yaşlı bir çalışan ne çıktığında gözlerim hala bekleme alanındaki loŐ ışığa alışmaya alıŐıyor.

"Merhaba! Bugün sadece ikiniz-"

Kısa bir süre durdu, gözleri Asher ve benim aramda gidip geliyordu. "Ah, Bay Putnam. Özür dilerim. Geldiğini fark etmemiştim. I-"

Asher elini kaldırarak onu susturuyor ve ona elli dolarlık bir banknot uzatıp yanından geçiyor. Ben de onu takip ediyorum ama suskun personele yumuşak bir gülümseme veriyorum. Yine de bu onu rahatlatmıŐ gibi görünmüyor. Burada olmamızdan rahatsız görünüyor, hatta dehşete düşmüş gibi.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Ben sordum.

"Elbette," diye homurdanıyor. "Büyürken Salem'de okul gezileri için gidilebilecek çok fazla yer vardı."

"Kısa kesmeye gerek yok," diye karşılık verdim. "Seni iyi tanıyor gibiydi, merak ettim."

"Herkes beni tanır," diyor sertçe. "Evet, çünkü sen bir fahişeydin."

Bana inanmayan bir bakış attı.

"Yetmiş sekiz yaşındaydı. Cidden onu becerdiğimi mi söylüyorsun?" diye soruyor öfkeyle.

Omuz silkiyorum, alaycı gülümsememi tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Yetmiş sekiz yaşında güzel bir kadındı. Yaş sadece bir sayıdır." Kulağıma konuşurken sesini alçaltarak şort giyiyor.

"Ronan ve Wes, yaşlı atlaman için mi böyle ?" Bir kahkaha attım ve başımı salladım.

"Sanki beni bir şeye ikna etmeleri gerekiyormuş gibi, her dakikasına bayılıyorum," diye takılıyorum ve Asher ilk sergiye gelmeden önce kıcıma vuruyor. Her şeyi kavrarken gözlerim odanın içinde dolaşmaya başlıyor. Ne beklediğimden emin değilim, ama ilk suçlamadan sözde 'cadıların' ve suç ortaklarının asılıp preslenmesine kadar duruşmalarda yaşanan olayları tasvir eden balmumu figürler beklediğim şey değildi.

Yaptığım araştırmalardan ve Thomas'ın günlüğünden okuduğum kadarıyla artık bu konuda oldukça bilgili olduğumu hissediyorum, ancak Asher benim için her sergiyi ayrıntılı olarak açıklıyor. Önce sahneyi ya da olayı açıklıyor, sonra da Kardeşler'in versiyonunu tarif ediyordu. Bazıları mükemmel bir şekilde örtüşüyor. Diğerleri...uymuyor. Hem de hiç.

Bir levhaya bakıyorum, üç isim her önce göze çarpıyor. Bridgette Bishop, Sarah Osbourne ve Elizabeth Proctor.

Bu isimlerin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamam biraz zaman aldı ve sonra . Geçen yıl Salem'e ilk geldiğimde gördüğüm rüya. Kampüsteki mezarlıkta kapana kısıldığım, hiçbir çıkış yolu olmadan koşup durduğum, üç mezar taşıyla çevrili olduğum rüya.

Bridgette Bishop, Sarah Osbourne ve Elizabeth Proctor.

"Bu kadınlar... kimdi onlar?"

Asher başını sallarken işaret ettiğim yere bakıyor.

"Cadılar. Duruşmalarda ilk idam edilen Bishop oldu. Osbourne hapisanede öldü. Proctor beraat etti. O ise

Kocasıyla birlikte yargılandıklarında hamileydi ve bu yüzden kocası Darağacı Tepesi'ne gönderilirken, bebeği doğana kadar bekletildi, ancak doğum yaptığında yargılamalar sona ermişti."

"Bekle... Gallows Hill. Bizim okul gibi mi?"

diye sordum. Sanki beni hayal kırıklığına uğratmış gibi kaşlarını çatıyor.

"Üniversitenin Gallows Hill'in üzerine inşa edildiğini bilmiyor muydunuz? Kampüsteki mezarlığın tüm cadıların gömüldüğü yer olduğunu mu?"

A soğuk çalışır aracılığıyla Ben. Hayır, kesinlikle özledim o parça Hoş geldin paketindeki bilgiler.

"Nereye gitti?" Hala inanamıyorken soruyorum. Bu toplum ne kadar boktan? Sanki sormak zorundaymışım gibi.

"Çok uzak değil. Hapisteyken kocası onu vasiyetinden çıkarmış, bu yüzden dışarı çıktığında neredeyse beş parasız kalmış."

Başımı yana eğiyorum. "Bunu neden yapsın ki?"

Asher omuz silkiyor. "Onu ve ailenin diğer üyelerini savunduğu için oradaydı. Bu yüzden öldü; belki de intikam için yanıp tutuşuyordu, belki de onun da idam edileceğini düşündü ve paralarının çocuklarına kalmasını istedi."

"Çocukları mı vardı?" Ben sordum.

Başını sallıyor. "Hepsinin vardı. Olmayanların da erkek kardeşleri, kız kardeşleri, amcaları, yeğenleri vardı. Brethren bu yüzden kuruldu. Duruşmalar sona erdiğinde ne oldu sanıyorsun? Sence herkes el sıkışıp arkadaş olmaya mı karar verdi?"

O başını sallayarak devam ederken biz de müzede ilerliyoruz. "Aylarca ortalık kan gölüne döndü. Cadıların aileleri yakılıyordu. evleri yıkıyor, insanların uykularında boğazlarını kesiyorlardı. Salem kasabası halkı duruşmalar sonrasında daha önce hiç olmadığı kadar tehlike altındaydı. Bir şeyler yapmaları gerekiyordu, sayıların gücü falan."

"Ve böylece Kardeşler doğdu," diyorum.

Boynunda bir ilmikle kasaba halkına bağırان bir kadının resmedildiği sergiye geldiğimizde Asher başını sallıyor. Otuzlu yaşlarının sonlarında gibi görünen kadın, geleneksel Püriten kıyafetleri giyiyor ve özellikle bir figüre bakarken öfkeli bir ifade takınıyor.

"Bu Thomas Putnam," diyor Asher, öfkesinin odak noktası gibi görünen adamı işaret ederek.

"Öyle mi?" Adamı değerlendirirken soruyorum.

Bu kadar kötölük yapabilen bir adamın çekici olabileceği kimin aklına gelirdi? Bir de Christopher'a bakın. Korkunç biri ama görünüşü kesinlikle korkunç değil. Görünüşe göre Putnam genleri yüzlerce yıldır güçlü

"Kim o?" Ben soruyorum.

"Sarah Good," diye açıklıyor Asher. "Suçlanan ilk üç kişiden biriydi."

"Ama denemedin mi?" Ben soruyorum.

"Oh, yargılandı. Tutuklandığı sırada aşırı derecede hamileydi, bu nedenle infaz tarihi ertelendi. Hapishanedeki kötü koşullar nedeniyle bebek doğduktan kısa bir süre sonra öldü ve Temmuz ayında idam edildi."

Kalbim o zavallı bebek için acıyor... o zavallı kadın için. Bu kadınların hepsinin gerçekten cadı olmasına imkan yok, değil mi? Yani, cadı nedir ki? Özellikle de o zamanlarda?

"Hepsinin cadı olduğunu mu düşünüyorsun?" Ona dönüp soruyorum.

Başını sallamadan önce sanki 1692'de yaşamış gibi Sarah'ya bakmaya devam eder.

"Neye inanacağımı bilmiyorum. Kardeşler bize hepsinin öyle olduğunu, gün ışığına çıkarılmayan daha da fazlası olduğunu öğretti. Tarih hepsinin masum olduğunu söylüyor. Bir orta yol olduğuna inanmak çok mu çılgınca?"

Omuz silkiyorum. "Seni gerçekten cadı yapan nedir? Parmak uçan sihir mi? Kazanlarda büyü yapmak mı?"

"Örneğin onu ele alalım," diyor Asher Sarah'ya doğru başını sallarken. "Ölmeden hemen önce bakanlardan birine haykırdığı sözler şuydu: 'Sen bir yalancısın! Senin büyücü olduğun kadar ben de cadı değilim! Eğer canımı alırsan, Tanrı sana içmen için kan verir'. Yirmi beş yıl sonra, kendi kanında boğularak kanamadan öldü."

Bunun üzerine kaşlarım birbirine çatıldı. "Bu bir tesadüf olamaz mı?"

Müzenin geri kalanında ilerlerken Asher omuzlarını silkerek, "Ya da bir lanet," diyor.

Zihnim hızla çalışıyor, mümkün olduğunca çok bilgiyi özümüyor ve annemin kızlık soyadını öfkeyle arıyor. Thompson'ı hiçbir yerde bulamadım, en azından benim gördüğüm kadarıyla. Sanırım bu hem hayal kırıklığı hem de rahatlamaydı.

Çıkmak için dışarı adım attığımızda gözlerim yanıımızdaki sokağa takılıyor. Birkaç dükkan ve restoran sıralanmış, insanlar etrafta dolaşıyor.

umursamazca. Bakışlarım Charlie's Burgers & Brews'a kayıyor ve hemen yanındaki dükkânda duruyor.

Ne yaptığımı anlayamadan dükkâna doğru ilerliyorum. Dükkânın dışı siyaha boyanmış, büyük pencereleri karmaşık ahşap süslemelerle çerçevelenmiş. Vitrinde, dükkânın kazınmış ismi, parıldayan kristaller ve taşlarla birlikte sergileniyor.

Luna's Apothecary and Gift Shop.

"Sky, nereye gidiyoruz?" Yolun karşısına geçerken Asher soruyor. "Sadece bir dakikalığına buraya uğramak istiyorum."

Asher yürürken başını sallıyor. "Bu iyi bir fikir değil," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Neden olmasın?"

Ben kapıya uzanıp çekerek açarken başını sallıyor. Anında, bu Ocak gününün acı soğuğuna kıyasla dükkânın sıcaklığına sarılıyorum. Duvarlar ahşap raflarla kaplı, bir tarafta taş, kum ve bitkilerle dolu cam şişeler, diğer tarafta ise sayısız taş ve kristal yer kaplıyor. Duvarlarda ayrıca hepsi ay ve onun farklı döngülerini gösteren birkaç resim var. Özellikle bir tanesi gözüme çarpıyor. Ay ışığının altında duran bir kadın, ay önündeki gölden yükselirken kollarını kutlama yapar gibi kaldırmış.

Dönüp baktığımda Asher'ın hâlâ dışarıda olduğunu ve telefonuyla hararetle mesajlaştığını görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum ama arkadan uzun siyah saçlı bir kadın çıkınca göz atmaya devam ediyorum. Parlak mavi gözleri ve güzel bir septum piercingi var. Kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünüyor ama bu onun güzelliğinden bir şey götürmüyor. Kesinlikle muhteşem.

Gülümsemeden önce gözleri bir an beni tarıyor. "Hoş geldiniz, bulmanıza yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Emin değilim. Buraya daha önce hiç gelmedim. Sadece göz atıyordum." Bana yaklaşıp elini uzatırken başını sallıyor.

"Benim adım Rachel. Buranın sahibiyim."

Bir sahibin kendini tanıtmaya ihtiyacı hissetmesini biraz tuhaf buluyorum ama belki de aşırı arkadaş canlısıdır. Elini sıkıyorum ve bana bakmadan önce başını birleştirdiğimiz ellerimize doğru eğiyor.

"Ben Skyla," diyorum tereddütle.

Bunun üzerine başını sallıyor ve gülümsemesi tekrar yerine gelmeden önce elimi bırakıyor.

"Skyla, herhangi bir sorunla mücadele ediyor musun? Stres, endişe, çatışma?"

"Yukarıdakilerin hepsi mi?" Gülüyorum.

O da öyle yapıyor ve beni küçük bir şişenin yanına götürüyor, raftan alıp bana uzatıyor.

Rachel, "Buna huzur ve uyum kavanozum demeyi seviyorum," diyor.

Önünde tuhaf bir sembol olan kahverengi balmumu mühürlü kapağı incelerken onu eğerek elinden alıyorum.

"ne var?" Ben soruyorum.

"İç huzur ve sükunet için mine çiçeği, uyum ve olumlu etkileşimler için yasemin, duygulara huzur için ametist, gerginliği yatıştırmak için nane ve zihni sakinleştirmek ve kaygıyı hafifletmek için lavanta."

Her bir malzemeyi incelerken başımı sallıyorum. "Bununla ne yapıyorsun?"

"Üzerinizde taşırsınız. Bazı insanlar belirli bir türden birkaç tane alır ve bunları evlerine veya arabalarına dağıtır. Desteğe ihtiyaç duyduğunuzu hissettiğiniz her yere. Niyetinize ve ihtiyacınıza bağlı olarak bir kombinasyon da alabilirsiniz."

"Vay canına," diyorum ona bakarken. "Yani, gerçekten işe yarıyor mu?"

Başını sallarken ağzında eğlenceli bir gülümseme beliriyor. "Ailem size anlatabileceğimden daha uzun süredir bu işin içinde, öyle olmasaydı olmazdık."

Kapı açıldığında gülümsüyorum; Asher'a bakan Rachel'ın hoş tavrı anında değişiyor.

"Burada istenmiyorsun," diyor, sesi şiddetle alçalıyor.

"İnan bana, burada olmak istemiyorum," diye .

İkisinin arasında kaşlarını çatıyorum.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Ben soruyorum.

Asher "Hayır," derken Rachel "Evet," diyor.

Kadın tekrar konuşmadan önce ikisi de birbirlerine ters ters bakarlar.

"Mülklerimizde sizin türünüze karşı toleransımız yok. Gidin," diyor ve elini cebine atıp küçük bir avuç dolusu bir çeşit toz çıkararak Asher'a doğru savuruyor.

Öfkeyle savuruyor. "Bu da neydi böyle?"

"Kimyon, kötülüğü uzaklaştırır," diyor kaşlarını kaldırarak. Asher dudak bükür. "Şeytana tapan ben değilim."

Rachel gözlerini devirerek başını sallıyor.

"Tipik püriten adam ve senin varsayımların."

Bekle.

"Sen cadı mısın?" Kulağa nasıl geldiğini düşünerek soruyorum.

Eğer öyle değilse, şüphesiz onu gücendirmişimdir ve eğer öyleyse... şey, gerçekten bilmiyorum.

Daralan gözleri bana gelmeden Asher'dan ayrılıyor.

"Öyleyim."

"Sky, gidebilir miyiz? Lütfen?" Asher araya giriyor.

Rachel'a bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ki Asher yine sözümü kesiyor.

"Şimdi Skyla," diye .

Tavrına şaşıyorum ama gözlerine baktığımda çaresizliği görüyorum ve bunun iyi bir nedeni olduğunu biliyorum. Başımı sallayarak Rachel'a şişeyi geri vermek üzereyken Rachel elimi şişenin etrafına kapatıp başını sallıyor.

"Sende . Onun huzurunda buna ve daha fazlasına ihtiyacın olacak." Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım.

"O benim kocam, o yüzden inanın bana, farkındayım."

"Kocan mı?" diye keskin bir şekilde soruyor, gözleri irileşiyor. Gözleri Asher'a kayıyor ve kadın daralan bakışlarını yargılayıcı bir şekilde Asher'ın üzerinde gezdirdikten sonra başını sallıyor. "Çok daha iyisini yapabilirsin, aşkım."

Asher dükkanın kapısını açıp sabırsızlıkla beni beklerken boğazının arkasından sinirli bir ses çıkarıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum şişeye doğru elimle işaret ederken.

Başını sallıyor. "İstedğin zaman gelebilirsin. Sadece... kocanı evde bırak."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dönüp kapıdan çıkıyorum. Asher'ın ona bir bakış attığını hissediyorum ama arkamı döndüğümde yüzü öne dönük, beni dükkândan aceleyle çıkarıyor. Eli kolumu tutuyor ve beni arabaya doğru sürüklüyor.

" oluyor?" Ben soruyorum. "Tüm bunlar da neydi?"

"Siktiğimin cadıları," diye hırılıyor ve sıktığım elime uzanıp şişeyi çekip alıyor. Şişeyi yere fırlatmadan önce bir an ona bakıyor ve botunu üzerinde tepiniyor.

Başını sallayıp beni de peşinden sürükleyerek yürümeye devam edince ağzım açık kalıyor.

"Asher! Bu ne lan!"

"Bu şeytani bir şey Sky. Büyücülükle yapılmış. Bu bokun hayatına sızmasına ihtiyacın yok. Böyle lanet bir yere asla adım atmamalıydık," diyor Vincent'ın yan tarafına yaslandığı arabaya yaklaşırken başını sallayarak.

"?" Vincent bana sordu.

Asher arabanın kilidini açıp beni neredeyse arka koltuğa fırlatırken, "Proctor'ın dükkânında," diye homurdanıyor.

"Ne? Neden?"

"Biliyorsam ne olayım!" Asher sürücü koltuğuna tırmanırken Vincent'ın benimle birlikte arkada oturduğunu söylüyor.

"Bekle, Proctor? Elizabeth ve John gibi mi? Müzedeki mi?" Ben soruyorum. ", " diye düzeltti Asher. "Ve evet. Bir tek ailelerden biri Salem'den ayrılmak için hiçbir ipucu alamadım. Eğer orada görüldüğümüz duyulursa..." başını sallayarak durur. Sözüünü bitirmek yerine arabayı çalıştırıyor ve yola çıkıyor. Kasabadan ayrılırken dükkânın önünden geçiyoruz ve Rachel'ı kaldırımında elinde bir süpürge ve fâraşla, parçalanmış şişenin kalıntılarını toplarken görüyorum. Başını sallayıp tekrar yere bakarken ona sempatik bir bakış atıyorum.

Kırk Birinci Bölüm

Skyla

Eve vardığımızda, bütün çocuklar çoktan oturma odasının etrafında oturmuş, kesinlikle öfkeli görünüyorlardı. Ön kapıdan iki adım atamadan bana saldırmaya başladılar.

"Aklından ne geçiyordu senin?" Ronan hırlıyor.

"Siz aptallar onu şehrin o tarafına mı götürdünüz? Gerçekten mi?" Wesley küçümseyerek söylüyor.

"Üç saatliğine çıkıyorum ve her şey boka sarıyor!" Liam ekliyor.

"Tüm geçmişi öğrenmek istedi. Onu Cadı Müzesi'ne götürdüm-"

"Aptalca." Ronan araya girdi.

Asher ona bir bakış fırlatıyor ama ediyor. "Sonra Proctor'ların dükkanına bir göz attı ve hemen oraya koştu."

"Ne?" diye üçü birden patladı.

"Önemli bir değil," diyorum ve kendime beş sert bakış kazandırıyorum.

"Önemli bir değil mi, siren? Bu insanların neler yapabileceğini anlamıyorsunuz."

"Belki de bilmiyorum. Ya sen?" Ben de karşı çıkıyorum.

Vincent alay eder. "Onlarla çok karşılaştım, güven bana, onlar senin dostun değil."

"Belki onlar da benim düşmanım değildir."

Ronan başını sallar. "Bebeğim, sen neden bilmiyorsun."

"Bana karşı nazikti. Bu odadakiler dışında Kardeşler'deki diğer herkesin aksine, hiçbir kötülük ya da huzursuzluk hissetmedim. Bu size de garip gelmiyor mu? Belki de siz yanlış taraftasınız? Mantıkla değil de korkuyla bir grup insana karşı cephe almış olmanız?"

"Onlar cadı, bebeğim," diye karşı çıkıyor Liam. "Onlar kötü haber. İnsanları lanetliyorlar, insanlara zarar veriyorlar."

"Kim demiş Liam?"

Konuşmak için ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve başını sallıyor. Hepsinin endişeli olmasını anlıyorum, demek istediğim, temelde hayatları boyunca tek bir şekilde inanmaya şartlanmışlar. Belki de bu zihinsel zincirleri kırmalarının zamanı gelmiştir, çünkü Christopher Putnam gibi insanların bize tüm gerçeği ve sadece gerçeği vermesini bekliyorsak... bunu yapmamalıyız. Bu adam herhangi bir cadının olabileceğinden daha kötü.

"Küçüğüm, biz sadece endişeliyiz. Kimin izlediğini asla bilemezsiniz. Eğer Yaşlılar Proctor'ın dükkanına girdiğinizi öğrenirlerse, hemen bir sonuca varabilirler."

"Bırak atlasınlar!" İçimi çekmeden önce bağıyorum. "Bulanık gerçeklerden, gizli anlamlardan bıktım. Hepimizin zorla içine doğduğu bu dünya berbat ve bozuk ve eğer aynı fikirde değilseniz, o zaman her biriniz sorunun bir parçasısınız."

Vincent başını sallamadan önce hepsi birkaç saniye sessiz kalır.

"O haklı. Hiçbirimiz Kardeşler'in adil ya da aziz olduğu izlenimine kapılmıyoruz."

Vincent devam ederken odada yumuşak bir anlaşma mırıltısı duyulur.

"Ama bu, güpegündüz bir cadının dükkânına gireceğiniz anlamına gelmez. Aradığınız cevaplar elinizde mi?"

Teknik olarak, evet. Sanırım yaptım. Ben başımı sallıyorum, o da sallıyor.

"Güzel. Buraya gel," diyor ve beni kollarının arasına çekiyor. Beni göğsüne yakın tutuyor ve ben de kollarımı ona doluyorum.

Neredeyse her birinin düşüncelerini duyabiliyorum. Tedirginliklerini hissedebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, Brethren'in ne olduğundan, neyi temsil ettiğinden nefret ettiklerini iddia eden adamlar, kurallarını ve sözlerini körü körüne takip ediyor gibi görünüyorlar.

Ertesi gün Maggie, Maryia ve ben dersten çıkıyorduk. Ben içeri girdiğimde erken bir akşam yemeği yemekten bahsediyorlardı.

"Peşine takılmamın sakıncası var mı? Dün şehir merkezinde bir yer gördüm. Güzel görünüyordu."

Wesley'nin beni beklediği otoparka doğru ilerlerken başlarını sallıyorlar. Önden yürüyorum ve onunla arabanın önünde buluşuyorum. Beni gülümseyerek karşılıyor ama arabaya binmeye çalışmadığımı fark edince gülümsemesi düşüyor.

"Maggie ve Maryia ile birlikte yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum. Beni eve bırakmasını söyleyeceğim."

Bu cevap hoşuna gitmemiş gibi görünüyor. Başını yana çevirirken kaşları birbirine çarpıyor.

"Neden seni ben götüremiyorum?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Çünkü günün her dakikası birlikte olamayız." "Neden?"

Ben ona gülüyorum ama o gülmüyor.

"Wes, en iyi ihtimalle birkaç saat. Ben iyi olacağım."

İç çeker ve başını sallar. "Haklısın. Arkadaşlarınla biraz vakit geçirmeyi hak . Yola çıktığında bana mesaj atar mısın?"

"Elbette." Maggie ve Maryia'nın yanına dönmeden önce onu öpme içgüdüleriyle savaşıyor gülümsüyorum.

"İyi misin?" Maggie soruyor.

Başımı salladım. "Sadece korumacılığı aştım."

"Beş erkek arkadaşın olduğunu tahmin edebiliyorum," diye ekliyor Maryia kıs kıs gülererek. "Tek başına işeyebiliyor musun?"

Maggie'ye bir bakış attım ve o da omuz silkti.

"Ne? O benim kızım. Ondan sır saklamayacağım." "Benimkini bile mi?"

Maryia kaşlarını çatıyor, başını telaşla sallıyor.

"Skyla, asla kimseye söylemem. Asla. Hepinizin ne tür bir tehlikeye atılabileceğini biliyorum. Yemin ederim."

Maryia'ya bakmadan önce Maggie'ye bir kez daha fırça atıyorum.

"Sorun yok. Sana güvenmediğimden değil. Sadece ne kadar çok kişi bilirse, bunun ortaya çıkma ihtimali o kadar artar."

Başını sallar. "Anlıyorum ama bana güven," diyor gözlerini Maggie'den ayırmadan. "Hepimizin ortaya çıkmasını istemediğimiz sırları var."

Maggie BMW'sinin kilidini açarken "Ah," diye alay eder. "Benimle birlikte olmak isteyen yüzlerce kadın olduğunu bilmeni isterim."

Maryia'nın gözlerinde kıskanç bir parıltı belirir ve kadın renkli arabaya biner. Ön koltuğa oturur ve Maggie'yi yüzünden yakalar, çekip gitmeden önce dudaklarını acımasızca birbirine bastırır.

"Güven bana bebeğim, biliyorum."

Maggie onu kendine çekiyor, elleri dolaşmaya başlarken dilleri birbirine dolanıyor. Bu sırada ben arka koltuktayım, hem garip hem de olmuş hissediyorum. Boğazımı temizliyorum ama bu onları durdurmuyor.

Maggie'nin elleri Maryia'nın göğüslerini avuçlamak için aşağı indiğinde, bunun çok ileri gitmek üzere olduğunu anlıyorum. "Tamam, ikiniz de şirin, sevimli, seksi ve her şeysiniz ama ben biraz tahrik oluyorum," diye garip bir şekilde gülüyorum.

Birbirlerinden ayrılıyorlar ve Maggie sırtırken ikisinin de gözleri bana dönüyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın Sky. Her zaman haremime katılabileceğini biliyorsun," diye şaka yapıyor.

Maryia bakışlarını Maggie'ye yöneltiyor, kaşlarını çatıyor. "Ne haremi?"

"Benim inşa edeceğim. Hadi, Mads. Beni onunla oynarken görmek istemez misin? Ya da belki hep birlikte oynarız?"

Bakışları bana geldiğinde Maryia'nın gözlerinde merak parlıyor ve panikliyorum. "Kulağa çok ateşli geliyor ve beş dışında her şey benim limitim, üzgünüm bebeğim." Hepimiz kahkahayı basıyoruz ve tüm gerginlik bir buharlaşıyor.

Tanrıya şükür, çünkü bunu erkeklere nasıl açıklardım bilmiyorum. Üzgünüm, yemeğe gidiyorduk ve bir de baktım ki en yakın arkadaşım ve onun kız arkadaşıyla üçlü yapıyorum. Evet, bu pek iyi gitmezdi.

Belki Wesley ile, çünkü o zaten benzer bir şey önerdi. Liam da her zaman iyi vakit geçirmeye hazırdır. Ama diğer üçü? Hiç şansım yok. Ayrıca, herhangi bir kızın hayal edebileceğinden çok daha fazlasına sahibim. Açıkçası daha fazla karmaşayı kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

"Pekâlâ, nereye?" Maggie soruyor.

"Charlie's Burgers and Brews'a gittin mi? İyi görünüyordu," diye hafifçe öneriyorum ya da en azından bunu deniyorum.

Maggie ve Maryia yarım saniye bakiştikten sonra Maggie başını sallar.
"Elbette Sky. Hadi deneyelim."

Başımı sallıyorum, yaptığım şeyden mutlu ve kafam karışık. Dün gece uyuyamadım. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum, öğrendiğim Salem tarihinin garip parçaları ve eczacı dükkanındaki karşılaşma arasında huzursuz edici rüyalar birbirine karıştı. Çocuklar bir daha gitmemi yasakladılar ama gitmem gerekiyor. Açıklaması çok zor. Ayrıca, bana bir hediye verdiği ve Asher'ın onu kıldığı için kendimi kötü hissediyorum. En azından parasını ödemeliyim. O kavanozun bana huzur getirmesi gerekiyordu, eğer gerçekten işe yarasaydı, kasıtlı olarak kırıldığına göre şimdi bana ne getireceğini hayal bile edemiyorum.

Charlie'nin yerine gittiğimizde Maggie ve Maryia kabinin bir tarafına, ben de diğer tarafına oturdum. Arka tarafta bir koltuk seçtik ve siparişlerimizi verdikten sonra öpüşmeye başladılar. Onları suçlamıyorum. Okulda, ailelerinin önünde her şeyi çok gizli tutmak zorundalar. Herkesin önünde. Cezalandırılma korkusu olmadan sadece kendileri olabilmek için her fırsatı değerlendirmek zorundalar.

Mükemmel çıkışımı fark eden Maggie, tuvalete gitmekle ilgili bir yorum yapıyor ve elini Maryia'nın saçlarına gömerken beni başından savıyor. Mükemmel.

Restorana geri dönüp ön kapıdan çıkarken derin bir nefes alıyorum ve Rachel'in dükkânına döndüğümde bırakıyorum. Kapıdan içeri adımımı attığımda, Rachel yüzündeki şaşkınlıkla bir rafın arkasından başını uzatırken aynı sıcaklık beni sarıp sarmalıyor.

"Skyla." Gülümsüyor. "İtiraf edeyim. Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum."

"Evet, bu kadar çabuk dönmeyi planlamıyordum," diyorum kendi kendime zayıf bir gülümsemeyle.

"Ya da hiç, kocanızın davranışlarına bakılırsa."

Başımla onaylıyorum ve ben biraz para çekmeden önce birkaç saniye sessizce duruyoruz.

"Kavanozu kırdığı ve sizin temizlemek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Gelip parasını ödemek istedim," diyorum ona bir yirmilik uzatırken.

Ona bakar ve başını sallar.

"Paranı istemiyorum. Özür dilemene gerek yok."

"Lütfen," dedim. "Bu beni daha iyi hissettirecek."

Gülümseyerek tekrar başını sallıyor ve parayı bir kez daha cebime atarken iç çekiyorum.

"Yani lanetli olma ihtimalim yok mu? Kavanozun kırılmasından dolayı yani?"

Dudaklarını büzüyor ve omuz silkiyor, sanki darbeyi yumuşatmaya çalışıyormuş gibi. "Kıran sen değildin."

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" Ben soruyorum.

Başını usulca sallıyor, kalbim sıkışıyor. Harika. Şimdi her şeyin üstüne bir de lanetlendim.

"Dün onun çirkin yüzünü gördüğün için üzgünüm," diyorum. "İnatçı olabiliyor ve en iyisini kendisinin bildiğini sanıyor ama gerçekten iyi bir adam. Onu herhangi bir suçla ya da kötü şansla falan görmek istemiyorum."

Kadın buna gülüyor. "Aşkım, az önce Putnam'ın iyi bir adam olduğunu söylemedin değil mi?" diye soruyor ve bunu yaparken onun adını ağzından geçiriyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Babasına hiç benzemiyor, güven bana."

Bana inanmıyormuş gibi bakarken dudakları büzülüyor. Yanımdan uzanarak bir çeşit bohça gibi bir şey alıyor ve bana uzatıyor.

"Eve git ve ucunu yak. Bunu evinin her yerinde, kendin ve kocanın etrafında iki kez yak. Tanrıça biliyor ki buna ihtiyacı var."

"Nedir bu?" Ona bakarken söyledim.

"Beyaz adaçayı. Temizler ve pozitif enerjiyi çeker. İçimden bir ses alabileceğin tüm pozitif enerjiyi kullanabileceğini söylüyor."

Buna gülüyorum, başımı sallarken ondan adaçayını alıyorum.

"Ne, cadı olduğun kadar zihin okuyucu musun yoksa alnıma damgalı mı?"

Bana eğlenen bir gülümseme veriyor.

"Zihin okuyucu aşkım, ama auran... dağınık."

Kaşlarımı çattım. "Sanırım bu bir hakaret."

Gülüyor. "Hayır, bu senin hatan değil. Bu bana sadece hayatında çok şey olduğunu söylüyor."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Rachel omuzlarını silkiyor. "Mükemmel bir dinleyiciyimdir."

Bu çok açık. Onunla tanıştığım andan itibaren bir rahatlık ve huzur hissettim. Çok sıcak ve davetkâr. Hayatımda olup bitenler beni ya da sevdiğim insanları tehlikeye atmasaydı, kesinlikle ona açılırdım. Ama daha iyisini biliyorum. Onun yerine kibarca başımı sallıyorum. Cevabını zaten bildiğimden emin olmama rağmen aklımı kurcalayan bir şey var.

"Elizabeth ve John Proctor ile akraba olma ihtimaliniz var mı?" Şaşırmış görünmüyor ama başını sallıyor.

"Ben onların soyundan geliyorum, evet."

"Vay canına. Yani aileniz üç yüz yılı aşkın bir süredir burada yaşıyor." "Evet."

Arka tarafı işaret etmeden önce bir an tereddüt ediyor.

"Aslında bende Elizabeth'in bazı eşyaları var. Onları görmek ister misiniz?"

Başımı sallıyorum ve beni oraya götürüp antika görünümlü bir mücevher kutusu çıkarıyor. Kutuyu açtığında içinden bir yüzük, birkaç taş, birkaç düğme ve birkaç parça kâğıt çıkıyor.

"Alabilir miyim?" Kutuya doğru işaret ederken sordum.

Kağıda uzandığımda başını sallıyor, üzerindeki kelimeleri okurken gözlerim doluyor. Gözlerim ona gelmeden önce tarihe doğru kayıyor. Bana bilerek başını sallıyor ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kaşlarını çatıyor. Sayfalardaki kelimeleri yeterince hızlı okuyamıyorum, kağıtları yere koymadan önce son cümleyi bitiriyorum.

Az önce ne okudum ben? Ne okudum ben?

"Sen buradayken," diyor, belki de kasıtlı olarak beni düşüncelerimden sıyrılıyor.

Onu takip etmemi işaret ederek beni taşlar ve kristallerle dolu duvara doğru götürüyor. Altın rengi ve gri bir taşın üzerinde durmadan önce parmakları rafların üzerinde nazikçe geziniyor.

"Pirit Taşı," diyor. "Enerjiyi topraktan çeker ve size aktararak etrafınızda bir enerji koruma katmanı oluşturmanıza yardımcı olur. Negatif enerjilerin yanı sıra fiziksel ve duygusal zararları da engellemeye yardımcı olur."

Çeyrek büyüklüğündeki taşı incelerken "Çok güzel," diyorum. "Bunu her zaman yanında taşı, tamam mı?" diyor.

Başımı salladım, o da bana uzattı.

"Hayır," dedim. "Bu sefer ben ödeyeceğim."

"Skyla. Sen-"

"Hayır cevabını kabul etmiyorum," diyorum başımı sallayarak.

Bana gülümsüyor ve başını sallayarak kasaya doğru yürüyor. Rachel içinde küçük bir metal tutturucu olan bir kolye almaya gidiyor. Pirit Taşının etrafına doluyor ve bana uzatmadan önce yerinde tutuyor. Uzun bir zincir. O kadar uzun ki en derin V yakada bile taşı asla göremezsiniz. Muhtemelen amaç da bu.

"Teşekkür ederim," diyorum adaçayı paketini çantama koyarken. Mağazadan çıkmak için döndüğümde Rachel, "Teşekkür ederim," diyor.

neredeyse kapıya varmıştım. "Yarın tekrar gelebilir misin?"

Durup omzumun üzerinden bakıyorum.

"Yarın bir şey gelecek. Sizin için mükemmel olacağını düşünüyorum."

Merakla başımı sallıyorum, ancak iki gün üst üste nasıl kaçacağımdan emin değilim.

"Elbette, aynı saatlerde burada olacağım."

"Mükemmel. Görüşürüz o zaman," diyor başını sallayarak ve gülümseyerek.

Kapıdan çıkıp restorana geri dönerken gülümseyip el sallıyorum. Maggie ve Maryia nihayet hava almaya çıkmış gibi görünüyorlar ve benimki koltuğumun önünde otururken yemeklerini yiyorlar. Kabine kayıyorum ve Maggie bana bakıyor.

"Nereye gittin?"

"Tuvalete," diyorum.

"Mads az önce tuvalete ve senin orada olmadığını söyledi."

Başımı sallarken gözlerim hafifçe açılıyor. "Evet, oraya gittiğimde tüm tezgahlar doluydu, ben de yandakini kullandım," diyorum.

Maryia bir kaşını kaldırıyor. "Sadece bir kabin vardı."

Maggie konuştuğunda gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum.

"Hey, bize neden şehrin eski gelip yirmi dakikalığına ortadan kaybolmak istediğini söylemek istemiyorsun, bu senin bileceğin iş. Bize sadece boş vermemizi söyle." Hamburgerinden büyük bir ısırık alırken omuz silkiyor.

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum ve yemeğimi alıp yemeye başlarken başımı sallıyorum.

Bölüm Kırk İki

Asher

Telefonum çaldığında Liam ve ben evde video oyunları oynuyorduk. Ekranı bir göz attığımda, babamın adının yanıp söndüğünü gördüğümde cevap vermekten daha ilgisiz olamazdım.

İnleyerek onu elime alıyorum ve Liam oyunu durduruyor.

"Merhaba baba."

"Bir saat içinde evimde olmanı istiyorum. Konuşmamız gereken bazı şeyler var." Harika. Tam da öğleden sonramı geçirmek istediğim gibi.

"Evet, efendim."

Daha fazla bir şey söylememi beklemiyor, bunun yerine ben telefonumu kanepeye fırlatırken telefonu aniden .

"Sorun nedir?" Liam soruyor.

"Benimle buluşmak istiyor. Konuşmamız gereken bazı şeyler olduğunu söylüyor." Liam yüzünü buruşturdu. "Bu iyi bir şey olamaz."

"Siktir, hayır, olamaz," diye gülüyorum.

Eli kalçama geliyor ve cesaret verici bir şekilde sıkıyor.

"Her şey yoluna girecek. Benim de gelmemi ister misin?"

Başımı sallıyorum ve yanağına hızlı bir öpücük bırakıyorum.

"Bu iyi. Ben şimdi oraya gidiyorum. Oraya ne kadar erken varırsam, o kadar erken gidebilirim."

Liam bana hüzünlü bir gülümseme

veriyor ve başını sallıyor. "İyi şanslar."

Ayaklarımı iterek ona doğru eğildim, dudaklarını öpücük için kendime çekerken çenesini kavradım. Bana karşı adeta eriyor, tatlı bir iç çekişle

Ondan kaçıp doğrudan sikime gidiyor. Sikeyim. Liam'la aramızdaki ilişkinin bu kadar kolay ilerlemesi inanılmaz. Bir dakika önce doğduğumuzdan beri en iyi arkadaşlık. Sonra, o gülümsemesiyle kalbimi yerinden oynatıyor ve sadece kokusuyla bile sikimin zonklamasına neden oluyordu. Birini Skyla'yı sevdiğim gibi sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ama Liam... ona çok yakın.

Sadece bir santim kadar uzaklaştığımda alnımı onunkine yaslıyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor.

O yumuşak yeşil gözlere tamamen bakmak için çekiliyorum, başparmağım yumuşakça çene çizgisine sürtünüyor.

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Bana verdiği gülümseme beni eritiyor ve biliyorum ki eğer şimdi gitmezsem, bu kanepede çıplak bir şekilde birbirimize dolanacağız, ben onun içindeyim, onu döllerimle dolduruyorum. Kahretsin, belki de eve döndüğümde bunu .

Sanki benim iğrenç düşüncelerimi okuyabiliyor, çünkü başımı sallayıp uzaklaşmadan önce bana hınzırca bir göz kırpmıyor ve bir hava öpücüğü veriyor, tüm bu lanet zaman boyunca gülümsüyor.

Kısa sürede babamın evine varıyorum ve evin önüne Wesley'nin arabasını görünce kaşlarımı çatıyorum. Onun burada ne işi var?

Ön merdivenleri tırmanırken, bağırışları duyunca kapının önünde duraklıyorum.

"Bahanelerinizi sikimde bile değil! Bu yeterli bir rapor değil! Bana o kızla ilgili bir şeyler bul ve hemen bana getir, yoksa lanet olası boğazını keserim!" diye gürlüyor babam.

"Üzerinde çalışıyorum. Bana henüz yeterince güvenmiyor," diyor Wesley sıkıca.

"Umurumda bile değil. Aylardır onun şoförlüğünü yapıyorsun. Dinlemelisin, hacklemelisin, bilirsin, en iyi yaptığın şey, hatırladın mı?" diye alay ediyor babam.

"Evet, efendim."

"Güzel, çünkü Liam ve Asher'ın onu paylaşması meselesini bir maymun bile çözebilirdi. Söylediğinden daha fazlasını saklıyor, artık sana ihtiyacım kalmadan bunu çöz."

Ön kapı açılmadan ve Wesley gelmeden önce birkaç mırıltılı kelime daha konuşuldu. Beni görünce gözleri açılıyor ama hemen ifadesini düzeltiyor.

"Hey, Ash. Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne halt ediyorsun?" Geri atıyorum.

"Baban istedi. Bazı şeyleri gözden geçirmek için," diyor omuz silkerek ve arabasına doğru yürümeye başlıyor.

Şaşkına dönmüştüm ve onun ardından başımı sallarken tamamen inanamıyordum. "Karım hakkında mı?" diye seslendim.

Wesley'nin ayakları devam etmeden önce bir an durdu. Koşup topuklarını kesmeye, o orospu çocuğunun yürümeyi bırakıp açıklama yapmaya başlamasını sağlamaya yarı yarıya ikna oldum. Ne yazık ki bunu yapamadan kapı tekrar açılıyor ve babam orada, kapı arkamdan çarparak kapanırken ve Wesley'nin arabası uzaklaşırken beni neredeyse evin içine çekiyor.

"Sana bir saat demiştim," diyor babam sert bir ifadeyle bana bakarken. "Erkenciydim, özür dilerim."

Ofisine doğru ilerlerken boğazının arkasından etkilenmemiş bir ses çıkartıyor. Masasının arkasına otururken ben de onu takip ediyorum.

"Kulak misafirliği hakkında ne düşündüğümü biliyorsun." "Yanlışıklıkla oldu."

"Evet, eminim öyledir. Sanırım bazı sorularınız var?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Neden Wesley'e Skyla hakkında bilgi toplatıyorsun?"

"Çünkü ona çok bağlandınız, tıpkı bağlandığınız kardeşiniz gibi. Benim kardeşim de kıza çok yakın görünüyor ve kız o kaba Bartlett'ten başka kimseyle takılmıyor."

İfademi nötr tutuyorum, başını yana eğerken söylediklerine hiçbir tepki vermiyorum.

"Ronan'ın Skyla'nın korunmasına yardımcı olması için Wesley'i getirmesine izin verdim ama Wesley her zaman skoru biliyordu. Brethren'i ben yönetiyorum, Salem'i ben yönetiyorum. Bu şehir sınırları içinde, benim toplumum içinde meydana gelen her şeyi bilmeye hakkım var."

Orospu çocuğu. "Yani bizi gözetliyordu." "Daha iyi bir terim olmadığı için."

"Liam'la olan ilişkisini de biliyordun," diyorum.

Başını sallıyor. "Benim de bir süredir Ronan'la ilgili şüphelerim var ve Griggs... onu çok yakından izliyor."

"Karımı bütün o adamlarla paylaştığımı mı sanıyorsun?" Alay ettim. "Liam neyse de amcam? Griggs?" Yeterince iyi bir oyuncu olduğumu umarak, bu fikir çok mantıksızmış gibi başımı sallıyorum.

Babam beni dikkatle izliyor, omuzlarını silkiliyor. "Sen şöyle oğlum."

Bana yem atıyor. Gerçeği zaten biliyor ya da en azından bildiğini sanıyor. Yine de pes etmedim. Başımı sallıyorum.

"Hayır, asla yapmam."

"Umarım seni bundan daha iyi yetiştirmişimdir. Bir kardeş ve malı arasındaki bağ bir şeydir ama onu Elders'daki her erkeğe ödünç vermek... o zaman onu gerçekten herkese ödünç vermen gerektiğini söyleyebilirim," diyor midemi bulandıran hınzır bir sırıtışla.

Babamın Skyla'ya ya da diğerlerine el sürmesine izin vermem için cehennemde buz gibi bir gün olması gerekirdi. Konuyu değiştirmeye çalışmadan önce onu yatıştırmak için başımı salladım.

"Ne konuşmak istiyordunuz?"

Sandalyesine geri dönmeden önce kısık gözlerle beni izliyor.

"Artık bir Yaşlı olduğunuza göre, kendi ağırlığınızı taşımaya başlamanız gerekiyor. Rolünüze hemen başlamanızı istiyorum."

"Hangisi?"

"Cezaları dağıtmak."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Ben bir eleyici değilim."

"Hayır. Halkımızı cezalandırmış olursunuz. Sadece aşırı durumlarda bizden birinin peşine bir yok edici göndeririz. Gerisi bana düşer, şimdi de sana."

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Cezalandırılması gereken kişilerin bir listesi var mı?" Zorla söyledim.

Başını sallarken gülümsemesi yayılıyor. "Aslına bakarsan öyle."

Eve dönerken ayağım gaz pedalından ayrılmıyor. Ellerim direksiyonu kavırıyor, aklımda öfke ve savaşılan düşünceler var. Babamın bana cezaları düşünmek bile istemiyorum. Elimden geleni bölümlere ayırmak zorundayım ve şu anda tüm öfkemi hak eden tek bir kişi var. Diğer herkes de öyle.

Ronan'a benimle evimde buluşması gerektiğini mesaj attım ve Liam'ın evde olduğundan emin olmak için kontrol ettim. Evde olduğunu söyledi, Wesley ve Vincent da evdeydi.

Mükemmel.

Evimin önüne geldiğimde, kapıyı zar zor açıp ön kapıya doğru ilerliyorum. Frene basarak, merdivenler tamponumu patlatmadan hemen önce duruyorum. Kendimi arabadan dışarı atıyorum, merdivenleri çıkarken ayaklarım yere çarpıyor, ön kapıyı açıyorum ve o şekilde bırakıyorum.

Oturma odasının köşesini döndüğümde, biri diğerlerinden çok daha suçlu görünen dört çift göz bana çevriliyor. Hiç tereddüt etmedim. Yumruğum Wesley'nin yüzünün yan tarafına çarpıyor, herkes bir ağızdan hareket ederken odada bir çatlak yankılanıyor. Ronan bizi ayırmaya zorluyor, Liam Wesley'e yardım etmek için koşuyor, ayağa kalkıyor ve Vincent saldırmaya hazır gibi duruyor.

"Senin derdin ne lan?" Ronan hırlıyor.

"Lanet olası haine sor!" Wesley'i işaret ederken gıcırđıyorum.

Wesley onu yere serdiğim yerde otururken Ronan'ın kaşları birbirine çarpıyor. Orada kalsa iyi olur, yoksa ayağa kalkamayana kadar ona tekrar tekrar vuracağım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Ronan sorar.

"Wesley! İlk günden beri babama Skyla hakkında bilgi veriyor. Babam Liam ve benim onu paylaştığımızı bu sayede öğrendi. Ayrıca senden ve Vincent'tan da şüpheleniyor. Bunun tesadüf olmadığına eminim. Babam bana onun Salem'e gelmesine sadece küçük muhbiri olması için izin verdiğini söyledi!"

Öfke ve acı Ronan ve Liam'ın yüz hatlarını keserken, Vincent sadece öldürücü görünüyor. Ancak kimse kıpırdayamadan bir ses bizi hazırlıksız yakalıyor.

"Ne?" Skyla yüz hatlarını ihanet kaplamış bir halde usulca konuşuyor. Karıma dönerken Ronan'ın ellerini omuzlarımdan silkiyorum.

"Bu doğru. Onları kendim duydum ve babam da doğruladı." Wesley'nin yüzüne döndüm ve onu küçümsedim. "İğrençsin," diyorum ayaklarının dibine tükürürken.

Liam ayağa kalkmasına yardım etme çabasından vazgeçerek araya mesafe koyuyor ve Ronan olduğu yerde sabitlenmiş, şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Yani Christopher biliyordu. Bizi, sapığı biliyordu... senin yüzünden mi?" Skyla soruyor, incinmiş bir şekilde kelimeleri boğuluyor.

"Dahası da var . Lütfen," der Wesley. Ronan sert bir sesle, "Soruya cevap ver," der.

"Evet," diye iç geçiriyor Skyla keskin bir nefes alıp başını sallarken, sulu gözleri ondan başka bir yere bakmıyor.

"Daha seninle tanışmadan önce bulduklarımı rapor etmeyi kabul etmiştim," diye devam ediyor Wesley. "Asher'ın şımarık karısına kulak misafiri olacağımı sanıyordum. Senin... sen olacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seninle tanıştığım andan itibaren, sana bu şekilde ihanet edemeyeceğimi biliyordum."

"O zaman neden yaptın?" Liam ses tonunu inciterek ekliyor.

"Christopher'a yanlış bilgi vermeye başladım. O ve Asher kavga etmedikleri halde kavga ediyorlarmış gibi sıkıcı şeyler. Onun kredi kartıyla öfke nöbetleri geçiriyordu. Christopher'ın umursamayacağını ve sonuçta onu güvende tutacağını bildiğim şeyler."

"Peki ya ben?" Liam sorar.

Wesley yüzünü buruşturur. "Şüphelendi. Görünüşe göre tören gecesi seni ona bakarken görmüş."

Liam burnunu kıvrıyor. "O odadaki herkes ona bakıyordu." Wesley, "Senin baktığın gibi değil sanırım," diyerek Liam'ın ayağa kalkmasına neden oldu. daha katı.

"Orada durup hayatının aşkının en iyi arkadaşın tarafından resmen saldırıya uğramasını izliyorsun ve bana ürkmeyeceğini ya da herhangi bir tepki vermeyeceğini söylüyorsun!" Liam savunuyor.

"Biliyorum," diyor Wesley ellerini kaldırarak ve gözleri Skyla'ya takılmadan önce odadaki herkesi tek tek süzüyor. "Sana en başından söylemeliydim ama lütfen bana inan. Ben sadece sana göz kulak oldum. Christopher eve yeni güvenlik kameraları yerleştirmemi söyledi."

"Demek öyle," diyor Skyla uyuşmuş bir halde.

"Ben de öyle yaptım, ta ki ertesi gün beslemesini kesip bunu sapığın yaptığını düşündüğümü söyleyene kadar," diye bitiriyor. "Yaptığım her şey senin içindi küçüğüm. Bu şekilde başlamamış olabilir ama sana bir kez baktığımda seni korumak için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini anladım."

"Yani Christopher'ın takipçiyi önceden bildiğini biliyordun? Dün bana yalan mı söylüyordun?" Ronan sorar.

"Bekle, ne?" "Ne demek istiyorsun? "Ne demek istiyorsun?"

Ronan'ın bakışları iç geçirmeden önce bana ve Skyla'ya kayıyor. "Dün günlüğü geri getirdiğimizde, aynı gizli bölmede... resimler buldum. Bunlardan biri Corwin'in Skyla kampüste yaşarken onu uyurken izlediği idi."

"Christopher'ın bir yana bırakın, Corwin olduğunu bile bilmiyordum. Ona durumu anlattığımda şaşırmış gibi davrandı."

"Evet, herkesi kandırmakta çok başarılı," diyor Asher acıyla.

"Diğer resimler neydi?" Skyla soruyor.

Ronan yüzünü buruşturur ve Wesley Ronan konuşurken başını öne eğir. "Christopher ve babandı... annenle birlikte."

Bunun üzerine burnu kırışır.

"Bağlanmıştı, açıkça ağlıyordu ve... Stephanie'nin aynısından bir tane vardı. Görünüşe bakılırsa, buraya en son geldiğinde çekilmiş."

"Ne?" Skyla usulca soruyor. "Bunu dün öğrendin ve bana söylemedin mi?"

"Yapacaktım," diyor Ronan. "Sonra Asher bize Proctor cadısının dükkânına gittiğini söyledi ve ben de bunun doğru zaman ya da yer olduğunu düşünmedim."

"Ama şimdi öyle mi?" diye gülüyor. "Yani, babam ve Asher anneme tecavüz etti, muhtemelen defalarca. Ya Steph?" diye soruyor, alaycı gülümsemesi hüzne dönüşüyor.

Başını sallıyor. "Onu aramalıyım."

Uzaklaşan Skyla, Wesley seslendiğinde merdivenlere doğru ilerlemeye başlar.

"Özür dilerim Sky. Seni asla incitmek istemedim. Seni korumak için her şeyi yaptım. Lütfen bana inan."

"Vincent hırlayarak Wesley'i gömleğinin arkasından tutup ayağa kaldırdı.

Skyla adımlarında duraksıyor, başını sallarken odayı gözden geçiriyor.

"Sana inanıyorum ama bu bana yalan söylediğin gerçeğini değiştirmiyor. aylar. Dürüst olabilirdin. Bunun yerine yakalanmamayı umarak bir korkak gibi davrandın."

Gözlerini kapatır ve Wesley'e bir kez daha bakmadan önce derin bir nefes alır.

"Sana inanıyorum ama seni affetmiyorum. Şu anda değil."

Bununla birlikte, yatak odasının kapısı çarparak kapanmadan önce telefonunu kulağına dayayarak dönüyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor. Liam onun peşinden gidecekmiş gibi bir adım atıyor ve ben başımı bir kez sallıyorum. Tüm gözler bir kez daha Wesley'nin üzerine çevrilince bana üzgün bir şekilde başını sallıyor.

"Vay, vay, . Şimdi seninle ne yapacağız?" Vincent soruyor, sesinde heyecanlı bir tını var.

"Hiçbir şey," diye tersliyor Ronan.

Ona ters ters bakıyorum, bunu yaparken de yüzümü buruşturuyorum.

"O lanet olası bir hain. Onun bağırsaklarını domuz gibi deşmeliyiz," diyorum.

Ronan başını sallar. "O bize ihanet etmedi. Dürüst değildi ama Skyla'nın güvenliğini asla tehlikeye atmadı. Bir hata , ama hepimiz yapmadık mı?" diye soruyor, ben gözlerimi kaçırana kadar gözleri üzerimde ağırlaşıyor. Sonra gözleri Vincent'a kayıyor, o da bu hatırlatmaya dayanamıyor. Sonunda Liam'a geliyor, o da omuzlarını silkiyor.

"Skyla ile hiç hata yapmadım. Ben mükemmel bir erkek arkadaşım."

Buna gözlerimi deviriyorum ve Ronan iç çekerken Vincent başını sallıyor.

"Düşman Wesley değil, Christopher. Bu konuda ne kadar çabuk anlaşırsak, onu o kadar çabuk yok edebiliriz."

Kırk Üçüncü Bölüm

Skyla

"Hadi, hadi. Topla, topla," diye mırıldanıyorum kendi kendime odamda adımlarken.

Yine telesekretere düşüyor, ben de kapatıp tekrar arıyorum. Cevap verdiğinde üçüncü zil sesi kulağımda yankılanıyor.

"Skyla?"

"Salem'den neden bu kadar çabuk ayrıldın?" Neredeyse kelime kusacaktım. "Ne?" diye soruyor sanki yeni uyanmış gibi.

"Asher'ın babasının evindeki o yemekten hemen sonra gittin.

Bana söylemediğin şey ne?"

Hat bir anlığına sessizleşti. Aramanın kesilmediğinden ya da telefonu kapatmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Hayır, oradaydı. Sadece sessiz.

"Beni panik içinde zaten bir şüpheniz olduğunu gösteriyor," diyor duygusuzca.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazım duygularla düğümleniyor.

"Ne kadar sürecek?"

Yine sessiz. "Benim için bu . Annen ise... o çok daha kötüsünü yaşadı."

Bunun üzerine içimden bir hıçkırık kopuyor ve ağlıyorum. Steph'in de telefonda ağlamaya başladığını duyuyorum.

"Çok üzgünüm, Steph! Neden bana söylemedin? Onları durdurabilirdim. Çocuklar yapabilirdi."

"Çok geçti Sky," diye ağlıyor. "Seni orada bırakmak istemedim, sadece... bir saniye daha orada kalamazdım. I-"

"Açıklamak zorunda değilsin," diyorum, kesik nefes alırken kendimi toparlıyorum.

"Nereden bildin?" diye soruyor yüksek sesle burnunu çekerek. Ben konuşurken üzüntü ve acı yerini öfkeye bırakıyor. "Ellerinde bir resim var! Senin, annemin."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor kendi kendine. "düşünmüyorsun, değil mi? Collin'e henüz söylemedim... Asla da söylemek istemiyorum. Eğer yayacaklarını düşünüyorsan, yine de söylemem gerek. Bunun rızasıyla olmadığını, asla yapmayacağımı bilmesi gerek."

"Anlaşıldığı kadarıyla resim rızayı göstermiyor," diye onu temin ediyorum.

Hıçkırma hıçkırma ağlarken göğsünden bir çığlık daha kopuyor. Birkaç dakika boyunca telefonda oturup sadece kalbinin kırılmasını dinledim.

"Onların kötü olduklarını hep biliyordum. Ona ne yaptıklarını biliyordum, ama bunu yaşamak?

Acıyı hissetmek için. İğrenmek."

"affedilemez, alçakça bir şey," diyorum.

Birkaç kez burnunu çekiyor ve kabaca nefes veriyor.

"Özür dilerim tatlım. Benim dağılmamı dinlemek zorunda değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Bana gücünü borçlu değilsin, Steph. Şu anda değil. Güçlü bir kadın olduğunu biliyorum ama şu anda dağılman sorun değil."

"Hayır, hayır," diyor sesindeki duyguyu giderek daha fazla kovarken. "Eğer dağılırsam, kendimi asla toparlayamam ve bu bir seçenek değil, so....so," diyor, sanki bir daha asla ağlamayacağına karar vermiş gibi.

"Kimseyle konuştun mu?" Yumuşak bir sesle sordum. "Hayır" demeden önce uzun bir duraksama oluyor.

Bunun üzerine başımı salladım. "Bence, belki de denemelisin. Çok fazla ayrıntı vermek zorunda değilsin ama... tamamen tarafsız birine ihtiyacın var. Burada olmak istediğimi biliyorsun ama içimden bir ses bana ihtiyacın olduğu şekilde açılmayacağını söylüyor."

"Haklısın." Alaycı bir şekilde gülüyor, sanki bunun için kendinden nefret ediyormuş gibi. "Şimdiye kadar tek yaptığım seni bu dünyadan korumaya çalışmaktı Sky. Daha da derine sürüklenmeni istemiyorum."

Bunun üzerine ofladım. "İnan bana, derindeyim."

"Ve bundan senin adına nefret ediyorum. O da senin için bundan nefret ederdi." Sözleri kalbimi sızlattı. Ben de kendim için nefret ediyorum.

"Her neyse, ? Şimdilik her şey yolunda mı?"

İyi göreceli bir şey. Erkek arkadaşlarımdan birinin onunla tanıştığım andan beri benden büyük bir sır sakladığını öğrendim. Ayrıca, sevgili kayınpederimin sapıgımı ve kim olduğunu başından beri bildiğini, ancak onu durdurmak için hiçbir şey yapmadığını öğrendim. Görünüşe göre, o da benim hakkımda bilgi toplamaya çalışıyor, ne için, kim bilir. İyi bir şey olmayacağına söz verebilirim.

Yine de bunların hiçbirini söylemiyorum. Bunun başlıca nedeni, ne kadar üzücü olsa da, hayatımdaki kaos ve dramın aslında oldukça tipik olmaya başlamış olması. Bugünlerde çok az şey beni şok edebiliyor. Diğer kısmı ise, ne kadar istesem de Wesley'den nefret etmeyi gerçekten kendimde bulamıyorum. Kesinlikle hatalıydı, ama... başlangıçta bana hiçbir şey borçlu değildi ve daha birlikte olmadan önce beni korumak için her şeyi riske atması... Ben sadece... bu kadar korkunç bir dünyada, sevdiğim bir kişiyi daha kaybetmeyi göze alamam.

"Biz iyiyiz," diyorum basitçe ve Steph'in ortalık daha fazla karışmadığı için rahatladığını duyar gibi oluyorum.

"Güzel. Bu çok iyi."

Tekrar konuşmadan önce ikimiz de birkaç dakika sessiz

kalıyoruz. "Seni seviyorum Sky. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımlı çattım. "Tabii ki seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" "Bunun için dünyanın en şanslı teyzesiyim."

Bu beni gülümsetti. Yatması gerektiğini bahane etmeden önce birkaç dakika daha konuşuyoruz. Doğrusu, biraz daha ağlamak istediğini ve bunu benimle telefonda yapmak istemediğini düşünüyorum, buna saygı duyuyorum, ama aynı zamanda her zaman benim için olduğu gibi onun için orada olmama izin vermesini diliyorum.

Kapı hafifçe çalınıyor ve Liam'ın geleceğini tahmin ediyorum. Ne zaman bir gerginlik olsa, gönderdikleri kurbanlık kuzu hep o oluyor. Belki de kızdığım kişi asla o olmadığı içindir. Ya da belki de ne kadar gergin olursa olsun her durumu yatıştırabildiği içindir. Bu bir hediye gibi.

Liam yerine Wesley. Buraya gelmesine izin vermelerine gerçekten şaşırdım. Kafasını içeri uzattığında biraz daha dik duruyorum.

"Konuşabilir miyiz?" diye sorar usulca. "Söyleyecek ne var, Wes?"

"Çok fazla," diye iç geçiriyor tam olarak içeri girerken, elini saçlarında gezdirirken başını sallıyor. "Ve hiçbir şey. Mazeret üretmek istemiyorum. Daha önce itiraf etmeliydim, bu benim suçum. Ne kadar doğru şeyi yaptığımı düşünürsem düşüneyim, bu davranışımı mazur göstermez ve beni affetmeni beklemiyorum."

Sessiz kalıyorum, o devam ederken onu izliyorum.

"Ama benden nefret etsen bile, beni bir daha görmek istemesen bile, Griggs'in şarjörünü kafama boşaltmasını istesen bile, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim ve seninle olmasam bile seni korumaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Bir şey söylememi bekliyor ama ben söylemeyince başını öne eğip iç geçiriyor ve kapiya yönelmeden önce başını sallıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Sertçe sordum.

Gözlerini bana çeviriyor, başını sallarken gözlerinde ağır bir şaşkınlık var.

"Sana çok kızgıyım," diyorum, "belli ki. Güvenimi kırdın, hepimizin güvenini,

ve bu öylece geri verilebilecek bir şey değildir. Asher'a sormanız yeterli." Acı acı gülüyorum. "Ama aynı fikirde olmasam da aklının nerede olduğunu anlıyorum. Pozisyonunu kabul ettiğinde bana hiçbir şey borçlu değildin ve ileride bana ya da diğer çocuklara bir şey olmasına izin vermeyeceğini bilecek kadar seni iyi tanıdığımı düşünmek istiyorum."

Başını şiddetle sallıyor. "Asla. Sky, söz veriyorum, artık sır yok, gizli ajandalar yok. Her zaman tam dürüstlük."

Suçluluk duygusuyla midem bulansa da başımı sallıyorum. Sağlıklı, işleyen bir ilişki istiyorsak bu sonuca hep birlikte varmalıyız ve buna bugün nerede olduğumu ve yarın nereye gitmeyi planladığımı itiraf etmem de dahil.

Elimi uzatıyor, parmaklarımızı birleştirmeden önce bir an tereddüt ediyor.

"Hadi, hepimizin konuşmaya ihtiyacı var."

Başını sallıyor ve aşağıya inerken istekle beni takip ediyor. Çocuklar hala oturma odasındalar ve hepsi de ellerinde içkileriyle konuşuyorlar. Beni fark ettiklerinde, her biri ayağa kalkıyor, gözleri meraklı bir şekilde Wesley'e ve ellerime geliyor.

"Artık sır yok, saçmalık yok. Bu iş yürüyecekse, ne olursa olsun açık ve dürüst olmalıyız" diyorum.

Herkes başıyla onaylıyor ve ben de devam ederken derin bir nefes alıyorum.

"Buna ben de dahilim. Bugün Wesley'e Maggie ve Maryia ile yemek yiyeceğimi söyledim ve öyle de yaptım ama Rachel'ın dükkanına da gittim."

"Cadı mı?" Asher tersliyor.

"Skyla," diye inliyor Liam.

"Aklından ne geçiyordu?" Ronan gürlüyor.

Vincent ve Wesley sessiz kalırlar ama yüzlerinde hayal kırıklığı ifadeleri belirir.

"Ve" diye devam ediyorum, "yarın da gidiyorum. Hiçbirinizin bundan hoşlanmayacağını biliyorum, ama bunu yapıyorum, bu gerçekleşiyor, bu yüzden bununla başa çıkmanızı öneririm."

"Sağlıklı iletişim olarak gördüğünüz şey bu mu?" Vincent çene çalıyor.

Omuz silkiyorum. "Nerede olduğum konusunda yalan söylemiyorum."

Ronan konuşmadan önce birkaç saniye sessiz kalırlar. "Biz de seninle geliyoruz."

"Ne?" Asher ısıırır.

Ronan ona bakıyor, gözleri bana gelmeden önce başını sallıyor.

"Bundan hoşlanmıyorum ama uyarılarımıza rağmen gideceğiniz belli olduğu için sizi korumak adına orada olmak istiyorum. Aptallar çetesine katılabilirsiniz."

"Hey! Neden ben de bu işin içindeyim? Unuttuk mu? Mükemmel erkek arkadaş burada mı?"

Vincent ve Asher alay ederken Ronan başını sallıyor ve Liam'ı görmezden gelerek bana bakıyor.

"Anlaştık mı?"

Başımı salladım. "Anlaştık."

Kırk Dördüncü Bölüm

Skyla

Rachel'ın dükkânının önünde durmuş, her yanımı saran adamlarla birlikte içeriye bakıyorum. Korunmak için mi yoksa burada görünmemek için mi emin değilim. Belki ikisi de. Her iki durumda da, bu biraz fazla. Çocuklarla birlikte dükkânın içine doğru ilerliyoruz ve neredeyse mahrem alanı dolduruyoruz. Liam tam bir akvaryum balığı gibi hemen kristallerin yanına gidip pırıl pırıl parlayan şeylere bakarken, Wesley de kavanozlardan birini alıp merakla etiketini okuyor.

Rachel arkadan geliyor, yüzündeki gülümseme çocukları fark edince çabucak kayboluyor. Hep birlikte bir kez daha etrafımda dönüyorlar.

"Skyla, sana kocanı evde bırakmanı söylediğimde buna arkadaşları da dahildi."

"O nereye giderse biz de oraya gideriz," diye cevaplıyor Ronan.

Bir kaşını ona doğru kaldırıyor, gözleri her bir adamı değerlendirirken ağzı etkilenmemiş bir çizgi halinde düzleşiyor.

"Onlar benimle," diyorum Rachel'a. "Onlar benim..." Rachel bir kez başını sallayınca sözümü kesiyorum.

"Arkadaş mı?"

"Evet," diyorum, yuvarlanıp gidiyorum.

"Mhmmm," diyor, gözleri Vincent'in üzerinde.

Aura görmüyorum ya da hissetmiyorum, Rachel ne yaparsa yapsın, ama Vincent'in kötü hisler yaydığını ben bile söyleyebilirim. Kötü bir insan olduğu için değil, sadece kendini koruma modunda. Elinde değil.

"Kalmaları sorun olur mu?" Ben soruyorum. "Lütfen mi?"

Rachel hoşnutsuz bir iç geçirmeden önce ağzını açıyor.

"Bunun için yeterince adaçayım yok," diye mırıldanıyor nefesinin altından, bana verdiği gibi iki is çubuğu yakıp odanın içinde sallamaya başlıyor, başını sallamadan önce en uzun süre Vincent ve Asher'ın etrafında duruyor.

"mi?" Gerginliği azaltmayı umarak Rachel'a soruyorum. "Ne geldi mi?" Asher soruyor.

"Rachel bana ihtiyacım olduğunu düşündüğü bir şey getirdiğini söyledi."

"Evet," dedi. "Arka tarafta. Benimle gel."

Elini kaldırdığında ben de çocuklar gibi bir adım öne çıkıyorum.

"Hepiniz değil. Sen," diyor Liam'ı göstererek. "Sen de gelebilirsin."

Kendini işaret ediyor ve yanıma yaklaşırken tüm çocukların sinirli bakışlarını kazanıyor.

"Neden o?" Asher huysuz bir çocuk gibi meydan okur.

Rachel ona sinirli bir bakış fırlatır.

"Çünkü hepimiz boğucu bir zehirli enerji taşıyorsunuz. Saf bir auraya sahip olan tek kişi o. Kalbiniz içinde bulunduğunuz koşullarla iyi geçinemiyor olmalı," derken gözleri acıyan bir kaş çatmayla Liam'a kayıyor.

Hiçbir fikri yok.

Liam Liamlığını yapıyor, yine de gerginliği azaltıyor ve sırtıyor.

"Duydunuz mu? Mükemmel aura," diye dalga geçiyor, hepsi birden onu tersliyor.

Liam kollarını dramatik bir şekilde açarken kıkırdıyor.

"Önden buyurun," diyor Rachel'a. Rachel da bizi arka odaya götürmeden önce başıyla onaylıyor.

Her iki yanımızda da tavana kadar raflar dizili; içleri ekstra kavanozlar, kristaller, taşlar ve bitkilerle dolu. Daha derine doğru ilerlerken sol tarafta küçük bir masa var, muhtemelen Rachel'ın her şeyi bir araya getirdiği yer. Sonunda küçük bir ofise geliyoruz. Kapıyı açıyor ve önce Liam'la benim içeri girmemize izin veriyor. Ayaklarım yerine oturmadan önce kafam karıştı.

Ne. Ne. Sikeyim.

İlk başta neye baktığımı bilmiyorum, çünkü bunu nasıl görüyor olabilirim? Bu bir rüya ya da halüsinasyon olmalı. Bir şey olmalı. Bileğimin iç tarafını tutup sertçe çimdikliyorum. Kahretsin, rüya değil. Bu şu anlama geliyor.

"Anne?" Gözlerim önümde duran sarışın kadının üzerinde gezinirken boğuluyorum.

Sadece fotoğraflarını gördüm, ama sanki bir gün bile yaşlanmamış gibi ve tanırım, insanlar ona benzediğimi söylerken abartmıyorlardı.

Liam nefesinin altından "Vay anasını" diye fısıldarken yeşil gözleri anında yaşlarla doluyor.

"Benim kızım," diyor kabaca yutkunmadan önce.

Kollarımı ona sarıp hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, ben ona doğru koşup vücudunu tamamen çarpmadan önce yapabildiği tek şey bu. O ağlamaya başladığında kolları beni sarıyor. Kokusu çok sakinleştirici, vanilya, hindistan cevizi ve bir miktar sandal ağacı karışımı gibi. Sanki ona daha yakın olabilirmişim, ona daha sıkı sarılabilmişim gibi kendimi başımı boynuna sokarken buluyorum ve o da bana aynısını yapıyor.

Bedenlerimiz sessiz gözyaşlarıyla sarsılıyor, sonra geri çekilip yüzümü avuçluyor ve başını sallamadan önce bana bakıyor.

"Tanrıçam, ne kadar güzel bir kadın olmuşsun." "Sen de öyle," diyorum boğuk bir gülümsemeyle.

"Benim kızım. Benim mükemmel bebeğim," diyor yüzümü okşarken.

Dokunuşuna doğru eğildim, içimden gürültülü bir hıçkırık koptu. Görünüşe göre, çok yüksekti çünkü bir kargaşa duyuldu ve ardından birkaç ayak dükkanın ahşap zeminine çarptı.

"HAYIR!" Rachel bağırıyor. "Buraya geri dönemezsin!"

Bütün erkekler onun yanından geçip ne olduğunu görmek için odaya doluyor ama karşımdakini görünce hepsi birden duruyor. Dört çift göz, hepsi de fincan tabağı büyüklüğünde, bakıyorlar.

"Ne oluyor lan?" Ronan sorar.

Asher ve Vincent bakmaya devam ederken Wesley başını sallıyor. Annem beni koruyucu bir şekilde arkasından itiyor, omuzları geride ve başı dik bir şekilde onların önünde duruyor.

"Git dedi."

"değil," diyorum usulca. "Bunlar... şey..."

"Biz onun erkek arkadaşlarıyız, o da kocası," diyor Liam, Asher'i gösterdikten sonra kendini işaret ederken. "Ama en sevdiği benim. Sizinle tanışmak bir zevk," diyor elini anneme uzatırken.

Teredditle eline alıyor ve gözleri tüm erkekleri değerlendirmeden önce yavaşça sallıyor.

"Hepsi mi?" diye soruyor.

Hiç şu anki kadar güvensiz hissetmemiştim. Onları, beni, hayatımı nasıl yaşamayı seçtiğimi onaylamadığı fikri. Gözleri bana dönene kadar midemi kemiriyor.

"Bebeğimi korumak için bu kadar çok gl adam var. İyi bir iş çıkardılar mı?" diye soruyor.

Yumuşakça gülümseyip başımı sallıyorum, o da öyle yapıyor ve beni bir kez daha kendine çekiyor. Beyaz pamuklu gömleğine karşı konuşmadan önce birkaç saniye böyle kalıyoruz.

"Anne?"

"Evet, bebeğim?"

"Bu nasıl mümkün olabilir? Yani, sen nasıl lmedin? Steph bile öldüğüne inanıyor. Babam da kesinlikle inanıyor... Herkes inanıyor. Sen nasıl... değilsin?"

Hznle gülümseyerek bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bu çok uzun bir hikaye."

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Luther Putnam beni ve babanı keşfetti. Christopher ve Henry'yi beni öldürmeleri için gönderdi ve-"

"Bekle," diyorum, sanki tüm dünya ayaklarımın altından kaymış gibi hissederek. "Henry'nin babam olmadığını mı söylüyorsun?"

Bana sulu bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor.

"Kahretsin, bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyor Liam, biri haklı olarak kafasının arkasına vurmadan önce. "Ow."

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum. "Eğer o değilse, o zaman kim? Bunca yıldır neredeydin? Nasıl olur da-"

"G, zamanı geldi," diyor Rachel ısrarla.

Annem gözlerini kapatıyor, öne doğru eğilip dudaklarını alnıma bastırırken omuzları hayal kırıklığıyla kyor. Geri çekildiğinde bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Gitmem gerek."

"Ne? HAYIR!" Bağırıyorum, ona yapışıyorum.

"Skyla, zorundayım. Sadece bir yere korunabiliriz."

"Biz kimiz?" Ronan soruyor.

"Lütfen, sana yeni kavuşmuşum gibi hissediyorum, beni bırakıp gitme. Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Asla yapmazdım," diyor başını sallayarak. "ok özür dilerim. Bu hafta sonu bana gelir misin? İstedığin kadar kal, takip edilmediğinden ya da izlenmediğinden emin ol, tamam mı?"

Sorgusuz sualsiz başımı sallıyorum ve o da bana alnımdan bir öpücük daha kondurduktan sonra kapüşonlu bir pelerin giyip adamların arasından geçerek arka kapıdan çıkıyor

Kapı. Kapı kapandığında oda birkaç saniye sessiz kalıyor. Rachel masadan bir kâğıt ve kalem alıp üzerine bir adres karaladıktan sonra bana uzatıyor.

"Burası onun yaşadığı yer. Lütfen, herkesin iyiliği için, kimseye söylemediğinden emin ol. Stephanie'ye bile."

"Stephanie'nin kim olduğunu biliyor musun?" Ben soruyorum.

Rachel başını sallar. "Ve bilmemeli. Bu annen için de senin için de güvenli değil."

"Dükkanınıza adımımı attığım anda kim olduğumu biliyordunuz, değil mi?"

Beni kucaklamak için çekmeden önce yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Seni nerede görsem tanırdım. Sizinle tanışmak için ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsiniz."

"Gerçek babamın kim olduğunu biliyor musun? Nerede olduğunu?" Ona bakarken soruyorum.

Odanın etrafına bakarken başını sallıyor.

"Bu hafta sonu gelin ve aradığınız tüm cevapları alın."

Elimdeki kâğıda bakarak başımı sallıyorum. New Hampshire mı?

Bölüm Kırk Beş

Liam

Wesley'nin aylardır köstebek olduğunu keşfetmenin bu hafta başımıza gelen en çılgınca şey olduğunu **düşünmüştüm**. Sonra Skyla'nın ölü annesinin aslında o kadar da ölü olmadığını öğrendik ve ben de yanıldığımı anladım. Şimdi de babamın karşısında oturuyorum ve o bana Walcott ailesinin nişan yüzüğünü uzatarak Maryia Sewall ile nişanlandığım konusunda ısrar ediyor. Bu lanet olası pastayı alır. Tamam, aslında bunun ölü anneyi gölgede bırakabileceğini sanmıyorum ama kahretsin, çok öfkeliyim.

"Hayır," diyorum basitçe.

"Affedersiniz?" diye çıkışıyor babam öfkeyle. "Ne demek hayır?"

"Yani, hayır, onunla evlenmeyeceğim. Teşekkürler ama hayır."

Çenesi gerildi, bana bakarken gözlerinde cehennem ateşi vardı.

"Bu bir tartışma değil. Bu, 'Ben sana ne yapacağını söyleyeyim, sen de çeneni kapa ve yap' türünden bir şey."

Başımı sallayarak ona ters ters bakıyorum.

"Artık boyun eğmeye zorlayabileceğin küçük bir çocuk değilim. Bu benim hayatım."

"Alison!" diye kükrüyor babam.

Babam ayakta dururken, annem her zamanki gibi mükemmel bir şekilde toparlanmış görünerek, saygılı bir eş gibi ofise koşuyor. Kalçasından bir silah çıkarıp annemin kafasına dayadığında bu işin nereye varacağını zaten biliyorum. Annem çılgılık atınca ayağa fırlıyorum ama babam onu boğazının ön tarafından sıkıca kavırıyor.

Bu kartı ilk kez oynamıyor. Hayatımda çok fazla şeyi sevmiyorum, en azından onun bildiği kadarıyla, ama annem bunlardan biri. Ne zaman sınırlarımı zorlasam, itaatsizliğimin bedelini ödeyen hep o olurdu. Bir süre sonra karşı koymayı bıraktım çünkü sizin yüzünüzden annenizin dudağının yarıldığını ya da böbreğinin zedelendiğini görmek... Bu kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir suçluluk duygusu.

"Dur," diye bağırdım.

"Yapacağımı sanmıyorum," diye alay ediyor annemle konuşurken. "Alison, böyle küstah bir pislik yetiştirmek için ne yaptın sen? Oğlunun onun için seçtiğim güzel kızla evlenmek istemediğine inanabiliyor musun? Çok daha kötüsünü yapabilirdi, değil mi?"

İnliyor, hızla başını sallıyor. "Konuş!" diye bağıyor. "Onu ikna et, yoksa beynini bu lanet olası duvarlara sıçratırım."

"Lütfen, Liam. Lütfen. O iyi bir kız. Güzel bir kız. Seni çok mutlu edecek," diye ağlıyor annem.

"Karar verme zamanı evlat. Erkek ol ve yaptıklarının sonuçlarına katlan. Üç, iki, on-"

"Bekle!" Ellerimi kaldırıp başımı öne eğerek bağıyorum. Yere bakıyorum, sesim yenilgi dolu. "Maryia'yla evleneceğim; annemi bırak gitsin."

Silahın kabzasını annemin kafasının yan tarafına dayamadan önce boğazının arkasından alaycı bir ses çıkarıyor. Annem yere düşerken çığlık atıyor ve babam masasının arkasına oturmak için hareket ediyor.

"İkiniz de defolup gidin," diye hırlıyor. "Ve lanet olası yüzüğü de yanınızda götürün."

Derin bir iç çekerek yüzüğü cebime koyuyorum ve annemi kollarıma alıyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, parmaklarının arasından kan sızmaya başlarken eliyle başını kapatıyor. Annemi ofisinden çıkarıp yatak odasına götürürken babama ikinci kez bakma zahmetine bile girmiyorum. Birkaç personel hiçbir şey görmemiş ya da duymamış gibi davranarak bekliyor.

Merdivenleri çıkmaya başlarken, "Bana bez getirin ve her ihtimale karşı doktoru arayın," diyorum.

Onu yatağına yatırdığımda annem bana sarılıyor, göğsüme doğru hıçkırarak ağlıyor. Bir personel arkamdan koşup elinde beyaz bir bezle ve ben de başının arkasına bastırıyorum. Bana bakarken siyah rimel gözyaşları yüzünü çiziyor.

"Neden beni sevmiyor?" diye ağlıyor.

Başımı salladım. "O kimseyi sevmiyor, anne."

Kendini bir topun içine kıvırıyor, öncekinden daha sert hıçkırıyor. Kız arkadaşımı aramak için izin almadan önce doktor gelene kadar onunla oturuyorum. Midem çok ağır, sanki her yere kusacakmışım gibi hissediyorum. Skyla, Annie Williams'la ilişkisini öğrendiğinde Ronan'ın da böyle hissettiğine eminim. Ne de olsa hayatınızın aşkına başka biriyle evleneceğinizi nasıl söylersiniz?

Sky'a mesaj attım ve onu arabayla gezdirmek istediğimi söyledim. Sevinçle kabul etti ama bana bir bakışıyla bir şeyler olduğunu anladı. Yine de arabaya bindi ve onu ilk götürdüğüm şehre bakan noktaya götürdüm.

Park ettiğimizde Skyla kapıyı açıp dışarı çıkıyor. Kaputun üzerine tırmanıp manzaraya bakarken onu takip ediyorum. Yanına kaykılıp sessizce otururken kollarımı dizlerime dayıyorum.

", değil mi?"

Ona bakmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Bana sulu bir gülümseme verirken gözleri parlıyor. Tek yapabildiğim bir kez başımı sallamak oluyor. Skyla ağzını düzleştiriyor ve bir kez daha öne doğru bakarken başını sallıyor.

"Maryia'ya mı?" diye tahmin ediyor.

"Evet," diyorum, bunu söylerken içimde acı ve ıstırap savaşıyor. Bana dönmeden önce kabaca yutkunuyor.

"Gerçekten güzel ve nazik biri. Daha kötüsünü de yapabilirdin," diyor Skyla, denese daha gergin olamayacak bir gülümsemeyle.

"Ben de çok daha iyisini yapabilirdim," diyorum ve gözyaşlarını silmeye başlarken yüzünü ellerimle kavıyorum.

Omuz silkerken acınası bir çığlık atıyor. "Bunun olacağını biliyorduk."

"Çok üzgünüm, bebeğim. Onunla savaşımaya çalıştım. I..." Sözümü kesiyorum çünkü ne söylemem gerekiyor ki? Söyleyecek bir şey yok.

"Sorun değil," diyor. "Ben sadece... belki onunla konuşabiliriz? Bakalım evlilikten beklentisi neymiş. Yani Maggie'yle birlikte-"

"Ben de seninleyim," diyerek cümlesini tamamlıyorum ya da en azından öyle diyeceğini umuyorum. "Bunu hep birlikte çözeceğiz."

Skyla başını sallıyor. "Yüzüğün var mı?"

"Evet. Bu bir aile yadigârı."

"Görebilir miyim?"

Kaşlarımı çatıyorum ama kadife kutunun hâlâ durduğu cebime uzanıyorum. Çıkarıp Skyla'ya uzatıyorum. Açmadan önce bir an duraksıyor. Hafifçe nefesi kesiliyor ve onu suçlamıyorum. Kırk elmasla çevrili üç karatlık bir safir. Büyük büyük büyük büyükbabam bunu ilk karısına vermiş çünkü safir onun en sevdiği şeymiş. O zamandan beri her nesile aktarılmış.

"Çok güzel," diye fısıldıyor Skyla. "Eminim çok sevecektir."

Arabadan inerken başımı sallayarak alay etmekten kendimi alamıyorum. Arkamı dönüp Skyla'nın ayaklarından tutarak onu kaputun kenarına sürüklüyorum. Kutuyu elinden alıp başımı sallıyorum.

"Liam, ne-"

Bir dizimin üzerine çökerek sözünü kestim, diğer elimle kutuyu tutarken onun elini de kendi elimde tuttum.

"Skyla, birinin sevip sevmemesi umurunda değil. Ben senin sevmeni istiyorum. Dünyada senden başka bu yüzüğü taktığını görmek istediğim kimse yok. Seni gördüğüm andan beri bu yüzük sana ait."

"Liam," diyor sesi titreyerek ve güzel yeşil gözlerinden yaşlar süzülerek.

Yüzüğü parmağına kaydırıyorum, Asher'dan kalan alyansının hemen üstüne yerleştiriyorum. Onun yanında iyi görünüyor, biraz geleneksel değil ama onun için mükemmel.

"Koşullar farklı olsaydı sana evlenme teklif bile etmezdim. Seçme şansın yok, bebeğim. Biz oyunun sonundayız. Bir kağıt parçasının ne dediği kimin umurunda. Ben seninim, tam burada," diyorum elini tutarken ve ona bakarken kalbimi eliyle kapatırken. "Sonsuza kadar."

Beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce ağzı bir gülümsemeye dönüşürken bir damla gözyaşı düşüyor. Öpüşmemiz aceleci ve çılgınca, sanki birbirimizi ne kadar sevdiğimizi yeterince hızlı gösteremiyormuşuz gibi.

"Seni seviyorum bebeğim," diyorum öpücükler arasında. "Biliyorum," diyor. "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum." Başımı sallayarak uzaklaşıyorum, ona bakarken boynunu sıkıca kavriyorum. "Bundan birlikte kurtulacağız."

"Birlikte," diye başını sallıyor.

Lanet bir palyaço gibi gülümsüyorum, kolumda sevgilim olmayan bir kadınla beni tebrik eden herkese teşekkür ediyorum. Eli pazuma sarılmış ve gülümsemesi benimkinden bile daha sahte görünüyor, eğer hayal . Parmağındaki yeni iki karatlık elmas yüzük, ailemin evinin dönüştüğü şatafat ve ihtişamdı adeta parıldıyor. Annem her zaman nasıl parti verileceğini bilirdi.

Skyla'nın parmağında bu kadar mükemmel dururken aile yüzüğümü ona veremezdim. Bu yüzden yüzüğün onda kalmasında ısrar ettim ve Maryia'ya yeni bir yüzük aldım; yüzüğü ona verdiğimde ağlamasını zorlukla durdurabildiği için buna pek aldırış etmemiş gibi görünüyordu.

Şimdi bile, nişan partimizde gözyaşlarını zor tutuyor. Eğilip kulağına fısıldadım.

"Hey, her şey yoluna girecek. Ne konuştuğumuzu unutma. Biz arkadaşız. Arkadaşımın mutlu olmasını istiyorum. Maggie her zaman gelebilir."

Bana minnettar bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Bunu takdir ediyorum. Aynı şey Skyla için de geçerli. Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

Bunun üzerine sırttım ve başımı salladım. "Ben de."

Babam annemin kolunda yanımıza gelirken Maryia usulca kıkırdıyor ve ardından gözyaşlarını içine çekiyor.

"Şu ikinize bir bakar mısınız?" diye ışıldıyor. "On yılın çifti!"

Başımı sallıyorum ama onlara cazibemi göstermiyorum. Tüm bunların arasında nerede durduğumu biliyorlar.

"Bu harika parti için teşekkür ederim Bayan Walcott. Çok güzel."

"Benim için zevkti hayatım, lütfen bana Alison de."

Maryia nezaketle başını sallıyor ve gözlerim ister istemez şimdiki misafirlerden uzaklaşıyor. Skyla ve Asher şu anda yavaşça dans ediyor, odanın içinde dönüp duruyor ve aşk acısı çeken bir çift aptal gibi gülümsüyorlar. Kendimi kıskanmaktan, dışlanmış hissetmekten alamıyorum. Maryia alınmasın ama ben buraya ait değilim, oraya, onların yanına aitim.

Skyla ve Asher'a doğru ilerlerken annemle babamın yanından geçip, "Bana bir dakika izin verin," diyorum.

Şarkı biter bitmez ve kalabalık alkışlarken Asher'ın kulağına fısıldıyorum.
"Çamur odasındaki vestiyer, hemen."

Ben evin arka tarafına doğru ilerlerken bana dönüyor. Asher'ın birkaç adım arkamda, Skyla'nın da onun birkaç adım gerisinde olduğunu hissedebiliyorum. Kalabalığın arasından geçerken kimseyle göz teması kurmuyorum, dolaba ulaşmadan önce kendimi bu berbat partiden ayırıyorum. Asher ve Skyla beni takip ederken kapıyı açıp içeri giriyorum.

Kapı kapanır kapanmaz ve karanlığa gömülür gömülmez, sanki dile getirilmemiş bir anlaşma harekete geçmiş gibi oluyor. Anında ağzım birinin ağzında oluyor. Bunun Skyla'nınki olduğunu anlamam sadece yarım saniye sürüyor. Skyla'nın elleri göğsümde ve pantolonumda gezinirken Asher'ın boynumu öptüğünü hissediyorum. Başımı onunkinden çekerek Asher'a doğru ilerliyorum, yüzümü kavrayıp alt dudağımı ısırırken dillerimiz birbirine karışıyor. O kadar sert ısırıyor ki kan tadı alıyorum ama dili hemen kanı yalayarak uzaklaştırıyor, bunu yaparken de inliyor.

"Siktir," diye inliyor. "O kaltağın her yerinde olmasından hiç hoşlanmıyorum."

"Hey," diye azarlıyor Skyla. "Maryia iyi biri ve onun üzerine düşmüyor. Rolünü oynuyor."

Asher alay ediyor. "Neden bir başkasının erkek arkadaşımızla evlenmesini istemeyen tek kişi ben oluyorum?"

Kimse beni göremese de buna sırtıyırım. Bana böyle seslenmesine bayılıyorum.

"Yani, dürüst olmak gerekirse, sevdiğim iki insan birbiriyle evlendi. Ne kadar dışlanmış hissettiğimi düşünebiliyor musun?" Surat astım.

"Kendini dışlanmış mı hissediyorsun?" Asher alay ediyor. "Sky, sence bizim oğlanın kendini dahil hissetmesini nasıl sağlayabiliriz?"

Yumuşak kıkırdamasını duyuyorum ve ellerini pantolonumun üzerinde hissediyorum, sıcak bir ağız horozumun etrafını sarmadan önce ayak bileklerime kadar sürüklüyor.

Başımı Asher'ın omzuna yaslarken "Siktir," diye iç .

Skyla'nın ağzının merhametinde tam bir jöleye dönüştüğümde neredeyse beni tutması gerekiyor.

"İşte böyle." Asher yatıştırır. "Bizim için rahatla, bırak seninle biz ilgilenelim."

Eli sırtımda bir iz bırakıyor, bir parmağını içime sokmadan önce kıkırımı sıkıyor. İçime girmeden önce kayganlaştırıcı eksikliğinden dolayı acı çekiyorum ve hissettiğim tek şey zevk.

"Hoşuna gitti mi?" Asher kulak mememi soruyor. "Uh, huh," diye inliyorum.

"Kızımız nasıl? Sana iyi bakıyor mu?"

Skyla ve Asher'a doğru hamle yaparken "Sikeyim evet," diye inliyorum.

Beni bir patırtıyla bırakıp ayağa kalkmadan önce etrafımda mırıldanıyor. Asher parmağını çekip beni Skyla'nın içine itmeden önce kıyafetlerimin hisırtısını duyuyorum.

"Becer beni Liam," diyor, sesi yumuşak ve nefes nefese.

Skyla'nın zaten çıplak olan bacağını kaldırırken, "Kahretsin, ikinci kez sormana gerek yok," diyorum. Elbisesinin beline kadar kıvrıldığını fark etmek için etrafı yokluyorum. Benim için ne kadar iyi bir kız.

Sikim onun ıslak amını anında buluyor ve içine kaymak çok kolay oluyor. "Siktirkk," diye inliyorum.

"Liam," diye pantolonunu indirdi.

"Evet, bebek kız. Adımı söyle," diyorum onu sikmeye başlarken sıkılmış dişlerimin arasından.

Bir saniye sonra bir şişenin açıldığını ve ardından bir fişkırmaya sesi duyuyorum. Göremiyor olmama rağmen, göt deliğime soğuk bir sıvının yayıldığını hissetmeden önce sesi aramak için dönüyorum.

"Kahretsin!" Bağırıyorum.

Asher beni kayganlaştırıcıyla kaplarken kıkırdıyor.

"Nişan partime neden kayganlaştırıcı getirdin?" diye sordum.

"Çünkü," diyor elleri ellerimi tutarken. "Kime ait olduğun konusunda bir hatırlatmaya ihtiyacın olacağını düşündüm."

Bununla birlikte Asher kalçalarını şaklatarak içime giriyor ve yıldızları görmemi sağlıyor. Birkaç saniye boyunca yanıyor, ama bu Asher'ın içime girmesini ve beni hızla sikmesini engellemiyor.

"Sen kime aitsin?" diye homurdanıyor.

"Siz ikiniz," diye inliyorum Skyla'yı onun hızına uyacak şekilde becerirken.

"Aynen öyle," diyor Asher sıkıca. "Sen bizimsin, değil mi Sky?"

"Evet!" diye bağırıyor, gerçekten de çok yüksek sesle.

"Sen Maryia'nın mısın?" Asher neredeyse hırlıyor.

Dürüst olmak gerekirse, kıskançlığı biraz vahşi. Onu hiç böyle görmemiştim, en azından bana karşı, Wesley'le olan bazı şeyler dışında. Oldukça ateşli, yalan söylemeyeceğim.

"Sikeyim hayır. Sadece senin Ash. Senin ve Sky'ın."

Sikini daha derine itiyor, kıkımın yan tarafına şaplak atarken prostatıma tam isabet ediyor. Onun etrafında kenetleniyorum ve o inliyor.

"Aynen öyle. Şimdi iyi bir çocuk ol ve kızımızı doldur. Ben bu kışa boşalırken sen de onun amına boşal."

Onun iğrenç sözleri beni teşvik ediyor ve Skyla'yı vahşi bir şekilde becermeye başlıyorum. Sonunda orgazm olmadan birkaç saniye önce orgazm hissediyorum ve olduğunda, çığlıklarıyla evi neredeyse sallıyor. Çığlıklarını bastırmak için elimle ağzını kapatıyorum ama bir saniye sonra ben de zevkten inleyerek kendimden geçiyorum. Ben döllerimi Skyla'nın içine boşaltırken Asher'ın eli zincirleme bir reaksiyon gibi benimkini kaplıyor.

"Kahretsin, siz ikiniz benim için çok iyisiniz. Hepsi benim, hepsi benim," diye homurdanıyor, siki kıcımda zonklamadan ve boşalmadan önce.

"Kahretsin," diye pantolonunu indiriyor. "Sikeyim evet! Bu kış dölüm için çok açgözlü."

Boşalırken inleyerek döllerini daha da derine iterken başımı sallıyorum.

"Ne kadar sıkı bir kışın var. Tanrım, sikimi çok iyi sağlıyorsun."

Yavaşça tüm hareketler duruyor ve duyulan tek şey nefes nefese kalmak oluyor. Sonunda, ben Skyla'dan çıkarken Asher da benden çıkıyor. Cep mendilimi Skyla'ya veriyorum ve Asher kendi mendilini bana uzatırken o da temizlenmek için kullanıyor.

"Teşekkürler," diye gülümsedim.

"Benim için zevkti," diye kıkırdıyor Asher ve bu karanlık dolapta kendimizi temizlemek için elimizden geleni yaparken yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Hepimiz olabildiğince hazır ve doğru olduğumuzda, dolaptan çıkmadan önce parlak ışıktan irkilerek kapıyı açıyoruz. Skyla bir elini saçlarında gezdiriyor, Asher ve ben kravatlarımızı düzelttikten sonra hepimiz gizlice sırtıyoruz. Pekâlâ, sanırım bu parti o kadar da kötü değil.

Kırk Altıncı Bölüm

Skyla

Yolda ilerlerken dizlerim endişeyle zıplıyor. Salem'den kuzey New Hampshire'a uzun bir yol, muhtemelen iyi bir nedeni var.

Hayatta olduğuna inanamıyorum. Annemin. Bunca zamandır hayattaymış. Aklımdan milyonlarca şey geçiyor, binlerce soru var. Yine de, biri diğerlerinin üzerinde duruyor. Neden sahte bir ölüm yaptı? Ya da sanırım daha önemlisi, neden beni geride bıraktı?

Arabayı Wesley kullanıyor, Ronan ön koltukta, Vincent ve ben arkada, Liam ve Asher ise orta sırada oturuyor. Bizi Noel'de kaldığımız kulübeye götüren yolu yaklaşık bir saat önce geçtik. O hafta sonu yaşadığımız anıları düşündükçe gülümsemeden edemiyorum. Geri dönüp her şeyi yeniden yaşamak için her şeyi yaparım. Belki bir gün.

Liam'ın Maryia'nın ailesiyle akşam yemeği yemesi gerekmeden önce sadece bir gece kalabiliyoruz ki Liam bunu kesinlikle istemiyor. Ronan bize verilen adresin yakınındaki otellere baktı ve hepimizin aynı odada kalabilmesi için bir süit seçti.

Annemin evine gittiğimizde bizi neyin beklediğinden emin değilim. Gerçek babam orada olacak mı? Hala birlikteler mi? Henry bu bulmacanın neresinde? bana birkaç bomba patlatıp sonra da ortadan kaybolduğu için biraz sinirliyim. Hemen sonuca varmamaya, ona kendini açıklama şansı vermeye çalışıyorum ama endişeli olmak hissettiklerimi hafifletiyor.

GPS varış noktamıza ulaştığımızı bildiriyor, ancak otoyolun dışında uzun bir toprak yol olduğunu görünce hepimiz kaşlarımızı çatıyoruz.

"Doğru girdiğine emin misin?" Ronan Wesley'e sorar.

Wes gözlerini devirir ve yavaşça yoldan aşağı dönerken başını sallar. "Ya bu bir tuzaksa?" Asher sorar.

Wesley yoğun ağaçlıklı araba yolundan aşağı doğru sürünürken araç sessizdir.

"Sadece söylüyorum." Asher devam ediyor. "Belli ki cadılarla bir bağı var. Skyla'ya zarar vermeye çalışmadığını kim söyleyebilir? Ya da bizden birine? Hatta hepimize." "O benim annem," diye savunuyorum.

Asher dönüp başını sallayarak bana bakıyor. "Hepimizin hemfikir olduğu bir şey varsa o da ebeveynlerin berbat olduğudur prenses."

Asher'ın olumsuzluğunun içime sızmasına izin vermemek için elimden geleni yaparak kaşlarımı çatıyorum. Çeyrek mil kadar sonra ağaçlar serbest kalıyor ve önümüzde uzanan araziye baktığımda çenem çözülüyor. Dönümlerce temizlenmiş araziye yayılmış en az on beş küçük kulübe var. Sanki masalsı bir çayır gibi. Bitki, meyve ve sebze yetiştirilen birkaç büyük bahçe var. Ayrıca büyük bir toplum merkezi gibi birkaç açık oturma alanı var.

"Ne oluyor ? Az önce bir komüne mi girdik?" Liam soruyor.

"Cadılar komünü," diye ekliyor Asher.

"Bir Cadılar Meclisi, geri zekâlılar," diye düzeltiyor Ronan. "Bundan hoşlanmadım," diye mırıldanıyor Vincent. Ona dönüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"İyi bir kaçış yolu yok. Araba kolaylıkla sabote edilebilir, sonra da ağaç sınırına kadar korunmasız bir şekilde açıkta kalırız."

Homurdanıyorum ve başımı sallıyorum çünkü hepsi saçmalıyor... değil mi? Ana park alanına yanaştığımızda içime bir huzursuzluk çöküyor. Birkaç kişi bize doğru yürümeye başlarken arabayı park ediyoruz. Aman Tanrım.

Arabadan ilk inen Wesley oluyor, onu Ronan ve Asher takip ediyor. Liam biraz geride kalıyor ve ben inmeye çalıştığımda Vincent beni koltuğuma geri oturtuyor. Ona ters ters bakıyorum ama çocukları dikkatle izlerken sadece başını sallamakla yetiniyor.

"Kimsin sen?" diye soruyor uzun kahverengi sakallı bir adam.

"Şunlara bir bak Anthony. Kim olduklarını biliyorsun," diye tıslıyor kızıl saçlı bir kadın.

"Burada istenmiyorsunuz!" diye bağılıyor başka bir kadın.

Annem kalabalığın arasından geçerken tüm erkekler dimdik, kıpırdamadan duruyor. Daha çok o yürüyor ve kalabalık neredeyse onun için ayrılıyor.

"Onları ben davet ettim," diyor kaşlarını çatmadan önce gözleriyle adamları tararken.

"G," diye fısıldıyor kızıl saçlı o kadar yüksek sesle ki ben bile duyabiliyorum. "Hepimizin sonunu getirmiş olabilirsin."

Ona sıkı bir gülümseme veriyor ve elini tutuyor. "Bana güveniyor musun?"

Kadın başını sallamadan önce iç geçiriyor ve Vincent arabadan inmek için öne doğru tırmanıyor, elimi tutuyor, ben de arkasından gidiyorum. Ayaklarım yere bastığında, annem gülümseyip bana kollarını açmadan önce birkaç kişiden hafif bir soluk sesi duyuyorum. Hemen ona doğru koşuyorum, kollarının beni sardığını hissediyorum. Herkes için garip bir süre bu şekilde kalıyoruz ama bunun benim için yeterli olacağını hiç sanmıyorum.

"Hepiniz bu gece kalacak mısınız?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Sadece bu gece. Bazılarımızın sabah Salem'e dönmesi gerekiyor." Hayal kırıklığına uğramış görünüyor ama yine de başını sallıyor.

"Birinin gittiği yere hepiniz mi gidiyorsunuz?" diye tahmin ediyor.

Gülümsüyorum ve omuz silkiyorum.

"Güzel. Seni güvende tutmanın en iyi yolu bu," diyor yanağımı okşarken.

"Hadi, sana etrafı göstereyim."

Annemin kolu benimkine dolanıyor, bizi bahçede gezdirmeye başlıyor ve beni tanıyabileceği herkesle tanıştırıyor. Erkekleri de benimkiler olarak tanıtıyor. Erkek arkadaşlarım değil, arkadaşlarım değil. Sadece, "Bu benim kızım ve bu adamlar da onun."

Hoşuma gitti.

Topluluk bahçesini, küçük okul binasını ve oturma alanları, ateş çukurları ve ormana giden yürüyüş parkurları gibi tüm ortak alanları işaret ediyor.

"Peki, söylentiler doğru mu?" diye sordum. "Sen cadı mısın?"

Kulübeye çıkan kısa basamakları tırmanıyoruz ve annem nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi başını iki yana sallıyor.

"Hem evet hem hayır. Şüphesiz bahsettiğiniz söylentiler hayatımın o dönemi için doğru değil, ancak on altı yılı aşkın süredir burada yaşadktan sonra pratikleri adapte ettim, evet."

"Bu senin meclisin mi?" Ronan sorar. Ona bakmak için döner ve gülümser. "Bu benim ailem."

Kapıyı iterek açtı, durakladı ve bana döndü.

"Sizinle tanışmak için bir saniye daha bekleyemeyecek biri var."

Bu bütün erkekleri sinirlendiriyor ve neredeyse sardıklarını hissediyorum. "Jonathan?" diye sesleniyor annem evin içinden.

Uzun boylu, en az 1.80 boylarında bir adam kulübenin köşesinden adım atıyor, bizi verandada görünce ayakları donuyor. Benim ve annemin gözlerinden daha koyu yeşil gözleri, topuz yapılmış siyah saçları ve kesilmiş sakalı var. Yaşını gösteren bir tutam gri var, ama yüzüne yayılan nazik gülümseme beni rahatlatmaya yardımcı oluyor.

Gözleri benden anneme doğru kayıyor ve tekrar bana odaklanıyor. Birbirimize bakarken kalbim göğsümde çarpıyor, nefeslerim hızlanıyor. İçimden bir ses onun kim olduğunu hemen anlıyor. Belki o da aynı şekilde hissediyordur, çünkü neredeyse koşarak yanıma geliyor.

Kolları beni sarıyor, havaya kaldırıyor ve bir çemberin içinde döndürüyor. Sıkıca tutunurken kollarımı boynuna doluyorum ve omzuma doğru konuşuyor. Onu tam olarak duyamıyorum, ama beni yere bırakıp bana baktığında, kendini tekrarlıyor.

"Skyla," diye mırıldanıyor. "Gerçekten sen misin?"

Yumuşakça gülümsüyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "Gerçekten sen misin? Sen-"

"Baban," diye araya girdi annem. "Evet."

Seyircimiz olduğunu fark etmeden önce bana gülümsüyor. Şaşırmış görünmüyor. Annemin ona kızlarının nasıl büyüüp bir fahişe olduğunu anlattığına şüphe yok. Hayır, konuşmanın bu olmadığına eminim. Şimdiye kadar oldukça kabullenmiş görünüyordu.

"Jonathan Proctor," diyor Liam'a elini uzatarak. Liam gülümseyerek elini tutuyor ve konuşurken eli titriyor.

"Liam Walcott."

Jonathan... babam, düşünmesi bile hâlâ garip, çocuklar arasında ilerlerken kaşlarını kaldırarak tanıdı. Elini uzatan bir sonraki kişi Wesley, sonra Ronan, son olarak da Vincent ve Asher oluyor elbette. Bekle, Proctor? Yani...

"İşte orada," diye gülümsüyor Rachel kulübeden çıkarken ve beni sarıp sarmalıyor.

"Sen-"

"Teyzen mi?" Gülümsüyor.

"Evet." "Neden bana söylemedin?" diye soruyorum.

Bana kuru bir bakış attı. "Bu konuşma nasıl gitmeliydi? Dükkanıma hoş geldiniz. Seni hemen tanıdım, annene çok benziyorsun ve babana da biraz dokunmuşsun, ki o da benim kardeşim olur. Bu arada, annen aslında ölmedi ve hayatında olmadığı her gün kalbi kırıldı, öyle mi? Ama bunu kendine sakla?"

"O haklı," diyor Liam. "Bu ağız dolusu bir laf."

Her zaman komediyi rahatlatan Jonathan bir süpürme hareketi yaparken herkes buna güler.

"Lütfen, içeri gelin."

Önce Rachel içeri giriyor, onu ben, annem ve tüm çocuklar izliyor. Oturma odasındaki birkaç koltuktan birine geçip oturuyorum, Vincent ve Asher hemen sağımdaki ve solumdaki koltukları kapıyor, her zamanki bekçi köpeklerim. Ronan ve Wesley kanepenin iki yanında durup hepimizi kuşatırken, Liam da bir şapşal olarak Vincent ve Asher'in önünde yere bir sakınca görmüyor.

Babam diğer kanepeye oturuyor ve annemi kucağına alıyor. Babam annemin boynunu okşamaya başlıyor ve annem gülümsüyor, kıkırdıyor ve babam annemi daha da yaklaştıırken onu itiyor. Onları izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Çok huzurlu, çok aşık görünüyorlar. Bunca yıldır annemi kaybetmiş olmaktan nefret ediyorum ama birbirimiz olmadan geçen yılların ışık ve sevgiyle dolu olduğunu bilmek biraz olsun yardımcı oluyor.

Rachel mutfaktan çıkarken, "Ah, bir oda bulun," diye homurdanıyor, elinde yanan bir is çubuğunu odanın, daha doğrusu benimkilerin etrafında sallamaya başlıyor.

"Benim evimdesin." Babam ona hatırlatıyor.

"Evet ve var. Karını daha sonra hırpalayabilirsin."

Bana Liam'ın annemin üzerine değil de yanına oturmasına izin vermeden önceki halini hatırlatan bir şekilde dramatik bir şekilde iç geçiriyor. Rachel yanımıza geldiğinde, Asher, Vincent ve Ronan'a sanki yaramazlık yapan köpeklermiş gibi şişeden bir şey sıkıyor.

"Ne oluyor lan? Yine mi?" Vincent ayağa kalkarken Asher hırlıyor.

Kolunu çekerek onu oturmaya zorluyorum, o da isteksizce oturuyor.

"Leke spreyi. Tarçın, ay suyu, karabiber, sirke ve biberiye. Kusura bakmayın. Birinin yapması gerekiyordu, auralarınız neredeyse evin içine sızıyor. Hiçbirimizin buna ihtiyacı yok," diyor Rachel.

"Üzgün değilsin," diye Asher.

"Haklısın Putnam, ." Sırıttıyor.

Rachel gözlerini devirip eşyalarını yere bırakarak kardeşinin yanına oturmadan önce babam, "Tamam, bu kadar yeter," diyor.

"Ee," diye başladı
annem. "Eee?" Ben
soruyorum.

Liam ağzından kaçırmadan önce odada birkaç saniye garip bir sessizlik hakim olur.

"Sen nasıl hayattasın? Hepimiz Sky üç yaşındayken bir tekne kazasında öldüğünü sanıyorduk."

Babam onun elini tutuyor ve o da hüzünlü bir
gülümsemeyle başını sallıyor. "Öyle sayılır, ama yine
de yaşadım."

Hepimiz ona şaşkın şaşkın bakıyoruz ve o da devam etmeden önce kocasına bakıyor.

"Hiçbirinize Kardeşler'in nasıl çalıştığını açıklamama gerek yok. Bu odadaki Yaşlı yüzüklerin sayısına bakılırsa, belki de benden daha fazla şey biliyorsunuz."

Vincent hariç hepsi yüzüklerine bakıp asık suratla başlarını sallarlar.

"Henry Parris'le nişanlıyken, benimle evlenmek için yarışan başka biri daha vardı."

"Babam," diye tahmin ediyor Asher.

Başını sallamadan önce bakışları Asher'a kilitleniyor. "İkiniz arasındaki benzerlik oldukça ürkütücü."

Bu hakaretmiş gibi kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim, inan bana, keşke anneme çekmiş olsaydım."

Annem hüzünle gülümsüyor. "O benim en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Ölümünü duyduğumda çok üzüldüm."

O devam ederken Asher başını sallar.

"Christopher onun yerine beni istediğine karar vermişti ve babası Luther'i gelinlerini değiştirmeye ikna etmeye çalıştı. Isabel'i Henry'ye, beni de ona verecekti. Neyse ki onaylamadı."

"Şükürler olsun mu?" Ronan soruyor. "Henry'yi mi tercih ettin?"

Ronan'a boş boş başını sallıyor. "Henry iğrenç bir orospu çocuğu ama Christopher'ın içindeki kötülüğün eline su dökemez."

Ona bakarken Asher'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ve babasının evindeki o günü hatırlıyorum. Hatırladıkça yaralarım tazeymiş gibi sırtım adeta yanıyor.

"Christopher bundan hoşlanmadı," diye tahmin ediyor Liam.

Annem başını sallıyor. "O ve Henry bu oyunu oynarlardı. Beni bağlarlardı ve-"

Wesley başını üzgün bir şekilde sallayarak, "Gerisini biliyoruz," dedi. "Bunu yaşamak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm."

Ona minnettar bir gülümseme verir ve başını sallar.

"Bu... aylarca sürdü. Duyarsızlaşmışım, hayatın içinde yüzüyordum, ta ki bir gün Jonathan'la tanışana kadar," diyor ona gülümserken. Jonathan da ona sırtarak yanağına hızlı bir öpücük konduruyor. "Kelimenin tam anlamıyla, o kadar yer varken markette karşılaştık. O benim kim olduğumu hemen anladı ve ben de onun Brethren'in bir parçası olmadığını biliyordum. Kader bizi bir araya getirmeye devam etti; parkta, kuru temizlemecide, hatta restoranlarda karşılaştık."

"Onu biraz takip ediyor olabilirim," diye itiraf ediyor babam.

"Takip etmek doğru kelime," diye düzeltiyor annem.

Alay ediyor ama inkar etmiyor. "O çok güzeldi. Saf bir kalbi olduğunu görebiliyordum ama karanlıkla örtülmüştü. Kapana kısılmıştı ve... içimden bir ses onu kurtarabilecek kişinin ben olduğumu söylüyordu."

"Birbirimize aşık olduk," diyor gözlerinin içine bakarak. "Ve ben sana hamile kaldım."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve başımı usulca yana çeviriyorum.

"Sorduğum için üzgünüm ama Henry'nin babam olmadığını nereden biliyorsunuz? Eğer onunla evliyseniz ve hem o hem de Christopher sizi zorluyorsa, ikisinden birinin babam olması mümkün değil mi?"

Ronan ve Asher paniklemiş ifadelerle bana bakıyor ve annem başını sallıyor.

"Christopher'ın Isabelle'le birlikte gebe kalırken beni görmesi yasaktı... seni," diyor Asher'ı işaret ederken. "Ve Henry kısır."

"Ne?" Ben soruyorum.

Annem başını sallıyor. "Rıza olsun ya da olmasın aylardır gebe kalma sürecindeydik ve ben hamile kalamıyordum. Çocuk sahibi olamayacağını düşünen uzmanlara gittik."

"Yani babam olmadığını biliyor mu?" Ben soruyorum.

"Evet, ben hamileyken, onun olamayacağını biliyordu. Jonathan ve ben bir çıkış stratejisi bulana kadar hamileliğimi olabildiğince saklamaya çalıştım. Bunu fark edildim. Beni neredeyse öldüresiye dövüyordu." Hıçkırığa hıçkırığa gülüyor, sonra da onu kovuyor.

"Herkes onun olduğunu söyleyeceğimizi söyledi. Bu şekilde o bir 'varis' üretecek ve ben de yaşam tarzımı sürdürebileceğim. Tıpkı istediğim gibi" diye ekliyor.

"Ne oldu?" Daha fazlası için çaresizce soruyorum.

"Açıkçası, Henry'ye Jonathan'la görüşmeyi bıraktığımı söyledim ama... bunu yürüttük. Seni yürüyüşe çıkarırdım ve o da bizimle parkta buluşurdu ya da öğle yemeği yemek için eyalet dışına çıkardık, ailecek. İki yaşından küçükken ona baba bile demiştin."

"En sevdiğim anılarımdan biri" diyor, gözleri geçmişin anılarıyla parlıyor.

Annem gülerek babamın göğsüne vuruyor ve "Doktor kılığına bile girdi, gerçek doktorun parasını ödedi ve seni kendisi doğurttu" diyor.

Sert bir kahkaha attı, omuz silkti ve bana baktı.

"Doğumunu ya da seni bir saniyeliğine bile olsa kucağıma alma şansını hiçbir şey için kaçırmayacaktım."

Çizdikleri tabloya, seslerinin taşıdığı tona bakıp gülümsemeden edemiyorum. Sanki hayatımızda çok fazla sevgi, çok fazla neşe varmış gibi geliyor, ne zaman sahip olabilsek.

"Üçüncü doğum gününde Jonathan'ı ziyaret etmek için seninle gizlice kaçtım. Sana bir üç tekerlekli bisiklet vermişti ve Boston'da bir parkta seni onunla itiyordu. Christopher tarafından takip edildiğimi bilmiyordum ama... takip ediliyordum ve o da bunu gördü. Her şeyi bir araya getirdi, bilgi toplamaları için küçük muhbirlerini gönderdi ve hepsini Luther ve Henry'ye götürdü. Sanırım onların Jonathan'ı öldüreceğini umuyordu ama Luther onun yerine sadece ölmemi istedi."

"O gün bir öngörü gördüm." Rachel itiraf ediyor.

"İmgelem mi?" Ben soruyorum. "Psişik şeyler gibi mi?"

Devam ederken omuz silkiyor. "Annen iki adamla birlikte bir teknedeydi. Karanlık ve uğursuzdu ve o sulara ölümün gizlendiğini biliyordum."

"Rachel ve birkaç arkadaşı benimle buluştu ve üzerime koruyucu bir büyü yaptılar."

"Ve işe yaradı mı?" Asher kuşkuyla sorar.

Annem yerine ona gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Hâlâ buradayım, değil mi?"

Adamlarımın hepsi inanmayan bakışlar atıyor ama inanıp inanmamaları gerçekten önemli değil.

"Rachel'ın öngörüsüne sadık kalarak, Henry ve Christopher bir gece geç saatlerde beni tekneyle gezintiye çıkardılar ve Henry başımı suyun altına tuttu. Karşı koymaya çalıştım ama o çok güçlüydü. Bir an için Christopher beni saklayacağını söyleyerek onu durdurmaya bile çalıştı. Histerik bir haldeydi ve belki de

oradan çıkma şansı. Ölmekten korkmuyordum, seni ya da Jonathan'ı bir daha göremeyeceğimden korkuyordum" diyor bana bakarken.

"Ama," diyor boğazını temizlerken. "Henry ona bunun yapılması gerektiğini hatırlattı ve Christopher vücudum gevşeyene kadar beni tuttu ve beni suya itti. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Sonrasında bildiğim tek şey, Jonathan beni Massachusetts kırsalındaki bir hastaneye götürürken arabasının arkasında hipotermi sınırında uyandığımdı."

"Vücudun gevşediyse nasıl hayatta kalabildin? Ciğerlerinde o kadar su varsa nefes almayı bırakmış olmalısın," diye soruyor Ronan.

"Yıllar içinde öğrendiğim şey, her zaman olan her şeyi ya da neden olduğunu bilmemiz gerekmediği. Bazen bilebildiklerimiz için şükretmeli, bilemediklerimiz için de anlayışlı olmalıyız."

"Ve sonra... buraya mı geldin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Jonathan bu araziye sen doğmadan önce satın aldı. Kendi kendimize yetebileceğimiz bir cennet parçasına sahip olma hayalimiz vardı, sadece üçümüz. Ama Henry seni Steph'le yaşaman için uzaklaştırdı ve ben senin emin ellerde olduğunu biliyordum. Ne kadar acı verirse versin, seni alarak tehlikeye atmanın bencillik olacağını da biliyordum. Eğer bizi yakalasalardı... Kardeşler sana da ne yaparlardı bilmiyorum. Seni almadığım için pişmanlık duymadığım bir gün bile olmadı. Sen gitmeden önce ya da Londra'dayken. Senin için en iyi olanı yapmaya çalıştım ama ben-"

Sesi bir hıçkırıkla kesiliyor ve bana bakmadan önce başını sallıyor.

"Sky, bebeğim. Çok özür dilerim. Beni affedemeyeceğini biliyorum ama seni çok seviyorum. Hamilelik testini yaptığım andan beri seni seviyorum. Seni düşünmediğimiz ya da senin hakkında konuşmadığımız tek bir gün bile olmadı. Ve şimdi buradasın, tam karşımızdasın" diyor, gülümserken alt dudağı titriyor. "Bu bir lütuf gibi, değil mi Jonathan?"

"Ve sonra biraz," diye kabul ediyor.

Vincent parmaklarımızı birbirine geçirip hafifçe sıkana kadar ağladığımı fark etmiyorum. Rachel merakla başını yana eğiyor ve bu Vincent'ı kızdırıyor.

"Ne?" diye tersliyor.

Çoğu kişinin yapacağı gibi zıplamıyor ya da tepki vermiyor. Onun yerine, sadece başını sallıyor.

"Bu çok ilginç. Aranızdaki en olumsuz kişi, en çok ölümü, en çok suçluluğu taşıyan kişi, teselli ve destek sağlayan ilk kişi. Pratikte kendi acısını emiyor ve sizin omuzlarınıza yüklüyor."

Vincent kuru bir sesle, "Ben sadece sevgilimin elini tutuyorum," diyor. "Öyle mi? Bu kadar mı?" Rachel meydan okur.

Ben ayağa kalkıp iki kanepenin arasındaki mesafeyi kapatırken gözlerini ona dikiyor. Annemle babamın arasına geldiğimde yere dizlerimin üzerine çöküp ağlıyorum. İkisi de yere atlıyor, kollarını iki yanımdan bana sarıyor ve hep birlikte dağılıyoruz. Sadece üçümüz, her zaman olması gerektiği gibi. Bir aile. Benim ailem.

Kırk Yedinci Bölüm

Skyla

Duygusal bir günün ardından hep birlikte ailemin evinde akşam yemeği yedik ve biraz hayatlarımız hakkında konuştuk. Hayatlarımız derken, Liam ve benim açılmamı kastediyorum. Diğerleri ağzını sıkı tuttu. Onlar o kadar güvenmiyorlar ve bunu anlıyorum. Benim hissettiğim bağı hissedemiyorlar. Tetikteler ve bunun sadece beni ve kendilerini korumak için olduğunu biliyorum.

Annem bizi bizim için hazırladıkları kulübeye götürdü. Çocuklar buna şiddetle karşı çıktılar. Ronan zaten kalacak yerimiz olduğunu söyledi ama annem ısrar etti ve açıkçası ben de bundan memnun oldum. Onunla ve babamla geçirebileceğim her dakikanın tadını çıkarmak istiyordum. Çocuklar istemeye istemeye kabul ettiler ve şimdi yerleşirken, annemi kenara çekmek için bir an ayırdım.

"Steph'e ne zaman söyleyebilirim çünkü... Bunu ondan sonsuza dek saklayamam."

"Yapmak zorundasın!" diye ısrar ediyor annem. "Sky, bu evin dışında kimseye bir şey söyleyemezsin. Eğer söylersen baban, ben ve tüm cadılar meclisi tehlikeye girer."

"Ama bu Steph. Seni seviyor ve bugüne kadar bildiğimden çok daha fazla yas tutuyor. Bunu bilmeyi hak ediyor."

"Bu güvenli değil. Brethren'in onun evinden cep telefonuna kadar her şeyi dinlediğini bilmelisiniz."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu geçerli. Yurt odalarına bak, evimize. Christopher'ın tekrar dinlenmesini istemesi için hata ayıkladık. Her zaman kulağı yerde ya da uşaklarında. Muhtemelen kontrolü elinde tuttuğu süre içinde bu kadar güçlenmesinin sebebi de bu.

Kalbim Steph için kırılıyor ama anlayışla başımı sallıyorum.

"Bir gün, umarım onu tekrar görebilirim. Onu özlüyorum," diyor üzgün bir şekilde başını sallayarak. "Sana bu kadar iyi baktığı için çok minnettarım."

"Gerçekten de öyle," diyorum başımı sallayarak. "Peki ya Henry?" diye soruyor sertçe.

"Hayatımın büyük bölümünde kayıtsızdı. Christopher biraz daha... acımasızdı."

Babam gülümseyerek eve giriyor.

"Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

Gözleri bize geldiğinde, içine girdiği anın ağırlığını hissedebiliyor ve geri adım atmaya başlıyor.

"Sorun değil," diyorum. "Kalabilirsin. Anneme Steph'in bana karşı ne kadar iyi olduğunu anlatıyordum."

"Ve Christopher'ın ne kadar kötü olduğunu," diyor annem, babamın çenesini sıkıca kenetlemeye zorlayarak.

"Sana ne yaptı?" diye sertçe soruyor.

"Çoğunlukla psikolojik akıl oyunları, ama bir gün vardı... Asher'ı cezalandırıyordu, beni izlemeye zorluyordu ve ben... onu korudum."

Arkamı döndüğümde her ikisinin de kolları çatılıyor, kazağımın omuzlarını aşağıya çekip sırtımı çaprazlayarak yaralarımı ortaya çıkarıyorum. İyileşiyorlar ama hep orada olacaklar. Annemin nefesi kesiliyor ve ben arkamı dönüp kazağımı yerine sabitlerken babamın vahşice nefes verdiğini duyuyorum.

"Çok üzgünüm bebeğim," diyor eliyle ağzını kapatarak, başını sallarken gözleri yaşıyor.

"Kendisine ve ailesine borçlu olduğu şeyi alacak. Bir gün," diye söz veriyor babam.

"Bütün aile fena değil," diye savunuyorum gözlerim arabadan bavul taşıyan Asher ve Ronan'a geldiğinde.

"Bunu görebiliyoruz," diye katılıyor. "Yine de pek çok yanlışın düzeltilmesi gerekiyor ve o da listenin en başında yer alacak."

Babam bir an için bana bakmak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi gözlerini kapatıyor, sonra öfkesini göz kırparak uzaklaştırıyor ve gülümsüyor.

"Hepinizin biraz uyumasına izin vereceğiz ve sabah görüşeceğiz." Annem kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Ben de seni seviyorum."

Babam garip bir şekilde oyalanırken elini çekerek koluma hafifçe sürüyor. İlk hamleyi ben yapıyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. Kollarını etrafıma sarıyor, bizi ileri geri sallarken beni geniş göğsüne yapıştırıyor ve çekilmeden önce başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"İyi geceler Sky."

"İyi geceler," diye gülümsüyorum onlar evden çıkıp kapıyı arkalarından kapatırken.

Bir çift kol beni sarıyor, çenelerini omzuma yaslıyorlar. "İyi misin, bebeğim?" Ronan kulağıma homurdanıyor.

"İyiden de iyiyim. Çok mutluyum," diyorum başımı kaldırıp ona bakarken. O da bana gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Güzel, ben de seni böyle seviyorum."

Ben ona bakarken dudakları dudaklarımla buluşuyor, eli önümden yukarı kayıyor ve beni yerimde tutmak için boğazıma dolanıyor. Öpücük çok yumuşak, aceleye getirilmemiş ya da aceleye getirilmemiş. Birbirimizin rahatlığının tadını çıkarırken, mobilyaların taşınma seslerinden önce bazı mırıltılar duyuyorum.

Görmek için uzaklaşmaya çalışıyorum ama Ronan izin vermiyor, beni bırakmadan önce birkaç saniye daha yerimde tutuyor. Gözlerim odaya geri döndüğünde, şömüne yanıyor ve gürlüyor, tüm mobilyalar oturma odasından uzaklaşmış, sadece halının üzerinde büyük bir yorgan bırakılmış. İlk yaklaşan Wesley olurken, çocuklar memnuniyetle beni izliyorlar. Elleri yüzümü kavriyor, dudaklarını dudaklarıma götürürken beni şefkatle tutuyor.

Öpüşme sesleri gözlerimi açmaya zorluyor ve Liam ile Asher'ı, Wesley ile benim gibi öpüşürken buluyorum, Vincent yanıma geliyor ve ağzımı kaparken beni ondan alıyor. Dili benimkinin etrafını sarıyor, eli öpücüğü derinleştirmek için başımın arkasına geliyor, beni kollarının arasına alıyor, bacaklarım beline dolanırken beni havada tutuyor.

Vincent beni yavaşça yere indiriyor, beni çırlçıplak soymaya başlarken vücudumu öpüyor. Vincent yaptığı işi takdir ederek arkasına yaslanırken, giysilerim havada uçuşup bir yığın halinde yere düşüyor. Çırlçıplak uzanıyorum ve birden beş çift aç göz üzerimde beliriyor. Sonra hepsi birden üzerime çullandılar. Ateşli bir ihtiyaç gibi, eller her yerde, ağızlar her yerde. Adamlar arasındaki öpüşmeleri duyabiliyorum, ama tüm bunların uyarıcılığında o kadar kaybolmuşum ki doğru düzgün göremiyorum.

Bir dil amımı yaladığında inliyorum, onu hemen yanında bir diğeri izliyor. Dilleri birbirine dolanıyor ve Ronan ve Wesley'i görmek için aşağıya bakıyorum, birbirlerinde, içimde kaybolmuşlar, kendilerini birbirine bastırıyorlar, bana ziyafet çekmeye devam ederken birbirlerine sürtünüyorlar.

Vincent'in ağzı şu anda sol meme ucuma sarılmış durumda, acıyı yalayarak dindirmeden önce dişleriyle ısıyor. Ona gülümsüyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve bunu yaptığında derin bir inilti çıkarıyor. Sanki sadece benim dokunuşum bile ona aşılmaz bir zevk veriyor.

Liam'ın dudakları benimkilere yaklaşıırken, Asher'ınkiler boynumdan sağ meme ucuma doğru ilerliyor. Asher beni emerken eliyle göğsümü kavlıyor ve dilini beni ürpertecek şekilde üzerimde gezdiriyor.

Adamlarıma karşı kıvranıp kıpırdanırken ilk orgazmım bir anda beni vuruyor. Yerleştiğimde, şüphesiz bunun gecenin son orgazmı olmayacağını biliyorum.

Vincent uzanmamı ve beni kendine çekmesini emrederek, "Yana dön," dedi.

Gömleğini çıkarıp odanın öbür ucuna fırlattıktan sonra pantolonunu da hızlıca çıkarmadan önce mutlu bir şekilde üzerine atlıyorum. Beni tekrar aşağı çekmeden önce pantolonunu tekmelemesine izin vermek için biraz yukarı kaldırıyorum ve beni sikinin üzerine batmaya zorluyorum.

Bunun üzerine ikimiz de inliyoruz ve kendimi ona karşı sallamaktan alamıyorum. "Siktir, siren. Zaten sırlıklam olmuşsun."

"Hepinize teşekkürler," diye inliyorum.

Asher, Vincent'in dövmesine bakarken Liam'a, "Görünüşe göre artık en havalı alet sende değil, bebeğim," diyor.

Liam'ın kafası öfkeyle dönerken ağzı parçalanıyor.

"Ne zaman oldu bu? Vinny sikine dövme mi yaptırdın?" "Ne?" Vincent cevap olarak homurdanırken Ronan alay eder.

"Kahretsin, beni kışkandın," diye homurdanıyor Liam. "Neden sikini benim için dövdürmedin Ash?"

"Seni kesinlikle o kadar çok sevmiyorum," diye verir Asher.

Liam derinden incinmiş gibi bir yüz ifadesi takınıyor ama gözlerinde şakacı bir bakış var.

"Beni yaraladın," diyor Liam Asher'ın gömleğine uzanıp onu başından aşağı yırtarken, Asher da aynısını yapıyor. Elleri her yerde, ağızları her yerde ve Liam Asher'ın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Asher bir an şok içinde ona bakıyor, sonra gözleri Liam'ın yüzünde geziniyor ve başını sallıyor.

Asher dizlerinin üzerine çöküyor, başımı yana çeviriyor ve sikini ağzıma sokmaya zorluyor. Dilimi başının etrafında döndürüyorum, öğürmeden ve her şeyi tekrar yapmadan önce onu boğazımda yukarı ve aşağı sallıyorum.

"Sikeyim evet," diye inliyor Asher. "Sikimde boğul, prenses."

Dediğini yapıyorum, onu daha da aşağıya doğru zorluyorum, o sırada bir kayganlaştırıcı şişesinin açıldığını duyuyorum. Sadece bir şişe kayganlaştırıcı olduğunu varsayıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, beş erkek arkadaşla, sese gerçekten hızlı bir şekilde alışıyorsunuz.

Şaşkınlıkla gözlerimi açtığımda Liam'ın Asher'ın arkasında sıraya girdiğini görüyorum. Olayı büyütmemeye çalışıyorum ama Liam Asher'ın üstüne çıkmaya çalışırken gözlerimin büyüdüğünü hissedebiliyorum. Denemek diyorum çünkü bu gerçekten zor bir açı ve Asher bana uyum sağlamak için dizlerinin üzerine çöküp kalkıyor.

Kendimi Vincent'a doğru daha da alçaltarak Asher'ın biraz daha eğilmesine, sırtını kamburlaştırmasına ve Liam'ı içeri almasına izin veriyorum.

Liam yavaşça içeri iterken Asher, "Kahretsin," diye ırkılır. "Siktir," diye inliyor Liam.

Liam elini yatıştırıcı bir şekilde Asher'ın sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirirken gözlerimi onlardan ayırmıyor, bir anını bile kaçırmak istemiyorum.

"Lanet olsun Ash!" Liam onun içine tamamen oturduğunda inliyor. "Bakire kışın çok sıkı."

Asher, "Sikin beni neredeyse ikiye bölüyor," diye yakınıyor.

Ağzımı ondan çekip bir kaşımı eğlenerek kaldırıyorum. "Evet, siktiğimin kulübüne hoş geldin," diye alay ediyorum.

Herkes buna kıkırdıyor ve Asher bile ben onu tekrar boğazımdan aşağı emmeden önce başıyla onaylıyor.

Liam yavaşça itmeye başlıyor ve Asher'ı bir kez sıçramaya zorluyor. "SİKTİR! Bu da neydi?" diye inliyor.

Liam kendini tekrar tekrar açılarken, "Bu senin prostatın, bebeğim," diye sırtıyor.

Liam seslenirken Asher'ın inlemeleri odayı dolduruyor. "Yakala."

Biri yapıyor, kayganlaştırıcı şişesini açıyor ve göt deliğimi bununla kaplıyor. İlk başta soğuk geliyor ama parmağı içimde kolayca kayınca rahatlıyorum.

Wesley sırtarak, "Oh, şimdiden benim için çok hazır," dedi.

"Güzel, çünkü senin için hazırım," diyor Ronan şişeyi çalarken, sikini kayganlaştırıcıyla kaplıyor ve Wesley'i eğilmeye zorluyor.

Wesley parmağını geri çekiyor, başının ucunu kıcıma dayayıp içeri itiyor. Vincent'ın amımın içinde, Asher'in ağzımda ve Wesley'nin kıcımda olduğunu hissetmek neredeyse çok fazla. Yine de durmalarını istemiyorum. Dünyadaki hiçbir şey için değil.

İnleyerek herkes hareketlerini durduruyor ve Wesley içime girmeyi bitirmeden önce uyum sağlamama izin veriyorlar. Yanma hissi birkaç saniye boyunca devam ediyor ve Vincent klitorisimle oynamaya başlayana kadar da hafiflemiyor. Bunun üzerine Asher'ın sikinin etrafında inliyorum ve yavaşça herkes bir kez daha hareket etmeye başlıyor.

Wesley bir kez içime giriyor ve bu Vincent'ı dişlerini sıkıp sırtını eğmeye zorluyor. Ağzımı Asher'dan çekerek Vincent'a kaşlarımı çatıyorum.

"İyi misin?"

"Oh, o iyi. Sadece Wesley'nin sikinin kendi sikine süründüğünü hissediyor ve bunu sevmemeye çalışıyor," Liam sırtarak Asher'ın içine giriyor ve ondan bir inilti çıkarıyor.

"Siktir git Walcott," diye hırlıyor Vincent.

Vincent başını sallayıp bana bakarken Liam göz kırparak, "Asher'la işim bittiğinde eğil de aklını başından alayım," diyor.

Kulağına fısıldamak için eğilirken sesimi alçaltıyorum.

"Hoşuna gitti mi?"

Bir an için hiçbir şey söylemiyor ve sonra Wesley, neredeyse Liam kadar büyük bir pislik olarak, bir kez daha derine itiyor ve Vincent'ın gözlerini başının arkasına yuvarlamaya zorluyor. İstemeye istemeye başını sallıyor ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum, Wesley beni sertçe sikmeye başlarken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Vincent kendini kontrol etmeye çalıştıkça itişler sendeliyor ve dengesizleşiyor.

Ağzımı onunkinden ayırıp kulağına fısıldıyorum.

"Eğlenmende sorun yok, kimse seni yargılamayacak bebeğim. Söz veriyorum."

Bana bakıyor, o arduvaz grisi gözleri neredeyse parlıyor, ağzımı tekrar ona doğru çekip inliyor. Wesley, Vincent'ı parçalara ayırmayı hayatının misyonu haline getirmiş gibi görünüyor, sikinin açısını değiştiriyor ve benim aracılığımla ona sürtünüyor. Vincent'ın kalçalarının bu hareketi taklit ederek ağzımın içinde inleyip soluduğunu hissediyorum.

"O sikin tadını çıkarıyor musun Vinny?" Wesley, Liam'ın ona taktığı lakabı kullanarak alay eder.

Vincent ağzını benden ayırıyor, ona defolup gitmesini söylemeye hazırlanırken Wesley üzerime eğiliyor ve onu kışkırtmak için yüzünü ona doğru yaklaştırıyor.

"Hadi ama. Sadece bir öpücük, kızımız için. Birlikte oynadığımızda ne kadar ıslandığını biliyorsun."

Vincent ona ters ters bakıyor ama o da bana hızlıca bir bakış fırlatıyor. Yüzümü soğukkanlı tutmaya çalışıyorum ama böyle bir şey önerdiği için Wesley'i bıçaklamaya çalışmamasına şaşıyorum. Henüz.

Wesley cüretkar bir hareketle kaşlarını kaldırır, Vincent gözlerini devirerek onu tamamen görmezden gelir.

Yazık.

Vincent bunun yerine tüm çabasını beni boşaltmaya odakladı ve klitorisime hızlı bir tokat atması yeterli oldu. İnliyor ve kıpırdanıyorum, Wesley ve Vincent'ın arasına sıkışmış bir halde dağılıyorum. Wesley içime sertçe giriyor ve Vincent'ın çenesini sıkmaya zorluyor.

Arkama baktığımda Ronan'ın Wesley'e doğru hizalandığını ve kulağına homurdanırken kıcını sertçe tokatladığını görüyorum. Çok zayıf ama onu duyabiliyorum.

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Beni bir vahşiye mi dönüştürmeye çalışıyorsun?" diye sorar Wesley'nin kıcına yumulmadan önce.

Ronan bunu tekrar tekrar yaparken Wes acı dolu bir çığlık atıyor ve onu bir cezaymış gibi beceriyor. Ronan şu anda hepimiz için tempoyu belirliyor. Özellikle de Asher ağzımı tekrar sikine götürdüğünde.

"Gel buraya. Bana o güzel küçük sik deliğini ver."

İçime doğru itiyor ve garip bir nedenden dolayı kendimi hiç bu kadar bütün hissetmemiştim. Hepimizin bir şekilde birbirimize bağlı olması her şeyi doğru hissettiriyor. Altı kişiyle biraz zor oluyor ama sonunda bir ritim bulabiliyoruz. O kadar çok ağızdan edepsiz konuşmalar dökülüyor ki, kimden ne geldiğini bile bilmiyorum.

"Benim için çok iyi bir çocuk. Ver şu kıcı bana."

"Kahretsin, sikimin canını çıkarıyorsun. O istiyor musun?"

"Kahretsin, siren. Kucağımın her yerine akıtıyorsun."

Pekala, belli ki sonuncusu Vincent'tı ve haksız da sayılmaz. Hayatımda hiç bu kadar ıslanmamıştım. Kapatılamayan lanet bir yangın musluğu gibiyim. Ben de öyle olmak istemiyorum.

"Siktir, prenses," diye homurdanıyor Asher. "Sen ve Liam beni boşaltacaksınız," diye inliyor.

"Evet, öyle. İyi bir kız ol ve taşaklarını avuçla, bebek kız," diyor Liam.

Liam tenini öpücüklerle boğarken ve hızını artırırken bir şekilde dengemi koruyabiliyorum ve Asher'ın taşaklarını kucaklıyorum. Asher bir, iki kez inliyor ve üçüncüsünde ılık tuzlu dölünün boğazımdan aşağı aktığını hissediyorum. Yüzümü sikerken onu çabucak içiyorum ve Liam da hemen peşinden geliyor.

"Ash! Siktir, siktir! Evet," diye inliyor Asher'ın içini doldururken.

Asher'ın Liam'dan son damlasına kadar süt almaya çalışır gibi kıcını ona doğru itmesini izliyorum ve bu çok ateşli. Başımı Asher'dan çevirip arkama baktığımda Ronan ve Wesley'nin öpüştüklerini ya da öpüşmeye çalıştıklarını görüyorum. Ronan aralarındaki mesafeyi kapatmaya çalışırken Wesley başını garip bir açıyla çevirmiş. Her şeyden çok dillerinin havada birbirine değdiğini görüyorum ama Ronan gibi hiç hayal edemeyeceğim birini böyle görmek... mükemmel.

Ronan Wesley'i sikerken kıcına şaplaklar atıyor, Wesley Ronan'ın ağzında inleyip durarak içime girene kadar daha da sertleşiyor. Başımı çeviriyorum, kollarını bana açarken Vincent'la yüzleşiyorum.

"Buraya gel, siren. Gel benimle yat."

Dediğini yapıyorum, göğsümü onunkine yaslıyorum ve Vincent'la öpüşürken birbirimizi kaybederken Wesley için kıcımı olabildiğince yukarı kaldırıyorum. Kendini kaybettiği anı hissediyorum. Aynı anda Wesley yine aynı kıpırdanma hareketini yapıyor. Wesley'ninki de aynısını yapmadan önce Vincent'ın siki içimde seğiriyor.

Çok lezzetli ve erotik bir sandviçin içindeki dolgu gibi, her iki adam da ayrı düşüyor, Vincent'ın eli klitorisime vurmaya başlarken aramıza uzanıyor. Vincent bunu tekrar tekrar yapıp dördüncü vuruşta beni parçalara ayırırken, bu hisle sarsılıyorum, neredeyse Wesley'i içimden dışarı itiyorum.

Bu orgazm, nedense, öncekilerden çok daha şiddetli. Çıgıllarımla neredeyse duvarları sarsıyorum. Şüphesiz birileri burada öldürüldüğümü düşünecek. Annemle babamın kulübesi beş yüz metreden daha az bir mesafede olduğu için bu konu açılırsa garip bir konuşma olacak.

Ronan'ın salıverilmesi benimkinden saniyeler sonra gerçekleşiyor, Wesley'nin kıcını sertçe ve derinlemesine sikerken çıkardığı hırçın iniltiler benimkilerin sesiyle yarışıyor.

Hepimiz sakinleştiğimizde, Liam konuşmadan önce birkaç saniye boyunca sadece ağır nefes alış verişler duyuluyor.

"Ciddiyim, Vinny. Kıskanıyorum. Bir gün bir öpücük alacağım."

Buna hepimiz gülüyoruz, Liam'ı tersleyen Vincent hariç. Gecenin geri kalanı deli gibi bakım, kucaklaşma ve hayatımın en güzel uykusuyla geçiyor.

Kırk Sekizinci Bölüm

Ronan

Ertesi sabah hepimiz uyuduk, hepimiz derken Skyla ve Liam'ı kastediyorum. Vincent, Wesley, Asher ve ben ne olur ne olmaz diye nöbet tutmaya karar verdik. Her ne kadar Skyla'nın ailesinin onun için iyi niyetli olduklarına inanmak istesem de, bu riski almak istemiyorum.

Uykusuzluktan gözlerim yanıyor ama onun o uykulu gülümsemesini gördüğümde, iyi bir gece uykusu çektiğini bilmek her şeye değişiyor. Liam'ın bundan kurtulmasının tek nedeni Sky'ın neredeyse onun üstünde uyuyakalması ve hiçbirimizin onu uyandırmak istememesiydi.

Şerefsiz.

Hâlâ dün öğrendiğimiz her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Henry'nin Skyla'nın babası olmadığı.... ve bunu bildiği gerçeği çılgınca bir kavram. Kardeşimin de aynı şeyi biliyor olması gibi. Yine de aralarında yaşananlar ve Christopher'ın Skyla'nın 'ölümünden' sonra neden aylarca kendini kaybettiğine dair daha net bir tablo çiziyor. Her ne kadar sadist ve hayalperest olsa da, onu açıkça seviyordu, muhtemelen hala kendince seviyor. Ve onun planlı cinayetinde parmağı vardı.

Yerde taze kar var, hepimiz sıkı sıkı sarınıyoruz ve Skyla'nın ailesinin evine doğru yola çıkıyoruz. İçeride yalnız olmadığımızı fark ettiğimizde donakalıyoruz. Jonathan ve Giselle'in yanı sıra Rachel da burada, ama aynı zamanda tüm oturma alanını kaplayacak şekilde genişlemiş yemek masasında oturan üç kadın ve bir erkek daha var. Bizim için olduğu varsayılan altı boş yer kalıyor ve masaya ilk yaklaşan Skyla oluyor.

Bizi gördüklerinde konuşmaları kesiliyor ve Giselle oturduğu yerden kalkarak ona sarılıyor. Dükkândan bu yana paylaştıkları her kucaklaşma böyleydi, bir kez daha yakın olmak için çaresiz iki ruh gibi. Giselle'in içine düştüğü imkânsız durumu anlıyormuş gibi yapmayacağım ama şunu söyleyebilirim ki, eğer o benim kızım olsaydı... çok daha fazla mücadele ederdim. Gerekirse tüm lanet olası Brethren'i çıplak elle ele geçirirdim. Skyla bunu kabullenmiş gibi görünüyor, o yüzden peşini bırakacağım. En azından şimdilik.

Sırada babası var, ellerimizi sıkmadan önce ona da aynı içtenlikle sarılıyor. Cadılarla dolu bir odada olmak garip, bize dünyada yürüyebilecek en kötü türden insanlar oldukları söylenmişti. Daha da garip olan şey ise hiç düşmanlık olmaması. dememeliydim. Kadınlardan biri, sadece beni, Asher'ı ve Vincent'ı yakından izleyen Rachel'la birlikte, ihtiyatlı bir alaycılıkla bizi izliyor. Liam ve Wesley'i bu kadar özel kılan şeyin ne olduğundan emin değilim.

"Skyla, bunlar Astrid ve karısı Sariah," diyor yüzlerinde gülümsemeler olan iki kadını işaret ederken. Kolları dövmelemlerle kaplı, göğüslerinin üzerinde yılan gibi kıvrılıyor. Astrid'in hem septum piercingi hem de burun halkası var, Sariah'ın ise aletleri ve neredeyse sandalyesinin koltuğuna değen uzun sarı saçları var.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel." Astrid gülümser. Skyla da kendi gülümsemesiyle başını sallıyor. "Ben de seni."

"Bunlar da Jillie ve ortağı Ezra," diye tanıtıyor Giselle.

Jillie, Skyla'ya başını sallıyor ama geri kalanımıza bizimle aynı odada bulunmaktan tiksiniyormuş gibi tiksintili bir bakış atıyor. Ezra bizi selamlamaya çalışıyor ama samimiyeti gözlerine yansımıyor ve bu hepimizi geriyor.

"Lütfen oturun." Giselle, masanın üzerinde yayılan yiyecekleri işaret ederek cesaretlendirir.

Skyla annesinin yanına, Liam da onun yanına oturdu. Wesley, ben ve Vincent yerlerimizi almadan önce Asher masanın başına geçiyor. Vincent Jillie'nin yanındaki koltuğa oturdu ki bu onun için haddini aşan bir hareketti. Ayağa kalkarken başını sallayarak ofluyor.

"Üzgünüm G. Burada olamam," diyerek aceleyle evden çıkıyor, Ezra da hemen arkasından kapıyı kapatıyor.

Giselle hüznle gülümsemeden önce birkaç saniye garip bir sessizlik çöküyor üzerimize.

"Özür dilerim. Jillie'nin enerjilerle ilgili bir yeteneği var ve-"

"Seninki boğucu," diye ekliyor Rachel. "Daha önce de söylediğim gibi," diyor Vincent'a.

Tarçınlı ekmek ve domuz pastırmasına benzeyen bir şey almadan önce Jonathan'a donuk bir bakış atar. Jonathan başını sallamadan önce ona görmezden geldiği bir bakış fırlatır.

"Kız kardeşim için de özür dilerim, normalde daha uslu olduğunu söylemek isterdim ama-"

"Değilim," diyor basitçe. Rachel burnunu kırıstırarak, "Özellikle de Püritenlerin yanında," dedi.

"Komik, aynı şeyi cadılar için de söyleyebiliriz," diye karşılık veriyor Asher.

"Bizim hakkımızda ne biliyorsun ki?" Rachel dirseklerini masaya dayayarak şöyle diyor. "Dolunayda ateşin etrafında dans eden, iksirler hazırlayan ve insanların hayatlarını emen bir grup çatlak olduğumuzu mu sanıyorsun?" diye alay ediyor ve yemeğinden bir ısırık alırken başını sallıyor. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öğrenmek isterim," diyor Skyla, konuşmayı yeniden yönlendirerek. "Eğer sorun olmazsa."

Rachel başını sallayıp gülümserken ona karşı tereyağı gibi yumuşuyor. "Tabii ki öyle. Ne bilmek istiyorsun?"

Giselle tabağı hazırlamaya başlar ve Skyla'ya uzatır, o da minnetle alır. Bir sonraki tabakta tabii ki Wesley var, onu Liam takip ediyor. Geri kalanımız akıllıca davranarak yemeklerin tadına bakma zahmetine girmiyor, Giselle bunu dudaklarını büzerek fark ediyor ama omuz silkiyor.

"Dükkanındaki kavanozlar ve kristaller hakkında biraz konuştuk. Tüm yapabildiğiniz bu mu? Yani, sizin güçleriniz falan yok, değil mi? Bu rahatsız edici mi?" diye soruyor annesine dönerek.

Jonathan konuşurken Giselle başını usulca sallar.

"Hiç de değil, tatlım. Herkes farklıdır, bazıları bir şeye diğerinden daha fazla ilgi duyar. Bazıları yeteneklerle doğar, diğerleri ise tüm bunlardan gelebilecek enerji ve pozitifliğin tadını çıkarmaktan hoşlanır. Rachel dün gece açıkladığımız gibi durugörü yeteneğiyle doğmuş. Zaman zaman imgelemler görür, olayları gerçekleşmeden önce görür."

"Çok nadiren," diye araya giriyor Rachel.

"Ama oldu," diye savunuyor Jonathan. "Giselle'imi kurtaran şey buydu," diyor kolunu karısına sararken.

"Astrid tarot ve el falı bakma konusunda yeteneklidir." Skyla ona bakarken Astrid gülümseyerek başını sallar.

"Geleceğinizi çekmek gibi mi? Bu gerçekten harika."

Astrid, "Okumalarımı yaparken büyük ölçüde atalarıma güveniyorum ama bu bana büyük bir keyif veriyor," diyor.

Jonathan, Skyla'ya tekrar bakarken başını sallar.

"Benim ya da anneniz gibi diğerleri herhangi bir şeye karşı özel bir yetenek ya da eğilimle doğmadılar, ancak niyetin, tezahürün ve karmanın gücüne kesinlikle inanıyoruz."

Liam kaşlarını çatıyor. "Bu bize öğretilen büyücülüğe hiç benzemiyor."

"Bunun nedeni hepinizin katil neandertaller tarafından kafalarını kuma gömdüler," diyor Sariah, Astrid omzunu usulca iterken.

"Duruşmalarda ailen olduğunu tahmin ediyorum?" Ben soruyorum

"Ailemin soyadı Corey," diyor Sariah.

"Benimki de Good," diye ekliyor Astrid.

Kaşlarını kalktı. Sarah Good'dan Thomas Putnam'ın günlüğünde, duruşmalar başlamadan önce bile birkaç kez bahsediliyor. Ailesi son derece fakirdi ve çoğunlukla dilenci olarak biliniyordu. Yine de ona her zaman sempati duymuş gibi görünüyordu. Ya da en azından onun hakkında böyle yazıyordu. Bu ülkenin gördüğü en büyük cadı avını yönetirken vücudunda sempatik bir kemik olmadığını düşünürsek bu garip.

"Mesele sadece hediye alıp almamak da değil," diyor Giselle. "Jonathan ve Rachel'la ilk tanıştığımda ben de buna inanıyordum. Çocukken bize cadıların içlerinde büyük bir kötülük olduğu ve bunu herkese karşı kullanacakları öğretildi. Ama durum böyle değil."

"Hayır," diye onaylıyor Rachel. "Pek çok çeşit uygulama yapan pek çok cadı türü var. Bunu basitçe aydınlık cadılar ve karanlık cadılar olarak ifade edebilirsin. Yine de bizim Meclisimiz ışıktaki pratik yapmayı tercih ediyor. Örneğin ben bir ay cadısıyım. Ay bana çok rehberlik eder ve onun evreleri benimkilerle bağlantılıdır. Vücudumun doğal döngüsü bile her ay mutlaka dolunay ile senkronize olur."

Sariah, "Ayrılan Jillie bir doğa cadısı, yani kendini doğaya ve onun tüm unsurlarına ve enerjilerine çok yakın hissediyor," diye ekliyor.

"Ben de kendimi eklektik bir cadı olarak tanımlıyorum," diyor Astrid. "Belli bir şeye karşı çekim hissetmiyorum. Tüm farklı elementler, enerjiler ve uygulamalarla çalışmaktan keyif alıyorum. Gerçi ben tarotu tercih ediyorum, oysa eşim bir kristal fahişesi," diye dalga geçiyor.

Sariah'nın gözleri komik bir şekilde açılıyor. "İnanılmazlar, kelimenin tam anlamıyla ihtiyacınız olabilecek her şey için bir kristal var!"

"Evet, ama bu evimizde her birinden iki tane olması gerektiği anlamına gelmiyor bebeğim," diye gülüyor Astrid.

Başını sallayan Sariah, nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

Bir şey zihnimi kurcalıyor, aslında sadece birkaç ay önceyken sonsuza kadar önceymiş gibi görünen bir zamandan bir anı.

"Asher ve Skyla'nın töreni bu yüzden mi aceleye geldi?" diye sordum. Ben açıklarken herkes bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Kardeşim bana cadıların bir şeyler deneyeceğine dair söylentiler olduğundan bahsetti. Asher ve Skyla'yı Ekim ayının otuz birinde birleştirmemiz gerekiyormuş çünkü o gün hepiniz için kutsal bir günmüş."

"Öyle değil," diye düzeltiyor Rachel. "Onlar kara cadılar, yani saygısızlık etmek istemem ama kardeşin neden bahsettiğini bilmiyor."

"Rach," diye azarlıyor Jonathan, o da ellerini teslimiyetle kaldırıp bir kez daha tabağıyla meşgul oluyor.

"Gerçi ertesi gün dolunay vardı. Sanırım bunu hatırlıyorum çünkü üniversitede herkes lanet olası bir vahşiydi," diye alay ederek başımı sallıyorum. "Hepiniz bir şey mi planladınız? Yoksa bu onun kendi paranoyası mıydı?"

Rachel konuşurken hepsi tedirgin bakışlar paylaşıyor.

"Skyla'nın Salem'e döndüğünü duymuştuk. Bir Putnam'la nişanlandığını duymuştuk." Rachel başını sallayarak alay etti. "Biz... bir tür kurtarma görevi fikrini tartışmıştık."

"Ve bunu yapmak için dolunayı mı kullanacaktın?" Vincent tahmin ediyor.

Başını sallıyor. "Çok iyi. Meclisimizde birkaç ay cadısı daha var ve birlikte, Giselle için yaptığımıza benzer bir koruma büyüsü yaratmak için kullanacaktık. Düzgün bir şekilde korunmadan aslanın inine giremezsiniz."

"Seni durduran neydi?" diye sorar Asher. "Evli olmamız... ya da Kardeşler'in standartlarına göre evli olmamız," dedi ve Giselle'in yüzünü buruşturmasına neden oldu, şüphesiz kendi törenini hatırlıyordu. "Bu seni neden uzak tuttu?"

"Bizi uzak tutmaktan ziyade bir hain olduğunu bilmemizi sağlıyordu. Birisi planımızı Christopher'a sızdırdı."

iltica etti. Gençti ve korkmuştu ve ne yazık ki bize esir alındığı söylendi," diyor Giselle.

Liam onun sözleri karşısında yüzünü buruşturuyor ve Asher'la ben de ona bakıyoruz. "Neye benziyordu?" diye mırıldanıyor.

Astrid konuşurken tüm gözler ona kayıyor, kaşlar çatılıyor. "Uzun kıvrıkcık siyah saçlı, çok minyon.

Yumuşak gözler ve-"

"Affedersiniz," diyor Liam, ayağa kalkıp kapıdan dışarı adım atarken.

Herkes endişeyle ona bakıyor ve ben de kısa bir açıklama yapmaktan başka çarem olmadığını hissediyorum.

"Onu gördük. Ne yazık ki hayatta kalamadı."

Astrid başını sallarken yüzü düşüyor. "Biz öyle düşünmüyorduk. Çok büyük bir potansiyeli vardı ama korkunun onu yönetmesine izin verdi."

Kapı tekrar açılmadan önce odaya birkaç saniyeliğine ağır bir sessizlik çöküyor, Liam içeri adım atıyor, yüzü solgun ve nemli görünüyor. Skyla ona endişeli bir bakış atıyor ve Liam gülümsemeye çalışırken elini sıkıyor.

"Anlamıyorum. Christopher neden Asher'ın karısı olmamı bu kadar istiyordu? Özellikle de Henry'nin kızı olmadığımı biliyorsa," diyor Skyla.

İyi bir noktaya değindin.

Giselle, "Sen Henry'nin kızıydın ama," diyerek Jonathan'ın yüzünde şimşek gibi bir ifadenin belirmesine neden oldu. "En azından halkın gözünde. Unutma, o insanlar için imaj her şeydir. Onlar için sen sadece kardeşinin kızı değil, aynı zamanda bir mucizeydin. Denemeler sona erdiğinden beri bir ihtiyardan doğan ilk kız çocuğuydun."

"Nedenmiş o?" Wesley araya giriyor.

Cadılar konuşmadan önce tedirgin bir bakış atarlar.

"Kesin olarak bilemeyiz," diyor Sariah. "Elimizdeki tek şey, tıpkı sizler gibi atalarımızın bize anlattığı hikâyeler. Özellikle bir hikâyeye göre, Kardeşler kurulduktan kısa bir süre sonra, hayatta kalan aileler toplanmış, güvenlikleri ve Salem'de geride kalanların geleceği için dehşete düşmüşler. Tarihin tekerrür etmesini önlemek istiyorlardı."

Astrid devam ederken başımı sallıyorum.

"Salem'deki kasaba halkının her bir ailesine odaklanamazlardı. Bu tür bir büyü için sahip olduklarından çok daha büyük bir Cadılar Meclisi gerekirdi. Ve bu noktada, resmi bir Meclis bile değillerdi. Hepsi aynı dehşetten kurtulmuş bir grup insan. İçlerinden birkaçı

cadı bile değillerdi, sadece çapraz ateşe yakalanmış talihsiz ruhlardı."

"Tarihin tekerrür etmesini önlemek için," diyor Rachel. "Erkeklerin doğası gereği kadınların büyücülüğe daha yatkın olduğuna inandıklarından, kız çocuklarının doğumunu ellerinden geldiğince durdurmaları gerekiyordu," diyor abartılı bir göz devirmeyle.

"Ve böylece, etkilenecek aileleri seçtiler. Dokuz tanesini," diyor Giselle.

"Yaşlı aileler," diyorum.

"Kesinlikle," diye başını sallayarak Skyla'ya baktı. "Parris soyundan gelmediğin için doğabildin. Sen yarı Thompson, yarı Proctor'sın."

"Demek cadılar büyü yapabiliyor," diyor Asher. "Yani, yaptıkları buydu, değil mi? Yaşlı ailelere ve onların soylarına bir tür kısırlık büyü mü yaptılar?"

Sariah başını iki yana sallayarak, "Durum bundan daha karmaşık," diyor. "Bu yüz binlerce yıl önceydi. Hikâyelerimizde bir yanlış yorumlama olması çok olası."

"Ya da değil," diye ekliyor Rachel.

"Ya da değil," diye başını sallayarak onaylıyor Sariah.

Skyla Astrid'e dönmeden önce hepimiz bu bilgi üzerinde birkaç dakika düşünüyoruz.

"Benim için bir tarot falı bakabilir misiniz? Eğer çok sorun olmayacaksa."

Gülümsüyor. "Elbette. Gidip kartlarımı alayım," diyor ayağa kalkıp kapıdan çıkarken.

Astrid tekrar içeri girip Skyla'nın masasının karşısına oturduğunda hepimiz kahvaltıyı toplamaya başlıyoruz.

"Tamam, senin için altı kart çekeceğim. Üç kart üst sıraya ve üç kart da alt sıraya. Alt sıra üst sırayı netleştirecek," diyor Astrid Skyla'ya kartlarını masanın üzerine dizerken.

Liam ve ben temizliğe yardım ederken Wesley, Asher ve Vincent merakla onları izliyor. İzlerken bir an için işime ara vermekten kendimi alamıyorum.

Astrid üst sıradaki ilk kartı ve alt sıradaki ilk kartı çevirir.

Yüzü hafifçe irkiliyor ama Skyla'ya bakarken bunu hemen gizliyor.

"Asaların 5'lisi ve kılıçların 3'lüsü. Havada şiddet var. Acı ve kalp kırıklığına yol açan ölümcül bir savaş."

Masaya dönmeden önce bana endişeli bir bakış atan Liam'a bakıyorum. Astrid ikinci üst kartı ve ardından ikinci alt kartı çeviriyor.

"Kılıçların 9'u ve kılıçların 7'si. Sürekli bir paranoya ve endişe içinde olacaksınız. Kime güveneceğinizi ve neye inanacağınızı bilemeyeceksiniz."

Skyla'nın gözlerinde korku parlıyor ama gülümsemeye ve omuzlarını silkmeye çalışıyor.

"Hayatıma hoş geldiniz," diye acı acı gülüyor.

Odadan birkaç sempatik kıkırdama sesi geliyor ve bakışlardan bu okumanın iyi gitmediğini anlayabiliyorum. Tüm bu...şeyleri ne kadar satın aldığımı bilmesem de, yine de endişe verici.

Astrid kalan kartları çeviriyor ve Sky ile göz teması kurmadan önce derin bir nefes alıyor.

"Son olarak, kule kartına sahipsiniz. Geleceğinde yıkım ve harabe görüyorum. Temeliniz çatlayacak ve parçalanacak. Kılıçların onlusu ile birlikte, geleceğinizde acı verici sonlar görüyorum."

"Nihai sonlar derken ne demek istiyorsun?" Skyla kaşlarını birbirine çatarak usulca fısıldıyor.

Astrid desteyi kaldırır ve destenin arkasındaki kartı göstermek için ters çevirir. Kart basit, tek bir kelime ve tek bir resim.

Ölüm.

Giselle'in nefesi kesilir ve Jonathan'ın elini sıkıca kavrarken odaya bir ağırlık çöker. Jonathan kolunu ona güvenle sarar ama yüz ifadesinde hiçbir şey güven verici görünmemektedir.

"Yani ölecek miyim?" Skyla içi boş bir şekilde sorar.

"Hayır!" Giselle acele eder. "Astrid'in okumaları, tüm okumalar... öznelirler. Gelecek her zaman değişir. Bu sadece-"

"Şu andan itibaren onun geleceği," diyor Vincent acı acı.

Astrid sessizce kartlarını toplamaya başladığında kimse yanıt vermiyor. "Özür dilerim," diye fısıldar.

Skyla ona zayıf bir gülümseme veriyor ve omzunu silkiyor.

"Belki gelecek değişir. Ya da belki de gelecek olan benim ölümüm değildir."

Astrid ona gülümsüyor ve hiç de ikna edici olmayan bir şekilde başını sallıyor. "Belki."

Jonathan sessizce Astrid ile konuşmak için oturma odasına geçiyor ve ben de Giselle ile konuşma fırsatını değerlendiriyorum.

"Hiç kardeşime karşı bir şeyler hissettin mi?" Çoğunlukla meraklan soruyorum.

Başını sallamadan önce bir an bana bakıyor.

"Asla. Henry'den daha iyi bir seçim olabileceğini düşündüğüm bir zaman vardı, bana taptığı bir zaman. Diğer kardeşe verilmiş olmamın ne kadar büyük bir lütuf olduğunu kısa sürede anladım."

Başımı salladım.

"Kalbinde ona karşı hiç sevgi besledin mi?" diye sorar.

Ne demek istediğini sormak için ağzımı açtığımda bana bir bakış attı.

"Kardeşlere sadık bir hizmetkârmiş gibi davranma. Biz olsak eğer öyle olsaydı şimdiye kadar hepimiz boynumuzdan asılmış olurduk." Haklısın.

"Onun gitmesini istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir insanın izin verebileceğinden çok daha fazla acıya sebep oldu. Skyla'ya yaşattığı acı... ona olmasına izin verdiği şeyler," diyorum gözlerimi sıkıca kapatarak. "Bunlar affedilemez."

Giselle kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Skyla Corwin'den bahsetti mi?"

"Nicholas Corwin mi?" diye soruyor burnunu kıvrarak.

Başımı sallıyorum. Giselle başını sallıyor ve ben de meraklı kulaklara karşı sesimi alçaltıyorum,

Yani Rachel, başını öylece eğmiş, pek de kurnazca olmayan bir şekilde kulak misafiri oluyor. "Aylarca Skyla'yı takip etti. Yavaş yavaş aklını kaybetti. Sana o kadar benziyordu ki ikisini birbirine karıştırmaya başladı. İlk başlarda yeterince masumdu, sevgi dolu notlar ve hediyeler. Çok geçmeden şiddete başvurdu, neredeyse Liam'ı öldürüyordu," diyorum başımla ona işaret ederken.

yemekler. "Ve sonra onu aldı."

"Onu aldı mı?" diye sorar. "Ne demek istiyorsun?"

"Gizlice evine girmiş, en sevdiği içkiye ilaç katmış ve gecenin bir yarısı onu kaçırmış. Onu Vermont'ta eve dönüştürdüğü bir depoya götürdü. Ona senin kıyafetlerini giydirdi ve..."

Başını sallarken eliyle ağzını kapatıyor. Olanların ayrıntılarını tartışmak bana düşmez diye düşünerek devam etmiyorum.

"O şimdi nerede?" diye soruyor, sesinde sert bir ton var.

Vincent elinde kalan tabakla mutfığa girerken, "Öldü," dedi. "Bundan eminim."

Tanıdığım o nazik, yumuşak kadın ilk kez kayboluyor, çenesini sıkıp sertçe başını sallarken ölümcül bir öfke kaplıyor içini.

"Güzel. Bunun Christopher ile ne var?"

Ona bakarken başımı sallıyorum. "O biliyordu. Bütün zaman boyunca. Başından beri biliyordu ve hiçbir şey yapmadı. Onu neredeyse kaybediyorduk. Neredeyse-"

Damarlarımda taze bir öfke dolaşırken kendimi durdurup sert bir nefes alıyorum.

"Onun gitmesini istiyorum ve sanırım bir planım var." Giselle merakla başını yana eğdi.

"Can kulağıyla dinliyorum."

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Vincent

Komünü terk etmek zorunda kaldığımızda Skyla'nın veda etmesi iki saatten fazla sürdü. Ya da Cadılar Meclisi, ne dersiniz deyin. Kendisi ve ailesi gözyaşları içindeydi ve bir sonraki hafta sonu tekrar ziyarete geleceğine dair sözler verdiler. Bir şekilde Brethren'e ulaşmasından korktukları için telefon numaralarını paylaşmadılar ve eve dönüş yolu boyunca Skyla ağlarken ona sarıldım.

Gözyaşlarının hepsinin üzüntüden olduğunu sanmıyorum. Bence rahatlamış hissediyor. Henry'nin aslında babası olmadığı ve gerçek babasının iyi bir adam olduğu için rahatlıyor. Ama en büyük rahatlama annesiyle gerçekten tanışmış olması. Ona sarılma, kokusunu, yüzünü ezberleme şansı buldu. Kısacası onu ölümden döndürdü. Nate için bu duyguyu yaşamak için her şeyi yapardım, böylece bunun ne kadar özel olduğunu anlayabilirdim.

Eve döndüğümüzde Liam, Maryia'nın ailesiyle yemeğe giderken biz de sipariş verdik ve hemen sızdık. Hepsi öyle yaptı. Telefonum çaldığında iki saattir uyuyordum.

Mesaj biraz tuhaf ama basitti.

Bilinmiyor: 58012 Barclay AVE New York City, New

Hedef bilgisi için beklemede kalın.

Daha önce bana tüm detayların önceden verilmediği bir işe gönderildiğimi sanmıyorum, ancak bunu görmezden gelemem ve açıklama için mesaj atamayacağımdan eminim. Böylece New York'a geldim ve şu anda terk edilmiş bir deponun gölgesinde duruyorum.

Mesaj bana tercih edilen sonucun ne olduğunu bile söylemedi, bu yüzden her ihtimale karşı işkence ve ortadan kaldırmak için en sevdiğim oyuncaklardan birkaçını getirdim. İkinci kattan gelen yumuşak kapı tıkırtısı dikkatimi çekiyor ve başımı yana çeviriyorum. Karanlıkta etrafıma bakıp bir sonraki sesi ya da hareketi bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

Ta ki fırlatılan bir yıldız odanın içinde süzülüp tam başımın yanına düşene kadar. Hızla eğilip yuvarlanıyorum, sonra tekrar ayağa kalkıyorum ki bir yıldız daha geliyor, bir tane daha, hepsi de santimetrelerle ısıkalıyor. Silahlıyım ve hazırım ama saldırganım karanlıkta saklambaç oynuyor ve ben onun belirlediği bölgeye girmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

Bir emniyetin hafif tıkırtısını duyuyorum ve bir kurşun diğerinden önce odanın içinde vızıldarken başka bir yöne doğru koşuyorum. Silahın üzerinde susturucu olduğu belli ama yine de bu yankılı depoda yeterince gürültülü.

Birisi ışığa doğru ilerlerken odanın diğer tarafından dengesiz bir kıkırdama geliyor.

"Graves?" Ben soruyorum.

Zayden Graves başını sallıyor, yüzü kendine özgü iskelet maskesiyle kaplı ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"O kadar da kötü değilsin, Griggs. Ailenizden daha iyi olduğunuzu söyleyebilirim."

"Teşekkürler," diye tükürdüm. "Beni öldürmeye çalışmanızın özel bir nedeni var mı?" Bir adım daha yaklaşp bıçağını karnıma doğru savururken soruyorum.

Geriye doğru zıplayarak, o benim yüzüme bir darbe indirmeden önce ben onun yüzüne bir darbe indiriyorum. Ölmemi isteseydi, beni vurabilir ya da bıçağını boynuma saplayabilirdi. Benimle oynuyor, oyun oynuyor. Zaman zaman ben de avlanmaktan zevk alıyorum ama bu hasta herif için bu, oynadığı en heyecanlı oyun. Her hedef, her seferinde. Siktir, hedef ben miyim? Yoksa yine aynı kişinin mi peşindeyiz?

Bıçağı havada sallanarak geliyor, kolumu yakalıyor ve kesip açıyor. Dışlerimi sıkıp acıyla homurdanırken, diğer koluma bir bıçak daha savuruyor. Yere düşüp bacağımı tekmeliyorum ve onu yere süpürüyorum. Sertçe yere düşüyor ve kafasına dokunup elinde kan bulmadan önce karnavaldaki bir çocuk gibi gülmeye başlıyor.

"sana! Sen küçük sert bir . İş ister misin?" diye gülüyor.

Ayağa fırladığında ona ofluyorum, bıçağını tekrar bana saplarken yüzünün kenarından kan akıyor. Bu sefer beni karnımdan yakalıyor ve saplıyor. Tüm nefesim kesildi.

Nefes nefese kalıp tökezleyerek yere düştüğümde ciğerlerim parçalanıyor. Bir köpekbalığı gibi etrafımda dolanırken, altımdaki kan gölü her geçen saniye büyüyor.

"Vincent Griggs," diye iç geçirdi başını sallayarak. "Paralı askerliğin ilk kuralını hatırlamıyor musun? Tereddüt etme. Hızlı saldır ve ilk sen saldır. Yere düşmüştüm, neredeyse beni yakalıyordun!" sanki bir video oyununun özetini çıkarıyormuşuz gibi konuşuyor.

"Yalan söylemeyeceğim, hedefimin sen olduğunu duyduğumda biraz üzölmüştüm. Yıllar boyunca seninle uğraşmak eğlenceliydi ve çok fazla ham yeteneğin var. Biraz koçluk yaparsan tam bir hayvan olabilirsin."

Görüşüm kaybolurken başım dönmeye başlıyor. Kendimi uyanık kalmaya zorluyorum ve onun sözlerinden bir parçaya tutunuyorum.

"Hedefiniz ben miyim?" Törpüledim. "Kim vurdu?"

Omuz silkiyor. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, biz sadece emir alırız."

"Ve sen de benim kadar meraklı bir pislik olduğunu biliyorsun," diye karşılık veriyorum.

Zayden histerik bir şekilde gülüyor, başını tavana doğru kaldırıp bana bakıyor, o tüyler ürpertici maske bana bakıyor.

"Patronundu," diyor, sırtışı sesine sinmiş. "Onu kızdıracak bir şey yapmış . Benimki de ilk zil sesinde cevap vermezsem sinirleniyor. Belki bunu hak etmiyorsun ama iş iştir." Omuz silkiyor.

Kendimi kaldırmaya, koşmaya, savunmaya, saldırmaya çalışıyorum. Herhangi bir şey. Ama yapamıyorum. Kollarımdaki iki yaradan ve karnımda tutmaya çalıştığım yaradan dolayı vücudum her geçen saniye zayıflıyor, fazla zamanım yok bunu ikimiz de biliyoruz.

"Seni tanıdığımıza sevindim Griggs," diyor tepemde dikilirken, ben ellerimi havaya kaldırırken bıçağını kaldırıyor.

"Lütfen, Zayden," diye yalvarıyorum. Yalvardığımıza inanamıyorum bile. Dışarı çıkıp yalvaracağımı hiç düşünmemiştim ama denemek zorundayım. Artık yaşamak için yalvarmaya değecek bir şeyim var. "Bir kızım var," diye . "O her şeyim. Lütfen. O bu dünyada yalnız kalacakken gidemem."

Çünkü diğer adamlar umurumda değil. Sirenim asla benimle olduğu kadar korunmayacak.

Sözlerimdeki bir şey Zayden'i en azından bir saniyeliğine heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Sonra kolunu bir kez daha kaldırıp bıçağını bana saplarken, göstermeyi planladığım sempati ya da pencere kayboluyor. Ağzım açılıyor, Zayden bıçağı daha derine saplayıp başını benimkine doğru indirirken ağzımdan bir gıcırtı sesi çıkıyor.

"Annene ve babana benden selam söyle, evlat."

Bununla birlikte bıçağı içimden çekip çıkarıyor ve karnımın üst kısmından kan akarken bana bakıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı, hiçbir şey hissetmeyene kadar içime saplanıyor. Isırıcı bir soğuk başlıyor ve tamamen hareketsiz kalmadan önce vücudumun şokla sarsılmaya başladığını hissediyorum. Tek görebildiğim Skyla'nın yüzü. Bana gülümsüyor, elini bana doğru uzatıyor.

Almaya çalışıyorum ama elimi kaldıramıyorum ve o da kaşlarını çatarak uzaklaşıyor. Ona seslenmeye, beni beklemesi için yalvarmaya çalışıyorum ama yapmıyor. Uzaklaşırken gözden kayboluyor. Kaybolmadan önce bedenime bir uyuşukluk çöküyor.

Seni seviyorum, Siren. Her zaman da seveceğim. Ölümde bile.

Bölüm Elli

Skyla

Ertesi sabah uyandığımda sol tarafımı boş buldum. Asher ve Vincent'la birlikte uykuya dalmıştım ama uyandığımda sadece Asher vardı. Yatağımın başucundaki masaya baktığımda, elimle hızlıca karalanmış bir not gördüm.

Bir işim var. Yakında döneceğim. Seni seviyorum, Siren.

Buna gülümsüyorum, Asher'ın göğsüne sokulup boynuna öpücükler kondururken onu tekrar yerine koyuyorum. Tamamen uyanmadan önce uykusunda mırıldanıyor, gözleri çırpınarak açılırken bana dikiliyor.

"Günaydın prenses." Parmaklarını saçlarımda gezdirirken gülümsüyor.

"Merhaba." Sırıtiyorum.

"Ne istiyorsun? Bana bir şey istiyormuş gibi bakıyorsun." Asher gülüyor, sabahki sesi inanılmaz derecede seksi.

"Krep mi?" Ben soruyorum.

"Krep mi?" diye . "Ronan aşçı, o yapsın."

"Ama yemek yapmaktan nefret ettiğiniz için bunları yaptığınızda çok daha iyi oluyor.

Lütfen," diye dudaklarımı büzerek yalvarıyorum.

Asher inliyor, sertçe ısırmadan önce dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Ben ırkılıyorum ve o da sırtarak kendini yataktan dışarı atıyor. Odadan çıkarken üzerinde sadece boxer'ı vardı ve ben de bol bir tişört giyip onu takip ettim.

Aşağıya indiğimizde Wesley ve Ronan sabah kahvelerini içmeye başlamışlardı bile, ben odaya girdiğimde ikisi de aydınlandı. İkisine de birer öpücük veriyorum ve Ronan'ın kucığına oturuyorum.

"Asher bize krep yapıyor." "Ne zamandan beri?" Wesley gülüyor.

Asher krep karışımını ve bir kâseyi çıkarırken, "Prenses istediğine göre," diye homurdanıyor.

Liam uykulu bir şekilde merdivenlerden iniyor, üzerinde gri eşofman altından başka bir şey yok ve bu onun için harika şeyler yapıyor. Önce bana doğru ilerliyor, Asher'a doğru ilerlemeden önce dudaklarını dudaklarıma değdirirken çenemi kavıyor. Liam kollarını onun beline doluyor ve başını Asher'ın sırtına yaslıyor.

"Bana ne yapıyorsun?" Liam soruyor.

"Yok bir şey. Prenses kreplerini yapıyorum. Hepiniz kendi başınızasınız."

Liam kaşlarını çatı. "Ya sana duşta ekstra uzun bir oral seks yaparsam?"

Asher bunun üzerine canlanıyor ve hepimizden önce ona bakıyor.

"Pekala, Liam ve prenses krep alacak, ama geri kalanınız kendi başınızın çaresine bakın."

"Kahretsin, biraz krep için aletini yalayacağım." Wesley gülüyor.

"Yalan söyleme," diyorum. "Bedavaya yaparsın."

Başını gülerek arkaya atıyor ve Ronan homurdanırken bana göz kırpmıyor.

"Yeğenimin sikini yalamaktan bahsetmesek olur mu? Hâlâ uyanmaya çalışıyorum."

"Üzülme baba," diye takılıyor Liam. "Wesley Asher'ı emerken benim de seni emmeme ne dersin? Erkek arkadaşlarımızı değiştiririz!"

Ronan, "Wesley ve ben birlikte değiliz," diye karşılık verir.

"Hayır, ama Liam'ın ağzı iyi laf yapıyor. Bu anlaşmayı kabul etmek isteyebilirsin, Ro," diyor Wesley ve Liam'a hızlı bir göz kırpmıyor.

Tanrım, hepimiz çok azgın ve iğrenciz ve ben bunun her saniyesini seviyorum.

Ronan telefonu çaldığında kelimenin tam anlamıyla zil tarafından kurtarıldı. Ayağa kalkmadan önce ekrana bakmıyor bile, telefonu almak için odadan çıkarken beni kucağından indiriyor. Wesley, yine de bu şakayı bitirmiş gibi görünmüyor. Ya da belki de şaka yapmıyor.

Asher krep karışımını dökmeye başlarken, Wesley mutfağa giriyor ve kalçasını Asher'ın yanındaki tezgâha yaslıyor.

"Ne?" Asher ona bakarken sorar.

Wesley gözleri Asher'ın çıplak gövdesinde gezinirken, "Sadece hayranlık duyuyorum," der. "Evet, hayranlığını kendine sakla. Ben ortak olmaya kararlıyım."

Wesley bana ve Liam'a bakıyor, sonra Asher'a dönüp birkaç santim ilerliyor. "Skyla'nın kitabından bir sayfa alacağım ve diyeceğim ki, neden seçeyim?" "Hey! Bu beni fahişe gibi gösteriyor," diye çıktım. "Değilsin . Sadece neyi sevdiğini biliyorsun ve onun peşinden gidiyorsun." Omuz silktim. Bununla yaşayabilirim. "Hadi ama Ash. Bana kulübedeki geceyi düşünmediğini söyleyemezsin, değil mi?" Wesley gittikçe daha da yaklaşıyor.

Asher onu izliyor, bakışları Wesley'nin ağzından gözlerine sıçırıyor. Ama çekilmiyor.

"Dudaklarımı dudaklarında, dilimi boğazında hissetmeyi sevmediğini söyleyemezsin. İçimde macun gibi eridin."

"Anlık bir şeydi," diyor Asher sıkıntıyla.

Wesley beni şaşırtarak aşağı uzanıyor, elini Asher'ın boxer'ının içine sokuyor ve sikini kavırıyor. Wesley boxer'ını aşağı itip Asher'ın sert sikini ortaya çıkarınca ağzım açık kalıyor. Asher'ın gözleri kapanırken Wesley elini yavaşça yukarı ve aşağı sürüklüyor. Buna karşı koymak için elinden geleni yaptığımı söyleyebilirim ama Wesley kıkırdayınca gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Senin sikini ne kadar iyi emdiğimi hatırlıyor musun? Liam'inkini de mi? İkinizin de siki ağzımdaydı, birbirine sürtünüyordu."

"Oh, hatırlıyorum," diye inliyor Liam neredeyse.

Asher kararlılığını hâlâ koruyor ama Wesley'nin ağzı onunkine değdiğinde kendini kaybediyor. Asher gerçekten de öpüşmeyi başlatan kişi oluyor, kalçalarını iterek Wesley'i onu okşamaya zorluyor, Wesley ise kıpırdamadan duruyor ve zaferin tadını çıkarıyormuş gibi ona gülümsüyor. Ne tür bir oyun oynadığından emin değilim ama ödülün hemen şimdi ve burada kazanılmasını izlemeye varım. Kreplerin canı cehenneme.

"Siktir," diye inliyor Asher Wesley'ağzına, pantolonuna uzanırken, Ronan tekrar odaya girdiğinde eli içeri kayıyor.

Wesley ve Asher'a baktı ve dondu kaldı. Kızmasını bekliyordum. Wesley'e, özellikle de Asher'a karşı oldukça korumacı olduğunu açıkça ifade etti ama gözlerinde öfke göremiyorum.

"şunu," diyor herkesin dikkatini çeken bir ses tonuyla.

Wesley ve Asher birbirlerinden ayrılıyor, Ronan'ın gözleri bana gelirken birbirlerini serbest bırakıyorlar. Sert ama aynı zamanda hüznü dolu. Yanımda durarak, ellerimi ellerinin arasına almadan önce benimle göz hizasına gelene kadar çömeliyor.

"Bebeğim..." başını sallarken boğuk bir nefes veriyor. "Bir olay oldu."

Anında midem bulanıyor. Aklımdan en kötü senaryolar geçiyor. Biri ailemi mi keşfetti? Steph'i mi? Aman Tanrım. Maggie iyi mi?

"Az önce bir telefon aldım. Walcott'un New York'taki eski depolarından birinde bir ceset bulunmuş."

Ona bakıyorum, o kelimeleri karıştırırken endişemi dizginlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Kim?" Asher sorar.

Ronan yüzünü buruşturarak yere

bakıyor. "Kimdi o?" Wesley sorar.

Yine de Ronan başını sallar.

"Kim Ronan?" Tüm vücudum titremeye başlarken ısrar ediyorum.

Hayatımda duyduğum ve duyacağım en korkunç beş kelimeyi söylerken gözleri bana bakıyor, gözlerinde çok fazla sempati, çok fazla acı var.

"Vincent'ti... O gitti."

Ona bakarken vücudum uyuşuyor, beynim az önce kulaklarımın duyduklarını anlamlandırmakta zorlanıyor. Gitmiş miydi? Nereye gitti?

Asher kolunu ona doladığında ve Wesley iç çekerek parmaklarını onun saçlarında gezdirdiğinde Liam, "Tanrım," diye boğuluyor.

"Nereye gitti?" Soruyorum, çünkü yanlış anlıyor olmalıyım. Ronan konuşurken dudakları düzleşiyor.

"O öldü, bebeğim. O öldü."

Başımı sallayıp Ronan'dan uzaklaşıyorum.

"Hayır, hayır," diyorum ayağa kalkıp volta atmaya başlarken. Ronan yavaşça bana yaklaşırken ayağa kalkıyor.

Elimi uzatıyorum, başımı öfkeyle sallamaya devam ederken onu geride tutuyorum.

"Hayır! Hayır! Hayır, hayır, hayır," diye bağıriyorum, sonra bağırişlarım hıçkırıklara dönüşüyor.

Ronan kollarını bana doluyor ve ben ona karşı koyuyorum. Göğsüne vurarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o beni daha da sıkı tutuyor.

"Hayır! Bana bunu söyleyemezsin! Bana böyle şeyler söyleme! Hayır!"

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, bağırdıkça içim burkuluyor.

"Çok üzgünüm bebeğim. Çok üzgünüm," diyor Ronan, kulağıma konuşurken sesi kırılıyor.

"HAYIR! Hayır, Vincent olmaz. Hayır. O gidemez. Gidemez. O-" sesim umutsuzluk feryatlarına dönüşüyor ve bacaklarımla birlikte mücadelem de bitiyor.

Yere yığılıp kendimi bir top haline getiriyorum ve Ronan beni takip ediyor, kalbimin fiziksel olarak kırıldığını hissederken beni kucağına sürüklüyor. Böyle bir acı, çok derin, çok içgüdüsel... beni tamamen tüketiyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Orada uyuşmuş bir şekilde duruyorum. Yağmur üzerimize yağıyor, neredeyse kara dönüşecek ama ben hissetmiyorum. Kampüsteki mezarlıkta durup ailesinin yanındaki mezar taşına bakarken hiçbir şey hissetmiyorum.

Vincent Griggs

26 Mart 2003 - 1 Şubat 2025 Kutsal

bir davanın sadık hizmetkârı

Evet, gerçek bir kutsal dava. Kardeşler için bir işe gitti ve onun yerine hayatını kaybetti. Ne uğruna? Brethren bir grup katilden başka bir şey değil. Bir grup zorba. Bir grup kindar, kendine hizmet eden pislik.

Christopher'ı yedi kez sırtırken gördüm, saydım. Bunun arkasında onun olduğunu biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Bu konuda ne yapabileceğimi bilmiyorum ama onun gitmesini istediğimi biliyorum. Yok edilmesini. Vincent'im gibi toprağın altına gömülmesini.

Bu düşünce bile kalbimi parçalıyor. Bunun gerçek olmasına imkan yok. Şu anda ayaklarımın altında gömülü olmasına imkan yok. O gümüş gözleri bir daha asla göremeyeceğim. Bana siren dediğini asla duyamayacağımı. Asla...

Asher beni daha yakın tutup usulca sustururken içimden bir hıçkırık kopuyor.

"Acı çektiğini biliyorum prenses, ama insanlar bakıyor. Bir arada kalmalıyız. Benim cesur kızım olur musun?" diye fısıldar.

"Ne anlamı var ki?" Sesimi yumuşak tutmaya çalışarak boğuk boğuk konuşuyorum. "O gitti. Artık ona hiçbir şey olamaz!"

"Ama senin için olabilir. O seninle yaşadı ve nefes aldı. Eğer kendi ölümünün sizinkine sebep olduğunu bilseydi, kendini asla affetmezdi."

Ona bunun önemli olmadığını söylemek istiyorum. Asla bilemeyeceğini çünkü burada olmadığını, hiçbir yerde olmadığını. Küller küllere, tozlar tozlara. Dindar biri olarak büyüdüm ama şu anda kendimi pek dindar hissetmiyorum. Onu bana geri getirmesi için Tanrı'ya yalvardım. Beş gün boyunca yalvardım, yakardım, pazarlık ettim ama işte buradayız, hayatımın aşklarından birinin mezarı başında duruyoruz. Bir parçam sonsuza dek gitti, kalbim sonsuza dek paramparça oldu.

Rahip öbür dünyadan ve önemli olmayan bir sürü başka şeyden bahsetmeyi bitirdiğinde, Andrew Hutchinson bana yaklaşıırken herkes dağılıyor. Bana sempatik bir bakış attı.

"Kaybınız için üzgünüm. Ona yakın olduğunuzu biliyorum."

Yanıt vermiyorum ve Andrew beni kucaklamak için kendine çekmeden önce hızlıca yan yan bakıyor. Asher onu uzaklaştırmaya çalışırken aceleyle kulağıma bir şeyler fısıldıyor.

"Evinizi süpürün. Daha fazla böcek yerleştirmişler."

"Karımın üstünden siktir git!" Asher tersliyor ve ben daha da yaklaşıırken onu Andrew'un üzerinden itiyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Başını sallar, uzaklaşmaya başlarken babasıyla göz teması kurar.

Kalabalığın geri kalanıyla birlikte gitmeden önce "Her yeri süpürün," diyor. "Ne dedi o?" Ronan soruyor.

"Evi süpürmemizi söyledi. Daha fazla böcek yerleştirmişler."

Wesley yüzünü buruşturur. "İmkansız. Eğer bunu yapacak biri olsaydı, o kişi ben olurum."

Asher, "Christopher artık sana güvenmiyorsa o başka," diye eder.

Ronan başını sallarken Wesley kaşlarını çatar.

"Gidip kontrol edelim."

Yeterince eminim. Beş yeni kamera ve on üç dinleme cihazı daha evin dört bir yanına dağılmıştı. Ben kanepede Liam'ın kollarında uyuşmuş bir halde otururken, Asher öfkelenmeye başladığında Wesley ve Ronan her birini bulup yok ettiler.

"KİM OLDUĞUNU SANIYOR BU HERİF?" Asher öfkelen­di. "Canının istediği zaman evimi dinleyebileceğini mi sanıyor? Ne bulmayı umuyor?"

"Sana ve Skyla'ya karşı kullanabileceği her şeyi. Tıpkı herkese yaptığı gibi."

"Umurumda değil! Benden bu kadar. Belki de en başta haklıydın, Ronan. Hadi oraya girelim, silahlar ateşlensin. Güvenliği hepimizi durduramaz. İçimizden biri mutlaka o orospu çocuğunu vurur."

"Skyla bir hafta içinde iki erkek arkadaşını kaybetsin diye mi? Belki de ? Kafanı kullan Ash," diye azarlıyor Liam.

Liam'la yüzleşmek için arkasını dönüyor, bana baktığında ona cehennemi yaşatmaya hazır. Yüzümün olduğu yerde donup kaldığını hissediyorum, boş bir bakış, ama aynı zamanda gözyaşlarımın sessizce yüzümden aşağı aktığını da hissediyorum. Bu kadar çok acı hissetmek ama tüm bunlara karşı bu hissiz olmak tuhaf bir şey.

Sessizce ayağa kalkıyorum ve odama doğru ilerliyorum. Kimse bana nereye gittiğimi sormuyor, kimse beni takip etmeye çalışmıyor. Sadece merdivenleri çıkıyorum, odama giriyorum ve yatağa yığılıyorum.

Tanrım, eğer oradaysan, beni dinliyorsan, lütfen beni bu kabustan uyandır.

Elli Birinci Bölüm

Skyla

Etrafımda kıvrılan bir vücut hissiyle **uyandım**. Belli ki çocuklardan biri bu gece yalnız kalmama gerek olmadığına karar vermiş. Sizi bilgilendirdiğim için üzgünüm, yanılıyorsunuz.

"Lütfen beni yalnız bırak," diye mırıldanıyorum ondan uzaklaşırken. Beni daha yakın tutuyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Seni asla yalnız bırakamayacağımı biliyorsun, siren."

Bu lakapla gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ışığa doğru koşarken gözlerim Vincent'a takılıyor. Rüya mı görüyorum, bu garip bir fantastik gerçekçilik rüyası mı yoksa gerçekten burada mı anlayamıyorum. Ne olduğu umurumda değil, kendimi ona atıyorum, kollarımı ona sarıyorum ve onu asla bırakmayacağıma yemin ediyorum.

"Sen misin?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

"Gerçekten burada mısın?" "Buradayım, siren. Her zaman burada olacağım."

Çocuklar için çığlık atıyorum.

"ASHER! RONAN! LIAM! WES! BURAYA GEL!"

Teker teker odaya daldıklarında ayaklar evin içinde gürlemeye başlar. Liam konuşurken her birinin gözleri şokla parlıyor.

"Ne oluyor lan? Vinny?"

Liam neredeyse yatağa atlayıp Vincent'a sıkıca sarılıyor. Liam'ı yere itmeden önce bir iki saniye izin veriyor. Liam sert bir darbeyeyle yere düşüyor ama hiçbir şey olmamış gibi ayağa fırlıyor.

"Ne oluyor lan?" Ronan sorar.

Vincent onlara bakmadan önce bana bakarken, kendimi tanımak isteyerek başımı sallıyorum.

"Şeytanla bir anlaşma yaptım."

Hepimiz kaşlarımızı çatıyoruz ama ben kendimi Vincent'a gömüyorum. Ne yapmak zorunda kaldığı umurumda değil. Burada, kanlı canlı yanımda olduğuna inanamıyorum. Başımı göğsüne gömüyorum, o konuşurken kolları beni sıkıca sarıyor.

"New York'a bir iş için gönderildim." "Biliyoruz," diyor Wesley.

"Ve oraya vardığımda başka bir paralı askerle karşılaştım. Dünyanın en iyilerinden biriyle," diyor Vincent başını sallayarak.

"O ve kardeşi efsanedir. Ailem zaman zaman onunla karşılaştı, ölümcüldür ve görünüşe göre hedefi bendim."

Kollarını kaldırıp, iyileşmeye çalışan ama iyileşmesi uzun zaman alacakmış gibi görünen iki kızgın kırmızı yara izini gösterdiğinde kalbim sıkışıyor. Sonra tişörtünü kaldırıyor ve karnında iyileşme sürecinde hemen hemen aynı iki bıçak yarasını gösteriyor.

"Kan kaybediyordum, ölümle yaşam arasında gidip geliyordum ve o fikrini değiştirdi."

"Fikrini değiştirdi de ne demek?" Asher inanmayan bir yüz ifadesiyle sorar.

Vincent konuşurken gözlerini benimkilere dikti.

"Yalvardım. Ona birlikte olmam gereken, korumam gereken bir kız olduğunu söyledim. Kendimi kaybettiğimde, ona her şeyi yapabileceğimi söyledim. O da beni kabul etti. Şimdi ona resmen borçluyum."

"Bir ne?" Ronan sorar.

"Herhangi bir şey," diyor Vincent uğursuzca, ama dürüst olmak gerekirse umurumda değil. Sadece burada benimle olduğu için rahatladım.

"Tanıdığı bir mafya doktorunu aradı, beni iyileştirmesini istedi ve ben de buradan ayrılabilir kadar iyileşene kadar birkaç gün New York'ta yattım."

"Peki ya bulunan ceset?" Ronan sorar. Vincent bakışlarını ona çevirip omuz silkiyor.

"Görünüşe göre Zayden bir güvenlik görevlisini yakalayıp ateşe vermiş, benim olmadığımı anlamasınlar diye cesedi kömürleştirmiş ve öylece bırakmış. Herkes onun eğlence için akli dengesini yitirdiğini biliyor, kimse bunu sorgulama zahmetine girmedir."

"Seni vurma emrini kim verdi?" Wesley sorar.

Vincent'ın yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade belirir.

"Christopher Putnam."

Biliyordum amına

koyayım.

Vincent tekrar konuşmadan önce odada öfkeli bakışlar geçer.

"Ne pahasına olursa olsun umurumda değil, onu öldüreceğim. öldüreceğim. Neredeyse beni sirenimden ayırıyorlardı. Hepsi yanmalı."

Ronan konuşmadan önce oda birkaç saniye boyunca sessizlikle gerilir.

"Anlaştık."

New Hampshire'a gitmek bu sefer daha hızlı geliyor. Belki de annemi görmek için sabırsızlandığımdan, Ronan'ın planlarından ya da şu anda Vincent'in kollarında olduğum için çok minnettar olduğumdan. Başımın tarafına bir öpücük konduruyor ve ben de kendimi ona yapıştırıyorum.

Onu gözümün önünden ayırmıyorum. Tuvalete yalnız gitmesine izin verirsem şanslı sayılır. Onu çok uzun süre yalnız bırakırsam tekrar kaybolmasından korkuyorum. Giderken onu evde bırakıp bırakmamamız konusunda bir tartışma oldu. Bizim dışımızda herkes onun öldüğüne inanıyor. Evin içindeki ve çevresindeki tüm kameraların devre dışı bırakılması, garajın doldurulması ve arabanın camlarının karartılmasıyla yeterince güvenli olduğuna karar verdik. Oh, ve onsuz gitmeyi reddettim.

Otoyoldan sapıp cadıların evlerine giden toprak yola girdiğimizde içimde sinirlerim çalkalanmaya başlıyor. Ronan planın tüm ayrıntılarını benimle paylaşmadı ve belki de bunun iyi bir nedeni vardır. Bilmenin beni rahatlatacağından emin değilim. Günün sonunda, şekilde devam edemeyiz. Bu dünya yüzünden, bu toplum yüzünden neredeyse Liam'ı kaybediyordum, neredeyse Vincent'ı kaybediyordum. Sırada kimi kaybedeceğim? Ya bir dahaki sefere neredeyse olmazsa? Ya sonsuza dek sürecekse?

Park eder etmez annem ve babam yüzlerinde gülümsemeyle bize doğru gelmeye başladılar. Birbirimizin telefon numaralarına sahip olmadığımız için, ilk başta konuştuğumuz gibi bugün kesinlikle gelmeyi planlamadığımı onlara söyleyemedim. Yas tutuyordum, içten içe ölüyordum ve belirsiz bir süre için depresif deliğimden çıkma planım yoktu. İşler değişti, bu sefer daha iyisi için.

"İşte geldi." Annem sıcak bir gülümsüyor ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor.

O tanıdık vanilya ve hindistan cevizi kokusu duyularımı dolduruyor ve beni bıraktığında ona gülümsüyorum, babam orada dururken yanağıma sevgi dolu bir öpücük konduruyor.

"Seni özledik Sky," diyor neredeyse endişeli bir sesle.

Acaba kendini rahatsız mı hissediyor, çünkü hayatımın ilk üç yılında orada olmasına rağmen bana ondan hiç bahsedilmedi. Anılarım dört, neredeyse beş yaşına kadar ortaya çıkmıyor, bu yüzden bu adam hakkında gerçekten bildiğim tek şey bana anlattıkları. Aynı şey annem için de söylenebilir, sadece Steph'ten.

Ne olursa olsun, öyle hissettirmiyor. Onu gördüğüm andan itibaren içimden bir ses bizi birbirimize bağlayan bir şeyler olduğunu söylüyordu. Mesafeyi kapattım ve kollarımı ona doladım. O da bana sarılıyor, gülümserken bizi bir o yana bir bu yana sallıyor.

"Ben de sizi özledim çocuklar."

Birbirimizden ayrıldığımızda annemin her biriyle kucaklaştığını görüyorum. Huysuz Vincent bile ona öyle bir sarılıyor ki kalbim eriyor.

"Yolculuğa katıldığınız için hepinize teşekkür ederim, gerçekten minnettarım." Gülümsüyor. "Elbette, Bayan..." Ronan emin değilmiş gibi . Kullanmalı mı

Parris, Thompson ya da Proctor?

Sıcak bir şekilde gülümsüyor, başını sallarken alınmıyor. "Bana sadece Giselle ya da G deyin."

Ronan başını sallar ve Liam ona aptal bir parmak tabancasıyla ateş eder. "Tamamdır, G!"

Liam kıkırdarken Asher başını sallayarak alay ediyor ve ben de kendimi tutamayıp onunla birlikte gülüyorum. Çok gülünç.

"Hadi, daha yeni yemek yaptık," diyor babam bizi eve sokarken.

Hepimiz içeri giriyoruz, herkes odanın etrafına oturuyor. Kendimi neredeyse Vincent'a yapıştırdığımdan emin oluyorum ve bu annemin gözünden kaçmıyor. Bize dönüyor, konuşurken gülümsüyor.

"Ee, ne var ne yok?"

Ronan başlamadan önce hepimiz birkaç saniye sessiz kaldık.

"Giselle, buraya son geldiğimizde seninle ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

Gülümsemesi kayboluyor, başını sallarken yüzünü bir ciddiyet kaplıyor.

"geldi," diyor Ronan sert bir baş hareketiyle.
Babama bakarken yüzünde çelişkili bir ifade belirliyor.
İkisi de başlarını sallarken elleri birbirine
dolaniyor. "Biz varız," diyor babam.

Otuz dakika içinde ailemin evi neredeyse ağzına kadar doldu. Cadılar Meclisi'ndeki her bir cadı içeride, hepsi etrafımda dönüyor. Bana gülümseyen Astrid'le göz göze geliyorum, Sariah da beni cesaretlendirmek için başını sallıyor. Bakışlarım etrafımda dönüyor, onlar başlarken adamlarımı bulmaya çalışıyorum.

"Bekle-" diyorum.

Ben konuşurken annem endişeyle bana bakıyor.

"Onlar da. Onların korunmasını istiyorum. Lütfen. Onları kaybetme riskini göze alamam." Rachel herkes adına konuşmadan önce çelişkili bir bakış atıyor.

"Bunu ."

Adamlarım yavaşça oluşturulan çemberin içine kayarken bazı onaylamama homurtuları duyuyorum.

"Bunların hepsinin saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?" Asher kulağıma fısıldıyor. "Hey!" Rachel bir fincan alıp Asher'ın başından aşağı dökerken şöyle diyor.

" ne lan!" Oda kahkahalara boğulurken Asher tersliyor. "Bu ne içindi lan?"

"Seni ve o kötü enerjiyi temizlemek için."

Rachel bir fincan daha alıp parmaklarını içine daldırıyor ve benimkinden önce her birinin alnında gezdiriyor. Su ya da belki de sıvı demeliyim çünkü içinde ne olduğundan tam olarak emin değilim, fincanı yere bırakıp başını sallamadan önce göğüslerimizde desenler çiziyor.

Birisi ona adaçayı olarak bildiğim şeyden bir demet uzatıyor, o da yakıp bizim ve odanın geri kalanının üzerinde gezdirmeye başlıyor. Jillie'nin otuzdan fazla beyaz sütun mumunu sıraya dizdiğini ve her birini yakmaya başladığında bizi çemberin içine aldığını görüyorum.

Pozisyonuna geri dönüyor ve etrafımızdaki herkes teker teker avuçlarını gökyüzüne kaldırıp yanlarına dönüyor.

Aşağıya doğru. Teker teker hepsi ellerini birleştirir, düz avuç içlerini yanlarındaki kişiye bastırır ve gözlerini kapatıp hep bir ağızdan konuşurlar.

"Gecenin güçleri, gündüzün güçleri, sizi çağırıyorum. Korumanızı üzerinize çekmek için. Beni çevreleyen ışıkla, güvende ol, özgür ol. Kuzeyin, güneyin, doğunun ve batının güçleri, sonsuza dek kutsanmış olsunlar."

Birdenbire mumların alevleri bir an için titriyor ve sonra daha parlak yanmaya başlıyor. Bu beni korkutuyor ve Vincent içgüdüsel olarak bana daha sıkı sarılıyor. Diğer tarafımdaki Asher'a bakıyorum, ikisi de kaşlarını çatıyor ve cadılar devam ederken merakla etrafa bakıyorlar.

"Uzayıp giden gölgelerin içinde, güçlü ve parlak durun. Korunmuş ve rehberlik edilmiş, ışığı kucaklıyorum. Negatif güçler, yaklaşamazsınız. Bu koruma kalkarıyla tüm korkuyu kovuyoruz."

Son sözleriyle birlikte mumlar kararır, alevler eski yüksekliklerine ve parlaklıklarına geri döner.

"Ne oluyor lan?" Rachel elinde, altlarında koruma kavanozları olan bir avuç kolyeyle öne çıkarken Liam fısıldıyor.

Bana gelmeden önce koruma kolyesini her birinin boynuna takarken her biri başını eğerek ona saygı ve kabul gösterisinde bulunuyor. Benimki onlarınkinden biraz farklı görünüyor, obsidyen olduğunu tahmin ettiğim büyük bir parça var.

"Benimki neden farklı?" Kolyemi takarken soruyorum. "Çünkü sen benim yeğenimsin ve seni daha çok seviyorum," diye gülümsüyor.

"Sanki herhangi birimizi seviyorsun da,"

diye alay ediyor Asher. Rachel ona bir bakış fırlatıyor.

"Sana ısınıyordum Putnam, ama sonra gidip konuşmak gibi aptalca bir şey yaptın."

Asher gözlerini devirirken kıkırdamalar odada yankılanıyor. Annem öne çıkıyor ve ellerimi ellerinin arasında tutuyor. Korktuğunu anlamak için cadılar gibi insanları okuma konusunda uzman olmama gerek yok.

"Bunun yapılacak doğru şey olduğuna emin misin? Doğru hamle mi?" diye soruyor gözleri Ronan'a gelmeden önce.

"Artık bu şekilde yaşayamayız, sadece... yaşayamayız," diyorum.

Annem odaya bakmadan önce tereddütle başını sallıyor. Birkaç kişi çıkmaya başlıyor ama herkes değil. Odaya bakarken, annemle babamı ve Rachel'ı saymadan kalan insanları sayıyorum. Sekiz kişi.

Rachel da dahil olmak üzere hepsi birden, önümüzde dururken beze sarılı bir şeyi ellerine alıyorlar.

Bir tane alan Liam ve hiçbir şey almayan ben hariç herkes iki giysi alıyor. Rachel elini uzatıp onu durdurmadan önce Asher onunkilerden birini açarken kaşlarımı çatıyorum.

"Onlara henüz dokunma. O geceye kadar bekle."

Bezden tutuyor ve içine bakıyor.

"Bu bir hançer," diyor bütün çocuklar ellerine bakarken.

"Onları ay suyuyla meshettik. Yarın dolunay olduğu için yardımcı olacaktır," diyor Rachel.

"Yardım mı?" Wesley açıklıyor.

Rachel diğer cadılara bakıyor, hepsi de başlarıyla onaylıyor.

"Bir yanlışın düzeltilmesi gerekir," diyor Astrid, gözleri üzerimde. "Bir borç ödenmeli. O aileleri tüketen kötülük bu dünyadan temizlenmeli. Ancak o zaman huzur bulabilirim."

Ne dediklerini anlayarak sertçe başımı sallıyorum.

Odadaki her bir cadı teker teker öne çıkıyor ve elini adamlara verdikleri hançerlerinin üzerine koyuyor. Gözlerini kapatıyorlar, gözlerini açıp konuşmadan önce kendi kendilerine bir şeyler mırıldanıyorlar.

"Piskopos," diyor bir kadın Ronan'ın sol elindeki hançere dokunurken, Astrid de sağ eline dokunuyor.

"Güzel."

Teker , hepsi sırayla aşağıya iniyor. "Corey."

"Hemşire."

"Howe."

"Martin."

"Wildes."

Son olarak Rachel konuşuyor, gözleri Asher'ın gözlerinde, konuşurken gözlerinde ağır bir şey var.

"Proctor."

Odada fiziksel olarak bir değişim hissediyorum ama bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Çocuklardan uzaklaşan cadılar, evden ayrılmadan önce neredeyse saygı ile başlarını sallıyorlar. Sadece biz ve ailem kalana kadar Rachel bile ayrıldı.

"Sence bu işe yarayacak mı? Diğerlerini ikna edebilecek misin?" diye soruyor babam.

Hepsi başını sallıyor.

Asher sert bir şekilde, "Mantıklı düşünmelerini sağlayacağız," diyor.

Annem Asher'a hitap ederken endişeli bir bakış atıyor.

"Onları hafife alma, özellikle de onu. Sen... onun neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Saygısızlık etmek istemem ama Giselle, doğduğumdan beri bu adamın kontrolü altındayım. Neler yapabileceğini çok iyi biliyorum."

Ona sempatik bir kaş çatıyor ve başını sallayarak yanağını usulca okşuyor.

"Kızımı güvende tut."

"Hayatım üzerine," diye yemin ediyor Asher. "Ve benim," diye ekliyor Liam.

"Ve benim," diyor Vincent.

"Benim," diye onayladı Wesley.

En son Ronan konuşuyor, güçlü bir şekilde başını sallarken tüm gözler onun üzerinde. "Benim."

Elli İkinci Bölüm

Asher

Giselle ve Jonathan'ın gece kalmamızı istemelerine rağmen dün gece doğruca eve gittik. Sanırım en kötü ihtimalle Skyla'yla bir gece daha geçirmek istiyorlardı. Yine de bunun olmasına izin vermeyecektik, hiçbir şey için değil.

Bu gece Hutchinson'ın kabul töreni var ve yapılması gerekeni yapmak için bize mükemmel bir fırsat sunuyor. Önce diğerlerini ikna etmeliyiz.

Kapı çalındığında mutfağımda duruyorum, Skyla ve Liam kanepede birbirlerine sokulmuşlar. Andrew Hutchinson içeri girdiğinde uygun bir mesafe uzaklaşıyorlar, onu Dane Lewis ve Jeremy Stroughton takip ediyor. Lewis topallıyor, dik durmak için elinden geleni yaparken bacaklarını düz tutuyor. Kahretsin. Vincent gerçekten de hayatını mahvetmiş. İyi olmuş. Bana kalırsa o pislik ölmeliydi. Belki de bu konuşmanın sonunda ölecektir.

"Bu da ne böyle?" Stroughton hırlıyor.

"Bir tartışma, hoş geldiniz. En önemli kısmı ise çenenizi kapatmanız," diyorum diğerlerine bakmadan önce.

Gözlerim hesaplı bir şekilde üzerlerinde geziniyor. Bu babamın milyonlarca kez yaptığını gördüğüm bir hareket. Rakibinizi gerginleştirir, dikkat etmeye zorlar ve şu anda benim için işe yarıyor gibi görünüyor.

"Kardeşler düşmeli. İhtiyarlar ortadan kaldırılmalı."

Hutchinson, Stroughton ve Lewis birbirlerine bakarken hepimiz sertleşmiş bir kesinlik içinde onlara bakıyoruz.

"Sen neden bahsediyorsun?" Stroughton onunla göz teması kurmamı istiyor.

"Yeniden başlamakta bahsediyorum. Bu toplumu yerle bir etmek ve küllerinden yeni bir toplum inşa etmek. Sanırım hepimizin beyni, Kardeşler'in bir parçası olmanın avantajları ve faydaları olduğuna inanacak kadar yıkanmış durumda," diyorum ve üç yardakçı başını sallıyor.

"Sanırım hepimiz atalarımızın kötü olduğu, aile reislerimizin kötü olduğu ve gerçekten yeniden inşa etmek için sıfırdan başlamamız gerektiği konusunda hemfikiriz."

"Anlamı ne?" Hutchinson endişeyle sorar.

"Yani bu gece hepsini öldüreceğiz," diyor Vincent sert bir sesle.

Bunun üzerine Hutchinson'ın gözleri irileşiyor ve geriye doğru gergin bir adım atmasını izliyorum. Wesley ile göz teması kuruyorum, o da başını sallayarak Hutchinson'ın arkasında duruyor ve ben devam ederken onu yerinde tutuyor.

"Andrew, baban her yıl Kardeşler'den milyonları zimmetine geçirmiyormuş gibi davranmayalım. Babamın bunu öğrenmesi ve tüm aileni katletmesi an meselesi."

Yere bakarken yüzü ağarıyor.

Wesley bu bilgiyi birkaç hafta önce öğrendi ve biz de uygun anı kolluyorduk. Tahmin edin ne oldu, işte burada.

"Stroughton, baban tüm aileni feci şekilde dövüyor ve üvey kız kardeşine yedinci yaş gününden beri saldırıyor, değil mi?" diye sordum.

Jeremy yüzünü buruşturarak gözlerini yere dikeyor ve bana başıyla kısa bir selam veriyor.

"Lewis," diyorum, gözleri çok fazla nefretle dolu. Kesinlikle bizim jokerimiz olacak.

Vincent ve Ronan'la kısa bir bakışmayı paylaşarak, "Amcan, baban öldüğünde işin başına geçen kişi," diyorum. "Bana onu bir domuz gibi deşmek istemediğinizi söyleyin."

Aslında Lewis ailesiyle ilgili elimizde bir şey yoktu ama onlar asabi insanlar. Duygularını keskin zirvelerde hissederler ve Dane'e bir bakışında tam on ikiden vurduğumu söyleyebilirim.

"Sonra ne olacak?" Dane sorar. "Yeni Elders mı olacağız? Bizi baban gibi mi yöneteceksin?" diye alay eder.

"Ben babam gibi değilim" diyorum, "Ama evet. Geçmişimize değil, geleceğimize odaklanarak yeniden inşa edeceğiz. Küfürlü sikişi durduracağız

Ritüeller, aşağılayıcı hiyerarşi ve biz bunu her zaman olması gerektiği gibi ele alacağız. Bir kardeşlik."

Hiçbiri konuşmasa da Dane bundan şaşırtıcı derecede memnun görünüyor. "Hayır dersek bizi öldüreceksin, değil mi?" Andrew soruyor.

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Bu gerçek bir soru mu yoksa varsayımsal mı Hutchinson?"

Gözleri yere düşerken altına sıçmaya hazır görünüyor. "Varsayımsal."

Kahretsin, belki de o .

"Andrew," diyor Liam, sadece Liam'ın yapabileceği şekilde ona hitap ederek. Gözlerini diğer ikisinin üzerinde gezdirirken, "Henüz göreve alınmadınız, hiçbiriniz alınmadınız," diyor. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz... size neler yaptırdıklarını." Liam başını sallayarak yüzünü buruşturuyor. "Eğer onları bu gece durdurmazsak, sen durduracaksın ve asla eskisi gibi olmayacaksın. Güven bana."

Sözleri kalbimi sızlattı. İndüksiyonunun onu bu kadar etkilemiş olmasından nefret ediyorum. Kimsenin görmesine izin vermemeye çalışıyor ama kıvılcımı sönmüş. Neşesi boğuklaştı. O artık aynı Liam değil ve bir daha asla olamayacağından korkuyorum. İşte bu yüzden onları durdurmalıyız, işte bu yüzden tavır almalıyız.

"Ben varım," diyor Lewis.

"Ben de," diye katılıyor Stroughton.

Tüm gözler Andrew'a çevrilir, gözlerinde korku dolu bir bakışla odaya bakar. Bakışları Skyla'nın üzerine düşüyor ve Skyla ona şefkatli ama ciddi bir şekilde başını sallayarak onaylıyor.

"Ben de."

Son üç miras anlaştıktan sonra, onları öylece bırakacak kadar aptal değildik. Hepimizi yakıp kendi kışlarını kurtarmanın cazibesi çok büyük olurdu. Bu yüzden her birine tünellere kadar eşlik ettik.

Ronan Andrew ile gitti, zaten kabul gecesinde de öyle yapacaktı. Wesley Stroughton ile Liam da Lewis ile gitti. Ben çift

Skyla odaya girdiğinde her şeyi aldığımı kontrol ediyorum, Vincent hemen arkasında.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor.

Yaptığım şeyi bırakıp onu kollarıma aldım. Ona benim de öyle olduğumu söylemek istemiyorum. Bir şeyin eşiğinde olduğumuzu hissedebiliyorum. Bunun bizim sonumuz mu yoksa kurtuluşumuz mu olduğunu bilemiyorum.

"Üzülme," diyorum. "Biz iyi olacağız. Vincent her zaman seninle olacak ve eğer fikrini değiştirdiyse gelmek zorunda değilsin. Kahretsin, gelmemeni tercih ederim," diyorum hiç de komik olmayan sert bir kıkırdamayla.

Kaşlarını çatar. "Orada olmak zorundayım Asher. Bu benim de hayatım. Kardeşler benden her şeyimi aldılar, almaya da devam edecekler. Babam-Henry," diye düzeltiyor. "Onun acı çekmesi gerekiyor ve ben bunu hayatta kaçırmam."

Daha önce de bu kararın etrafında dönüp durduğumuzu bilerek iç geçirdim. Ne yazık ki tartışmanın kaybeden tarafındaydım. Başımı sallayarak boynunun arkasını kavıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Yakında görüşeceğiz ve her şey bitecek, tamam mı?" Ben de öyle dedim.

Başını iki yana sallar. "Bana söz ver, hepimiz bundan kurtulacağız. Kurtulduğumuzda New Hampshire'daki kulübeye geri döneceğiz. Orada en az iki hafta boyunca sadece altımız kalacağız."

Bu tutabileceğimden emin olmadığım bir söz, ama yine de tutuyorum, çünkü tutabilseydim ne kadar mükemmel olurdu değil mi?

"Söz veriyorum," diyorum.

Bunun üzerine omuzları hafıflemiş gibi görünüyor, yüzüne gerçek bir gülümseme yayılıyor.

"Seni seviyorum," diyor.

"Seni daha çok seviyorum prenses." Gözlerim Vincent'a kayıyor. "Onu güvende tut." "Her zaman."

Göz temasımızı kesmeden önce sözlerime bir an ara veriyorum. "Uhm, kendini de güvende tut. Bir daha ölme."

Vincent tek kaşını kaldırıyor, neredeyse eğlenerek, adamın böyle bir duyguya sahip olabileceğini düşünseydim.

"Yapacağım."

Kendi kendime başımı sallayarak, hazırladığım çantayı alıp arabama doğru ilerliyorum ve üniversiteye doğru yola çıkmadan önce onu yolcu koltuğuna atıyorum. Oraya vardığımda her zamanki gibi park ediyorum, her zamanki gibi bornozumu giyiyorum ve her zamanki gibi içeri giriyorum. Her zamanki gibi olmayan şey ise bacağıma bağladığım hançer. Babam için özel olarak seçilmiş olan. Belki de pişmanlık duyuyor olmalıydım.

üzüntüye benzer bir şey, ama hissetmiyorum. Tek hissettiğim öfke, intikam ve işleri yoluna koyma ihtiyacı. Herkes için.

Lewis ve Stroughton teknik olarak hala göreve başlamadıkları için törende olmaları beklenmiyor. Vincent da Kardeşler için ölü sayıldığından, onu kesinlikle beklemeyeceklerdir.

Planımıza göre Wesley, Vincent ve Skyla gelene kadar onlarla birlikte tünellerin dışında bekleyecekti, eğer zamanlamayı doğru yaparsak benden sadece birkaç dakika sonra gelecekti. Biri görüp soru sorarsa diye hepimizin aynı anda gelmesini istemedik.

Böylece kiliseye doğru ilerliyorum, gizli kapıyı açıyorum ve her şey normalmiş gibi tünellerden geçiyorum. Herhangi bir indüksiyon gecesi gibi. Ama öyle değildi.

Kanlı parmak izimi son kez sürerek giriş yapıyorum. Geçmeme izin verildikten sonra, masanın odanın ortasında olduğu odaya giriyorum. Benim ve Liam'ın töreni boş bir odadaydı. Belki de Andrew için bu kadar fiziksel bir şey planlamamışlardır.

Bu gecenin onun için zor geçeceğini biliyorum. Yaptığı boktan şeylere rağmen babasını sevdiğini biliyorum. Ama bu şekilde daha fazla devam edemeyiz. Brethren'in içi tamamen boşaltılmalı. Eski uygulamaların ve eski ideallerin devam etmemesini sağlamanın tek yolu bu.

Babam gözlerime bakıyor ve arkasındaki yerimi alırken ona saygıyla başımı sallıyorum. Bu ona son kez saygılı bir selam verişim olacak. Bunu garanti edebilirim. Dikkatle, bu geceye katılan herkesi değerlendiriyorum.

Wesley bize Christopher'ın bu konularda kendisinin katılımını beklemediğini söyledi. Yine de nedenini bilmiyorum, çünkü aile için koltuk sahibi olsalar da olmasalar da tüm İhtiyarların katılması gerekiyor. Babası şu anda telefonuyla konuşuyor ve gizlice bir kenara koymadan önce hızla mesajlaşıyor. Babamın buraya gizlice bir telefon soktuğunu bilmek isteyeceğinden emin değilim. Matthew Preston hakkında fazla bir şey bilmiyorum, onun da diğerleri gibi olduğunu bilmek için geçmişini bilmeme gerek yok.

Ingersoll ailesinin koltuk sahibi tavana bakıyor, yüzünde sıkılmış bir ifade var. Vincent geçen gün bana Nathan'ın babasının ölümünde bir rolü olduğunu düşündüğünü söyledi. Bu gece onu iki katına çıkardı bile ve bunu kabul etmekte hiç sorun yaşamadım.

Ronan, ben ve çocuklar dışındaki tek ekstra Elder Charles Stroughton. Will'in küçük kardeşi.

Kardeşler. Onu öldürdüğüüm için kendimi kötü hissediyorum, o da bizim gibi Kardeşler'den tiksiniş olabilir. Ama o bizden yirmi yıl daha uzun süredir hayatta. Bu gece bizim yaptığımızı yapmak için pek çok şansı vardı ve yapmadı, bu da onu diğlerleri kadar suçlu yapıyor.

Liam son anda araya giriyor ve babasının arkasına gözlerini yerden ayırmıyor. Bana cesaretlendirici bir baş selamı veriyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Kapı tekrar açılıyor ve kapıdaki adam Ronan ve Andrew'un içeri girmesine izin veriyor. Babam masadaki yerinden kalkarken Andrew fiziksel olarak titriyor. Saatime baktığımda tam zamanında geldiğimizi fark ediyorum. Gözlerim Ronan'ınkilerle buluşuyor ve o da bana hafifçe başını sallayarak Wesley, Sky, Vincent ve diğlerlerinin tünellerin içinde olduğunu onaylıyor.

Mükemmel.

"Hoş geldin kardeşim," diye gülümsüyor babam Andrew'a. "Bu gece Legacy'den Elder'a mezun . Hazır mısınız?"

Andrew kekeliyor, titremesi daha da şiddetleniyor. "E- evet," diyor.

Başını sallamadan önce babamın gülümsemesinin bir anlığına düştüğünü görebiliyorum.

"Andrew Hutchinson, Kardeşlere bağıllık yemini ediyor musun? Yollarımızı onurlandıracağına, uygulamalarımızı yerine getireceğine ve sırlarımızı koruyacağına yemin ediyor musun?"

"Ben giyerim," diye kekeliyor.

"Fırsat verildiğinde düşmanımızı öldürmeye ve halkımızı güvende tutmaya yemin ediyor musun?" diye devam ediyor babam.

"Yemin ederim," diyor Andrew, kesik kesik bir nefes vererek.

"Görev ne olursa olsun, gerekli görüldüğünde tüm yasaları uygulayacağınıza yemin eder misiniz?"

"Ben-"

Odanın dışından bir kargaşa sesi geliyor, başımı sallamadan önce gözlerim Ronan ve Liam'ınkilerle buluşuyor. Cübbemin altından hançeri çıkarıp babamın sırtına saplıyorum.

"Otur yerine!" Hırladım.

Liam da aynısını yapıp hançerini babasının sırtına dayadığında etraftaki herkes şok içinde bize bakıyor.

"Bunun anlamı nedir?" William Walcott öfkелendi.

"Kapa çenenini!" Liam tersler.

Ronan, Henry Parris'in arkasında dururken Andrew hareket ederek babasının arkasındaki yerini alır. Hepimiz biliyoruz ki eğer birisi

bir şey olsaydı, o sümüklü piç olurdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye alay ediyor babam, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

Kapı bir anda açılır ve Stroughton, Lewis, Wesley ve Vincent içeri girer. Skyla'nın olmadığı fark ediliyor ama sorun değil. Yakında burada olur. Her biri ailesinin arkasına yerleşiyor, Vincent benim bile tüylerimi diken diken eden bir gülümsemeye Ingersoll'un arkasında duruyor.

Charles Stroughton tahmin edilebileceği gibi altına işemeye hazır görünüyor. Güzel. Umalım da öyle kalsın.

"Hepiniz az önce hayatınızın en büyük hatasını yaptınız," diyor babam, uzun masanın etrafındaki hepimizin gözlerinin içine bakarak.

"Öyle mi?" Başka bir figür kapıdan içeri adım atarken ben de onu kışkırtıyorum. Bekle, bir kişi değil. Üç kişi.

Gözlerini yeni gelenlere diken babamın ciğerlerindeki tüm havanın çekildiğini duyuyorum.

"Hayır. Olamaz... nasıl?"

Elli Üçüncü Bölüm

Skyla

Odanın içine girdiğimizde bir saç telinin yere çarptığını duyabilirsiniz. O kadar sessiz. Buraya geri döndüğüm için çok gergindim. Bu tünellerde, bu odada. Buraya bir daha adım atmak istemedim. Yine de bir şeyler doğru gibi görünüyor. Sanki bir şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor ve Christopher'ın yüzündeki ifade paha biçilemez.

Birlikte odanın içine doğru ilerliyoruz, babamın kolu sağımda, annemin kolu solumda. Herkes ölümden dirilmiş gibi görünen anneme bakarken odada şok ve korku kol geziyor. *Gerçek* babama tutunduğumu gören Henry'nin yüzündeki önce panik, sonra da öfke ifadesinden zevk almadan .

"G-giselle?" Christopher, Asher onu geri itmeden önce ayağa kalkmaya çalışarak sorar.

Bu konuda üzgün görünmüyor, karşısındaki kadından çok etkilenmiş. "Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilir?" diye soruyor.

Annem ona kesinlikle intikam damlayan ağırbaşlı bir gülümseme veriyor.

"Beni öldürmek için gösterdiğiniz tüm çabalara rağmen galip geldim. Korkarım aynı şeyi sizin için söylemek mümkün olmayacak."

Dengesiz bir aşk delisi gibi, başını hayretle sallarken bu cüretkâr tehdidi görmezden gelir.

"Buna inanamıyorum. Dönmüşsün. Bebeğim, ben-"

"Artık karıma hitap etmezseniz memnun olurum," diye çıkıştı babam ve Christopher'dan gürleyen bir bakış aldı.

"Sen! Sen... seni Proctor pislği! Giselle, aşkım, lütfen bana... bir cadının torunlarıyla arkadaşlık etmediğini söyle!"

"Tabii ki hayır," diyor. "Aşık oldum, evlendim ve bir bebek sahibi oldum. Kızımla, gelininizle tanıştınız." Gülümsüyor.

Christopher bana iğrenmiş bir bakış atıyor ama Henry konuşurken başını sallıyor.

"Nasıl hayatta kaldın?"

Annem elini kaldırıyor, parmaklarını öyle bir oynatıyor ki tüm Yaşlılar koltuklarına geri dönüyor. Sanki o birkaç santim onlara güvenlik sağlayacakmış gibi.

"Sihir, Henry."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü artık büyüün ya da cadılığın gerçekte böyle işlemediğini tamamen anlamış durumdayım. Yine de odadaki herkesin şu anda ne kadar korkmuş olduğunu görmek eğlenceli.

Annem kolumu sıkarak yerime geçmemi işaret ediyor ve ben de başımı sallayarak odaya doğru ilerliyorum. Tüm gözler beni dikkatle takip ediyor ve ben de babamın arkasında yerimi almadan önce oğullarımın her biriyle göz teması kurarak onlara sevgi dolu gülümsemeler veriyorum. Ronan yana çekilip başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor ve Christopher'ın dudak bükmesine neden oluyor.

Ronan, Charles Stroughton'ın arkasında durup hançerini sırtına dayarken onu görmezden geliyor, ben de kendiminkini alıp aynısını Henry'ye yapıyorum.

"Ronan?" Christopher tersler.

"Varsayımların olduğunu biliyorum Christopher, ama kayıtlara geçsin. Evet, hepsiyle birlikteyim. Asher ile evliyim ve Ronan, Liam, Vincent ve Wesley ile çıkıyorum."

Henry, "Siktiğimin orospusu," diye tıslayınca Asher hemen uzanıp hançerin kabzasını Henry'nin kafasının arkasına saplıyor.

Asher'a bakmadan önce bu manzaraya sırtıyıyorum.

"Teşekkür ederim, bebeğim."

"Sorun değil prenses," diye homurdanıyor hançerini tekrar babasına doğrultmadan önce.

"Kendinle gurur duyuyor musun Skyla?" Christopher bana soruyor. "Söyle bana, şimdi büyük planın ne? Hepimizi öldürecek misin?" Sanki bu imkânsızmış gibi gülüyor. "Sonra ne olacak?"

"O zaman... sonsuza dek mutlu yaşarsınız, sanırım? Herkes için uygun mu?" Tüm çocuklara, hatta Dane, Jeremy ve Andrew'a bile sordum. Hepsi başıyla onaylıyor ve ben de Christopher'a bakarak omuz silkiyorum.

"Kardeşler'in işi bitti, dağıldı, yok oldu. Hangi kelimeyi kullanmak isterseniz."

"Hepimizi öldürebilirsiniz ama mirasımızı asla silemeyeceksiniz! Gerçeklerimizi silemezsiniz!"

"Thomas Putnam'ın günlüğündeki gerçekler gibi mi?" diye sordum.

Christopher'ın gözleri büyür ve korkusunu gizlemeye bile çalışmaz.

"O günlüğün içindeki kayıp sayfaların ardındaki gerçekler gibi. Biliyor musunuz, bu konuda komik bir şey var. Proctorlar, yani biyolojik babamın soyadı," diyorum odadakilere hitaben, "onlar da aile geçmişlerinin ayrıntılı kayıtlarını tutarlar. Elizabeth Proctor ilerleyen yaşlarında biraz istifçiydi. Thomas'ın yırtıp ona verdiği günlük kayıtlarını bile saklamış."

Başımı sallıyorum. Detaylar önemli değil. Bu hiyerarşi ve üstünlük fikrinin hepsi kendi kafalarında kurgulanmış. Yine de Christopher'ın gözleri önünde hepsinin parçalandığını görmek kesinlikle tatmin edici.

"Hepinizin üzerine inşa edildiği temel. Sadece duruşmalar sırasında değil, sonrasında da cadıların kökünü kazımaya öncülük eden adam mı? Kardeşler'in yaratılmasından sorumlu olan kişi bir cadıya aşıktı."

Bunun üzerine odada birkaç şaşkınlık sesi yankılanıyor ve Christopher bana bakarken öfkeden kuduruyor.

"Sonunda ona ihanet etmiş gibi görünüyor, büyük bir lider olma baskısı yüzünden sevdiği kişiye sırtını döndü. Tıpkı senin anneme yaptığın gibi," diyorum Christopher ve annemin arasına bakarken. "Yine de sorun değil. Her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor."

Bu son sözle birlikte daha fazla insan odaya doluşmaya başlar. Teker teker, odayı kaplıyorlar. Annemle babamın meclisindeki herkes odaya dizilirken, her Elder'ın yüzünde korkulu soluklar ve dehşet dolu bakışlar beliriyor. Rachel babamın yanındaki yerini alıyor ve gözlerini Christopher'a diyor. Açıkça, onun kim olduğunu biliyor ve o da onu tanıyor.

Henry bana hırlayarak, "İsa'ya yemin ederim ki, hayatının geri kalanında sana musallat olup dehşet saçmayı öbür dünyadaki görevim haline getireceğim," dedi.

Başımı salladım. "Gittiğin yerde, ateş gölünde tur atmaktan başka bir şey yapmayacaksın."

İlk olarak Rachel konuşur ve tüm dikkatleri üzerine çeker.

"Yaydığınız zulmü ve acıyı görün, atalarımız katledildi." Tüm oda katılır, ses tonları sabit ve serttir.

"Kendi tayin ettiğiniz bir tahttan yaydığınız korkuyu, şimdi Kar Ayı'nın ışığı altında telafî edeceksiniz. Eylemlerinize ışık tutacağız, özgür olacağız. Birlikte, sana yapılan zulmü sona erdireceğiz. Ay ışığı kaybolduğunda ve güneş doğduğunda, atalarımız senin için gelecek. Bu gece bu karma büyüsünü söylüyoruz, biz cadıyız. Savaşacağız."

Hep birlikte bıçaklarımızı ailemizin boğazına dayıyoruz ve Asher babasının kulağına konuşmak için son bir fırsat yakalıyor.

"Cehennemde yan."

Akıcı bir hareketle odanın dört bir yanında boğazlar kesiliyor. Bedenler teker teker masanın üzerine yığılıyor, yaralarından sızan kan ortada toplu bir havuz oluşturuyor. Birkaçı gargara yapıyor ve kanlarında boğuluyor, sesler odada yankılanıyor. Yarayı kesen son kişi benim, Henry'nin mümkün olduğunca uzun süre acı çekmesi için daha derin kesmeye özen gösteriyorum. Bunu ve daha fazlasını hak ediyor.

Bakışlarım Liam'a kayıyor, gözlerinde Wesley ve Vincent'inkilerle eşleşen intikamcı bir ifade var. Dane üzüntü hissetmiyor gibi görünüyor, Jeremy de öyle. Andrew titriyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, ama gözlerimle karşılaştığında titreyerek başını sallıyor. Sanki doğru şeyi yaptığını biliyor gibi.

Omzumun üzerinden baktığımda Ronan'ın kendinden emin bir şekilde başını sallayarak beni izlediğini görüyorum. Elimde olmadan hançerin ellerimden kaymasına izin veriyorum, demir kana bulanmış masaya çarpıyor.

Bitti. Gittiler.

Üç yüz yıl önce yapılan bir yanlış düzeltildi ve geri ödendi. Artık özgürüz.

Sonsöz

Skyla

Kardeşler varoluştan silinmedi. Nasıl silinebilirdi ki? Topluluk Salem'in çok ötesindeydi. Bu sadece yönetsel bir değişimdi. Her biri bir Yaşlı olarak pozisyon aldı, ama bu şimdi çok farklı bir şey ifade ediyor. Hepsi tek bir güce aç lidere boyun eğmek yerine, bir anlamda yönetim kurulu gibi.

İşler hala devam ediyor, en azından herkesin kurtarmaya değer olduğunu düşündüğü etik olanlar, herkes hala zengin ve her zamanki gibi iyi bağlantılara sahip. Korku ve şiddetle yönetmek yerine sadakatle yönetiliyor.

Bir an için Ronan'ın yerine geçip kontrolü ele alacağını düşündüm. Ama onun istediği hiçbir zaman bu olmadı. Her zaman Asher'in kaderi olması gerekiyordu. Kendine iyi bakıyor. Sert ama adil biri ve diğer İhtiyarların da işbirliğiyle birkaç ay içinde net servetlerini ikiye katladılar. Elbette bunun bir kısmı.... çoğu aile üyeleri bu dünyadan üzülmeye ayrıldığında kazandıkları mirastan geliyor. Yine de etkileyici.

Üyelerin geri kalanına gelince, en azından Salem'dekilere, İhtiyarlar herkese göz kulak olmak için iyi bir iş çıkarıyor. Asher işlerin topyekûn bir savaşa dönüşmesini istemedi, bunun yerine insanlara bir seçenek sundu. Bu çok daha adil ve ahlaki açıdan doğru çalışma şekline uyum sağlayın ya da ayrılın.

Bridgette'in babası başta olmak üzere birkaç kişi bu konudaki üzüntülerini dile getirdi ve Vincent kendisine ihtiyaç duyulduğunda hazır. Hâlâ Kardeşler için bir eylemci, sadece doğru nedenlerle ve sadece bunu hak eden insanların peşinden gidiyor. Hâlâ o günü bekliyor.

Zayden Graves, neredeyse hayatını aldıktan sonra... hayatını bağışladığı için iyiliğini isteyecek. Günü geldiğinde tüm bunların nelere mal olacağı konusunda pek heyecanlı olduğumu söyleyemem.

Liam, Walcott ailesinin ilaç işlerini devraldı. Bu konuda hiçbir şekilde tutkulu değil, ancak tek yapması gereken ara sıra bazı evrakları imzalamak, yönetim kurulu toplantılarına gitmek ve boş zamanlarında daha fazla drift arabası yapmak. Kesinlikle şikayetçi değil.

Wesley, Andrew ile birlikte çalışarak ailesinin teknoloji şirketini birlikte yönetiyor. Andrew'un hala öğrenmesi gereken çok şey var ve Wesley ona öğretme konusunda harikalar yaratıyor. Andrew bana karşı bir şeyler hissettiğine dair birkaç açık imada bulundu ve çocuklar da bana küçük haremimizde başka yer kalmadığını hatırlattılar. Onlara gülmekten kendimi alamadım çünkü her ne kadar tatlı biri olsa da Andrew'a karşı öyle hissetmiyorum.

Ronan sevdiği şeye, yüzmeye odaklanıyor. Hâlâ üniversitede yüzme koçluğu yapıyor ve ben onu bir kadın takımı kurması için ikna etmeyi bile başardım. Tabii ki ben de takıma girdim. Çok yakın olduğunu söyledi, ben de Wesley ve ben masasında sevişirken kendisine ya da bize dokunmasına izin vermeyerek onu bu sözünden dolayı cezalandırdım. Bahse girerim bu benimle son kez dalga geçişi olacak.

O gece tünellerden çıkar çıkmaz telefona sarıldım ve Steph'in hemen uçağa binmesini istedim. Kendimi kötü hissettim çünkü başından beri çok korkmuştum, ama başardı ve evime gelip oturma odasında annemi gördüğünde dizlerinin üzerine çöktü, birbirlerine sarılıp histerik bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı. Babam, karısının nihayet kız kardeşine kavuşmasını izlerken rahatlamak için kolunu bana doladı. O gün odada tek bir kuru göz bile yoktu.

Steph o zamandan beri nişanlısıyla birlikte Salem'e geri taşındı. Adam inanılmaz biri ve ona kraliçeymiş gibi davranıyor. Ayrıca ailemizin... benzersiz durumu göz önüne alındığında çok kabullenici ve anlayışlı. Demek istediğim, baldızınızın Cadılar Meclisi ile bir komünde yaşayan bir cadı olduğu ve yeğeninizin bir kocası ve dört erkek arkadaşı olduğu bir aileye ne sıklıkla evlenirsiniz? Alışmak için biraz zamana ihtiyacı olduğu için adamı suçlayamazdım. Ama öyle olmadı. Tuhaf, alışılmışın dışındaki ailemize mükemmel uyum sağladı.

Neredeyse her hafta ailemi ziyarete gidiyoruz ya da onlar bizi ziyarete geliyor. Artık cadılar saklanmaya zorlanmadığı için birçoğu taşındı.

Salem'e geri döndük. Astrid ve Sariah yolun hemen aşağısında bir ev satın aldılar ve sık sık akşam yemeklerinde bir araya geliyoruz.

Brethren... yeni bir liderlik kazandığında, onun altında vaat edilen her şey geçersiz kılınmıştı. Ya da en azından biz öyle yaptık, yani Liam ve Maryia artık nişanlı değillerdi. Liam'ın annesi ve Maryia'nın ailesi dışında herkes bu durumdan memnundu. Liam'ın annesi, kocasının kendisine ne kadar kötü davranmasına rağmen öldüğünü duyunca kalbi kırılmıştı. Bu, sahip olduklarını düşündüğü sevgiyi ortadan kaldırmadı ve geçmişte bana ne kadar kötü davranmış olursa olsun, kalbim onun için acıdı.

Maryia ve Maggie artık birlikteler, tüm dünyanın görebileceği kadar açıktalar ve oldukça mutlular. En iyi arkadaşım için istediğimden biraz daha fazla kavga ediyorlar ama en iyisi ne ise onun yanındayım. Bridgette toplumdan neredeyse tamamen kayboldu. Kasabayı yönettiğini sanan o huysuz, kaba kız gitti. O uysal, sessiz ve ben onun hikayesinin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Ne değişti?

Şu anda beynimde dolaşan tüm düşünceleri kovuyorum çünkü bugün benim düğün günüm. Teknik olarak, Asher ve ben Brethren'in eski yöntemlerine ve evliliğimizi yasal olarak bağlayıcı kılan sahte belgeye göre evliyiz. Gerçi bizim hiç düğünümüz olmadı ve çocuklar bana bir düğün yapmak istediler. Hepsine.

Tıpkı Asher'ın söz verdiği gibi, her şey tamamlandıktan sonra bizi iki haftalığına New Hampshire'daki kulübeye götürdüler. Oradaki ilk gecemizde yüzlerce mum yaktılar ve dizlerinin üzerine çökmeden önce binlerce gül yaprağı serptiler. Bayat, klişe ve kesinlikle mükemmeldi.

Bunu daha iyi yapan tek şey, Ronan'ın hepimize kulübeyi satın aldığını ve artık resmi olarak bizim olduğunu bildirmesiydi. Her Noel'i ve bulabildiğimiz diğer boş zamanları orada geçirmeyi planlıyoruz. Yüzüğüme bakıyorum.

Neredeyse parmak eklemime kadar uzandığı için çok büyük. Beş yüzüğü birbirine lehimlediğinizde böyle oluyor. Asher'ın orijinal yüzüğü, Liam'ın aile yüzüğü, Wesley ve Vincent'in annelerinin yüzükleri ve Ronan'dan yepyeni bir yüzük. Parmağımdan kelimenin tam anlamıyla elmas, safir ve zümrüt damlıyor ve eklektik bir şekilde muhteşem olsa da, beş damadımın yüzüğün sonunda durması kadar mükemmel değil.

koridorda.

Kardeşler ne kadar güçlü olursa olsun, yasaları değiştirip hepsiyle yasal olarak evlenmeme izin veremeyiz. Yani, yasal olarak, sadece

Asher, ama bu düğün bizden başka kimse için değil.

Annem diğer kolumu tutarken babamın kolu da benimkine dolanıyor. Ben koridorda ilerlerken ikisi de bana gururla gülümsüyor. Neredeyse tüm Brethren üyeleri bugün burada, gerçi sadece Maggie ve Steph gelseydi de umurumda olmazdı. Maggie, Steph, Rachel ve Maryia nedimelerim olarak mihrapta ayakta duruyorlar ve hepsi de bana gururla gülümsüyorlar. Maggie'nin gözlerinin benimkilerden kalabalığa kaydığını kaçırmıyorum. Merakla Bridgette'i ona bakarken buluyorum, gözlerinde çok fazla acı ve pişmanlık var. Bu ikisini asla anlayamayacağım.

Arkamı döndüğümde, ailem yanaklarımdan öpüp beni onlara teslim ederken, erkek arkadaşlarımdan bana hayranlıkla gülümseyerek baktıklarını görüyorum. Nikâh memurumuz Astrid'e bakıyoruz, tabii ki o da tüm salonu selamlıyor.

"Bu altı ruhun güzel birlikteliğine sonsuza dek katılmak üzere bu mübarek günde geldiğiniz için teşekkür ederim."

Sonsuz aşk, denge ve uyum hakkında uzun bir konuşma yapıyor ama ben heyecandan tir tir titriyorum. Sonsuza kadar birlikte olacağımızı ilan ettiğinde, Ronan önce yüzümü tutuyor ve Liam, Vincent, Asher ve son olarak Wesley'den önce beni bir öpücük için kendine çekiyor.

Seyirciye döndüğümüzde, herkes kutlama için tezahürat yapıyor ve bağırıyor, hayal bile edemeyeceğim bir mutluluk hissi içimi kaplıyor.

Liam kulağıma eğilip bana fısıldıyor.

"Pekala, bebeğim. Fotoğraflara kadar yirmi dakikamız var. Gelin odasına kadar yarışalım," diyor kaşlarını sallayarak.

Omzumun üzerinden bakıp sırtıtıyorum, Asher alay ediyor ama sırtıtıyor. Ronan ve Wesley başlarını sallarken Vincent omuz silkiyor.

"Kaçsan iyi olur, siren."

Son

Gallows Hill serisini okuduğunuz için teŖekkür ederiz! Bu serinin sona ermesi çok acı ama endişelenmeyin, üzerinde isminizin yazılı olduğu uzun bir sonsöz var! Sizininki [buradan](#) talep edin.

Maggie, Bridgette ve onları nelerin beklediği hakkında daha fazlasını okumak ister misiniz?

Bir FF yasak aşk romanı olan Deliverance Nisan 2025'te geliyor!

[Buradan](#) Ön Sipariş Verin!

Teşekkür ederim

Bu çılgın yolculuk boyunca beni takip ettiğiniz için çok teşekkür ederim!
Umarım siz de bu karakterleri benim kadar sevmişsinizdir.

Gallows Hill Serisini beğendiyseniz, diğer çalışmalarına da göz atın! Tek
Başına -

Graves - Bir MFM sapık romantizmi

Gratify - Yasak yaş farkı romantizmi

Jagged Harts - Düşmanlardan aşıklara MMA

romantizmi. Alphaletes Serisi -

Kırdığımız Bağlar - Eski sevgilinin en iyi arkadaşı spor Kırdığımız

Duvarlar - Bekar anne spor romantizmi

Kırdığımız Kalpler - Dosttan Sevgiliye Spor Romantizmi

Kırdığımız Kurallar - Düşmandan Sevgiliye Spor

Romantizmi

Teşekkür

Bu seri başka bir şeydi. İlk kez bağlantılı bir üçleme yazıyordum ve tanrım, çok zordu! Tüm hikayeyi, tarihi gerçekleri ve altı ana karakteri iç içe geçirmeye çalışmak, işin içine girene kadar üstlendiğimi bilmediğim zor bir görevdi. Bununla birlikte, şu ana kadar en çok gurur duyduğum kitap koleksiyonu bu. Bu kitabın sadece mümkün olmasına değil, aynı zamanda bugünkü haline gelmesi için gereken sevgi, detaylara gösterilen özen ve gerçekçiliğe de yardımcı olan pek çok insan var.

Alfa'ma, Sara, başardık! Sana kaç kere bunun gerçekten gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini sordum? Gerekeni yapıp yapamayacağımı, bu hikâyenin anlatılmaya değer olup olmadığını? Hiç şüphem yok ki sen yanımda olmasaydın bu seriyi bitirmek şöyle dursun, başlayamazdım bile. Tüm bu süreç boyunca bana verdiğiniz desteğin her saniyesi ve her zerresi için çok minnettarım. Seni sonsuza dek seviyorum.

Betalarım Kreature, Elena ve Sheyla'ya tüm yardımlarınız için çok teşekkür ederim! Bu sıkı bir dönüştü ve kesinlikle sizi parmak uçlarınızda tutmak zorundaydım. Sadece bu projede değil, benimle birlikte çalıştığınız tüm projelerde gösterdiğiniz özveri ve sıkı çalışma için çok minnettarım. Sizin gibi harika insanlar yanımda olduğu için dünyanın en şanslı yazarıyım.

Editörlerim Brittany ve Slasher'a, kulağa tam bir aptal gibi gelmememe yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim! Lol İşiniz gerçekten hepsinden daha asil ve hikayemin değişmeden kalmasını sağlamak için harcadığınız tüm zaman ve detaylara gösterdiğiniz özen için sonsuza dek minnettarım, sadece biraz daha gramer açısından doğru. İkinizi de çok seviyorum.

Uzmanlarım Rachel, Jillie ve Jodie'ye, hepinize çok teşekkür ederim! Her biriniz bu kitaba eşsiz ve özel bir şey kattınız ve size minnettarım. Her biriniz bana cadı olmanın ne demek olduğu konusunda eğitim vermek için zaman ayırdınız.

ya da bir tarot okuyucusu bu kitaba öyle bir gerçekçilik kattı ki, bunun için sonsuza dek minnettarım!

Sokağıma ve ARC ekibime, hepinize çok minnettarım! Tüm paylaşımlarınız, heyecanınız ve bana ve bu kitaplara olan sevginiz benim için dünyalara bedel. Gerçekten yanımda olacak daha iyi bir grup insan seçemezdim. Her birinizi asla bırakmayacağım.

Son olarak, okuyucularıma. Birinci kitaptan bu kitaba kadar gösterdiğiniz sevgi ve destek için hepinize teşekkür ederim. Bu seride hissettiğim destek tarif edilemez ve böylesine inanılmaz bir okuyucu kitlesine sahip olduğum için çok minnettarım! Umarım hepiniz bu seriden en az benim kadar keyif almışsınızdır ve umarım bundan sonra da buralarda olursunuz!

İçindekiler

[Çalma Listesi](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Adanmışlığı](#)

[1. Önsöz](#)

[2. Birinci Bölüm](#)

[3. İkinci Bölüm](#)

[4. Üçüncü Bölüm](#)

[5. Dördüncü Bölüm](#)

[6. Beşinci Bölüm](#)

[7. Altıncı Bölüm](#)

[8. Yedinci Bölüm](#)

[9. Sekizinci Bölüm](#)

[10. Dokuzuncu Bölüm](#)

[11. Onuncu Bölüm](#)

[12. On Birinci Bölüm](#)

[13. On İkinci Bölüm](#)

[14. On Üçüncü Bölüm](#)

[15. Bölüm On Dört](#)

[16. On Beşinci Bölüm](#)

[17. On Altıncı Bölüm](#)

[18. On Yedinci Bölüm](#)

[19. On Sekizinci Bölüm](#)

[20. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[21. Yirminci Bölüm](#)

[22. Yirmi Birinci Bölüm](#)

[23. Yirmi İkinci Bölüm](#)

[24. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[25. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[26. Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[27. Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[28. Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[29. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[30. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[31. Otuzuncu Bölüm](#)

- [32. Otuz Birinci Bölüm](#)
- [33. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [34. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [35. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
- [36. Otuz Beşinci Bölüm](#)
- [37. Otuz Altıncı Bölüm](#)
- [38. Otuz Yedinci Bölüm](#)
- [39. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
- [40. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
- [41. Kırkıncı Bölüm](#)
- [42. Kırk Birinci Bölüm](#)
- [43. Bölüm Kırk İki](#)
- [44. Kırk Üçüncü Bölüm](#)
- [45. Kırk Dördüncü Bölüm](#)
- [46. Bölüm Kırk Beş](#)
- [47. Kırk Altıncı Bölüm](#)
- [48. Kırk Yedinci Bölüm](#)
- [49. Kırk Sekizinci Bölüm](#)
- [50. Kırk Dokuzuncu Bölüm](#)
- [51. Bölüm Elli](#)
- [52. Elli Birinci Bölüm](#)
- [53. Elli İkinci Bölüm](#)
- [54. Elli Üçüncü Bölüm](#)
- [55. Sonsöz](#)
- [56. Teşekkür ederim](#)
- [57. Teşekkür](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

